TARPTAUTINIS BESTSELERIS

HARLAN COBEN

Pažadėk man

HARLAN
COBEN

Pažadėk man

HARLAN COBEN

Pažadėk man

Iš anglų kalbos vertė Reda Žekienė

Jotema

UDK 820(73)-3
Co-05

Harlan Coben
PROMISE ME
Dutton, New York, 2006

ISBN 978-9955-13-135-9

1 skyrius

Per žinias vis kartojo pranešimą apie dingusią mergaitę. Pridėdavo ir skausmingai įprastą mokyklinį dingusios paauglės portretą vaivorykštės fone nutįsusiais plaukais ir pernelyg pasitikinčia šypsena veide. Paskui kamerą nukreipdavo į susijaudinusius tėvus pievelėje priešais namus: apsupta mikrofonų mama tyliai rauda, o tėvas virpančiomis lūpomis skaito pranešimą. Tai štai, toji *dingusi* mergaitė ką tik praėjo pro Edną Skilar.

Edna sustojo kaip įbesta.

Stenlis, jos vyras, paėjėjo dar kelis žingsnius, kol suvokė, kad šalia nėra žmonos. Jis atsisuko.

— Edna?

Ji stovėjo netoli Dvidešimt pirmosios gatvės ir Aštuntosios aveniu kampo. Šį šeštadienio rytą eismas Niujorke nebuvo didelis, tačiau pėsčiųjų — galybė. Dingusi mergaitė traukė iš miesto.

Stenlis pavargęs atsiduso:

— Kas yra?

— Ššš... — nutildė jį Edna.

Jai reikėjo pagalvoti. Tas mokyklinis mergaitės portretas vaivorykštės fone... Edna užsimerkė. Norėjo mintyse atkurti vaizdą. Prisiminti ir palyginti.

Nuotraukoje mergaitės plaukai buvo ilgi, pilkšvai rudos spalvos. O ką tik pro šalį praėjusios moters — raudoni, trumpesni ir banguoti. Ji nebuvo panaši į mergaitę, atrodė vyresnė, bet gal ir nuotrauka pasenusi. Mergaitė nuotraukoje buvo be akinių. Nužingsniavusioji šiaurės kryptimi Aštuntuoju aveniu buvo užsidėjusi madingus tamsius, sta-

čiakampio formos rėmeliais. Tiek jos drabužiai, tiek makiažas buvo suaugusios moters.

Tyrinėti veidus Ednai reiškė daugiau nei hobį. Ji buvo šešiasdešimt trejų metų gydytoja, besispecializuojanti genetikoje. Veidai buvo jos gyvenimas. Jos smegenys nuolat dirbo net ir tada, kai Edna būdavo toli nuo savo kabineto. Vargu ar čia galima ką pakeisti — gydytoja Edna Skilar tyrinėjo veidus. Draugai bei šeima jau priprato prie jos tiriančio žvilgsnio, tačiau svetimus ir naujus pažįstamus jis trikdė.

Taigi Edna žingsniavo gatve. Kaip paprastai ji nekreipė dėmesio į vaizdus bei garsus — tyrinėjo praeivių veidus, ir tai teikė jai nemenką pasitenkinimą. Ji atkreipdavo dėmesį, kokia skruostų struktūra, ar ryškūs žandikauliai, koks atstumas tarp akių ir kokiame aukštyje pačios akys, kokie lūpų kontūrai ir veido forma. Štai kodėl, nepaisant kitokios plaukų spalvos bei šukuosenos, madingų akinių, suaugusios moters makiažo bei drabužių, Edna atpažino dingusią mergaitę.

— Ji ėjo su vyriškiu.

— Ką?

Edna nesuprato ištarusi žodžius garsiai.

— Mergaitė.

Stenlis susiraukė:

— Apie ką čia kalbi, Edna?

Toji nuotrauka. Tas skausmingai įprastas, milijonus kartų matytas mokyklinis portretas. Pamatai jį klasės albume, ir užplūsta emocijos. Per vieną akimirką pro akis prabėga jos praeitis, matai jos ateitį. Jauti jaunystės džiaugsmą, paauglystės skausmą. Nuotraukoje gali įžvelgti ir jos galimybes. Pajunti nostalgišką dilgčiojimą. Matai, kaip pralekia jos koledžo, santuokos metai, vaikai — visas gyvenimas.

Bet kai ta pati fotografija parodoma per vakaro žinias, širdis sustingsta iš baimės. Žiūri į tą veidą, į nedrąsią šypseną, į nutįsusius plaukus bei suglebusius pečius ir įsivaizduoji blogiausia.

Kiek laiko Keitė — toks jos vardas, — kiek laiko ji dingusi?

Edna stengėsi prisiminti. Tikriausiai mėnesį. Gal šešias savaites.

Apie tai buvo pranešama tik per vietinę televiziją ir gana trumpą laiką. Buvo manančių, jog mergaitė pabėgo. Kelios dienos prieš dingimą Keitei Ročester sukako aštuoniolika — taigi ji jau suaugusi, todėl įvykis neatrodė perdėm svarbus. Buvo manoma, kad tikriausiai namie iškilo problemų, ypač turint tokį griežtą, nors ir drebančiomis lūpomis, tėvą.

Gal Edna apsiriko? Gal ten buvo ne ji?

Yra tik vienas būdas išsiaiškinti.

— Paskubėk, — paragino Edna Stenlį.

— Ką? Kur mes einame?

Nebuvo kada atsakyti. Mergaitė jau tikriausiai perkirto visą kvartalą. Stenlis seks iš paskos. Stenlis Rikenbekas, akušeris-ginekologas, buvo antrasis jos sutuoktinis. Pirmasis buvo puikaus sudėjimo, pernelyg gražus ir pernelyg aistringas vėjo pamušalas. Beje, visiškas asilas. Gal taip kalbėti ir nesąžininga, bet tai patvirtina faktą, kad mintis vesti gydytoją — tai buvo prieš keturiasdešimt metų — Pirmajam Sutuoktiniui atrodė žavinga naujovė. Tačiau realus gyvenimas su ja jam nepatiko. Jis tikėjosi, kad Ednai pabos „žaisti" gydytoją, kai susilauks vaikų. Deja. Tiesą sakant, nutiko priešingai — darbas Ednai buvo mielesnis už motinystę.

Ji nuskubėjo pirmyn. Šaligatviai knibždėte knibždėjo žmonių. Ji žengė į gatvę ir laikydamasi arti šaligatvio bortelio paspartino žingsnį. Stenlis stengėsi neatsilikti.

— Edna?

— Tiesiog sek paskui.

Jis prisivijo.

— Ką mes darome?

Edna akimis ieškojo raudonplaukės.

Štai. Priekyje, kairiau.

Jai reikėjo pamatyti ją iš arčiau. Dabar jau Edna pasileido bėgte. Gatve bėganti pasipuošusi, per šešiasdešimt perkopusi moteris daug kur atrodytų keistai, tačiau čia Manhatanas. Vargu ar kas bent grįžtels pažiūrėti.

Ji aplenkė tą moterį, stengdamasi pernelyg nekristi į akis, slėpdamasi už aukštesnių žmonių, o reikiamoje vietoje apsisuko. Tariamoji Keitė žingsniavo jos link. Jų akys akimirką susitiko, ir Edna įsitikino.

Tai ji.

Keitė Ročester ėjo su tamsiaplaukiu vyru, tikriausiai vos perkopusiu trisdešimt. Jie buvo susikabinę rankomis. Ji neatrodė sunerimusi. Tiesą sakant, tuo metu, kai jųdviejų žvilgsniai susidūrė, ji atrodė gana patenkinta. Žinoma, tai nieko nereiškia. Elizabeta Smart, Utoje pagrobta mergaitė, dažnai su savo pagrobėju išeidavo į viešumą ir nė karto nebandė šauktis pagalbos. Galbūt kažkas panašaus vyko ir čia.

Ednos šis vaizdas neįtikins.

Raudonplaukė tariamoji Keitė kažką sušnabždėjo tamsiaplaukiam vyriškiui. Jie paspartino žingsnį. Edna matė, kad jie pasuko dešinėn ir ėmė leistis laiptais į metro. Matėsi užrašai A,C, E ir I traukiniai. Ją pasivijo Stenlis. Jis jau ketino kažką sakyti, tačiau išvydęs jos veido išraišką prikando liežuvį.

— Eime, — ištarė Edna.

Jie nuskubėjo į priekį ir nusileido laiptais žemyn. Dingusi mergina ir tamsiaplaukis vyras jau buvo praėję metro vartus. Edna patraukė prie jų.

— Velnias, — nusikeikė ji.

— Kas?

— Neturiu metro kortelės.

— Aš turiu, — pasakė Stenlis.

— Duokš ją man. Greičiau.

Stenlis iš piniginės išsitraukė kortelę ir ištiesė ją Ednai. Ši nuskenavo ją, praėjo pro vartus ir grąžino Stenliui. Ji nelaukė. Aniedu leidosi laiptais žemyn į dešinę. Edna patraukė ten pat. Tolumoje sugaudė artėjantis traukinys, ir ji paspartino žingsnį.

Sucypė stabdžiai. Metro durys prasivėrė. Ednos širdis tiesiog daužėsi. Ji dairėsi kairėn ir dešinėn ieškodama raudonų plaukų.

Nieko.

Kur toji mergina?

— Edna? — tai buvo Stenlis. Jis ją prisivijo.

Edna tylėjo. Ji stovėjo platformoje, tačiau čia Keitės Ročester nematyti nė ženklo. O jei ir būtų pamačiusi, kas tada? Ką Edna būtų dariusi? Šokusi į traukinį ir juos sekusi? Kur? O kas toliau? Sužinoti, į kokį butą ar namą jie įeis, ir skambinti policijai...

Kažkas palietė jai petį.

Edna atsisuko. Tai buvo dingusi mergina.

Vėliau Edna dar ilgai galvos, ką ji pamatė merginos išraiškoje. Ar tai buvo maldaujamas žvilgsnis? Neviltis? Ramybė? O gal džiaugsmas? Ryžtas? Viskas iš karto.

Akimirką jos tiesiog stovėjo ir spoksojo viena į kitą. Šurmuliuojanti minia, nesuprantamas traškesys iš garsiakalbio, traukinio dunksėjimas — visa tai išnyko, liko tik jiedvi.

— Prašau, — pašnibždom ištarė mergina. — Niekam nesakykite, kad mane matėte.

Ir tada mergina įlipo į traukinį. Edna pajuto, kaip jos kūnu perbėgo šaltukas. Durys užsivėrė. Ednai reikėjo ko nors imtis, tačiau ji nepajėgė pajudėti. Neatitraukdama akių stebėjo merginą.

— Prašau, — už stiklo sužiopčiojo mergina.

Ir traukinys pradingo tamsoje.

2 skyrius

Mirono pusrūsyje tūnojo dvi paauglės.

Štai kaip viskas prasidėjo. Vėliau, prisiminęs praeities netektį ir širdgėlą, Mironas susimąstė: o kas, jeigu? Ši mintis nedavė jam ramybės. O kas, jei jam nebūtų prireikę ledo? Kas, jei pusrūsio duris būtų atidaręs minute anksčiau ar vėliau? Kas, jei tos dvi paauglės — ir ką jodvi veikė jo rūsyje? — būtų kalbėjusios pašnibždomis ir jis nebūtų jų nugirdęs?

Kas, jei jis būtų rūpinęsis tik savo reikalais?

Nuo laiptų viršaus Mironas išgirdo mergaičių kikenimą. Jis su-

stojo. Akimirką svarstė: gal uždaryti duris ir palikti jas vienas. Jo nedideliame pobūvyje ledukų liko mažai, tačiau jų dar buvo. Jis galėjo grįžti.

Tačiau jam dar nespėjus apsigręžti iš apačios lyg dūmai atsklido vienos merginos balsas:

— Taigi tu išėjai su Rendžiu?

Kitas balsas:

— O, Dieve, mes buvom tokie girti.

— Nuo alaus?

— Nuo alaus ir nuo kai ko stipresnio.

— Kaip parsiradai namo?

— Rendis parvežė.

Laiptų viršuje Mironas įsitempė.

— Bet sakei...

— Ššš... Ei? Ar ten kas yra?

Sučiuptas.

Mironas greitu žingsniu, pasišvilpaudamas nusileido laiptais. Ponas Nerūpestingasis. Dvi merginos sėdėjo patalpoje, kuri kadaise buvo Mirono miegamasis. Pusrūsis buvo įrengtas 1975-aisiais, taip ir atrodė. Mirono tėvui, dabar su motina gyvenančiam viename daugiabutyje netoli Boka Ratono, patikdavo viską apklijuoti. Prilipintos medžių plokštės, atrodančios tokios pat senos kaip ir visas kambarys, jau pradėjo atšokinėti. Kai kur dabar švietė ir akivaizdžiai luposi tikrosios sienos. Grindų plytelės, priklijuotos kažkuo panašiu į „Elmerio" klijus, buvo išlinkusios. Užlipus jos traškėjo it kojomis trypiami vabalai.

Dvi merginos — vieną Mironas pažinojo visą jos gyvenimą, su kita susipažino tik šiandien — išpūtusios akis žvelgė į jį. Akimirką visi tylėjo. Jis joms mostelėjo ranka ir ištarė:

— Sveikos, mergaitės.

Mironas Bolitaras didžiavosi savo gebėjimu užmegzti pokalbį.

Merginos buvo vidurinės mokyklos absolventės, abi mergaitiškai gražios. Sėdinčioji ant jo senosios lovos kampučio, — toji, su kuria susipažino vos prieš valandą, — buvo vardu Erina. Prieš du

mėnesius Mironas pradėjo susitikinėti su Erinos motina, našle, politinio žurnalo korespondente Ali Vailder. Šis vakarėlis dabar jam priklausančiame vaikystės name buvo surengtas viešai pripažinti, kad Mironas ir Ali — pora.

Kita mergina, Eimė Bail, pamėgdžiojo jo žodžius ir balso toną:

— Sveikas, Mironai.

Vėl įsivyravo tyla.

Eimę Bail jis pirmą kartą pamatė praėjus vos dienai po jos gimimo Šv. Barnabo ligoninėje. Eimė su savo tėvais, Kler bei Eriku, gyveno vos už kelių namų. Mironas ir Kler drauge lankė Heritadžo pagrindinę mokyklą vos už pusės mylios nuo čia. Mironas pasisuko į Eimę. Akimirką jis grįžo į tuos laikus prieš dvidešimt penkerius metus. Eimė buvo tokia panaši į savo motiną kreiva, atsainia šypsena, kad atrodė, jog žvelgtum pro laiko užsklandą.

— Atėjau ledukų, — pasakė Mironas. Paaiškindamas jis nykščiu parodė į šaldiklį.

— Puiku, — atsiliepė Eimė.

— Netgi labai, — pridūrė Mironas. — Tiesą sakant, man jų reikia šaltų.

Mironas sukikeno. Vienas.

Vis dar kvailai šypsodamasis, jis žvilgtelėjo į Eriną. Šioji nusisuko — įprastinė reakcija šiandien. Mandagi ir abejinga.

— Ar galiu kai ko tavęs paklausti? — pasiteiravo Eimė.

— Rėžk.

Ji išskėtė rankas:

— Ar iš tiesų čia gyvenai paauglystėje?

— Tikrai taip.

Merginos susižvalgė. Eimė sukikeno. Erina pakartojo tą patį.

— Kas? — ištarė Mironas.

— Šis kambarys... noriu pasakyti, ar gali būti dar labiau nevykęs?

Pagaliau prabilo Erina:

— Jis pernelyg senas, kad būtų senovinis.

— Kaip vadini šį daiktą? — paklausė Eimė, rodydama po savimi į sėdmaišį.

— Pupų maišu, — atsakė Mironas.

Mergaitės vėl sukikeno.

— O kodėl šiame šviestuve juoda lemputė?

— Kad blizgėtų plakatai.

Vėl pasigirdo juokas.

— Liaukitės, tada aš mokiausi vidurinėje, — atšovė Mironas, lyg jo žodžiai turėtų viską paaiškinti.

— Ar buvai kada nors čia atsivedęs merginą? — paklausė Eimė.

Mironas prisidėjo ranką prie širdies.

— Tikras džentelmenas niekada to neišduoda, — pasakė jis ir pridūrė, — taip.

— Kiek?

— Kas — kiek?

— Kiek merginų buvai čia atsivedęs?

— A. Maždaug... — Mironas pakėlė akis į viršų ir smiliumi nupiešė ore skaičių. — Kokius tris... sakyčiau, gal aštuonis devynis šimtus tūkstančių.

Jo žodžiai sukėlė triukšmingą juoką.

— Tiesą sakant, — ištarė Eimė, — mama tvirtina, jog buvai tikrai žavus.

Mironas kilstelėjo antakius ir nusistebėjo:

— Buvau?

Mergaitės tiesiog leipo juokais. Mironas papurtė galvą ir sumurmėjo kažką apie tai, kad reikia gerbti vyresniuosius. Kai jos nusiramino, Eimė ištarė:

— Ar galiu dar kai ko paklausti?

— Rėžk.

— Aš rimtai.

— Pirmyn.

— Tos nuotraukos viršuje. Prie laiptų.

Mironas linktelėjo. Jis puikiai suprato, apie ką kalbama.

— Tavo nuotrauka puošė „Sports Illustrated“ viršelį.

— Tiesa.

— Mama su tėčiu sako, kad buvai lyg ir geriausias krepšininkas šalyje.

— Mama su tėčiu perdeda, — atkirto Mironas.

Abi merginos įsispoksojo į jį. Praėjo penkios sekundės. Paskui dar penkios.

— Ar man kas nors įstrigę tarp dantų? — paklausė Mironas.

— Argi nebuvai pakviestas į „Lakers"?

— Į „Celtics", — pataisė jis.

— Atsiprašau, į „Celtics", — Eimė nenuleido nuo jo akių. — Susižeidei kelį, tiesa?

— Tiesa.

— Tavo karjera baigėsi.

— Atrodo, taip.

— Taigi, — gūžtelėjo Eimė, — kaip jauteisi?

— Susižeidęs kelį?

— Buvai tokia žvaigždė. O paskui pokšt — nebegalėjai žaisti.

Merginos laukė jo atsakymo. Mironas bandė sugalvoti ką nors įmantraus.

— Gana ilgai jaučiausi visiškai sumautai, — atsakė jis.

Jiedviem tai patiko.

Eimė papurtė galvą:

— Turėjo būti labai blogai.

Mironas pažvelgė į Eriną. Ši sėdėjo nudelbusi akis. Kambary įsivyravo tyla. Jis laukė. Galiausiai ji pakėlė galvą. Atrodė išsigandusi, maža ir jauna. Jis norėjo ją apkabinti, bet tai būtų klaidingas žingsnis.

— Ne, — tyliai ištarė Mironas, nenuleisdamas akių nuo Erinos. — Gali būti gerokai blogiau.

Iš viršaus pasigirdo balsas:

— Mironai?

— Ateinu.

Jis jau buvo beišeinąs. Dar vienas „o kas, jeigu". Tačiau galvoje vis skambėjo žodžiai, kuriuos nugirdo būdamas viršuje: *Rendis parveže. Alus ir kai kas stipriau.* Jis negalėjo visko taip palikti, ar ne?

— Noriu papasakoti jums vieną istoriją, — kreipėsi Mironas. Ir tada nutilo.

Jis norėjo papasakoti joms apie tai, kas atsitiko mokyklos laikais. Berio Brenerio namuose vyko vakarėlis. Tada jis mokėsi paskutinėje vidurinės mokyklos klasėje — kaip ir jos. Gėrimai liejosi per kraštus. Jo komanda, „Livingston Lancers“, ką tik laimėjo krepšinio turnyrą, nugalėjusi „All American“ dėl Mirono Bolitaro įmestų keturiasdešimt trijų taškų. Visi prisigėrė. Prisiminimuose atgijo Debė Frankel, nuostabi mergina, gyvas sidabras. Ji buvo labai aktyvi, visada keldavo ranką paprieštarauti mokytojai, ginčydavosi ir už tai buvo visų mylima. Vidurnaktį Debė priėjo atsisveikinti. Jos akiniai buvo nusmukę ant pat nosies galo. Štai ką jis labiausiai įsiminė — neįprastą akinių padėtį. Mironas matė, kad Debė girtut girtutėlė. Tokios buvo ir kitos dvi į automobilį suvirtusios merginos.

Istorijos pabaigą nesunku nuspėti. Jos per greitai lėkė kalnu Pietų Oranžo aveniu. Debė žuvo per avariją. Sudaužytas automobilis šešerius metus stovėjo priešais mokyklą kaip pavyzdys. Mironas pagalvojo, kur jis dabar, kas galiausiai nutiko tiems griaučiams.

— Kokią? — paklausė Eimė.

Tačiau Mironas nepapasakojo apie Debę Frankel. Erina ir Eimė neabejotinai buvo girdėjusios panašių istorijų. Jis suprato, kad tokia nepaliestų jų širdies. Taigi pamėgino kai ką kita.

— Noriu, kad kai ką man pažadėtumėte, — ištarė Mironas.

Erina ir Eimė žiūrėjo į jį.

Iš kišenės išsitraukęs piniginę, Mironas iš jos išėmė dvi vizitines korteles. Paskui atidarė viršutinį stalčių ir rado vis dar rašantį tušinuką.

— Štai čia mano numeriai — namų, darbo, mobilusis, buto Niujorke, — paaiškino jis.

Mironas užrašė juos ant kortelių ir padavė kiekvienai. Netardamos nė žodžio, mergaitės jas paėmė.

— Dabar paklausykit manęs, gerai? Jei kada jus ištiks bėda, padauginsit alkoholio ar taip atsitiks jūsų draugams, apsvaigusios įsisiautėsit ar kas panašaus, — nesvarbu, pažadėkite man, kad pa-

skambinsite. Atvažiuosiu jūsų pasiimti, kad ir kur būtumėte. Nieko neklausinėsiu. Nepasakysiu tėvams. Pažadu. Nuvešiu jus, kur tik panorėsite, nesvarbu, kokiu paros metu ir kaip toli būsite. Dvidešimt, keturi, septyni. Paskambinkite man, ir aš jūsų atvažiuosiu.

Mergaitės nieko neatsakė.

Mironas žengė žingsnį arčiau. Jis stengėsi, kad šis prašymas neskambėtų kaip maldavimas.

— Tiesiog prašau... prašau niekada nevažiuoti su išgėrusiu žmogumi.

Jos tiesiog spoksojo į jį.

— Pažadėkite man, — prašė Mironas.

Ir po akimirkos — paskutinysis „o kas, jeigu?" — jos pažadėjo.

3 skyrius

Po dviejų valandų pirmieji išeiti susiruošė Bailai, Eimės šeima.

Mironas palydėjo juos iki durų. Kler pasilenkė jam prie ausies.

— Girdėjau, mergaitės buvo nulipusios į apačią, į tavo senąjį kambarį.

— Aha.

Ji šelmiškai šyptelėjo ir paklausė:

— Ar papasakojai joms?..

— Dėl Dievo, ne.

Kler papurtė galvą:

— Tu tiesiog šventoji nekaltybė.

Vidurinėje jiedu su Kler buvo geri draugai. Jam patiko jos laisvumas. Ji elgėsi — sunku surašti tinkamą žodį — kaip vaikinas. Per vakarėlius Kler mėgindavo ką nors „pakabinti", ir dažniausiai jai pavykdavo, nes buvo patraukli mergina. Jai patiko raumeningi vyrukai, tačiau kartą kitą nuėjusi į pasimatymą, ji juos palikdavo.

Dabar Kler buvo advokatė. Kartą, per paskutiniųjų mokslo metų atostogas, ji su Mironu paišdykavo apačioje, tame pačiame

pusrūsyje. Mironas dėl to prastai jautėsi. O Kler kitą dieną elgėsi lyg niekur nieko: nė kiek nesivaržė, nepriekaištavo ir net neketino pasikalbėti „apie tai, kas įvyko".

Nebuvo ir antro karto.

Teisės mokykloje Kler susipažino su Eriku, liesu ir greitai įsižeidžiančiu vyruku. Jis retai šypsodavosi, beveik niekada nesijuokdavo. O jo kaklaraištis visada atrodė nepriekaištingai. Erikas buvo visiškai kitoks vyras, kokį Mironas įsivaizdavo su Kler, bet, rodos, jiems buvo gera drauge. Tikriausiai dėl to, kad priešingybės traukia.

Erikas paspaudė jam ranką ir pažvelgė į akis:

— Pasimatysime sekmadienį?

Sekmadienio rytais jie susirinkdavo žaisti krepšinio, tačiau prieš mėnesį Mironas liovėsi tai daryti.

— Ne, šią savaitę nebūsiu, — atsakė jis.

Erikas linktelėjo, lyg Mironas būtų pasakęs ką nors išmintinga, ir patraukė prie durų. Eimė užgniaužė kylantį juoką ir pamojo:

— Buvo malonu pasišnekučiuoti, Mironai.

— Ir man, Eime.

Mironas stengėsi nutaisyti reikšmingą žvilgsnį: „Prisimink pažadą". Jis nežinojo, ar tai padėjo, tačiau Eimė prieš išeidama linktelėjo.

Kler pakštelėjo jam į skruostą ir vėl sušnibždėjo į ausį:

— Atrodai laimingas.

— Toks ir esu, — atsakė jis.

Kler nusišypsojo:

— Ali puiki, tiesa?

— Taip.

— Argi aš ne geriausia visų laikų piršlė?

— Panašu į prasto filmo scenarijų, — ištarė jis.

— Aš neskubinu. Bet juk aš geriausia, ar ne? Na, gerai, išgyvensiu. Aš vis tiek geriausia.

— Mes vis dar kalbam apie piršliavimą, tiesa?

— Akiplėša. Aš žinau, kad esu geriausia kitur.

— A, — numykė Mironas.

Ji kumštelėjo jam į ranką ir išėjo. Žvelgdamas jai pavymui, Mironas papurtė galvą ir nusišypsojo. Širdyje visada jautiesi septyniolikos ir lauki, kada prasidės gyvenimas.

Po dešimties minučių Ali Vailder, naujoji Mirono mylimoji, pasišaukė savo vaikus. Mironas palydėjo juos iki automobilio. Devynmetis Džekas išdidžiai vilkėjo „Celtics" komandos aprangą, pažymėtą senuoju Mirono numeriu. Tai buvo kitas hiphopo mados etapas. Anksčiau mėgtos populiariausių sportininkų aprangos. Dabar interneto puslapyje *Big-Time-Losahs.com* galima nusipirkti karjerą baigusių žaidėjų aprangas.

Tokių kaip Mironas.

Džekas, kuriam buvo tik devyneri, nesuprato ironijos.

Jiems priėjus prie automobilio, Džekas stipriai apkabino Mironą. Nežinodamas, kaip turėtų elgtis, Mironas taip pat jį apkabino, tačiau trumpam. Erina laikėsi nuošaliau. Ji tik vos vos jam linktelėjo ir įsirangė ant užpakalinės sėdynės. Džekas įsiropštė paskui savo didžiąją sesutę. Ali su Mironu stovėjo ir žiūrėjo vienas į kitą lyg naujai iškepta pora.

— Buvo smagu, — pasakė Ali.

Mironas tebesišypsojo. Ali žvelgė į jį nuostabiomis žalsvai rudomis akimis. Jos plaukai buvo rusvi, o giedrą, kerinčia šypsena šviečiantį veidą puošė vaikiškos strazdanėlės.

— Kas yra? — paklausė ji.

— Tu graži.

— Vyruti, tu saldžialiežuvis.

— Nenoriu girtis, bet iš tiesų esu toks.

Ali atsigręžė į namą. Vinas — Vindzoras Hornas Lokvudas III — stovėjo sukryžiavęs rankas ant krūtinės ir atsirėmęs į durų staktą.

— Tavo draugas Vinas atrodo mielas, — ištarė ji.

— Taip nėra.

— Žinau. Tiesiog pagalvojau, kad jis tavo geriausias draugas, todėl taip ir pasakiau.

— Vinas sunkus žmogus.

— Jis gerai atrodo.

— Jis tai žino.

— Tačiau yra ne mano skonio, — pabrėžė Ali. — Pernelyg gražus. Pernelyg turtingas berniukas.

— O tau labiau patinka *macho* tipo vyrukai, — pasišaipė Mironas. — Suprantu.

Ji prunkštelėjo.

— Kodėl jis taip į mane žiūri? — paklausė Ali.

— Nori išgirsti mano nuomonę? Jis tikriausiai apžiūrinėja tavo užpakaliuką.

— Gera žinoti, kad kažkam jis rūpi.

Mironas atsikrenkštė, nusuko žvilgsnį šalin.

— Taigi, ar norėtum rytoj kartu pavakarieniauti?

— Būtų puiku.

— Užvažiuosiu tavęs septintą.

Ali prispaudė delną jam prie krūtinės. Prisilietimas Mironą sujaudino. Ji pasistiebė ant pirštų galiukų — Mironas buvo šešių pėdų ir keturių colių ūgio — ir pabučiavo jį į skruostą.

— Vakarienę gaminsiu aš, — sušnibždėjo ji.

— Tikrai?

— Vakarieniausime pas mane.

— Puiku. Bus kažkas panašaus į šeimyninę vakarienę? Geriau pažinsiu vaikus.

— Vaikai nakvos pas mano seserį.

— A, — ištarė Mironas.

Ali įdėmiai į jį pasižiūrėjo ir įsliuogė į vairuotojo vietą.

— A, — vėl pakartojo Mironas.

Ji kilstelėjo antakį.

— Rodos, nenorėjai girtis, kad esi saldžialiežuvis.

Ji nuvažiavo. Mironas, vis dar kvailokai šypsodamasis, žiūrėjo, kol automobilis išnyko iš akių. Paskui apsisuko ir grįžo prie namo. Vinas nepajudėjo iš vietos. Mirono gyvenimas buvo labai permainingas — jo tėvai persikėlė gyventi į pietus, Esperansa susilaukė kūdikio, žlugo verslas. Tačiau Vinas vis tiek buvo šalia. Laikas nu-

barstė pelenais jo smilkinius, tačiau Vinas vis tiek išliko tas pats britų kilmės amerikietis protestantas. Aristokratiški žandikauliai, tobula nosis, amžiaus praretinti plaukai išdavė jį priklausant privilegijuotųjų luomui. Be to, jis avėjo baltus batus bei buvo įdegęs lyg golfo žaidėjas.

— Šeši kablelis aštuoni, — ištarė Vinas. — Suapvalinkim iki septynių.

— Nesupratau?

Vinas kilstelėjo ranką delnu žemyn ir pasukiojo kairėn dešinėn.

— Tavoji panelė Vailder. Esu dosnus duodamas jai septynis.

— Tai bent! Na, bet jei tu taip sakai...

Jie grįžo į namą ir susėdo svetainėje. Vinas grakščiai, kaip mokėjo tik jis, susikėlė koją ant kojos. Jo veido išraiška kaip visada buvo išdidi. Iš veido Vinas atrodė išlepintas ir silpnas. Tačiau treniruotas kūnas ir pūpsantys raumenys bylojo ką kita.

Vinas pliaukštelėjo pirštais. O paskui kreipėsi į Mironą:

— Gal galiu kai ko paklausti?

— Ne.

— Kodėl tu su ja susitikinėji?

— Juokauji, tiesa?

— Ne. Noriu žinoti, kuo būtent tave žavi panelė Ali Vailder.

Mironas papurtė galvą.

— Taip ir žinojau, kad man nereikėjo tavęs kviesti, — ištarė jis.

— Aha, bet pakvietei. Taigi leisk man išsiaiškinti.

— Prašau, nereikia.

— Visus tuos metus draugavai su žaviąja Emile Dauning. Paskui, žinoma, ją pakeitė tavo sielos sesė saldžioji Džesika Kulver. Dar buvo trumpas romanas su Brenda Sloter ir visai neseniai kilo aistra Terezai Kolins.

— Ar yra kokia prasmė?

— Yra, — Vinas atgniaužė pirštus, paskui vėl sugniaužė. — Ką visos šios moterys, buvusios tavo mylimosios, turi bendra?

— Gal tu pasakysi, — atrėžė Mironas.

— Vienu žodžiu: seksualumas.

— Kas čia per žodis?

— Jos velniškai karštos meilutės, — snobišku akcentu tęsė Vinas. — Kiekviena iš jų. Dešimtbalėje sistemoje Emilę vertinčiau devyniais. Tai būtų žemiausias įvertinimas. Džesikai, turint omeny, kaip vartei prieš ją akis, skirčiau vienuolika. Terezą Kolins ir Brendą Sloter vertinčiau beveik dešimtukais.

— Ir tavo, eksperto, nuomone...

— Septyni — labai dosnu, — užbaigė Vinas.

Mironas tiesiog papurtė galvą.

— Taigi meldžiu pasakyti, — tęsė Vinas, — kuo ji tave traukia?

— Tu rimtai?

— Visiškai.

— Taigi skubus pranešimas, Vinai. Visų pirma, nors tai iš tiesų nėra svarbu, aš nesutinku su tavo vertinimu.

— O? Tai kaip tu vertintum panelę Vailder?

— Nesiruošiu to daryti. Svarbiausia tai, kad Ali kuo toliau, tuo labiau man patinka. Iš pradžių ji atrodo gana patraukli, o kai labiau ją pažįsti...

— Cha.

— Cha?

— Įtikinėji save.

— Na, dar viena skubi žinia tau. Ne išvaizda svarbiausia.

— Cha.

— Ir vėl *cha*?

Vinas vėl suspaudė pirštus.

— Pažaiskim tokį žaidimą. Aš pasakysiu žodį. O tu, išgirdęs jį, apibūdinsi.

Mironas užsimerkė ir ištarė:

— Nežinau, kodėl su tavimi aptarinėju širdies reikalus. Tai lyg su kurčiuoju kalbėtis apie Mocartą.

— Taip, tai labai smagu. Štai pirmas žodis. Tiksliau, du žodžiai. Tiesiog pasakyk, kas tau šaus į galvą: Ali Vailder.

— Šiluma, — atsakė Mironas.

— Melagis.

— Gerai, manau, jau pakankamai aptarėme.

— Mironai?

— Ką?

— Kada paskutinį kartą bandei ką nors gelbėti?

Mintyse Mironui akimirksniu prabėgo pažįstami veidai. Jis pabandė juos nustumti šalin.

— Mironai?

— Nepradėk, — tyliai atsiliepė Mironas. — Aš pasimokiau.

— Tikrai?

Dabar jis pagalvojo apie Ali, apie nuostabią jos šypseną ir giedrą veidą. Pagalvojo apie Eimę ir Eriną senajame jo kambaryje pusrūsyje, apie išgautą pažadą.

— Ali nereikia gelbėti, Mironai.

— Manai, kad viskas dėl to?

— Kokia mintis tau pirmiausia šauna į galvą, kai išgirsti jos vardą?

— Šiluma, — pakartojo Mironas.

Tačiau šį kartą ir jis pats suprato, kad meluoja.

Šešeri metai.

Tiek laiko praėjo nuo tada, kai Mironas liovėsi vaidinti superherojų. Per šešerius metus jis nė karto nesusimušė. Nelaikė rankoje ginklo ir juo labiau nešaudė. Jis negrasino ir jam nebuvo grasinama. Jis nekimšo į save steroidų. Neskambino Vinui, baisiausiam iš visų pažįstamų žmonių, kad jį palaikytų ar ištrauktų iš bėdos. Per pastaruosius šešerius metus nė vienas jo klientas nebuvo nužudytas — teigiamas dalykas jo versle. Nė vienas nebuvo nušautas ar suimtas — na, išskyrus prostitutę Las Vegase, bet Mironas teigė, kad tai buvo spąstai. Nė vienas iš jo klientų, draugų ar mylimųjų nedingo.

Jis pasimokė.

Nekišk nosies ten, kur nevalia. Nesi Betmenas, o Vinas — ne psichozės paveikto Robino versija. Iš tiesų tais neva herojaus laikais

Mironas išgelbėjo kelis nekaltuosius, įskaitant ir savo sūnaus gyvybę. Džeremis, jo berniukas, dabar jau buvo devyniolikmetis — Mironas negalėjo tuo patikėti — ir tarnavo kariuomenėje kažkokioje nežinomoje vietovėje Vidurio Rytuose.

Tačiau Mironas pridarė ir žalos. Pažiūrėkit, kas nutiko Djunui, Kristianui, Gregui, Lindai, Džekui... Tačiau labiausiai Mironas negalėjo liautis galvojęs apie Brendą. Jis vis dar pernelyg dažnai lankė jos kapą. Gal ji bet kokiu atveju būtų mirusi. Gal tai nebuvo jo kaltė.

Pergalės paprastai pasimiršta. O mirtis lieka šalia, tapšnoja per petį, lėtina žingsnį, skverbiasi į sapnus.

Bet kuriuo atveju Mironas palaidojo savo herojaus kompleksą. Pastaruosius šešerius metus jo gyvenimas buvo ramus, normalus, įprastas — net nuobodus.

Mironas išplovė indus. Pusę laiko jis gyveno Livingstone, Naujajame Džersyje, tame pačiame mieste — teisingiau, tame pačiame name — kur užaugo. Jo tėvai, mylimieji Elena ir Alanas Bolitarai, prieš penkerius metus grįžo į savo protėvių žemę (Pietų Floridą). Mironas pirko šį namą dėl dviejų priežasčių — tai buvo gera investicija, be to, tėvai turės kur sugrįžti karščiausiais mėnesiais. Trečdalį savo laiko Mironas praleisdavo šiame priemiesčio name, o du trečdalius — drauge su Vinu garsiajame Dakotos apartamentų pastate Niujorke.

Jis pagalvojo apie rytojaus vakarą ir pasimatymą su Ali. Vinas — idiotas, dėl to abejonių nekyla, tačiau jo klausimai kaip visada pataikė tarsi pirštu į akį. Pamirškim išvaizdą. Tai visiška nesąmonė. Pamirškim herojaus kompleksą. Ne tai svarbiausia. Tačiau kažkas, susijęs su Ali tragedija, jį prilaikė. Kad ir kaip mėgindamas, jis negalėjo nusikratyti to jausmo.

O su herojiškumu susijęs prašymas, kad Eimė ir Erina pažadėtų jam paskambinti — visai kas kita. Visai nesvarbu, kas tu toks — paauglystės metai sunkūs. Vidurinė mokykla — karo zona. Mironas buvo populiarus vaikis. Jis, vienas geriausių naujokų šalyje ir tikras atletas, buvo pavyzdys visiems Amerikos krepšininkams. Jei kam nors ir turėjo būti lengva vidurinėje, tai tokiam kaip Mironas.

Bet jam nebuvo lengva. Visi tais metais patiria vienokių ar kitokių sunkumų.

Paauglystę reikia išgyventi. Štai ir viskas. Tiesiog išlaukti.

Galbūt šitai jis turėjo pasakyti mergaitėms.

4 skyrius

Kitą rytą Mironas išskubėjo į darbą.

Jo kontora buvo dvyliktame Lok-Horno pastato aukšte — pavadinimas priminė Vino vardą — Manhatano viduryje, Parko aveniu bei Penkiasdešimt antrosios gatvės sankryžoje. Atsivėrus lifto durims, Mironą pasitiko didelis užrašas — naujas daiktas šioje vietoje — madingu šriftu: MB REPS. Esperansa pasirūpino nauju logotipu. „M“ reiškė Mironas. „B“ — Bolitaras. O „REPS“ — kad jų verslas — atstovauti klientams. Mironas pats sugalvojo tokį pavadinimą. Jis dažnai nutildavo, pasakęs tai žmonėms, ir laukdavo, kol nutils aplodismentai.

Iš pradžių, kai tik jie pradėjo dirbti su sportininkais, firmos pavadinimas buvo „MB SportsReps“, o ne „MB Reps“. Per pastaruosius penkerius metus firmos veikla išsiplėtė — pradėta atstovauti aktoriams, rašytojams ir įvairiausių sričių garsenybėms. Taigi buvo protinga sutrumpinti pavadinimą. Išmesti tai, kas nereikalinga. Tad dabar pavadinimas buvo „MB Reps“.

Mironas išgirdo kūdikio verksmą. Matyt, jau atėjusi Esperansa. Jis kyštelėjo galvą į jos kabinetą.

Esperansa maitino krūtimi. Mironas akimirksniu nusigręžė.

— Oi, užeisiu vėliau.

— Nebūk kvailas, — atsiliepė Esperansa. — Lyg anksčiau niekad nebūtum matęs krūties.

— Na, šiek tiek mačiau.

— Bet tikrai ne tokią įspūdingą, — pridūrė ji. — Sėskis.

Iš pradžių „MB SportsReps“ dirbo tik Mironas — superagentas

bei Esperansa — administratorė, sekretorė, mergina penktadieniui. Galbūt prisimenate Esperansą, tą seksualią, lanksčią profesionalią imtynininkę, pasivadinusią Mažąja Pokahontas? Kiekvieną sekmadienio rytą per antrąjį kanalą, transliuojamą Niujorko regione, Esperansa, užsidėjusi ant galvos juostą su plunksnomis bei apsivilkusi tik bikinį, dėl kurio tiesiog varvėjo seilės, išeidavo į ringą. Drauge su savo partnere, Didžiąja Mama, šiaip vadinamą Didžiąja Sinde, jos vesdavo tarpkontinentinį PDI (Pasakiškos Damos Imtynininkės) čempionatą.

Dabar Esperansa buvo „MB Reps" viceprezidentė, tačiau daugiausia rūpinosi sporto skyriumi.

— Gaila, kad praleidau tavo oficialaus pristatymo vakarėlį, — ištarė Esperansa.

— Tai nebuvo pristatymas.

— Nesvarbu. Hektoras peršalo.

— Ar jam geriau?

— Jau viskas gerai, — atsakė Esperansa.

— O kokie čia reikalai?

— Reikia sutvarkyti Maiklo Diskepolo kontraktą.

— „Giants" vis dar vilkina? — paklausė Mironas.

— Taip.

— Tada jis bus laisvai samdomas agentas, — pasakė Mironas. — Manau, kad tai geras sprendimas, juk būtent toks jo darbas.

— Tačiau Diskepolas — ištikimas vyrukas. Verčiau tegul jis pasirašo.

Esperansa atitraukė Hektorą nuo spenelio ir perkėlė prie kitos krūties. Mironas pasistengė pernelyg greitai nenusukti akių. Jis niekada nežinojo, kaip elgtis matant krūtimi maitinamą kūdikį. Norėjo elgtis kaip brandus žmogus, bet ką tiksliai tai reiškia? Nespoksoti, tačiau ir nenusukti žvilgsnio. Kaip rasti tą aukso viduriuką?

— Turiu naujienų, — pasakė Esperansa.

— Aha?

— Mudu su Tomu tuokiamės.

Mironas nieko nesakė. Jis pajuto keistą dilgsėjimą.

— Na? — bandė ką nors išpešti Esperansa.

— Sveikinu.

— Tik tiek?

— Aš nustebęs, štai ir viskas. Bet iš tiesų manau, kad tai puiku. Kada gi ta didžioji diena?

— Po trijų savaičių, skaičiuojant nuo šeštadienio. Tačiau leisk kai ko tavęs paklausti. Dabar, kai aš išteku už savo vaiko tėvo, ar aš vis tiek puolusi moteris?

— Nemanau.

— Velnias, man patiko būti puolusia moterimi.

— Na, tu juk turi nesantuokinį vaiką.

— Geras požiūris. Galėsiu tuo pasinaudoti.

Mironas įsistebeilijo į ją.

— Kas negerai? — paklausė Esperansa.

— Tu išteki, — jis papurtė galvą.

— Niekada nebuvau labai atsidavusi, ar ne?

— Tu keiti partnerius taip dažnai, kaip „Cineplex" kuria naujus filmus.

Esperansa nusišypsojo:

— Tiesa.

— Aš net neprisimenu, kad su tos pačios lyties partneriu būtum susitikinėjusi ilgiau nei mėnesį.

— Biseksualumo stebuklai, — atrėžė Esperansa. — Tačiau su Tomu viskas kitaip.

— Ir kaipgi?

— Aš jį myliu.

Jis nieko nepasakė.

— Tu nemanai, kad aš sugebu būti ištikima vienam žmogui, tiesa? — paklausė ji.

— Aš taip nesakiau.

— Ar žinai, ką reiškia būti biseksualiai?

— Aišku, — atsakė Mironas. — Susitikinėjau su daug biseksualių moterų — kai tik užsimindavau apie seksą, mergina ištardavo: „Iki".

Esperansa tiesiog spoksojo į jį.

— Gerai jau, juokauju, — ištarė jis. — Tik...

— Man patinka ir moterys, ir vyrai. Bet įsipareigoju aš ne lyčiai, o žmogui. Supranti?

— Žinoma.

— Gerai. O dabar pasakyk, kas negerai tarp judviejų su ta Ali Vailder.

— Nieko.

— Vinas sakė, kad jūs dar to nedarėte.

— Vinas taip sakė? — pasitikslino Mironas.

— Taip.

— Kada?

— Šįryt.

— Vinas atėjo ir taip pasakė?

— Iš pradžių pastebėjo, kad po gimdymo padidėjo mano krūtinė, o paskui pasakė, kad tu beveik du mėnesius susitikinėji su moterimi ir dar su ja nesimylėjai.

— Kas verčia jį taip manyti?

— Kūno kalba.

— Jis taip sakė?

— Vinas gerai išmano kūno kalbą.

Mironas papurtė galvą.

— Ar jis teisus? — neatlyžo Esperansa.

— Šįvakar vakarieniauju Ali namuose. Vaikai liks pas jos seserį.

— Ji taip suplanavo?

— Taip.

— O jūs ne?.. — Net ir maitindama Hektorą, Esperansa sugebėjo gestu išreikšti savo mintis.

— Ne.

— Vyruti!

— Laukiu signalo.

— Ar nori, kad uždegtų laužą? Ji pakvietė tave į savo namus ir pranešė, kad vaikų naktį nebus.

— Žinau.

— Tai tarptautinis signalas Šok Ant Manęs.

Jis nieko neatsakė.

— Mironai?

— Taip.

— Ji našlė, ne luošė. Tikriausiai labai bijo.

— Todėl aš ir neskubu.

— Tai miela ir kilnu, bet kvaila. Be to, nepadeda.

— Ką tu siūlai?..

— Smarkų pasišokinėjimą, taip.

5 skyrius

Mironas pas Ali atvyko lygiai septintą vakaro.

Vailderiai gyveno Keseltone, miestelyje maždaug už penkiolikos minučių kelio į šiaurę nuo Livingstono. Prieš išvažiuodamas iš namų, Mironas atliko keistą ritualą. Pasikvepinti odekolonu ar ne? Šis klausimas buvo lengvas: ne. Rengtis baltas aptemptas trumpikes ar laisvus boksininko šortus? Jis pasirinko tarpinį variantą — aptemptus pilkus šortukus. Apsivilko gelsvai rudą megztinį, o po juo — juodus marškinėlius. Išsirinko „Gap" firmos džinsus. Įsispyrė į nevarstomus batus iš „Tod's" išparduotuvės, kur galėdavo rasti savo keturioliktą dydį. Net ir labiau pasistengęs negalėjo būti panašesnis į eilinį amerikietį.

Duris atidarė Ali. Šviesos jai už nugaros buvo pritemdytos. Ji vilkėjo juodą suknelę su iškirpte. Plaukai buvo susegti už nugaros. Mironui tai patiko. Dauguma vyrų žavisi, kai plaukai laisvai krinta. O Mironui visada gražiau, kai jie nedengia veido.

Jis dar akimirką spoksojo į ją, o paskui ištarė:

— Oho.

— Maniau, sakei, kad esi saldžialiežuvis.

— Aš valdausi.

— Kodėl?

— Jei pradėsiu pernelyg meilikauti, — atsakė Mironas, — moterys tiesiog ims nusirenginėti. Reikia įkinkyti šią galią.

— Tada man labai pasisekė. Užeik.

Jis niekada nebuvo toliau nei fojė. Ali nuėjo į virtuvę. Mironas pajuto sunkumą po krūtine. Ant sienos kabojo šeimyninės fotografijos. Jis greitai permetė jas akimis. Pastebėjo Kevino veidą mažiausiai keturiose nuotraukose. Mironas nenorėjo spoksoti, tačiau žvilgsnis užkliuvo už Erinos atvaizdo. Ji su tėvu žvejojo. Jos šypsena galėjo sudaužyti širdį. Mironas pabandė įsivaizduoti taip šypsantis Eriną jo pusrūsyje, tačiau nieko neišėjo.

Jis vėl pažvelgė į Ali. Šešėlis perbėgo jos veidu.

Mironas pauodė orą.

— Ką gamini?

— Kijevo kotletus.

— Kvepia nuostabiai.

— Nieko prieš, jei pirmiausia pasikalbėsim?

— Žinoma.

Jie patraukė į svetainę. Mironas dairėsi. Aplinkui buvo dar nuotraukų, įrėminta vestuvinė fotografija. Ali šukuosena pernelyg išpūsta, pamanė jis, bet gal tada tokios buvo madingos. Jis pagalvojo, kad dabar ji gražesnė. Kai kurioms moterims taip nutinka. Dar buvo nuotrauka, kurioje įamžinti penki vyrai, vilkintys juodais smokingais, pasirišę peteliškes. Pabroliai, pamanė Mironas. Ali nusekė jo žvilgsnį. Ji priėjo ir pakėlė tą nuotrauką.

— Šis yra Kevino brolis, — pasakė ji, rodydama į antrąjį iš dešinės vyriškį.

Mironas linktelėjo.

— Kiti vyrai dirbo „Carson Wilkie“ drauge su Kevinu. Jie buvo jo geriausi draugai.

— Buvo... — ištarė Mironas.

— Visi negyvi, — atsiliepė ji. — Visi vedę, visi turėjo vaikų.

— Tu neprivalai, — ištarė Mironas.

— Taip, Mironai, privalau.

Jie susėdo.

— Kai Kler mus supažindino, — pradėjo pasakoti ji, — pasakiau jai, kad tu turėtum užsiminti apie 911. Ar ji tau tai sakė?

— Taip.

— Bet tu neužsiminei.

Jis išsižiojo, susičiaupė, paskui vėl pabandė:

— O kaip turėjau tai padaryti? Labas, kaip laikaisi, girdėjau, kad esi našlė 911, norėtum itališko ar kiniško maisto?

Ali linktelėjo:

— Gana neblogai.

Kampe stovėjo didžiulis įmantrus senovinis laikrodis. Netrukus jis pradėjo mušti. Mironas svarstė, iš kur ji tokį gavo, iš kur gavo viską, kas šiuose namuose. Ar Kevinas dabar juos stebi sėdinčius čia, *jo* namuose?

— Mudu su Kevinu pradėjome susitikinėti vos pradėję lankyti vidurinę. Paskui koledže nusprendėme kuriam laikui išsiskirti. Aš ruošiausi studijuoti Niujorko universitete. Jis būtų vykęs į Vartoną. Mums atrodė protinga taip pasielgti. Tačiau kai Padėkos dienai grįžome namo ir pamatėme vienas kitą... — Ali gūžtelėjo pečiais. — Niekada nebuvau su jokiu kitu vyru. Niekada. Na štai, pasakiau. Nežinau, ar mes pasielgėme teisingai, ar ne. Argi nekeista? Manau, mes lyg mokėmės drauge.

Mironas sėdėjo. Ji buvo ne toliau kaip per žingsnį nuo jo. Jis nedvejojo, ką dabar reikėtų daryti — gal papasakoti savo gyvenimo istoriją? Tad padėjo savo delną šalia josios. Ji paėmė jį ir suspaudė.

— Nežinau, kada pirmą kartą suvokiau, kad esu pasirengusi vėl vaikščioti į pasimatymus. Man prireikė daugiau laiko nei daugumai našlių. Žinoma, mes, našlės, apie tai pasikalbame. Mes daug kalbamės. Vieną dieną aš tiesiog sau pasakiau, kad galbūt jau laikas. Pasidalijau šia mintimi su Kler. Ar žinai, ką aš pamaniau, kai ji pasiūlė tave?

Mironas papurtė galvą.

— Pamaniau, kad tu ne mano lygio, bet galbūt bus linksma. Pagalvojau, — tai nuskambės kvailai, ir prašau nepamiršk, jog tada tavęs visiškai nepažinojau — kad tu būsi geras apšilimas.

— Apšilimas.

— Supranti, ką noriu pasakyti. Tu buvai profesionalus sportininkas. Tikriausiai turėjai daugybę moterų. Pamaniau, kad galbūt drauge patirsime smagų trumpą meilės nuotykį. Fizine prasme. O paskui, vėliau, galbūt susirasiu kokį nors mielą vyriškį. Ar supranti?

— Rodos, — atsakė Mironas. — Tiesiog norėjai su manimi tik paišdykauti.

— Na, lyg ir taip.

— Jaučiuosi toks pigus, — ištarė jis. — O gal sujaudintas? Sakykim, sujaudintas.

Šie žodžiai privertė ją nusišypsoti.

— Prašau, neįsižeisk dėl to, — ištarė ji.

— Neįsižeisiu, — pakartojo Mironas ir pridūrė:— Ištvirkėlė.

Ji nusijuokė. Juokas nuskambėjo melodingai.

— Taigi kaip tavo planas? — paklausė jis.

— Tu buvai ne toks, kokio tikėjausi.

— Čia gerai ar blogai?

— Nežinau. Esi susitikinėjęs su Džesika Kulver. Skaičiau apie tai žurnale *People*.

— Tiesa.

— Ar tai buvo rimta?

— Taip.

— Ji puiki rašytoja.

Mironas linktelėjo.

— Ir dar nuostabiai graži.

— Tu graži.

— Ne tokia.

Jis jau norėjo ginčytis, tačiau suprato, kad nuskambės globėjiškai.

— Kai pakvietei mane į pasimatymą, pamaniau, kad tu ieškai kažko... nežinau, kažko kito.

— Ko kito? — paklausė jis.

— Tapusi našle 911... — prabilo ji. — Tiesa ta, nors ir siaubinga tai pripažinti, kad šis statusas padarė mane savotiška garsenybe.

Jis žinojo. Prisiminė tai, apie ką kalbėjo Vinas, — koks pirmas dalykas šauna į galvą išgirdus jos vardą.

— Tada tavęs visiškai nepažinojau, tu man buvai tik puikios išvaizdos profesionalus sportininkas, susitikinėjantis su moterimis, atrodančiomis kaip supermodeliai. Taigi aš pamaniau esanti tau kaip įdomus įrašas ant diržo.

— Nes esi našlė 911?

— Taip.

— Žiauroka.

— Nelabai.

— Kodėl?

— Jau sakiau. Keistai tapau žvaigžde. Anksčiau į mane dėmesio nekreipę žmonės dabar staiga panoro su manimi susitikti. Vis dar taip nutinka. Maždaug prieš mėnesį pradėjau žaisti tenisą „Raketės“ klube. Viena moteris — turtinga snobė, neleidusi man praeiti per jos kiemą, kai mes tik atsikraustėme į miestelį — priėjo prie manęs ir nutaisė tokį pu-pu veidelį.

— Pu-pu veidelį?

— Aš taip vadinu. Pu-pu. Atrodo štai taip.

Ali pademonstravo. Ji papūtė lūpas, susiraukė ir sumirksėjo.

— Atrodai kaip Donaldas Trampas, apipurkštas milteliais.

— Štai toks yra pu-pu veidas. Matau tokius nuo to laiko, kai žuvo Kevinas. Aš nieko nekaltinu. Tai natūralu. Bet ta moteris, nutaisiusi pu-pu veidą, prieina prie manęs, suima abu mano delnus savaisiais, pažvelgia man į akis ir sako: „Ar jūs Ali Vailder? O, taip norėjau su jumis pasikalbėti. Kaip jūs laikotės?“ Supranti, apie ką kalbu? Man norisi tiesiog rėkti.

— Suprantu.

Ali pažvelgė į jį.

— Kas yra? — nesuprato Mironas.

— Tu tapai tokiu pu-pu veido kavalieriumi.

— Nesu tikras, kad suprantu.

— Vis kartoji man, kad esu graži.

— Tu ir esi.

— Buvome susitikę tris kartus, kai buvau ištekėjusi.

Mironas tylėjo.

— Ar tada manei, kad aš graži?

— Stengiuosi taip negalvoti apie ištekėjusias moteris.

— Ar bent prisimeni, kad buvai mane sutikęs?

— Tiesą sakant, ne.

— Bet jei aš atrodyčiau kaip Džesika Kulver, net ir ištekėjusią mane būtum prisiminęs.

Ji laukė.

— Ką nori, kad pasakyčiau, Ali?

— Nieko. Tačiau laikas liautis taip su manimi elgtis. Nesvarbu, kodėl tu pradėjai su manimi susitikinėti. Svarbu tik tai, kodėl tu dabar čia.

— Ar galiu tai padaryti?

— Ką padaryti?

— Ar galiu pasakyti, kodėl aš dabar čia?

Ali nurijo seiles ir pirmą kartą atrodė nepasitikinti savimi. Ranka ji mostelėjo, kad jis kalbėtų.

Mironas rėžė:

— Esu čia, nes tu iš tiesų man patinki. Daug dalykų mane trikdo, gal ir teisingai pastebėjai dėl to pu-pu veido, bet faktas tas, kad esu čia, nes negaliu liautis apie tave galvojęs. Galvoju apie tave visą laiką, o kai tai darau, mano veide atsiranda kvaila šypsenėlė. Atrodo štai taip. — Dabar jau buvo Mirono eilė demonstruoti. — Taigi štai kodėl aš esu čia, aišku?

— Tai, — ištarė Ali, stengdamasi pernelyg neišsišiepti, — tikrai geras atsakymas.

Jis jau norėjo rėžti kokį juokelį, tačiau susivaldė. Branda išmoko susilaikyti.

— Mironai?

— Taip?

— Noriu, kad mane pabučiuotum. Noriu, kad apkabintum. Noriu, kad nusineštum mane į viršų ir pasimylėtum su manimi. Noriu, kad padarytum tai be jokių lūkesčių, nes aš jų neturiu. Galiu palikti

tave rytoj, o gal tu tai padarysi. Nesvarbu. Aš nesu trapi. Nesiruošiu pasakoti, kokį pragarą išgyvenau per pastaruosius penkerius metus, bet esu stipresnė, nei tu manai. Jei mūsų santykiai tęsis ir po šios nakties, tu turėsi būti stiprus, ne aš. Tai neįpareigojantis pasiūlymas. Žinau, koks narsus ir kilnus tu nori būti. Tačiau aš to nenoriu. Šį vakarą aš noriu tik tavęs.

Ali pasilenkė prie jo ir pabučiavo į lūpas. Iš pradžių švelniai, o paskui su vis didėjančiu troškimu. Mironas pajuto, kaip jį užliejo banga.

Ji vėl jį pabučiavo. Ir Mironas neteko galvos.

Po valandos — o gal praėjo tik dvidešimt minučių — Mironas pavargo ir apsivertė ant nugaros.

— Na? — ištarė Ali.

— Oho.

— Pasakyk ką nors daugiau.

— Leisk atsikvėpti.

Ali nusijuokusi susirangė šalia.

— Mano galūnės, — ištarė jis.— Aš jų nejaučiu.

— Visai?

— Gal tik mažytį virpulį.

— Ne tokį jau ir mažytį. Tu buvai nuostabus.

— Pacituosiu Vudį Aleną: būdamas vienas, daug treniruojuosi.

Ali padėjo galvą jam ant krūtinės. Jo besidaužanti širdis ėmė rimti. Mironas spoksojo į lubas.

— Mironai?

— Taip.

— Jis visada bus mano gyvenime. Kaip ir Erinos bei Džeko.

— Žinau.

— Daugelis vyrų negali su tuo susitaikyti.

— Nežinau, ar aš galėsiu.

Ali pažvelgė į jį ir nusišypsojo.

— Kas yra? — paklausė Mironas.

— Tu sąžiningas, — pasakė ji. — Man tai patinka.

— Nebėra to pu-pu veido?

— O, dingo prieš dvidešimt minučių.

Jis papūtė lūpas, susiraukė ir sumirksėjo.

— Bet pala, štai vėl atsirado.

Ji nuleido galvą jam ant krūtinės.

— Mironai?

— Taip.

— Jis visada bus mano gyvenime, — ištarė ji. — Tačiau dabar jo čia nėra. Šią akimirką, manau, esame tik mudu.

6 skyrius

Trečiame Šv. Barnabo medicinos centro aukšte Esekso apygardos tyrėja Lorena Mjuzė pabeldė į duris, ant kurių kabojo lentelė: EDNA SKILAR, GENETIKĖ, m. m. dr.

Pasigirdo moteriškas balsas:

— Įeikite.

Lorena pasuko rankeną ir įžengė vidun. Skilar atsistojo. Ji buvo aukštesnė už Loreną, kaip, beje, ir dauguma žmonių. Skilar perėjo per kabinetą ir ištiesė ranką. Jiedvi vyriškai pasisveikino, žiūrėdamos tiesiai viena kitai į akis. Edna Skilar draugiškai linktelėjo. Lorena jau anksčiau tai buvo pastebėjusi: jos abi dirbo vyriškais laikomus darbus. Tai jas siejo.

— Gal norėtumėte prisėsti?

Jiedvi susėdo. Ednos Skilar stalas atrodė nepriekaištingai. Ant jo gulėjo aplankų, tačiau nė iš vieno nekyšojo popieriai. Kabinetas buvo standartinis, su didžiuliu langu, pro kurį matėsi nuostabus vaizdas į stovėjimo aikštelę.

Gydytoja Skilar įdėmiai žiūrėjo į Loreną Mjuzė. Lorenai tai nepatiko. Ji minutėlę palaukė. Skilar tebespoksojo.

— Kas nors negerai? — paklausė Lorena.

— Atsiprašau, blogas įprotis, — nusišypsojo Edna Skilar.

— Koks?

— Tyrinėti veidus.

— Aha.

— Bet tai nesvarbu, o gal ir svarbu. Nes taip patekau į šią keblią padėtį.

Tai Lorena ir norėjo išsiaiškinti.

— Sakėte mano viršininkui, kad turite informacijos apie Keitę Ročester? — ištarė ji.

— Kaip laikosi Edas?

— Gerai.

Edna šiltai nusišypsojo ir pasakė:

— Jis mielas žmogus.

— Taigi, — atsiliepė Lorena, — princas.

— Seniai jį pažįstu.

— Jis man sakė.

— Dėl to ir paskambinau Edui. Mes ilgai kalbėjomės apie bylą.

— Taip, — patvirtino Lorena. — Štai todėl jis mane čia ir atsiuntė.

Edna Skilar nusuko akis į šalį, įsistebeilijo pro langą. Lorena bandė nuspėti jos amžių. Tikriausiai kokių šešiasdešimt penkerių. Gydytoja Skilar buvo graži moteris, trumpais žilais plaukais, išsišovusiais skruostikauliais, ir žinojo, kaip vilkėti smėlio spalvos kostiumą, kad neatrodytų nei pernelyg vyriškai, nei pernelyg moteriškai.

— Gydytoja Skilar?

— Gal galėtumėte man šiek tiek papasakoti apie tą bylą?

— Prašau?

— Keitė Ročester. Ar ji oficialiai laikoma dingusia?

— Nelabai suprantu, kaip tai susiję.

Ednos Skilar žvilgsnis lėtai grįžo atgal prie Lorenos Mjuzė.

— Ar manote, kad ji įsivėlė į nešvarų žaidimą...

— Tiesą sakant, negaliu su jumis to aptarinėti.

— ...ar manote, kad ji pabėgo? Kai kalbėjausi su Edu, rodos, jis

buvo įsitikinęs, kad ji pabėgo. Jis sakė, kad mieste mergina išsiėmė iš bankomato pinigų. Jos tėvas gana bjaurus.

— Visa tai jums papasakojo prokuroras Steinbergas?

— Taip.

— Tai kodėl klausiate manęs?

— Žinau jo nuomonę, — atsakė Edna. — Dabar norėčiau išgirsti jūsiškę.

Lorena jau norėjo dar kartą paprieštarauti, tačiau Edna Skilar vėl į ją spoksojo. Ji peržvelgė Skilar stalą, ieškodama šeimos nuotraukų. Jų nebuvo. Ji svarstė, ką tai galėtų reikšti, tačiau nieko nenusprendė. Skilar laukė.

— Jai aštuoniolika, — atsargiai pabandė pradėti Lorena.

— Žinau.

— Taigi ji jau suaugusi.

— Ir tai žinau. O kaip dėl jos tėvo? Ar manote, kad jis blogai su ja elgėsi?

Lorena svarstė, ką sakyti. Tiesa ta, kad merginos tėvas jai nepatiko nuo pat pradžių. Kovos su reketu bei korupcija departamentas pranešė, kad Dominikas Ročesteris — plėšikas, tad gal dėl to. Tačiau šiek tiek buvo galima numanyti iš to, kaip žmogus sielvartauja. Kita vertus, kiekvienas reaguoja savaip. Todėl sunku suprasti, kaltas jis ar ne. Kai kurie žudikai verkia kruvinomis ašaromis. Kiti elgiasi lyg robotai. Tas pat ir su nekaltaisiais. Štai kad ir tokia situacija: esi žmonių būryje, į minios vidurį įmetama granata. Negali žinoti, kas šoks prie jos, o kas puls slėptis.

Taigi Keitės Ročester tėvas... jo sielvartas buvo kažkoks keistas. Pernelyg skirtingai reiškėsi. Lyg mėgintų įvairius būdus ir stebėtų, kuris geriau tinka viešumoje. Ir motina. Neaišku, ar iš sielvarto, ar iš nuolankumo ji visą laiką dengėsi akis. Sunku pasakyti.

— Mes neturime tokių įrodymų, — išsisukinėdama ištarė Lorena.

Edna Skilar nesureagavo.

— Tie klausimai, — tęsė Lorena. — Jie šiek tiek keisti.

— Taip elgiuosi todėl, kad vis dar nesu tikra, ką daryti.

— Dėl ko?

— Jei buvo įvykdytas nusikaltimas, aš noriu padėti. Bet...

— Bet?

— Aš ją mačiau.

Lorena Mjuzė laukė tikėdamasi, kad ji dar ką nors pasakys. Bet Skilar tylėjo.

— Jūs matėte Keitę Ročester? — pasitikslino Lorena.

— Taip.

— Kada?

— Šeštadienį bus trys savaitės.

— Ir jūs tik dabar mums tai pranešėte?

Edna Skilar vėl įsistebeilijo į stovėjimo aikštelę. Saulė leidosi, spinduliai veržėsi pro žaliuzes. Tokioje šviesoje ji atrodė vyresnė.

— Gydytoja Skilar?

— Ji prašė manęs nieko nesakyti, — jos žvilgsnis vis dar buvo nukreiptas į stovėjimo aikštelę.

— Keitė?

Vis dar nusisukusi Edna Skilar linktelėjo.

— Jūs su ja kalbėjotės?

— Gal tik sekundėlę.

— Ką ji pasakė?

— Kad aš niekam nesakyčiu, jog ją mačiau.

— Ir?

— Ir viskas. Po akimirkos ji pradingo.

— Pradingo?

— Nuvažiavo metro traukiniu.

Dabar kalbėtis pasidarė lengviau. Edna Skilar papasakojo Lorenai visą istoriją, kaip ji, vaikščiodama po Niujorką, tyrinėjo veidus ir kaip, nepaisant išvaizdos pokyčių, pastebėjo tą mergaitę. Nusekė paskui ją į metro, ir ši pradingo tamsoje.

Lorena viską užsirašė. Šis liudijimas tik patvirtino tai, ką ji nuo pat pradžių manė. Mergaitė pabėgo. Edas Steinbergas papasakojo Skilar, kad maždaug tuo metu, kai Keitė pradingo, mieste iš bankomato buvo išimta grynųjų. Lorena matė vaizdo, nufilmuoto prie ban-

komato, įrašą. Veidą dengė gobtuvas, tačiau tai greičiausiai buvo Ročesterių dukra. Tėvas aiškiai elgėsi pernelyg griežtai. O tai dažniausia pabėgimų priežastis. Pernelyg liberalių tėvų vaikai dažnai įjunka į narkotikus. Pernelyg konservatyvių — pabėga dėl seksualinių problemų. Galbūt kartais tokie stereotipai ir sulaužomi, tačiau Lorena susidūrė vos su keliomis bylomis, kurios nepatvirtino šių taisyklių.

Ji dar šio bei to paklausė. Tačiau iš tiesų jie nieko negalėjo daryti. Merginai buvo aštuoniolika. Iš pasakojimo nebuvo jokių priežasčių įtarti, kad kas nors negerai. Tik per televiziją rodo, kad tokiais atvejais įsikiša federalai, suburia visą komandą. Realiame gyvenime taip nenutinka.

Tačiau Lorenai ši byla vis tiek nedavė ramybės. Kai kas vadintų tai intuicija. Jai toks apibūdinimas nepatiko. Nuojauta... taip pat ne tai. Ji svarstė, ką darytų jos bosas Edas Steinbergas. Tikriausiai nieko. Jie buvo stipriai įsitraukę į dviejų bylų tyrimą — viena susijusi su teroristu, o kita — su Niuarko politiku.

Kadangi galimybės ribotos, kam užsiimti tuo, kas akivaizdžiai — pabėgimas iš namų? Nesėkmingas vizitas.

— Kodėl dabar? — paklausė Lorena.

— Ką?

— Praėjo trys savaitės, o jūs nieko nepranešėte. Kas privertė pakeisti nuomonę?

— Ar turite vaikų, tyrėja Mjuzė?

— Ne.

— Aš turiu.

Lorena vėl nužvelgė stalą, lentynas, sieną. Jokių šeimyninių fotografijų. Nei vaikų, nei anūkų nė ženklo. Skilar nusišypsojo, lyg supratusi, ko Mjuzė ieško.

— Buvau bjauri motina.

— Nelabai suprantu.

— Na, sakykim, aš nesikišau į savo vaiko gyvenimą. Tiesiog įvykiams leidau tekėti sava vaga.

Lorena laukė.

— Tai, — ištarė Edna Skilar, — buvo didžiulė klaida.

— Aš vis tiek nelabai suprantu.

— Ir aš. Bet šį kartą... — jos balsas sutrūkčiojo. Edna nurijo seiles, pažvelgė žemyn į savo rankas ir tik paskui pakėlė akis į Loreną. — Galbūt todėl, kad viskas atrodo gerai, taip nėra. Galbūt Keitei Ročester reikia pagalbos. Galbūt šį kartą aš privalau padaryti daugiau, nei leisti įvykiams tekėti sava vaga.

Pažadas, išgautas pusrūsyje, prikėlė Mironą naktį, lygiai 2 val. 17 min.

Buvo praėjusios trys savaitės. Mironas vis dar susitikinėjo su Ali. Buvo Esperansos vestuvių diena. Ali dalyvavo šventėje kaip jo pora. Mironas lydėjo nuotaką prie altoriaus. Tomas — pilnas vardas Tomas Džeimsas Bidvelas III — buvo Vino pusbrolis. Vestuvės buvo nedidelės. Gana keista, bet jaunikio šeima, chartijos „Amerikos revoliucijos dukros“ nariai, neprieštaravo, kad Tomas veda Bronkse gimusią lotynų amerikietę, vardu Esperansa Diaz.

— Juokinga, — ištarė Epseransa.

— Kas gi?

— Visada maniau, kad tekėsiu dėl pinigų, o ne iš meilės. — Ji apžiūrėjo save veidrodyje. — Bet štai, išteku iš meilės ir dar gaunu pinigų.

— Ironiška.

— Labai gerai. Vyksti į Majamį pasimatyti su Reksu?

Reksas Stortonas buvo senstanti filmų žvaigždė, kuriai jie atstovavo.

— Išskrendu rytoj popiet, — atsakė Mironas.

Esperansa nusisuko nuo veidrodžio, išskėtė rankas ir akinamai nusišypsojo.

— Na?

Ji buvo tikra svajonių moteris. Mironas ištarė:

— Oho.

— Manai? — paklausė Esperansa.

— Manau.

— Tada eime. Vesk mane tuoktis.

— Eime.

— Bet pirmiausia noriu kai ką pasakyti, — pasitraukė jį į šoną Esperansa. — Noriu, kad džiaugtumeisi dėl manęs.

— Džiaugiuosi.

— Aš tavęs nepalieku.

— Žinau.

Esperansa pažvelgė jam į akis.

— Mes vis dar esame geriausi draugai, — pasakė ji. — Ar supranti tai? Tu, aš, Vinas, Didžioji Sindė. Niekas nesikeičia.

— Aišku, kad keičiasi, — atsakė Mironas. — Viskas keičiasi.

— Aš myliu tave, juk žinai.

— Ir aš tave myliu.

Ji vėl nusišypsojo. Esperansa visuomet buvo velniškai graži. Ji galėjo įaudrinti fantazijas. Tačiau šiandien, vilkėdama balta suknele, ji atrodė taip, kad žodis „švytinti" buvo per silpnas. Ji visada buvo tokia padūkusi, tokia laisva. Tvirtino, kad niekada nesusisaistys su vienu žmogumi. Bet štai dabar ji turi kūdikį, išteka. Net Esperansa suaugo.

— Tu teisus, — ištarė ji. — Bet viskas keičiasi, Mironai. O tau permainos nepatinka.

— Tik nepradėk.

— Pažvelk į save. Gyvenai drauge su tėvais iki trisdešimt penkerių. Įsigijai savo vaikystės namą. Vis dar daugiausia laiko praleidi su savo koledžo laikų kambario draugu, kuris, žvelkim tiesai į akis, negali pasikeisti.

Mironas pakėlė ranką.

— Supratau, — nukirto jis.

— Nors keista.

— Kas?

— Visada maniau, kad tu pirmas vesi, — pasakė ji.

— Ir aš taip maniau.

— Vinas tikriausiai tam nesiryš. Tačiau tu visada taip greitai įsimylėdavai, ypač tą kalę Džesiką.

— Nevadink jos taip.

— Nesvarbu. Šiaip ar taip, tu tas, kuriam labai artima amerikietiška svajonė — vestuvės, vaikai, kepsnių vakarėliai su draugais ir panašiai.

— O tau ne?

Esperansa nusišypsojo:

— Argi ne tu man nuolat kartodavai: *Men tracht un Got lacht?*

— O, man patinka, kai ne žydė kalba jidiš.

Esperansa įsikibo jam į parankę.

— Juk žinai, kad tai gali būti puiku.

— Žinau.

Ji giliai įkvėpė.

— Eime? — paklausė.

— Nerviniesi?

Esperansa pažvelgė jam į akis.

— Nė trupučio, — atsakė ji.

— Tada pirmyn.

Mironas nuvedė ją iki altoriaus. Jis manė, kad užimti mirusio Esperansos tėvo vietą bus tik gražus formalumas, bet perdavęs Esperansos ranką besišypsančiam Tomui Mironas susijaudino. Jis atsitraukė atgal ir atsisėdo pirmoje eilėje.

Vestuvės buvo išskirtinės dėl daugelio keistenybių. Vinas buvo Tomo vyriausiasis pabrolys, o Didžioji Sindė — nuotakos vyriausioji pamergė. Ji, Esperansos imtynių laikų partnerė, buvo šešių pėdų ir šešių colių ūgio, o svėrė kokius tris šimtus svarų. Jos kumščiai atrodė kaip konservuoto kumpio skardinės. Ji niekaip nenusprendė, ką apsirengti — klasikinę persikų spalvos pamergės suknelę ar juodą odinį korsetą. Pasirinko kompromisą: persikų spalvos odinį apdarą be rankovių, lyg specialiai trokštų parodyti masyvias rankas, prilygstančias rūmų marmurinėms kolonoms. Ilgi Sindės plaukai buvo nudažyti rausvai violetine spalva ir surišti viršuje lyg vestuvinio torto dekoracija.

Matuodamasi savo apdarą, Didžioji Sindė išskėtė rankas ir atsisuko į Mironą.

— Ką manai? — paklausė ji.

— Rausvai violetinė ir persikinė?

— Labai naujoviška, pone Bolitarai.

Ji visada kreipdavosi į jį *pone*. Didžioji Sindė mėgo formalumus.

Tomas ir Esperansa prisiekė vienas kitam puikioje bažnyčioje. Klauptus puošė baltos aguonos. Tomo giminaičiai, sėdintys vienoje bažnyčios pusėje, vilkėjo juodos ir baltos spalvos drabužius — pingvinų jūra. Esperansos pusė buvo kaip spalvotų pieštukų rinkinys. Tai priminė Helovino paradą Grinvičo kaime. Skambėjo gražios vargonų melodijos. Choras giedojo lyg angelai. Ramiau nė būti negalėjo.

Tačiau švęsti Esperansa ir Tomas norėjo kitokioje aplinkoje. Jie išsinuomojo sadomazochistinį naktinį klubą netoli Vienuoliktosios aveniu, pavadintą „Oda ir aistra". Didžioji Sindė čia dirbo apsaugininke, o kartais, vėlai naktį, ji užlipdavo ant scenos ir surengdavo pasirodymą, kuris pranokdavo visas fantazijas.

Mironas ir Ali pastatė automobilį aikštelėje už pietų magistralės. Jie praėjo pro dvidešimt keturias valandas dirbančią pornografijos parduotuvę, pavadinimu „Karaliaus Deivido mergšės rūmai". Ant durų kabojo didelis užrašas: DABAR NAUJA VADOVYBĖ.

— Oho, — parodė Mironas į ženklą. — Pats laikas, ar ne?

Ali linktelėjo:

— Anksčiau čia buvo prastai tvakomasi.

Kai jie įžengė į klubą „Oda ir aistra", Ali ėmė dairytis lyg Luvre: apžiūrinėjo fotografijas ant sienų, skaitė užrašus, tyrinėjo kostiumus, sadomazochistinius reikmenis. Ji papurtė galvą.

— Aš beviltiškai naivi.

— Ne beviltiškai, — atsakė Mironas.

Ali parodė į kai ką juoda ir ilga, kas priminė žmogaus žarnas.

— Kas čia? — paklausė ji.

— Kad aš žinočiau...

— Ar tu, uf?..

— O, ne.

— Gaila, — ištarė Ali. O paskui pridūrė: — Juokauju. Tikrai juokauju.

Jų romanas pamažu rutuliojosi, tačiau susitikinėti su moterimi, turinčia vaikų, iš tiesų nebuvo lengva. Jie nepraleido daugiau visos nakties drauge nuo tos pirmosios. O su Erina bei Džeku po to vakarėlio Mironas tik trumpai pasisveikindavo. Jie nebuvo tikri, kaip turėtų vystytis jų santykiai — lėtai ar greitai, bet Ali tvirtai žinojo, kad vaikams reikia laiko priprasti prie pokyčių.

Ali teko anksti išvažiuoti iš vestuvių vakarėlio. Džekas turėjo paruošti kažkokį projektą, ir ji buvo pažadėjusi jam padėti. Mironas palydėjo ją iki automobilio, nusprendęs nakčiai likti mieste.

— Kiek užtruksi Majamyje? — paklausė Ali.

— Tik naktį ar dvi.

— Ar labai juoksiesi, jei pasakysiu, kad tavęs pasiilgsiu?

— Ne, nelabai.

Ji švelniai jį pabučiavo. Mironas skaudama širdimi žiūrėjo, kaip ji nuvažiuoja, o paskui grįžo atgal.

Kadangi vis tiek ruošėsi eiti miegoti, Mironas nutarė išgerti. Jis ne itin mėgo alkoholį — stiprių gėrimų galėjo išgerti panašiai kaip keturiolikmetė mergaitė, bet šiąnakt tokios nuostabios ir keistos šventės proga jautė norą apsvaigti. Kaip ir Vinas, nors šiam reikėjo gerokai daugiau, kad apsisuktų galva. Konjakas Vinui buvo lyg motinos pienas. Jis retai perlenkdavo lazdą, bent jau viešumoje.

Šiąnakt buvo visai vis tiek. Ilgas Vino limuzinas jau laukė. Jis parveš juos atgal į miestą.

Vino apartamentai Dakotoje buvo maždaug milijardo dolerių vertės, o interjeras priminė Versalio rūmus. Kai jie atvažiavo, Vinas prisipylė sau nepadoriai brangaus porto *Quinta do Noval Nacional 1963*. Butelis buvo atkimštas prieš kelias valandas, nes, Vino teigimu, prieš ragaujant išlaikytą gėrimą, jam reikia leisti pakvėpuoti. Mironas paprastai vakarais gerdavo šokoladinį gėrimą, bet dabar jo skrandis buvo ne kokios nuotaikos. Be to, šokoladui nereikia pakvėpuoti.

Vinas įjungė televizorių, ir jie žiūrėjo laidą apie antikvarą. Pa-

sipūtusi moteris tingiai įnešė bjaurų bronzinį biustą. Ji pradėjo pasakoti vertintojui istoriją, kaip 1950-aisiais Denas Martinas pasiūlė jos tėvui dešimt tūkstančių dolerių už šį niekam tikusį metalo gabalą, bet tėvas, — pasakė ji reikšmingai iškeldama pirštą ir kvailai šypsodamasi, — buvo pernelyg gudrus. Jis žinojo, kad šis daiktas turėtų būti vertas didelės sumos. Vertintojas kantriai linksėjo laukdamas, kol moteris pabaigs, ir tada paskelbė:

— Jis vertas apie dvidešimt dolerių.

Mironas su Vinu skaniai nusikvatojo.

— Mes linksminamės iš kitų žmonių kančios, — ištarė Vinas.

— Mes apgailėtini, — pridūrė Mironas.

— Ne mes.

— Ne?

—Ši laida tokia, — atsakė Vinas. — Ji atskleidžia viską, kas blogiausia mūsų visuomenėje.

— Kaip tai?

— Žmonės nepatenkinti turėdami didelių pinigų vertą niekutį. Ne, geriau, gerokai geriau, jei jie nusiperka jį pigiai iš kokio netikėlio kaimo stuobrio. Niekas nepagalvoja apie tą kaimietį, kuris buvo apgautas, kuris viską prarado.

— Geras požiūris.

— A, bet yra dar kai kas.

Mironas nusišypsojo, atsilošė ir laukė.

— Akimirką pamiršk godumą, — tęsė Vinas. — Iš tiesų mus liūdina tai, kad visi, absoliučiai visi šioje laidoje meluoja.

Mironas linktelėjo.

— Turi omeny vertintojo klausimą: „Ar nutuokiate, kiek jis vertas?“

— Būtent. Jis to paties klausia kiekvieną kartą.

— Žinau.

— O ponas ar ponia Sensacingoji elgiasi taip, lyg klausimas būtų visiškai išmušęs juos iš vėžių — lyg jie niekada anksčiau nebūtų matę šios laidos.

— Tai erzina, — sutiko Mironas.

— O tada jie pasako ką nors panašaus į: „Oi, oi, niekada apie tai negalvojau. Visiškai nenutuokiu, kiek jis vertas." — Vinas susiraukė. — Prašyčiau. Atsitempė dviejų tonų granito šarvus, laukė dvylika valandų eilėje, tačiau niekada gyvenime nė nepasvajojo apie tai, kiek jie galėtų kainuoti?

— Melas, — sutiko Mironas, jausdamas, kad sukasi galva.

— Štai kodėl, — tęsė Vinas, — mums patinka, kai tokia moteris sukritikuojama. Melas. Godumas. Dėl tos pačios priežasties mums patinka mulkis prie „Laimės rato", žinantis atsakymą, bet dar kartą pasukantis ratą. Paprastai šis sustoja ties „Bankrotu".

— Čia kaip gyvenime, — pareiškė Mironas, vis labiau jausdamas svaigulį.

— Paaiškink.

Tačiau tada sučirškė durų skambutis.

Mironas pajuto, kaip širdis nusirito į kulnus. Jis žvilgtelėjo į laikrodį. Pusė antros nakties. Tada pakėlė akis į Viną. Šis žiūrėjo ramiu veidu. Vinas tebebuvo gražus, labai gražus, tačiau metai, piktnaudžiavimas alkoholiu, audringos naktys ar, kaip šiąnakt, seksas, pradėjo palikti šiokius tokius pėdsakus.

Mironas užsimerkė.

— Ar tai?.. — paklausė jis.

— Taip.

Mironas atsidusęs pakilo.

— Galėjai man pasakyti.

— Kodėl?

Jie jau buvo apie tai kalbėję. Į šį klausimą atsakymo nėra.

— Ji iš naujos vietos aukštutiniame Vest Saide, — pasakė Vinas.

— Taip, kaip patogu.

Daugiau netaręs nė žodžio, Mironas patraukė koridoriumi į savo miegamąjį. Vinas atidarė duris. Nors ir labai pykdamas, Mironas žvilgtelėjo. Mergina buvo jauna ir graži. Apsimestinai linksmai ji ištarė: „Labas!" Vinas neatsakė. Jis liepė jai eiti paskui jį. Ji taip ir padarė, svirduliuodama ant pernelyg aukštų kulniukų. Jie dingo koridoriuje.

Esperansa gerai pasakė, kad kai kurie dalykai nesikeičia — kad ir kaip norėtum.

Mironas uždarė duris ir griuvo ant lovos. Galva ir lubos sukosi nuo gėrimo. Jis svarstė, vems ar ne. Tikriausiai ne. Mironas išstūmė iš galvos mintis apie tą merginą. Tai pavyko lengviau nei kada nors anksčiau — toks pasikeitimas tikrai ne į gera. Jis negirdėjo jokių garsų, — šio Vino kambario (žinoma, ne jo miegamojo) sienos nepraleido garso — tad pagaliau užsimerkė.

Skambėjo jo mobilusis telefonas.

Mironas buvo nustatęs ir vibraciją. Dabar telefonas trankėsi į naktinį stalelį. Mironas pabudo ir ištiesė ranką. Jis pasivertė, o galvoje tiesiog kaukė. Prie lovos stovintis skaitmeninis laikrodis rodė 2:17.

Jis nežvilgtelėjo į skambinančiojo numerį prieš atsiliepdamas.

— Alio? — sukrenkštė.

Pirmiausia išgirdo kūkčiojimą.

— Alio? — pakartojo Mironas.

— Mironai? Čia Eimė.

— Eimė. — Mironas atsisėdo. — Kas atsitiko? Kur tu?

— Sakei, kad galiu skambinti. — Vėl kūkčiojimas. — Bet kuriuo metu, tiesa?

— Tiesa. Kur tu, Eime?

— Man reikia pagalbos.

— Žinoma. Tiesiog pasakyk, kur esi.

— O, Dieve...

— Eime?

— Tu nepasakysi, tiesa?

Jis dvejojo. Mintyse šmėstelėjo Kler, Eimės motina. Jis prisiminė Tokio amžiaus Kler ir pajuto keistą skausmą.

— Tu pažadėjai. Pažadėjai, kad nepasakysi mano tėvams.

— Taip. Kur tu?

— Pažadi, kad nepasakysi?

— Pažadu, Eime. Tik pasakyk, kur esi.

7 skyrius

Mironas apsivilko sportinį kostiumą.

Galva šiek tiek sukosi. Vis dar jautėsi kiek apgirtęs. Likimo ironija — liepė Eimei paskambinti, kad jai nereikėtų sėsti į automobilį su išgėrusiu žmogumi, o štai dabar jis pats lengvai apsvaigęs. Mironas pabandė stabtelti ir atgauti sveiką nuovoką. Paskui nusprendė, kad gali vairuoti, — bet argi ne visi išgėrusieji taip galvoja?

Vieną akimirką pamanė pagalbos paprašyti Vino, tačiau šis buvo užsiėmęs kai kuo kitu. Be to, Vinas išgėrė dar daugiau, nesvarbu, kad atrodė blaivus. Ir vis tiek jis neturėtų važiuoti, ar ne?

Geras klausimas.

Puikios medinės koridoriaus grindys buvo neseniai atnaujintos. Mironas nusprendė greitai atlikti blaivumo testą. Jis nužingsniavo viena lentjuoste tarsi tiesia linija, lyg jį tikrintų policijos pareigūnas. Jam pavyko, bet vėlgi, pamirškim kuklumą, Mironas gebėjo velniškai gerai išlaikyti pusiausvyrą. Jis tikriausiai atliktų tokį testą ir siaubingai prisigėręs.

Tačiau iš ko jis galėjo rinktis? Net jei ir rastų vairuotoją tokią vėlyvą valandą, kaip sureaguotų Eimė, pamačiusi jį su nepažįstamu žmogumi? Juk tai jis, Mironas, išgavo iš jos pažadą, kad paskambins jam, jei pateks į bėdą. Juk tai jis įgrūdo jai į rankas savo vizitinę kortelę su telefono numeriais. Juk tai jis — kaip Eimė pabrėžė — prisiekė niekam apie tai nesakyti.

Jis turi važiuoti pats.

Jo automobilis stovėjo visą parą saugomoje stovėjimo aikštelėje Septynioliktoje gatvėje. Vartai buvo užrakinti. Mironas paspaudė skambutį. Prižiūrėtojas nenoromis spustelėjo mygtuką, ir vartai pakilo.

Mironui nebuvo svarbu, kokį automobilį vairuoti, todėl vis tebeturėjo „viščiuku“ pramintą „Ford Taurus“. Automobilis jam buvo reikalingas nuvažiuoti iš taško A į tašką B. Viskas. Daug svarbiau už arklio jėgas ir V6 jam buvo radijo valdymo sistema ant vairalazdės, kad galėtų kada panorėjęs perjungti stotį.

Mironas surinko mobiliuoju Eimės telefono numerį. Ji atsiliepė tyliu balsu:

— Alio?

— Aš jau pakeliui.

Eimė neatsakė.

— Gal lik prie telefono? — ištarė jis. — Taip aš žinosiu, kad tau viskas gerai.

— Mano baterija beveik išsikrovė. Noriu pataupyti.

— Turėčiau privažiuoti už dešimties–penkiolikos minučių.

— Iš Livingstono?

— Buvau mieste.

— A, gerai. Tada iki.

Ji išjungė telefoną. Mironas žvilgtelėjo į automobilio laikrodį — 2:30. Eimės tėvai turėtų siaubingai jaudintis. Jis tikėjosi, kad ji jau paskambino Kler ir Erikui. Jis norėjo pats paskambinti, bet taip nedaroma. Kai tik ji įsės į automobilį, jis paragins ją paskambinti.

Mironas nustebo išgirdęs, kur Eimė — Manhatano centre. Ji pasakė jam, kad lauks Penktojoje aveniu prie Penkiasdešimt ketvirtosios gatvės sankryžos. Tai buvo Rokfelerio centras. Keista, kad aštuoniolikmetė mergina vaikštinėja po šį rajoną naktį, kai paprastai čia tokiu metu mirtinai tuščia. Darbo dienomis čia vyksta verslo gyvenimas. Savaitgaliais marširuoja turistai. Tačiau šeštadienio naktį gatvėje sutiksi vos vieną kitą žmogų. Gal Niujorkas ir niekada nemiega, tačiau kai Mironas įsuko į Penktąją aveniu, rajonas skendėjo absoliučioje tyloje.

Jis sustojo prie šviesoforo Pentosios aveniu ir Penkiasdešimt antrosios gatvės sankryžoje. Džerkštelėjo durų rankenėlė. Eimė atidarė galines dureles ir įsėdo.

— Ačiū, — ištarė ji.

— Ar tau viskas gerai?

Jam už nugaros pasigirdo tylus balselis:

— Puikiai.

— Aš ne vairuotojas, Eime. Sėsk į priekį.

Eimė sudvejojo, tačiau padarė kaip prašyta. Kai ji uždarė du-

reles, Mironas pasisuko veidu į ją. Eimė spoksojo tiesiai į priekinį langą. Kaip ir daugelis paauglių, ji buvo pernelyg prisidažiusi. Akys atrodė raudonos ir priminė meškėno. Vilkėjo aptemptus paaugliškus drabužius, panašius į vyniojamąją marlę, tokius, kokių net ir turėdama puikią figūrą neapsirengi būdama vyresnė, tarkim, dvidešimt trejų.

Eimė buvo labai panaši į tokio amžiaus savo motiną.

— Užsidegė žalia, — pastebėjo Eimė.

Jis pradėjo važiuoti.

— Kas nutiko? — paklausė.

— Kai kurie žmonės per daug gėrė. Nenorėjau su jais važiuoti.

— Kur?

— Kas kur?

Mironas puikiai žinojo, kad Manhatano centras nėra jaunimo sambūrių vieta. Dauguma renkasi baruose aukštutiniame Ist Saide arba priemiesčiuose.

— Kur jūs gėrėte? — paklausė Mironas.

— Ar tai svarbu?

— Norėčiau žinoti.

Pagaliau Eimė atsigręžė į jį. Jos akys blizgėjo.

— Tu pažadėjai.

Jis važiavo nestabteldamas.

— Pažadėjai, kad nieko neklausinėsi, prisimeni? — pridūrė Eimė.

— Tiesiog noriu įsitikinti, kad tau viskas gerai.

— Man viskas gerai.

Mironas pasuko dešinėn, kirto miestą.

— Tada parvešiu tave namo, — ištarė jis.

— Ne.

Jis laukė.

— Aš nakvoju pas draugę.

— Kur?

— Ji gyvena Ridžvude.

Jis pažvelgė į ją, paskui vėl nukreipė žvilgsnį į kelią.

— Bergeno apygardoje? — pasitikslino Mironas.

— Taip.

— Geriau parvešiu tave namo.

— Tėvams pasakiau, kad nakvosiu pas Steisę.

— Gal turėtum jiems paskambinti?

— Ir ką pasakyti?

— Kad tau viskas gerai.

— Mironai, jie mano, kad aš vakaroju su draugais. Paskambinusi jiems tik priversiu nerimauti.

Jos žodžiuose buvo logikos, bet Mironui tai nepatiko. Užsidegė degalų lemputė. Reikėjo įsipilti degalų. Važiuodamas Vest Saido greitkeliu Mironas pervažiavo Džordžo Vašingtono tiltą. Sustojo pirmoje degalinėje Ketvirtojoje gatvėje. Naujasis Džersis buvo viena iš dviejų valstijų, kur neleidžiama pačiam prisipildyti degalų. Aptarnaujantis vyriškis, ant galvos užsidėjęs turbaną ir labai įsigilinęs į Nikolo Sparkso romaną, nelabai kreipė į juos dėmesio.

— Už dešimt dolerių, — pasakė jam Mironas.

Jis paliko juos vienus. Eimė pradėjo šniurkščioti.

— Neatrodai išgėrusi, — prabilo Mironas.

— Nesakiau, kad gėriau. Tai vaikinas, kuris vairavo.

— Tačiau atrodo, — tęsė jis, — kad verkei.

Ji padarė paaugliams būdingą judesį — gūžtelėjo pečiais.

— Tavo draugė Steisė. Kur ji dabar?

— Namuose.

— Ji nevažiavo su tavimi į miestą?

Eimė papurtė galvą ir nusisuko.

— Eime?

Jos balsas nuskambėjo tyliai:

— Maniau, kad galiu tavimi pasitikėti.

— Gali.

Ji vėl papurtė galvą. Paskui ištiesė ranką prie durelių ir patraukė už rankenėlės. Jau lipo iš automobilio. Mironas ją pasiekė. Sugriebė už kairiojo riešo stipriau nei norėjo.

— Ei, — ištarė ji.

— Eime...

Ji stengėsi ištrūkti. Mironas tvirtai laikė ją už riešo.

— Tu paskambinsi mano tėvams.

— Turiu žinoti, kad tau viskas gerai.

Ji plėšė jo pirštus, mėgindama išsilaisvinti. Mironas pajuto ant savo krumplių jos nagus.

— Paleisk mane!

Jis paleido. Eimė iššoko iš automobilio. Mironas jau norėjo lėkti paskui ją, tačiau vis dar buvo prisisegęs saugos diržu. Šis prispaudė jį prie sėdynės. Mironas atsisegė ir išlipo. Įžūliai sukryžiavusi rankas, Eimė klupdama skubėjo greitkelio link.

Jis bėgte ją pasivijo.

— Labai prašau, grįžk atgal į automobilį, — pareikalavo Mironas.

— Ne.

— Aš tave pavešiu, gerai?

— Tiesiog palik mane ramybėje.

Ji žingsniavo toliau. Pro šalį švilpė automobiliai. Kai kurie jai signalizavo. Mironas sekė iš paskos.

— Kur eini? — pasiteiravo jis.

— Padariau klaidą. Nereikėjo tau skambinti.

— Eime, tiesiog grįžk į mašiną. Čia nesaugu.

— Tu pasakysi mano tėvams.

— Nepasakysiu. Pažadu.

Ji sulėtino žingsnį, o paskui sustojo. Ketvirtąja gatve prazvimbė dar automobilių. Degalinės darbuotojas pažiūrėjo į juos ir išskėtė rankas lyg sakydamas: „Kas yra?“ Mironas pakėlė pirštą parodydamas, kad luktelėtų minutėlę.

— Atsiprašau, — ištarė Mironas. — Tiesiog rūpinuosi tavimi. Bet tu teisi. Aš pažadėjau. Ir pažadą tęsėsiu.

Eimė vis dar stovėjo sukryžiavusi rankas. Ji pašnairavo į jį taip, kaip daro tik paaugliai.

— Prisieki?

— Prisiekiu, — atsakė jis.

— Daugiau jokių klausimų?

— Ne.

Ji nuklumpino atgal prie automobilio.

Mironas nusekė iš paskos. Padavė degalinės darbuotojui dešimt dolerių.

Eimė liepė važiuoti Septynioliktąja gatve į šiaurę, kur pakeliui buvo tiek prekybos centrų, kad atrodė, jog tai vienas nesibaigiantis ruožas. Mironas prisiminė, kaip jo tėvas, jiems važiuojant pro Livingstono prekybos centrą, purtydavo galvą, rodydavo ir bėdodavo: „Tik pažiūrėkit į visas tas mašinas! Jei ekonomika tokia prasta, kodėl čia tiek daug automobilių! Aikštelė pilnut pilnutėlė! Tik pažiūrėkit."

Dabar Mirono motina ir tėvas puikiai dienas leido gyvenvietėje prie Boka Ratono. Tėtis pagaliau pardavė sandėlį Niujorke ir dabar nuolat stebėjosi tuo, ką dauguma žmonių darė diena iš dienos: „Mironai, ar buvai kada užsukęs į „Staples"? Dieve mano, ten galima rasti kokių tik nori rašiklių ir įvairiausio popieriaus. O dar visokios nuolaidos. Nė nekalbėk. Nusipirkau aštuoniolika atsuktuvų mažiau nei už dešimt dolerių. Nuėję ten tiek visko prisiperkame, kad vyrukui prie kasos visada sakau: „Sutaupiau tiek pinigų, kad tuoj bankrutuosiu." O jam juokinga.

Mironas žvilgtelėjo į Eimę. Jis prisiminė savo paauglystės metus, brendimo laiką, kada norisi kovoti su visu pasauliu, ir mąstė, kiek kartų pats yra apgavęs tėvus. Jis buvo geras vaikis. Nepatekdavo į bėdą, gerai mokėsi, buvo vertinamas už tai, kad puikiai žaidė krepšinį, tačiau vis tiek turėdavo paslapčių nuo tėvų. Visi vaikai turi. Gal tai sveika? Visą laiką stebimi ir tėvų nuolat prižiūrimi vaikai linkę į kraštutinumus. Derėtų atsipalaiduoti. Vaikai turi pamaištauti. Jei ne, spaudimas kasdien vis didės, kol...

— Pasuk į šį keliuką, — ištarė Eimė. — Į vakarus Linvudo aveniu.

Jis padarė kaip prašomas. Mironas nelabai pažinojo šią vietovę. Naujajame Džersyje daugybė gyvenviečių. Pažįsti tik tą, kurioje pats gyveni. Jis buvo Esekso krašto berniukas, todėl čia, Bergenas, jis jautėsi ne savo rogėse. Sustabdęs automobilį prie šviesoforo, Mironas atsiduso, atsilošė ir atidžiai pažvelgė į Eimę.

Ji atrodė jaunutė, išsigandusi ir bejėgė. Akimirką Mironas galvojo apie tai. Bejėgė. Ji pasisuko, jų žvilgsniai susitiko; jos akys degė tarsi mesdamos iššūkį. Ar bejėgė — teisingas įvertinimas? Gal ir kvaila apie tai galvoti, tačiau kokios įtakos jo požiūriu turėjo lytis? Jei Eimė būtų vaikinas, pavyzdžiui, vidurinės mokyklos fotbolininkas, ar jis nerimautų?

Tiesa ta, kad jis iš tiesų elgėsi su ja kitaip todėl, kad ji buvo mergaitė. Ar tai teisinga?

— Kitoje sankryžoje pasuk į dešinę, o paskui, gatvės gale, į kairę.

Jis taip ir padarė. Netrukus jie atsidūrė tankiame namų labirinte.

Ridžvudas buvo senas ir didelis miestukas — medžiais apaugusios gatvės, Viktorijos laikų stiliaus namai, vingiuoti keliukai, kalneliai ir slėniai. Džersio geografinė vietovė. Tie priemiesčiai gana klaidūs, tarpusavyje sujungti, vieno dalis įlindusi į kito, ribos labai neaiškios.

Eimė sakė, kur važiuoti — keliu į kalną, nusileisti dar nuo vieno, į kairę, paskui į dešinę ir vėl į dešinę. Mironas vairavo lyg autopilotu, mintys sklandė visiškai kitur. Jis bandė rasti tinkamų žodžių. Eimė šį vakarą verkė — jis tuo neabejojo. Ji atrodė palūžusi, bet toks jos amžius — nuolatinių lūžių, ar ne? Tikriausiai susiginčijo su savo vaikinu, pusrūsyje ji minėjo Rendį. Galbūt tas Rendis ją paliko. Vidurinėje vaikinai taip elgiasi. Jie linkę daužyti širdis — tada jaučiasi dideliais vyrais.

Mironas atsikrenkštė ir lyg niekur nieko paklausė:

— Ar vis dar susitikinėji su Rendžiu?

Užuot atsakiusi, ji nurodė:

— Kitas posūkis dešinėn.

Jis pasuko.

— Namas štai čia, dešinėje, — parodė Eimė.

— Aklagatvio pabaigoje?

— Taip.

Mironas sustojo prie jo. Namas dunksojo visiškoje tamsoje.

Gatvėse buvo tamsu. Mironas sumirksėjo. Jautėsi pavargęs, o mintys dar neskaidrėjo po ankstesnių linksmybių. Akimirką jis prisiminė Esperansą, kaip gražiai ji atrodė į galvą šovė ir egoistinė mintis, kaip ši santuoka viską pakeis.

— Nepanašu, kad kas nors yra namie, — ištarė Mironas.

— Steisė tikriausiai miega, — atsiliepė Eimė ir išsitraukė raktą. — Jos miegamasis prie galinių durų. Visada pati atsirakinu.

Mironas išjungė variklį.

— Eisiu su tavimi.

— Ne.

— O kaip sužinosiu, kad sėkmingai įėjai vidun?

— Aš pamojuosiu.

Gatvėje už jų pasirodė dar vienas automobilis. Jo šviesos apakino Mironą per galinio vaizdo veidrodėlį. Jis užsidengė akis. Keista, pamanė, tokiu nakties metu šiame kelyje pamatyti dar vieną automobilį.

— Mironai? — jo dėmesį patraukė Eimė.

Jis atsisuko į ją.

— Negali to pasakoti mano tėvams. Jie supyks, supranti?

— Nepasakosiu.

— Viskas... — ji nutilo, pažvelgė pro langą į namą. — Šiuo metu mes nekaip sutariame.

— Su tėvais?

Ji linktelėjo.

— Juk žinai, tai normalu, ar ne?

Ji vėl linktelėjo.

Mironas suprato, kad turi būti švelnus.

— Gal galėtum daugiau papasakoti? — paprašė jis.

— Tiesiog... tai tik dar labiau pablogintų reikalus. Turiu omeny, jei tu pasakytum. Tik nepasakok, gerai?

— Gerai.

— Ištęsėk savo pažadą.

Pasakiusi tai, Eimė išlipo. Ji nubėgo prie vartelių į kiemą. Paskui pradingo už namo. Mironas laukė. Eimė vėl grįžo prie vartelių. Dabar

ji nusišypsojo ir pamojo, kad viskas puiku. Tačiau tas mostelėjimas buvo kažkoks keistas.

Mironas jau norėjo išlipti iš automobilio, tačiau Eimė rankos mostu jį sustabdė. Tada ji pasuko atgal į kiemą ir ją pasiglemžė naktis.

8 skyrius

Kitomis dienomis, prisiminęs tą akimirką, kai Eimė nusišypsojo, pamojo ranka ir pradingo tamsoje, Mironas svarstė, ką jis pajuto. Ar nujautė ką negero, gal kažkur giliai pasąmonėje kirbtelėjo mintis ar įspėjimas, kažkas, kas galėjo sukelti nerimą?

Ne, jis taip nemanė. Tačiau sunku prisiminti.

Jis palaukė aklagatvyje dar dešimt minučių. Nieko nenutiko.

Taigi Mironas sugalvojo planą.

Šiek tiek užtruko, kol jis rado kelią atgal. Į tą priemiesčio labirintą kelią jam rodė Eimė. Gal Mironui reikėjo pribarstyti duonos trupinių. Jis važinėjo painiomis gatvelėmis gal dvidešimt minučių, kol atsirėmė į Paramuso gatvę, kuri galiausiai išvedė į pagrindį kelią.

Tačiau dabar Mironas jau neketino grįžti į butą Niujorke.

Buvo šeštadienio naktis — tiksliau, jau sekmadienio rytas. Jei dabar važiuos į savo namus Livingstone, rytą, prieš išskrisdamas į Majamį, dar spės pažaisti krepšinį.

Mironas žinojo, kad Eimės tėvas Erikas nepraleidžia nė vieno sekmadienio.

Tai buvo akimirksnio planas.

Taigi anksti rytą — gerokai per anksti — Mironas įšoko į šortus, apsirengė marškinėlius, išsitraukė seną kelio raištį ir nuvažiavo prie Heritadžo vidurinės mokyklos. Prieš žengdamas vidun, Mironas paskambino Eimei į mobilųjį. Iš karto įsijungė balso paštas — linksmas, paaugliškas balsas pranešė: „Na, palikit žinutę.“

Jis jau norėjo įsidėti telefoną, kai staiga šis tiesiog delne suzvimbė. Mironas žvilgtelėjo, kas skambina. Nerodoma.

— Alio?

— Tu šunsnukis, — balsas buvo prislopintas ir žemas. Panašu į jauno vaikino, tačiau sunku tiksliai pasakyti. — Ar girdi mane, Mironai? Šunsnukis. Ir sumokėsi už tai, ką padarei.

Tik tiek. Mironas paspaudė žvaigždutę, šešis, devynis ir palaukė, kol išgirs numerį. Mechaninis balsas jį jam padiktavo. Kodas šios vietovės, tačiau numeris visiškai nepažįstamas. Jis sustabdė automobilį ir greitai užsirašė. Patikrins vėliau.

Įžengus į mokyklą, Mironui prireikė sekundėlės, kol akys priprato prie dirbtinio apšvietimo, tačiau netrukus išryškėjo pažįstami vaizdai. Krepšinis jam vis dar daug reiškė. Jam patiko žaisti, pirštų galiukais jausti kamuolį, ieškoti būdų, kaip prasiveržti šuoliui, mesti ir stebėti, kaip kamuolys skrieja lanko link, greitai sureaguoti jam atšokus, tobulai perduoti. Jis dievino tą jausmą, kai reikia apsispręsti per sekundėlę — perduoti, pašokti, mesti, išnaudoti netikėtai atsiradusias spragas priešininkų gretose, kas trunka dešimtąsias sekundės dalis.

Visa tai jis dievino.

Tačiau kai ko nemėgo — vidutinio amžiaus vyriškumo demonstravimo. Salė buvo pilna Pasaulio Valdovų, vyriškių, trokštančių būti svarbiausiais — nesvarbu, kad šie turėjo didelius namus, storas pinigines ir sportinius automobilius, jiems vis tiek reikėjo ką nors sutriuškinti. Mironas buvo gana jaunas ir geras žaidėjas. Galbūt pernelyg geras. Sunku jį įveikti. Deja, tai ne visada laikoma puikia savybe. Nesunku atskirti labai gerus žaidėjus nuo puikių, beveik profesionalus nuo tikrų profesionalų: noras pralenkti kitą vyrą, būti už jį viršesniam kai kuriems tapęs tiesiog poreikiu.

Jis iš to išaugo. Kai kurie iš šių vyrukų — aišku, mažuma, — ne.

Matydami Mironą, buvusį NBA žaidėją (nesvarbu, kad ir labai trumpą laiką), jie įžvelgė savo galimybę įrodyti esą tikri vyrai. Net ir dabar. Kai daugeliui jų jau buvo gerokai per keturiasdešimt.

Įgūdžiams prastėjant, o širdžiai vis dar trokštant šlovės, tai gali būti fiziškai ir visomis kitomis prasmėmis bjauru.

Mironas peržvelgė salę ir pamatė priežastį, dėl kurios čia atvažiavo.

Erikas darė apšilimo pratimus prie tolėliau esančio krepšinio lanko. Mironas pribėgo ir jį užkalbino:

— Sveikas, Erikai, kaip sekasi?

Erikas atsisuko ir nusišypsojo.

— Labas rytas, Mironai. Malonu tave čia matyti.

— Paprastai nemėgstu anksti keltis, — atsiliepė Mironas.

Erikas perdavė jam kamuolį. Mironas metė. Kamuolys atšoko nuo lanko.

— Ilga naktis?— paklausė Erikas.

— Labai.

— Atrodydavai ir geriau.

— O, ačiū, — atkirto Mironas, o paskui pridūrė: — Taigi, kaip reikalai?

— Puikiai, o tavieji?

— Gerai.

Kažkas šūktelėjo, ir dešimt vyrukų nubėgo į aikštės vidurį. Tokia buvo tvarka. Jei norėjai žaisti pirmoje grupėje, turėjai būti vienas iš dešimties, atvykusių anksčiausiai. Komandas visada sudarydavo Deividas Rainivas, nuostabus matematikas ir vienos didelės kompanijos finansininkas. Jis puikiai mokėjo paskirstyti žaidėjus pagal pajėgumą ir suformuodavo vienodai stiprias komandas. Niekas neprieštaraudavo jo sprendimams. Jie buvo galutiniai ir neginčijami.

Taigi Rainivas sudarinėjo komandas. Mironas buvo paskirtas ginti jauną vyruką, kurio ūgis buvo šešios pėdos septyni coliai. Tai gerai. Diskutuoti apie tai, ar vyrai turi Napoleono kompleksą, galima realiame gyvenime, bet ne žaidžiant dinamiškus žaidimus. Maži vyrukai norėtų pakenkti aukštesniems — įkrėsti jiems aikštelėje, kurioje dominuojama dėl ūgio.

Gaila, bet šiandien išimtis patvirtino taisyklę. Šešių pėdų ir septynių colių vaikis piktai darbavosi alkūnėmis. Jis buvo raumenin-

gas ir stiprus, tačiau prastai žaidė krepšinį. Mironas kiek galėdamas stengėsi laikytis atstumo. Tiesa ta, kad nepaisant kelio traumos ir amžiaus Mironas galėjo pirmauti. Kurį laiką jis taip ir darė. Viskas vyko natūraliai. Sunku būtų žaisti kitaip. Bet galiausiai jis atsitraukė. Jam reikėjo pailsėti. Tegul pažaidžia daugiau vyrukų. Paprastai toliau žaidžia tie, kurie laimi. Jis norėjo pasitraukti iš aikštelės, kad galėtų pasikalbėti su Eriku.

Kai jie laimėjo trejas rungtynes, Mironas surizikavo.

Jo komandos draugai neapsidžiaugė matydami, kad Mironas vos velka kojas — dėl to jie pralošė. Jiems teko prisėsti. Jie šiek tiek paniurnėjo, tačiau buvo pamaloninti fakto, kad turi didelę persvarą. Lyg tai būtų svarbu.

Erikas, žinoma, turėjo buteliuką vandens. Jo šortai derėjo prie marškinėlių. Sportbačiai buvo kruopščiai suvarstyti. Kojinės lygiai tiek pat užtemptos ant abiejų kulkšnių, atlenktas vienodas kraštelis. Mironas atsigėrė iš čiaupo ir prisėdo šalia.

— Kaip sekasi Kler? — pabandė užmegzti pokalbį Mironas.

— Puikiai. Dabar ji *pilates* ir jogos užsiėmimuose.

— O?

Kler visada visa galva pasinerdavo į vieną ar kitą sportą. Ji išbandė Džeinės Fondos metodiką, *tea-bo* spyrius, *solo-flex*.

— Štai kur ji dabar, — ištarė Erikas.

— Šiuo metu sportuoja?

— Taip. Darbo dienomis sportuoja kartą per savaitę nuo pusės septynių ryto.

— Oho, kaip anksti.

— Mes anksti keliamės.

— O? — Mironas pasinaudojo proga. — O kaip Eimė?

— O kas dėl Eimės?

— Ar ji irgi anksti keliasi?

Erikas susiraukė.

— Vargu, — atsakė jis.

— Taigi tu čia, — ištarė Mironas, — Kler irgi sportuoja. O kur Eimė?

— Ji nakvojo pas draugę.

— O?

— Paaugliai, — ištarė Erikas, lyg tai viską paaiškintų. Gal ir paaiškino.

— Bėdos?

— Net neįsivaizduoji.

— O?

Vėl tas „O".

Erikas nieko neatsakė.

— Kokios? — paklausė Mironas.

— Kas tokios?

— Bėdos. Kokių bėdų turite?

— Nesu tikras, kad suprantu.

— Ji uždara? — pasiteiravo Mironas, stengdamasis, kad žodžiai nuskambėtų nerūpestingai. — Ar neklauso? Vėlai grįžta namo, praleidinėja pamokas, per daug laiko sėdi prie interneto? Kas negerai?

— Viskas iš eilės, — atsakė Erikas, bet dabar žodžius jis tarė lėčiau, labiau apgalvodamas. — Kodėl klausi?

Lėtink tempą, pagalvojo Mironas.

— Tiesiog palaikau pokalbį.

Erikas susiraukė.

— Paprastai tokiu atveju aptarinėjamos vietos komandos.

— Nieko, — ištarė Mironas. — Tik...

— Tik kas?

— Tas vakarėlis mano namuose.

— Kas dėl jo?

— Nežinau, matydamas Eimę pradėjau galvoti apie tai, kokie tie paauglystės metai.

Erikas prisimerkė. Aikštelėje kažkas prasižengė ir kažkas protestavo prieš tokį sprendimą. „Neprisiliečiau prie tavęs!" — rėkė ūsuotas vyrukas su alkūnių apsaugomis. Paskui pasigirdo keiksmai — nieko kito krepšinio aikštelėje ir neišgirsi.

Eriko žvilgsnis vis dar buvo nukreiptas į aikštelę.

— Ar Eimė tau ką nors sakė? — paklausė jis.

— Apie ką?

— Apie ką nors. Prisimenu, kad buvai pusrūsyje su ja ir Erina Vailder.

— Teisingai.

— Apie ką jūs kalbėjotės?

— Apie nieką. Jos tiesiog šaipėsi iš manęs klausinėdamos, kiek merginų buvau atsivedęs į tą kambarį.

Dabar Erikas pažvelgė į Mironą. Šis norėjo nusukti akis, tačiau atlaikė žvilgsnį.

— Eimė gali būti, — ištarė Erikas, — maištinga.

— Kaip jos motina.

— Kler? — Erikas sumirksėjo. — Maištinga?

Oi, vyruti, reikėtų išmokti prikąsti liežuvį.

— Ką nori pasakyti?

Mironas pasirinko politikams būdingą atsakymą:

— Spėju, viskas priklauso nuo to, ką turi omeny sakydamas „maištinga".

Tačiau Erikas to taip nenuleido.

— O ką tu turi omeny?

— Nieko. Tai geras dalykas. Kler turėjo dygliukus.

— Dygliukus?

Užsičiaupk, Mironai.

— Žinai, ką noriu pasakyti. Dygliukai. Geri dygliukai. Kai pirmą kartą pamatei Kler — pačią pirmąją sekundę — kas tave prie jos patraukė?

— Daug dalykų, — atsakė jis. — Tačiau tikrai ne dygliukai. Pažinojau daugybę merginų, Mironai. Supranti, yra tokių, kurias nori vesti, ir tokių, kurių tik geidi.

Mironas linktelėjo.

— Kler buvo iš tų, kurias norisi vesti. Štai koks tas pirmas dalykas, kurį pagalvojau pamatęs Kler. Taip, žinau, kaip tai skamba. Bet tu buvai jos draugas. Žinai, ką aš turiu omeny.

Mironas stengėsi atrodyti nerūpestingas.

— Aš labai ją mylėjau, — ištarė Erikas.

Mylėjau, pagalvojo Mironas, bet šį kartą nutylėjo. Jis pasakė „mylėjau“, ne myliu.

Lyg perskaitęs jo mintis, Erikas pridūrė:

— Ir vis dar myliu. Galbūt net labiau nei kada nors anksčiau.

Mironas laukė, kad jis pasakys „bet“.

Erikas nusišypsojo.

— Tikiuosi, girdėjai geras naujienas?

— Apie ką?

— Apie Eimę. Tiesą sakant, mes skolingi tau didžiulę padėką.

— Kodėl gi?

— Ją priėmė į Djuką.

— O, tai puiku.

— Sužinojome tik prieš dvi dienas.

— Sveikinu.

— Tavo rekomendacinis laiškas, — pasakė Erikas. — Manau, jis padėjo jai patekti į sąrašą.

— Ne-e... — numykė Mironas, nors čia buvo tikriausiai daugiau tiesos nei Erikas numanė. Mironas ne tik parašė tą laišką, bet dar ir paskambino vienam senam savo komandos draugui, dabar dirbančiam priėmimo komisijoje.

— Ne, tikrai, — tęsė Erikas. — Į populiariausias mokyklas dabar tokie dideli konkursai. Esu tikras, kad tavo rekomendacija labai padėjo. Taigi dėkoju.

— Ji gera mergaitė. Man buvo malonu.

Žaidimas baigėsi. Erikas pakilo.

— Pasiruošęs? — paklausė jis.

— Manau, šiandien man pakaks, — atsakė Mironas.

— Skauda, a?

— Šiek tiek.

— Mes senstame, Mironai.

— Žinau.

— Dabar skauda vis labiau.

Mironas linktelėjo.

— Man atrodo, kad galima rinktis, ką daryti, kai skauda, — ištarė Erikas. — Gali atsisėsti arba gali mėginti žaisti ignoruodamas skausmą.

Erikas nubėgo šalin, palikęs Mironą svarstyti, ar paskutiniai žodžiai buvo apie krepšinį.

9 skyrius

Mironui jau sėdint automobilyje, vėl suskambo jo mobilusis. Jis pažvelgė į skambinančiojo numerį. Vėl nerodomas.

— Alio?

— Tu šunsnukis, Mironai.

— Taip, girdėjau tai jau anksčiau. Ar turi ką nors nauja pasakyti, ar toliau tęsime pokalbį apie tai, kad aš sumokėsiu už tai, ką padariau?

Klikt.

Mironas gūžtelėjo pečiais. Anais laikais, kai dar vaidino superherojų, jis buvo gana populiarus ir turėjo daug pažinčių. Laikas patikrinti, ar kas pasikeitė. Mironas peržiūrėjo savo mobiliajame telefonų sąrašą. Ten vis dar įvestas Geilės Beruti, jo senos pažįstamos iš telefonų kompanijos, numeris. Per filmus rodo, kaip privatus seklys vienu spragtelėjimu gauna informaciją apie telefoną. Žmonės mano, kad tai nerealu. O iš tiesų tai nepaprastai lengva. Kiekvienas rimtesnis privatus detektyvas turi savo šaltinį telefonų kompanijoje. Tik pagalvokite, kiek daug žmonių dirba „Ma Bell" kompanijoje. Ir pasvarstykite, kiek iš jų pageidautų užsidirbti vieną kitą papildomą dolerį. Anksčiau penkis šimtus dolerių kainavo skambučių išklotinė, bet Mironas įsivaizdavo, kad per šešerius metus kartelė pakilo.

Beruti nekėlė telefono — ji tikriausiai išvykusi savaitgaliui. Taigi Mironas paliko pranešimą.

— Tai balsas iš tavo praeities, — pradėjo Mironas.

Jis paprašė Beruti susisiekti su juo sužinojus, kam priklauso telefono numeris. Paskui Mironas surinko Eimės mobiliojo numerį. Įsijungė balso paštas. Grįžęs namo, Mironas sėdo prie kompiuterio ir įvedė telefono numerį į „Google" paiešką. Nieko. Tada jis greitai palindo po dušu, o paskui prisėdo pasitikrinti savo elektroninį paštą. Iš užjūrių jam laiškelį atsiuntė jo sūnus Džeremis:

Labas, Mironai,

Mums tik leista pranešti, kad esame Persijos įlankos teritorijoje. Man viskas gerai. Mama, rodos, eina iš proto. Paskambink jai, jei gali. Ji vis dar nesupranta. Tėtis taip pat, tačiau jis bent jau apsimeta suprantąs. Dėkui už siuntinį. Mums patinka gauti daiktų.

Jau turiu eiti. Vėliau parašysiu daugiau, tačiau kurį laiką galiu būti nepasiekiamas. Paskambink mamai, gerai?

Džeremis

Mironas perskaitė dar kartą, paskui dar, tačiau žodžiai neįgavo naujos prasmės. Šis, kaip ir daugelis Džeremio laiškučių, nieko nesakė. Jam nepatiko ta dalis „būsiu nepasiekiamas". Mironas susimąstė apie tėvystę, apie tai, kad jis daug ką praleido, tiksliau — viską. Kokią vietą jo gyvenime dabar užima sūnus? Gal taip ir geriau, pagalvojo jis, bent jau Džeremiui. Tačiau buvo sunku. Vaikas svarbiausias gyvenime, be galo svarbus. Ši tema Mironui dažniausiai būdavo labai skausminga.

Vis dar tebespoksodamas į laiškutį, Mironas išgirdo, kad skamba jo mobilusis. Jis net nusikeikė, tačiau šį kartą ekrane išvydo skambinančiojo numerį — tai buvo dievaitė panelė Ali Vailder.

Mironas šypsodamasis atsiliepė:

— Eržilų paslaugos.

— Ššš... O jei būtų skambinęs kuris nors mano vaikas?

— Apsimesčiau, kad esu žirgų pardavėjas, — atsakė jis.

— Žirgų pardavėjas?

— O kaip vadinami žmonės, pardavinėjantys arklius?

— Kelintą valandą tavo skrydis? — pasiteiravo Ali.

— Ketvirtą.

— Užsiėmęs?

— O ką?

— Kokią valandą vaikų nebus namuose.

— Ak, — ištarė jis.

— Ir aš tą patį sakau.

— Siūlai teisėtai pasimylėti?

— Taip, — atsakė Ali, o paskui pridūrė: — Teisėtai?

— Šiek tiek užtruksiu, kol ątvažiuosiu.

— Aha.

— Ir tai bus greitukas.

— Argi čia ne tavo sritis? — pasišaipė ji.

— Dabar įžeidei.

— Juokauju. Tu — eržilas.

Jis nusižvengė.

— Arklių kalba tai reiškia, kad aš jau pakeliui.

Mironui pabeldus į duris, jas atidarė Erina.

— Sveikas, Mironai.

Jis žvilgtelėjo už jos. Ali gūžtelėjo, lyg sakytų „atsiprašau".

Mironas įžengė vidun. Erina užbėgo laiptais aukštyn. Ali priėjo arčiau.

— Ji vėlai grįžo ir nusprendė, jog pernelyg blogai jaučiasi, kad eitų į dramos būrelį.

— O.

— Atleisk.

— Nieko tokio.

— Mes galėtume kur nors kamputyje pasibučiuoti, — ištarė ji.

— Ar turiu pasirinkimą?

— Nelabai.

Mironas nusišypsojo.

— Kas yra? — pasiteiravo Ali.

— Tiesiog mąsčiau.

— Ką mastei?

— Esperansa kai ką man vakar pasakė, — atsiliepė Mironas. — *„Men tracht un Got lacht"*.

— Čia vokiškai?

— Jidiš.

— Ką tai reiškia?

— Žmonės planuoja, Dievas juokiasi.

— Man patinka, — pripažino Ali.

— Man irgi, — pritarė Mironas ją apsikabindamas.

Per Ali petį Mironas pamatė laiptų viršuje stovinčią Eriną. Jos akys nesišypsojo. Jų žvilgsniai susitiko, ir Mironas vėl pagalvojo apie Eimę, apie tai, kaip ji pradingo naktyje, ir apie pažadą, kurį prižadėjo tęsėti.

10 skyrius

Mironas iki skrydžio dar turėjo laiko.

Miesto centre jis užsuko į „Starbucks" išgerti kavos. Jį aptarnavęs barmenas buvo paniuręs, kas jau tapo norma tokiose įstaigose. Kai jis tiesė Mironui gėrimą, keldamas jį per prekystalį, lyg sunkiausią pasaulio daiktą, durys skambteldamos atsidarė. Pamatęs įėjusiuosius, barmenas užvertė akis į viršų.

Šiandien jų buvo šeši. Įklampojo lyg brisdami per gilų sniegą, galvas nuleidę žemyn, visi drebėdami. Jie šniurkščiojo nosimis ir rankomis lietė veidus. Keturi nesiskutę vyrai. Dvi kačių myžalais smirdančios moterys.

Tai buvo psichiniai ligoniai. Tikrąja to žodžio prasme. Dažniausiai naktis jie praleisdavo „Esekso pušyse", psichiatrinėje įstaigoje kaimyniniame miestelyje. Laris Kidvelas, jų lyderis, visada

žingsniuodavo priekyje. Livingstono gyventojų miesto pamišėliais vadinama jo grupelė dienomis dažniausiai bastydavosi po miestą. Mironas juokais praminė juos keistuoliška roko grupe: Litinis Laris ir Gydomas Penketas.

Šiandien jie atrodė ne tokie apatiški kaip įprastai, taigi tikriausiai artėjo gydymo laikas „Esekso pušyse". Laris buvo ypač neramus. Jis priėjo prie Mirono ir pamojo.

— Labas, Mironai, — pernelyg garsiai ištarė jis.

— Kas vyksta, Lari?

— Sukurtos tūkstantis keturi šimtai aštuoniasdešimt septynios planetos, Mironai. Tūkstantis keturi šimtai aštuoniasdešimt septynios. O aš nemačiau nė grašio. Ar žinai, apie ką kalbu?

Mironas linktelėjo.

— Girdžiu tave.

Laris Kidvelas nušlepsėjo pirmyn. Ilgi, sruogomis sulipę plaukai kyšojo iš po jo Indianos Džonso skrybėlės, veidą vagojo randai. Mėlyni nudrengti džinsai buvo apsmukę ir suplyšę.

Mironas patraukė prie durų.

— Nusiramink, Lari, — ištarė jis.

— Ir tu, Mironai. — Jis ištiesė ranką paspausti Mironui delną. Kiti iš būrelio staiga sustingo, visų akys — pamišėlių akys, blizgančios nuo vaistų, — sužiuro į Mironą. Šis ištiesė ranką ir paspaudė Lario. Pamišėlis stipriai įsikibo ir prisitraukė Mironą arčiau. Nekeista, kad kvapas iš burnos buvo siaubingas.

— Kita planeta, — sušnibždėjo Laris, — gali būti tavo. Tavo vieno.

— Puiku žinoti, ačiū.

— Ne! — vis dar pašnibždom, bet jau griežčiau nukirto Laris. — Planeta. Tai Mėnulio palydovas. Jis tuoj tave pačiups. Ar supranti, ką sakau?

— Manau.

— Turėk omeny.

Jis paleido Mironą, jo akys buvo išsiplėtusios. Mironas žengė žingsnį atgal. Matė, kaip tas žmogus susijaudinęs.

— Viskas gerai, Lari.

— Atkreipk dėmesį į mano įspėjimą, žmogau. Jis glosto Mėnulio palydovą. Ar supranti? Jis taip tavęs nekenčia, kad glosto Mėnulio palydovą.

Kitų grupelės narių Mironas nepažinojo, tačiau tragišką Lario istoriją buvo girdėjęs. Laris Kidvelas mokykloje mokėsi keliomis klasėmis aukščiau už Mironą ir buvo nepaprastai populiarus. Nuostabiai grojo gitara, jam sekėsi bendrauti su merginomis, paskutiniaisiais metais mokykloje jis net susitikinėjo su Bete Finkelstein, karščiausia miestelio mergina. Livingstono pagrindinę Laris baigė su pagyrimu. Įstojo į Jeilio universitetą, kur mokėsi jo tėvas ir, pasak pasakojimų, puikiai baigė pirmąjį semestrą.

Tada reikalai paslijo.

Keisčiausia ir siaubingiausia buvo tai, kaip viskas vyko. Lario neištiko joks baisus įvykis. Šeima neišgyveno tragedijos. Jis nevartojo narkotikų, alkoholio, nebuvo paliktas merginos.

Gydytojo diagnozė: cheminės pusiausvyros sutrikimas.

Kas žino, dėl ko susergama vėžiu? Panašiai nutiko ir Lariui. Jis paprasčiausiai susirgo psichine liga. Viskas prasidėjo nuo švelnios formos, kuri vėliau progresavo, o dar po kurio laiko jau niekas negalėjo sustabdyti jo kritimo. Antrame kurse Laris pradėjo statyti spąstus žiurkėms, kad galėtų jas suvalgyti. Jam prasidėjo haliucinacijos. Taigi Jeilyje jam vietos neliko. Negana to, jis bandė nusižudyti, buvo persekiojamas stiprių haliucinacijų ir kitokių bėdų. Laris įsilaužė į kažkieno namus, nes „klizetai iš trys šimtai dvidešimt šeštosios planetos“ bandė ten susikurti sau gūžtą. Tuo metu šeimininkai buvo namuose.

Nuo to laiko Laris Kidvelas vis guli kurioje nors psichiatrinėje ligoninėje. Spėjama, kad būna akimirkų, kai Lario sąmonė visiškai nušvinta. Tada jam taip skausminga suprasti, kuo tapo, kad jis ima draskyti sau veidą — dėl to ir randai — ir rėkia taip agoniškai, kad iš karto suleidžiama raminamųjų vaistų.

— Gerai, — pasakė Mironas. — Ačiū už įspėjimą.

Mironas išėjo pro duris ir nusipurtė. Jis stumtelėjo šalia esančias Čango cheminės valyklos duris. Maksina Čang stovėjo už prekystalio. Ji atrodė kaip visada pavargusi ir persidirbusi. Prie prekystalio dar laukė dvi maždaug Mirono amžiaus moterys. Jos, kaip ir visi šiuo metu, kalbėjosi apie savo vaikus ir koledžus. Kiekvieną pavasarį Livingstone būdavo aptarinėjama priėmimas į koledžus. Mokesčiai, jei paklausytum tėvų, buvo neįmanomai dideli. Šiomis savaitėmis pašto dėžutėse atsirasdavo storesnių ar plonesnių vokų, pranešančių, ar laimingi bei sėkmingi gyvenimai laukia atžalų.

— Tedas įtrauktas į laukiančiųjų sąrašą Pensilvanijos koledže, o į Lehigą įstojo, — pasakė viena.

— Ar gali patikėti, kad Čipas Tompsonas priimtas į Pensilvanijos koledžą?

— Jo tėvas.

— Kas? A, palauk, jis ten mokėsi, ar ne?

— Jis paaukojo jiems ketvirtį milijono dolerių.

— Turėjau suprasti. Čipas siaubingai išlaikė egzaminus.

— Girdėjau, kad jie pasamdė profesionalą parašyti už jį esė.

— Reikėjo ir man taip padaryti dėl Kolo.

Jos nesiliaudamos tarškėjo.

Mironas linktelėjo Maksinai. Paprastai Maksina Čang plačiai jam nusišypsodavo. Bet ne šiandien. Ji šūktelėjo:

— Rodžeri!

Pasirodė Rodžeris Čangas.

— Sveikas, Mironai, — pasisveikino jis.

— Kaip reikalai, Rodžeri?

— Norėjai, kad šį kartą marškiniai būtų sudėti į dėžutę, tiesa?

— Tiesa.

— Tuoj grįšiu.

— Maksina, — kreipėsi viena iš moterų, — ar Rodžeris jau sulaukė atsakymų?

Maksina vos vos kilstelėjo akis.

— Jis įstojo į Rutgers, — atsakė ji. — Kituose pateko į laukiančiųjų sąrašus.

— O, sveikinu.

— Ačiū. — Ji neatrodė patenkinta.

— Maksina, argi jis ne pirmasis iš tavo šeimos mokysis koledže? — pasiteiravo antroji moteris. Jos balsas nuskambėjo taip globėjiškai, lyg ji kalbintų šunį. — Kaip nuostabu!

Maksina išrašė čekį.

— Kuriuose koledžuose jis laukiančiųjų sąraše?

— Prinstone ir Djuke.

Išgirdęs savo koledžo pavadinimą, Mironas vėl pagalvojo apie Eimę. Paskui prisiminė Larį ir jo vaiduokliškas kalbas apie planetas. Mironas nebuvo iš tų, kurie tiki pranašingais ženklais, tačiau ir žaisti su likimu nemėgo. Jis svarstė, ar nevertėtų vėl paskambinti Eimei į mobilųjį, tačiau kokia prasmė? Jis dar kartą apgalvojo praeitos nakties įvykius ir mąstė, ką galėjo padaryti kitaip.

Rodžeris, — Mironas buvo pamiršęs, kad vaikinui šie metai paskutiniai vidurinėje, — sugrįžo ir padavė jam dėžutę su marškiniais. Mironas juos pasiėmė, paliepė Rodžeriui užrašyti į jo sąskaitą ir išėjo pro duris. Jis vis dar turėjo laiko prieš skrydį, tad nuvažiavo prie Brendos kapo.

Iš kapinių vis dar matyti mokyklos kiemas. Tai jį visada sukrėsdavo. Kiekvieną kartą, kai čia apsilankydavo, saulė tiesiog kepindavo, tarsi šaipydamasi iš jo liūdesio. Jis stovėjo vienas. Kitų lankytojų nematyti. Netoli duobkasys kasė duobę. Mironas nejudėjo. Jis pakėlė galvą ir leido saulei šviesti tiesiai jam į veidą. Brenda, žinoma, to padaryti negalėjo. Jau niekada negalės.

Paprastutė mintis, bet štai kur atveda.

Brendai Sloter žūties dieną buvo tik dvidešimt šešeri. Jei būtų gyva, po dviejų savaičių jai sukaktų trisdešimt ketveri. Kažin, ką ji dabar veiktų, jei Mironas būtų laikęsis savo pažado. Ar būtų su juo?

Brenda buvo įpusėjusi pediatrijos rezidentūrą. Aukšta, pritrenkianti afroamerikietė, modelis. Ji rengėsi žaisti profesionalių krepšininkių komandoje — jos veidas ir įvaizdis būtų išpopuliarinęs naująją moterų lygą. Tada jai kažkas pagrasino. Taigi lygos savininkas pasamdė Mironą ją saugoti.

Puikus darbas.

Jis stovėjo, spoksojo žemyn ir gniaužė kumščius. Jis niekada nesikalbėdavo su ja čia atėjęs. Jis neprisėsdavo ir nemėgindavo medituoti ar daryti ką nors panašaus. Neįsivaizduodavo gerų dalykų ar jos juoko, grožio ar nepaprasto elgesio. Pro šalį lėkė mašinos. Mokyklos kieme buvo tylu. Lauke nežaidė nė vienas vaikas. Mironas nejudėjo.

Jis atėjo čia ne todėl, kad vis dar jos gedėjo. Jis atėjo todėl, kad negedėjo.

Jis vos prisiminė Brendos veidą. Vienintelį jų bučinį... Dabar tai buvo daugiau fantazija nei prisiminimas. Štai kokia problema. Brenda Sloter beveik prarado vietą jo mintyse. Netrukus atrodys taip, lyg ji iš viso neegzistavo. Taigi Mironas atėjo čia ne ieškoti paguodos ar pareikšti pagarbos. Jis atėjo, nes norėjo, kad dar skaudėtų, kad žaizdos būtų atviros. Jis norėjo pykti, nes susitaikyti su tuo, kas jai nutiko, buvo tiesiog nepadoru.

Gyvenimas tęsiasi. Tai gerai, tiesa? Įniršis švysteli ir pamažu nurimsta. Randai sugyja. Tačiau kai leidi tam nutikti, tavo siela taip pat apmiršta.

Taigi Mironas stovėjo čia ir spaudė kumšius tol, kol šie ėmė virpėti. Jis prisiminė saulėtą jos laidotuvių dieną — ir tą siaubingą savo kerštą. Jis sukaupė visą įniršį, kuris užgriuvo jį kaip didžiulė jėga. Keliai sulinko. Jis susvirduliavo, tačiau išsilaikė ant kojų.

Jis viską sugadino. Norėjo ją apsaugoti. Tačiau spaudė per stipriai, dėl to Brenda buvo nužudyta.

Mironas pažvelgė į kapą. Saulė vis dar kaitino, tačiau jis pajuto, kaip nugara perbėgo šiurpulys. Jis pasvarstė, kodėl būtent šiandien čia apsilankė, o paskui pagalvojo apie Eimę, apie per didelį spaudimą, apie norą apsaugoti, ir vėl sudrebėjo nuo minties — ne, iš baimės — kad galbūt vėl leido tam nutikti.

11 skyrius

Kler Bail stovėjo prie virtuvės kriauklės ir spoksojo į nepažįstamąjį, kurį vadino savo vyru. Erikas kruopščiai valgė sumuštinį, kaklaraištį susikišęs į marškinius. Šalia gulėjo nepriekaištingai sulankstytas laikraštis. Erikas kramtė lėtai. Rankogaliai buvo susegti sąsagomis. Marškiniai iškrakmolyti. Jam tai patiko. Patiko, kai viskas būdavo išlyginta. Jo spintoje kostiumai kabojo lygiai per keturis colius vienas nuo kito. Specialiai jis to nedarė. Taip išeidavo. Jo batai, visada švariai nublizginti, buvo sustatyti lyg karinėje rikiuotėje.

Kas šis vyras?

Dvi jų jaunesnės dukros, Džeinė ir Lizė, abi tepėsi ant baltos duonos riešutų sviesto. Ir tarškėjo pilnomis burnomis. Jos triukšmavo. Buvo pritaškiusios pieno. Erikas skaitė. Džeinė paklausė, ar jos gali eiti. Kler leido. Jiedvi nuskuodė prie durų.

— Stokit, — staiga pareikalavo Kler.

Jos sustojo.

— Lėkštes į kriauklę.

Mergaitės atsiduso ir pavartė akis — nors vienai buvo tik devyneri, o kitai — dešimt, jos tai puikiai išmoko iš vyresniosios sesers. Jos nuklampojo atgal lyg per giliausią sniegą, pakėlė lėkštes, tarsi šios būtų akmenys, ir šiaip taip įkopė į kalną iki kriauklės.

— Ačiū, — pasakė Kler.

Jiedvi išėjo. Dabar kambaryje įsivyravo ramybė. Erikas tyliai kramtė.

— Ar dar yra kavos? — paklausė jis.

Ji įpylė. Atsargiai, kad nesuglamžytų kelnių, jis sukryžiavo kojas. Jie susituokę devyniolika metų, tačiau aistra išgaravo po dvejų. Dabar jie tiesiog plaukė, plaukė taip ilgai, kad jau nebeatrodė sunku. Seniausia knyginė klišė byloja apie tai, kaip greitai bėga laikas, bet iš tikrųjų tai tiesa. Neatrodė, kad aistra taip seniai išgaravusi. Kartais, kaip dabar, pažvelgusi į Eriką ji galėdavo prisiminti tą laiką, kai vos pamačius jį užgniauždavo kvapą.

Vis dar nepakeldamas akių Erikas paklausė:

— Ar ką girdėjai iš Eimės?

— Ne.

Jis ištiesė ranką, pasmaukė rankovę, žvilgtelėjo į laikrodį ir kilstelėjo antakį.

— Antra valanda popiet.

— Ji tikriausiai tik bunda.

— Gal mums reikėtų paskambinti?

Jis nepajudėjo iš vietos.

— Ar sakydamas *mums*, — ištarė Kler, — turi omeny *mane*?

— Galiu ir aš paskambinti, jei nori.

Kler paėmė telefoną ir surinko dukters mobiliojo numerį. Praeitais metais jie nupirko Eimei asmeninį mobilųjį. Eimė parnešė reklaminį lapelį, kuriame buvo parašyta, kad jie galėtų pasirinkti trečiąjį planą už dešimt dolerių per mėnesį. Erikas buvo nepalenkiamas. Bet Eimė verkšleno, kad visi jos draugai — visi iki vieno! — turi; toks argumentas visada versdavo Eriką pastebėti: „Mes ne visi, Eime."

Tačiau Eimė buvo tam pasiruošusi. Ji greitai pakeitė taktiką ir palietė tėvų širdies stygą: „Jei turėsiu savo asmeninį telefoną, visada būsiu pasiekiama. Galėsite rasti mane dvidešimt keturias valandas per parą ir septynias dienas per savaitę. Ir jei kada kas nors nutiktų..."

Taip derybos baigėsi. Motinos supranta šią banalią tiesą: lytis ir amžius gali papirkti, tačiau niekas taip nepaperka kaip baimė.

Įsijungė Eimės balso paštas. Entuziastingas balselis — ji įrašė šią žinutę beveik tą pačią minutę, kai tik gavo telefoną, — pranešė Kler, kad ji galinti palikti pranešimą. Kai išgirdo tokį pažįstamą dukters balsą, Kler nudiegė širdį, nors ji nebuvo tikra, dėl ko būtent.

Kai pasigirdo pyptelėjimas, Kler ištarė:

— Labas, mieloji, čia mama. Tiesiog paskambink man, gerai?

Ji nuspaudė telefoną.

Erikas tebeskaitė laikraštį.

— Ji neatsiliepė?

— Na, ir kaip gi tu supratai? Ar iš to, kad paprašiau jos man paskambinti?

Jis susiraukė dėl tokios sarkastiškos Kler pastabos.

— Jos telefonas tikriausiai išsikrovė, — ištarė jis.

— Tikriausiai.

— Ji visada pamiršta jį pakrauti, — purtydamas galvą pakomentavo jis. — Kieno namuose ji miegojo? Stefės, tiesa?

— Steisės.

— Taip, nesvarbu. Gal mes turėtume paskambinti Steisei?

— Kodėl?

— Noriu, kad ji grįžtų namo. Ketvirtadieniui ji turi paruošti projektą.

— Šiandien sekmadienis. Ji ką tik įstojo į koledžą.

— Tai tu manai, kad dabar mes turėtume apsileisti?

Kler ištiesė jam nešiojamąjį telefoną.

— Tu skambink, — pareiškė ji.

— Puiku.

Ji padiktavo jam numerį. Jis suspaudė mygtukus ir pakėlė ragelį prie ausies. Kler girdėjo, kaip kažkur tolumoj kikena jaunesniosios dukros. Paskui viena sušuko: „Aš nedarysiu!" Kai telefoną kitame linijos gale pakėlė, Erikas atsikrenkštė.

— Laba diena, čia Erikas Bailas. Eimės Bail tėvas. Norėčiau sužinoti, ar ji dabar pas jus.

Jo veidas nepasikeitė. Ir balsas nepasikeitė. Bet Kler matė, kad jis tvirčiau suspaudė ragelį, ir pajuto, kaip giliai krūtinėje jai kažkas nutrūko.

12 skyrius

Mironas apie Majamį turėjo dvi viena kitai prieštaraujančias nuomones. Pirmoji — oras čia toks gražus, kad jis turėtų čia persikelti gyventi. Antroji — saulė. Čia buvo pernelyg daug saulės. Visur pernelyg ryšku. Net oro uoste Mironas pajuto, kad prisimerkė.

Tai nekėlė rūpesčių jo tėvams, mylimiems Elenai ir Alenui Bo-

litarams, kurie nešiojo tokius didžiulius akinius nuo saulės, kad kėlė įtarimą, ar tai ne suvirintojo apsaugos. Žinoma, jie nebuvo stilingi. Tėvai laukė Mirono oro uoste. Jis prašė jų nelaukti, sakė atvažiuosiąs taksi, tačiau tėtis buvo neperkalbamas.

— Ar aš visada nepasiimu tavęs iš oro uosto? Prisimeni, kai grįžai iš Čikagos po tos baisios sniego pūgos?

— Tai buvo prieš aštuoniolika metų, tėti.

— Ir ką? Negi manai, kad aš pamiršau, kaip važiuoti į oro uostą?

— Ten buvo Niuarko oro uostas.

— Aštuoniolika minučių, Mironai.

Mironas užsimerkė.

— Prisimenu, — ištarė jis.

— Lygiai aštuoniolika minučių.

— Prisimenu, tėti.

— Štai kiek man laiko prireikė nuvažiuoti nuo namų iki A terminalo Niuarko oro uoste. Aš spėjau laiku, prisimeni?

— Taip, prisimenu.

Taigi jie abu buvo čia, oro uoste. Stipriai įdegę, odą žymėjo naujai atsiradusios senatvinės dėmės. Kai Mironas nusileido eskalatoriumi, mama pribėgo ir apglėbė rankomis savo berniuką, lyg jis būtų 1974 metais namo sugrįžęs karo belaisvis. Tėtis, patenkintas šypsodamasis, stovėjo tolėliau. Mironas apkabino motiną. Ji atrodė mažesnė. Štai kaip bėga laikas. Tėvai susiraukšlėja, mažėja ir tamsėja.

Mama pasakė:

— Eime paimti tavo lagamino.

— Turiu jį čia.

— Tik tiek? Tik tą vieną krepšį?

— Aš atvykau tik vienai nakčiai.

— Vis tiek.

Mironas nužvelgė jos veidą, paskui žvilgsnį nukreipė į rankas. Tada pastebėjo, kad drebulys tapo ryškesnis, ir jam suspaudė širdį.

— Kas yra? — paklausė ji.

— Nieko.

— Visada buvai prastas melagis. Prisimeni, kai kartą užtikau tave su Tina Ventura, o tu pasakei, kad niekas nevyksta? Manai, kad aš nesupratau?

Mokykliniai metai. Paklausk mamos ir tėčio, ką jie veikė vakar, jie neprisimins. Tačiau paklausk ko nors iš jaunystės laikų, tai atrodys, lyg jie naktį kartoja tuos epizodus.

Jis lyg gindamasis pakėlė priešais save rankas:

— Pričiupai.

— Nebūk čia toks gudrutis. Beje, tai man kai ką priminė.

Jie priėjo prie tėvo. Mironas pakštelėjo jam į skruostą. Taip visada darydavo — iš to neišaugama. Oda buvo suglebusi. Vis dar jautėsi „Old Spice" aromatas, tačiau silpnesnis nei įprastai. Buvo dar kažkas, naujas kvapas, ir Mironas pagalvojo, kad tikriausiai šitaip kvepia senatvė. Jie patraukė prie mašinos.

— Spėk, ką buvau sutikusi? — paklausė mama.

— Ką?

— Dotę Derik. Prisimeni ją?

— Ne.

— Aišku, kad prisimeni. Kieme ji turėjo... kaip tu vadini tą daiktą?

— A, taip. Ji. Su tuo daiktu.

Jis visiškai nenutuokė, apie ką ji kalba, tačiau taip lengviau.

— Nesvarbu, aną dieną sutikau Dotę, ir mudvi pradėjome šnekučiuotis. Ji su vyru atsikraustė čia prieš ketverius metus. Jie turi namą Fort Lauderdeile, ten iš tiesų apleista. Turiu omeny, kad tos vietos visiškai niekas neprižiūrėjo. Alai, koks Dotės namų pavadinimas?

— Koks skirtumas? — suabejojo tėtis.

— Ačiū, pone Padėjėjau. Šiaip ar taip, Dotė gyvena toje siaubingoje vietoje. Ji tokia nugyventa. Alai, argi ne tiesą sakau?

— Eik prie reikalo, Ele, — sumurmėjo tėtis. — Eik prie reikalo.

— Aš ir einu, einu. Kur baigiau?

— Kažkokia Dotė, — pasufleravo Mironas.

— Derik. Tu ją prisimeni, tiesa?

— Labai gerai, — atsakė Mironas.

— Gerai, taigi. Beje, Dotė vis dar turi giminių šiaurėje. Levinesus. Prisimeni juos? Gal ir ne, nesvarbu. Taigi viena jos pusseserė gyvena Kaseltone. Žinai Kaseltoną, tiesa? Žaisdavai ten, kai mokeisi...

— Žinau, kas yra Kaseltonas.

— Nešmaikštauk.

Tėtis pakėlė rankas aukštyn į dangų.

— Prie esmės, Ele. Prie esmės.

— Taip, atsiprašau. Tu teisus. Kai jau teisus, tai teisus. Sutrumpindama tą ilgą istoriją...

— Ne, Ele, tu niekada netrumpini ilgos istorijos, — pastebėjo tėtis. — Greičiau sukuri daugybę ilgų istorijų iš trumpų. Tačiau niekada gyvenime iš ilgos istorijos nepadarai trumpos.

— Ar galiu kalbėti, Alai?

— Lyg kas nors galėtų tave sustabdyti. Net ginkluotas armijos būrys nepajėgtų to padaryti.

Mironas negalėjo susilaikyti nenusišypsojęs. Štai tikrieji Elena ir Alas Bolitarai.

— Taigi aš pasišnekučiavau su Dote apie šį bei tą. Žinai, įprasti plepalai. Raskinsai išsikraustė iš miestelio. Gertei Švarts tulžyje rado akmenų. Antuaneta Vitalė, ta graži mergina, ištekėjo už kažkokio milijonieriaus iš Montklero. Ir panašiai. O paskui Dotė man pasakė... Dotė man pranešė, kad tu su kažkuo susitikinėji.

Mironas užsimerkė.

— Ar tai tiesa? — neatlyžo motina.

Jis tylėjo.

— Dotė sakė, kad susitikinėji su našle, turinčia šešis vaikus.

— Du vaikus, — pataisė Mironas.

Mama sustojusi nusišypsojo.

— Kas yra? — paklausė Mironas.

— Pagavau.

— A?

— Jei būčiau pasakiusi „du vaikus“, tu gal būtum tai neigęs, —

kalbėdama ji pakėlė aukštyn pirštą. — Bet aš žinojau, kad „šeši" tau padarys įspūdį ir tu pulsi taisyti klaidą. Taigi pričiupau tave.

Mironas žvilgtelėjo į tėvą. Šis gūžtelėjo pečiais ir paaiškino:

— Pastaruoju metu ji žiūri daug serialų.

— Mironai, tu susitikinėji su moterimi, turinčia vaikų?

— Mama, pabandysiu pasakyti kiek galima švelniau. Atsikabink.

— Paklausyk manęs, ponaiti linksmuoli: kai yra vaikų, negali tiesiog eiti savo linksmybių keliu. Turi pagalvoti, kokių pasekmių tai turės jiems. Ar supranti, ką tau sakau?

— Ar supranti, ką reiškia „atsikabink"?

— Gerai, daryk ką nori, — dabar ji pamojo nusileisdama. — Ko man čia rūpintis?

Jie nužingsniavo tolyn — Mironas viduryje, tėtis iš dešinės, mama — iš kairės. Taip jie visada išsirikiuodavo. Tik žingsniai dabar buvo lėtesni. Tai jo per daug netrikdė. Jis tikrai norėjo žingsniuoti taip, kad jie spėtų koja kojon.

Jie nuvažiavo į gyvenvietę, kur šiuo metu buvo tėvų namai, ir pastatė automobilį nustatytoje vietoje. Mama sąmoningai pasirinko ilgesnį kelią pro baseiną, kad galėtų pristatyti Mironą šios svaiginančios vietos gyventojams. „Prisimenate mano sūnų?" — vis kartojo mama, o Mironas meluodamas tvirtino, kad juos prisimena. Kai kurios moterys, daugelis jau peržengusios septyniasdešimt, buvo pernelyg gerų figūrų. Nereikėjo būti Šerloku Holmsu, kad nustatytum čia nemažai prisidėjus plastikos chirurgiją. Mironas neturėjo nieko prieš kosmetines operacijas, tačiau jam atrodė, kad perkopus tam tikrą amžių tobulinti figūrą tiesiog nepadoru.

Šioje gyvenvietėje irgi buvo per šviesu. Rodos, senstant turėtų norėtis mažiau šviesos, tačiau taip nėra. Tiesą sakant, tėvai su tais suvirintojo kaukes primenančiais akiniais pabuvo tik pirmas penkias minutes. Mama paklausė, ar jis alkanas. Mironas buvo pakankamai išmintingas, kad atsakytų teigiamai. Ji jau buvo užsakiusi sūrainių su gruzdintomis bulvytėmis — namie gamintas maistas būtų tiesiog neatleistinas dalykas šiame paplūdimyje; taigi maisto mama užsakė

iš vadinamojo Tonio restorano, kuris buvo beveik toks pat, kaip Epės Esens užkandinė Livingstone.

Jie valgė, šnekučiavosi, mama vis bandė nuvalyti kopūsto gabalėlius, prilipusius tėčiui prie lūpų, tačiau jos ranka pernelyg drebėjo. Mironas pastebėjo tėvo žvilgsnį. Mamos liga vis labiau progresavo, tačiau kalbėti apie tai su juo tėvai nenori. Jie sensta. Tėčiui įstatytas širdies stimuliatorius. Mama serga Parkinsono liga. Tačiau jie manosi turį visa tai slėpti nuo sūnaus.

— Kada turi išvažiuoti į savo susitikimą? — paklausė mama.

Mironas žvilgtelėjo į laikrodį.

— Dabar, — atsakė jis.

Jie atsisveikino, keliskart apsikabino, pasibučiavo. Išeidamas jis jautėsi taip, lyg paliktų juos likimo valiai, vienus atsilaikyti prieš priešą, o pats važiuotų į saugią vietelę. Siaubingas jausmas matyti, kaip tėvai sensta; bet kaip Esperansa, anksti netekusi abiejų tėvų, dažnai pabrėždavo, — tai geriau, nei iš viso jų neturėti.

Vos tik įžengęs į liftą, Mironas patikrino savo mobilųjį. Eimė jam taip ir nepaskambino. Jis vėl pabandė su ja susisiekti ir nė kiek nenustebo, kai įsijungė balso paštas. Gana, pagalvojo jis, reikia paskambinti jai į namus. Pažiūrės, ką peš.

Mintyse suskambo Eimės balsas: *Tu pažadėjai...*

Jis suspaudė Eriko ir Kler namų telefono numerį. Atsiliepė Kler:

— Alio?

— Sveika, čia Mironas.

— Labas.

— Kaip laikaisi?

— Ne kažin kaip, — atsakė Kler.

— Šįryt mačiau Eriką, — *keista, negi iš tiesų dar ta pati diena?* — Jis man pasakė, kad Eimę priėmė į Djuką. Taigi norėjau pasveikinti.

— Taip, ačiū.

— Ar ji namie?

— Ne, šiuo metu nėra.

— Ar galiu paskambinti jai vėliau?

— Taip, aišku.

Mironas pakeitė temą:

— Ar tau viskas gerai? Balsas kažkoks kitoks.

Jis jau norėjo tęsti, bet vėl mintyse suskambo Eimės žodžiai: *Pažadėjai nesakyti mano tėvams.*

— Manau, kad viskas gerai, — atsakė Kler. — Klausyk, turiu eiti. Ačiū, kad parašei tą rekomendacinį laišką.

— Mažmožis.

— Ne mažmožis. Kiti vaikai iš jos klasės nepateko. Taigi čia tavo nuopelnas.

— Abejoju. Eimė puiki kandidatė.

— Galbūt, bet vis tiek ačiū.

Fone pasigirdo niurnėjimas. Panašu į Eriką.

Jo galvoje vėl suskambo Eimės balsas: „Ne per geriausiai dabar su jais sutariu.“ Mironas mąstė, ką dar pasakyti, gal dar ko paklausti, tačiau Kler padėjo ragelį.

Lorena Mjuzė gavo naują žmogžudystės bylą — tiksliau, buvo nužudyti du žmonės: prie naktinio klubo Rytų Oranže buvo nušauti du vyrai. Sklido gandai, kad šias žmogžudystes įvykdė Džonas Vaiduoklis Aselta — garsus samdomas žudikas, tiesą sakant, gimęs ir užaugęs tame rajone. Pastaruosius kelerius metus apie Aseltą nieko nebuvo girdėti. Jei jis grįžo, jiems teks gerai paplušėti.

Lorena skaitė balistinį raportą, kai suskambo telefonas jos asmenine linija. Ji pakėlė ragelį ir ištarė:

— Mjuzė.

— Spėk kas?

Ji nusišypsojo:

— Lansai Baneri, tu, senas šunie. Ar tai tu?

— Tikrai taip.

Baneris buvo policijos pareigūnas Livingstone, Naujojo Džersio priemiestyje, kur jie abu užaugo.

— Kam turiu būti dėkinga už tokį malonumą?

— Ar vis dar tiri tą Keitės Ročester dingimo bylą?

— Tiesą sakant, ne, — atsakė ji.

— Kodėl ne?

— Visų pirma, nėra jokių įrodymų, kad ją kas vertė taip pasielgti. Antra, Keitei Ročester jau per aštuoniolika.

— Tik vos vos.

— Pagal įstatymus nėra skirtumo, aštuoniolika ar aštuoniasdešimt. Taigi oficialiai tyrimas net nevyksta.

— O ne oficialiai?

— Buvau susitikusi su gydytoja, vardu Edna Skilar.

Ji nupasakojo Ednos istoriją beveik tais pačiais žodžiais, kaip ir pasakodama savo bosui, apygardos prokurorui Edui Steinbergui. Šis ilgai sėdėjo tylėdamas, kol pareiškė numanomą išvadą: „Mes neturime tiek lėšų, kad galėtume tirti tokias abejotinas bylas.“

Kai ji baigė, Baneris paklausė:

— O ką apie tą bylą manei iš pradžių?

— Jau sakiau, kad iš tiesų bylos nebuvo. Mergina pilnametė, jokių prievartos ženklų. Juk žinai tvarką. Taigi niekam nepaskirta ją tirti. Bet Keitės tėvas Dominikas sukėlė nemažą triukšmą per žiniasklaidą, tikriausiai matei. Jis pažįsta kažką, kas pažįsta dar kažką, taigi garsas pasiekė ir Steinbergą...

— Ir atvedė iki tavęs.

— Teisingai. Svarbiausias žodis *atvedė*. Būtasis laikas.

Lansas Baneris paklausė:

— Ar turi dešimt minučių?

— Girdėjai apie tą dvigubą žmogžudystę Rytų Oranže? — nukreipė kalbą Lorena.

— Girdėjau.

— Aš tiriu šią bylą.

— Esamasis laikas?

— Supratai.

— Supratau, — atsakė Baneris. — Todėl ir prašau tik dešimties minučių.

— Svarbu? — pasiteiravo ji.

— Tiesiog sakykime, — jis nutilo ieškodamas tinkamo žodžio, — labai keista.

— Ir tai susiję su Keitės Ročester dingimu?

— Daugiausia dešimt minučių, Lorena. Tiek teprašau. Na, gerai, penkias.

Ji žvilgtelėjo į laikrodį ir paklausė:

— Kada?

— Esu vestibiulyje, — atsakė jis. — Ar gali rasti mums kabinetą?

— Penkioms minutėms? Ak, tavo žmona nejuokavo pasakodama apie tavo ištvermingumą miegamajame.

— Pasvajok, Mjuzė. Girdi tą *dzingt*? Aš žengiu į liftą. Paruošk kabinetą.

Livingstono policijos detektyvas buvo trumpai kirptas, stambių veido bruožų ir sudėtas taip, kas verčia pagalvoti apie tikrus angelus sargus. Lorena pažinojo jį nuo pradinės mokyklos ir niekaip negalėjo iš galvos išmesti jo tuometinės išvaizdos. Štai koks požiūris susiformuoja apie vaikinus, su kuriais kartu augi. Visada žiūri į juos kaip į antrarūšius.

Lorena matė, kad įėjęs jis dvejoja, nežinodamas, kaip su ja pasisveikinti — pakštelti į skruostą ar paspausti ranką. Taigi ji pati ėmėsi iniciatyvos ir prisitraukusi jį arčiau pabučiavo į skruostą. Jie buvo apklausos kambaryje ir abu patraukė prie tardytojo vietos. Baneris atsitraukė, pakėlė abi rankas ir atsisėdo priešais ją.

— Gal turėtum supažindinti mane su mano teisėmis, — pajuokavo jis.

— Pirmiausia surinksiu pakankamai įkalčių, kad galėčiau tave suimti. Taigi, ką nori pasakyti apie Keitę Ročester?

— Nėra laiko pasiplepėti, a?

Lorena tiesiog pažvelgė į jį.

— Gerai, gerai, tada einam prie reikalo. Ar pažįsti Kler Bail?

— Ne.

— Ji gyvena Livingstone, — paaiškino Baneris. — Kai mes dar buvome vaikai, jos pavardė buvo Garman.

— Vis tiek nepažįstu.

— Na, ji vyresnė už mus. Ketveriais, o gal penkeriais metais. — Baneris gūžtelėjo pečiais. — Tiesiog pasiteiravau.

— Aha, — ištarė Lorena. — Padaryk man paslaugą, Lansai. Įsivaizduok, kad aš tavo žmona, ir praleisk įžanginius žaidimus.

— Puiku, taigi klausyk. Šįryt ji man paskambino. Kler Bail. Vakar vakare jos dukra išėjo pasilinksminti ir negrįžo namo.

— Kiek jai metų?

— Ką tik sukako aštuoniolika.

— Ar yra kokių kriminalo požymių?

Jo veido išraiška rodė, kad jis dvejoja. Tada atsakė:

— Dar ne.

— Tai ką?

— Taigi paprastai mes šiek tiek palauktume. Kaip sakei telefonu — aštuoniolika, jokių smurto pažymių.

— Kaip buvo ir su Keite Ročester?

— Taip.

— Bet?

— Šiek tiek pažįstu tėvus. Kler mokėsi drauge su mano broliu. Gyvena kaimynystėje. Žinoma, jie susirūpinę. Na, pažvelgęs iš šalies, pagalvotum, kad mergina tiesiog kvailioja. Ją ką tik priėmė į koledžą. Į Djuką. Jis buvo pirmasis jos pageidaujamų mokyklų sąraše. Taigi ji išėjo pasilinksminti su draugais. Supranti, ką noriu pasakyti?

— Suprantu.

— Tačiau aš pagalvojau, kad blogiau nebus, jei šį tą patikrinsiu, ar ne? Taigi padariau lengviausią dalyką. Tiesiog tam, kad nuraminčiau tėvus, jog jų mergaitei (beje, ji vardu Eimė) viskas gerai.

— Ką tu padarei?

— Įvedžiau į kompiuterį jos kreditinės kortelės numerį, norėdamas patikrinti, ar Eimė naudojosi ja.

— Ir.

— Aišku. Antrą valandą nakties ji iš bankomato išsiėmė tūkstantį dolerių, maksimalią sumą.

— Matei banko vaizdo įrašą?

— Mačiau.

Lorena žinojo, kad dabar tai įmanoma padaryti vos per kelias sekundes. Kameros skaitmeninės, tad įrašą galima išsiųsti praktiškai iškart.

— Tai buvo Eimė, — atsakė jis. — Nėra jokių abejonių. Ji nebandė užsidengti veido ar kitaip užsimaskuoti.

— Tai ką?

— Taigi pagalvotum, kad ji pabėgo, tiesa?

— Tiesa.

— Kurgi ne, — tęsė jis. — Išsiėmė pinigų ir surengė mažytį vakarėlį. Audra paskutiniųjų mokslo metų pabaigoje. — Baneris nusuko žvilgsnį šalin.

— Nagi, Lansai. Kokia problema?

— Keitė Ročester.

— Nes Keitė padarė tą patį? Pasinaudojo bankomatu prieš dingdama?

Jis palingavo galva — gal taip, o gal ir ne. Žvilgsnis vis dar klaidžiojo kažkur toli.

— Ji ne tik padarė tą patį, ką Keitė, — ištarė jis. — Ji pasielgė lygiai taip pat.

— Nesuprantu.

— Bankomatas, kuriuo pasinaudojo Eimė Bail, yra Manhatane, tiksliau, — dabar jis kalbėjo lėčiau, — prie „Citibank" Penkiasdešimt antrosios gatvės ir Šeštosios aveniu sankryžoje.

Lorena pajuto, kaip jai per nugarą perbėgo šiurpulys.

— Tuo pačiu naudojosi ir Keitė Ročester, tiesa? — paklausė Baneris.

Ji linktelėjo ir pasakė kai ką iš tiesų kvailo:

— Gali būti sutapimas.

— Gali, — sutiko jis.

— Turi dar ką nors?

— Mes tik pradedame tyrimą, tačiau jau patikrinome jos mobiliojo telefono skambučius.

— Ir?

— Vos išsiėmusi pinigus, ji paskambino.

— Kam?

Lansas Baneris atsilošė ir užsimetė koją ant kojos.

— Ar prisimeni keliais metais už mus vyresnį vaikinuką — krepšinio žvaigždę Mironą Bolitarą?

13 skyrius

Majamyje Mironas su naujuoju klientu Reksu Stortonu pietavo viename didžiuliame restorane, kurį Reksas pasirinko todėl, kad čia būdavo daugybė žmonių. Restoranas priklausė vienam tų tinklų kaip „Bennigans" ar „TGI Fridays". Taigi maistas čia buvo įvairus ir labai prastas.

Stortonas — pagyvenęs aktorius, kažkada buvusi superžvaigždė — ieškojo vaidmens, kuris išlaisvintų jį iš Majamio Lonio Anderseno pietų teatro ir grąžintų į ankstesnį svajonių pasaulį. Reksas vilkėjo rausvus polo marškinėlius persisukusia apykakle, baltas kelnes, kokių jo amžiaus vyras tiesiog neturėtų sau leisti nešioti, ir buvo užsidėjęs žvilgantį pilką peruką, kuris gal ir atrodė gerai, bet tik ne sėdint priešais jį.

Daugelį metų Mironas atstovavo tik profesionaliems sportininkams. Kai vienas iš jo krepšininkų panoro pakeisti gyvenimą ir ėmė vaidinti filmuose, Mironas pradėjo sutikti aktorių. Nauja verslo šaka įsišaknijo — dabar jis dirbo beveik tik su Holivudo klientais, o sporto pasaulio reikalus paliko Esperansai.

Keista. Pats būdamas sportininkas, Mironas, rodos, turėjo labiau sutarti su panašios profesijos atstovais. Tačiau taip nebuvo. Jam labiau patiko aktoriai. Dauguma sportininkų jautėsi išskirtiniai nuo

ankstyvos jaunystės ir laikui bėgant pradėdavo jaustis vos ne dievais. Jau mokykloje sportininkai populiariausi. Juos kviečia į visus vakarėlius. Jie susitikinėja su pačiomis karščiausiomis merginomis. Suaugusieji jiems pataikauja. Mokytojai dažnai užmerkia akis.

Aktoriai kitokie. Dauguma jų pradėjo visai kitaip. Daugelį miestelių valdo sportininkai. Aktoriais dažnai tampa tie vaikai, kurie negali suburti komandos ir ieško kitokio užsiėmimo. Paprastai jie būna pernelyg žemi — ar buvot kada sutikę aktorių ir pastebėjot, kokie jie smulkučiai? — arba sutrikusios koordinacijos. Taigi jie priversti vaidinti. Vėliau, tapę populiarūs, jie šio fakto pernelyg nesureikšmina. Dėmesys juos nustebina. Jie labiau jį įvertina. Daugeliu atvejų būna kuklesni nei jų kolegos sportininkai.

Žinoma, yra ir kitokių veiksnių. Sakoma, kad aktoriai lipa į sceną, kad aplodismentai užpildytų vidinę tuštumą. Net jei tai ir tiesa, vis tiek aktoriai Mironui patinka labiau. Sportininkai verčia žmones patikėti, kad varžybos — jų gyvenimo tikslas. Jiems reikia laimėti, kažką įveikti. O aktoriai tikisi aplodismentų — toks jų įvertinimas.

Su jais lengviau dirbti.

Kita vertus, tai tik apibendrinimas — Mironas buvo sportininkas, ir jis nemanė esąs sudėtingo charakterio žmogus. Tačiau, kaip sakoma, kiekviena taisyklė turi išimčių ir jos tik patvirtina taisyklę.

Mironas papasakojo Reksui apie nedidelį „seno automobilių vagies, persirenginėjančio moterimi, tačiau turinčio širdį", vaidmenį. Reksas linktelėjo. Jo akys bėgiojo po patalpą, lyg jie būtų kokteilių vakarėlyje ir jis lauktų ateinant kokio svarbaus asmens. Reksas viena akimi visada stebėdavo įėjimą. Tokie jau tie aktoriai. Mironas kartą atstovavo tokiam vyrukui, kuris garsėjo kaip nekenčiantis žurnalistų. Jis kovojo su fotografais. Buvo iškėlęs bylą bulvariniams laikraščiams. Reikalavo privatumo. Tačiau visada, kai Mironas su juo pietaudavo, tas aktorius išsirinkdavo vietą patalpos centre veidu į duris. Kai tik kas įeidavo, jis pakeldavo galvą įsitikinti, kad jį atpažino.

Rekso akys tebelakstė po restoraną. Jis paklausė:

— Taip, taip, supratau. Man teks vilkėti suknelę?

— Kai kuriose scenose taip.

— Esu jau tai daręs.

Mironas kilstelėjo antakį.

— Turiu omeny, dirbdamas. Nebūk gudročius. Ji buvo skoninga. Suknelė privalo būti skoninga.

— Ką, be jokios gilios iškirptės?

— Labai juokinga, Mironai. Esi šmaikštuolis. Jei jau kalbame apie tai, noriu paklausti, ar man reikės dalyvauti bandymuose?

— Reikės.

— Dėl Dievo, suvaidinau aštuoniasdešimtyje filmų.

— Žinau, Reksai.

— Ar jis negali kokio vieno pažiūrėti?

Mironas gūžtelėjo pečiais:

— Taip jis pasakė.

— Tau patinka scenarijus?

— Taip, Reksai.

— Kiek metų tam režisieriui?

— Dvidešimt dveji.

— Jėzau. Kai jis gimė, mano vardas jau buvo nugrimzdęs užmarštin.

— Jie sumokės už skrydį į Los Andželą.

— Pirmąja klase?

— Antrąja, bet manau, kad galėsiu tau suorganizuoti verslo klasės bilietą.

— O, ką aš apgaudinėju? Skrisiu tik tada, jei pats nuspręsiu, kad vaidmuo man tinka.

— Štai kur charakteris!

Prie jų priėjo motina su dukra ir paprašė Rekso autografo. Jis oriai nusišypsojo ir išpūtė krūtinę. Paskui pažvelgė į tą, kuri akivaizdžiai buvo motina, ir ištarė:

— Ar jūs seserys?

Ši nuėjo kikendama.

— Dar vienas laimingas klientas, — pastebėjo Mironas.

— Esu tam, kad suteikčiau malonumo.

Paskui autografo priėjo apkūni blondinė. Reksas pabučiavo

ją — šiek tiek per stipriai. Kai ji nulingavo šalin, Reksas pakėlė popieriaus lapelį.

— Žiūrėk, — pamojavo jis.

— Kas tai?

— Jos telefono numeris.

— Nuostabu!

— Ką galiu pasakyti, Mironai? Aš myliu moteris.

Mironas pakėlė galvą ir žvilgtelėjo į jo dešiniąją ranką.

— Kas?

— Tik pagalvojau, — ištarė Mironas, — kaip tau pavyktų susilaikyti iki vestuvių.

— Labai juokinga.

Jie valgė siaubingai perkepusią vištieną. O gal tai buvo jautiena ar krevetės? Kai taip perkepta, neatskirsi skonio. Mironas jautė į save įbestą Rekso žvilgsnį.

— Kas yra? — paklausė Mironas.

— Gana sunku tai pripažinti, — pradėjo Reksas, — tačiau jaučiuosi gyvas tik būdamas dėmesio centre. Turėjau tris žmonas ir keturis vaikus. Visus juos myliu. Džiaugiausi būdamas su jais. Tačiau iš tiesų savimi jaučiuosi tik tada, kai į mane nukreiptos prožektorių šviesos.

Mironas nieko neatsakė.

— Ar tau tai skamba patetiškai?

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Žinai, kas dar?

— Kas?

— Manau, kad giliai širdyje dauguma žmonių trokšta išgarsėti. Nori, kad kiti juos atpažintų ir stabdytų gatvėse. Žmonės sako, kad tai televizijos įtaka. Bet aš manau, kad visada taip buvo.

Mironas tyrinėjo lėkštėje apgailėtiną maistą.

— Ar sutinki su manimi?

— Nežinau, Reksai.

— Man tos šviesos pritemo, juk supranti, apie ką kalbu. Jos blėso pamažu, taigi man pasisekė. Tačiau esu sutikęs tik akimirką švy-

tėjusių žvaigždžių. Tie žmonės niekada nebuvo laimingi ir niekada nebebus. Aš turėjau laiko priprasti prie pokyčių. Dar ir dabar žmonės mane atpažįsta. Siaubinga pripažinti šį faktą, bet tai priežastis, dėl kurios aš nevakarieniauju namuose. Ir net dabar, įkopęs į aštuntą dešimtį, vis dar tebesvajoju sugrįžti į viršūnes. Supranti, ką sakau?

— Suprantu, — atsakė Mironas. — Todėl jūs man ir patinkate.

— Ir kodėl gi?

— Kad sąžiningai tai pripažįstate. Dauguma aktorių man pasakoja tik apie darbą.

Reksas pašaipiai prunkštelėjo.

— Koks šlamštas. Jie dėl to nekalti, Mironai. Šlovė yra narkotikas. Tampi priklausomas, nors ir nenori to pripažinti. — Rekso veidą nušvietė šypsena, anksčiau tirpdydavusi merginų širdis. — O kaip tu, Mironai?

— O ką aš?

— Populiarumas — savotiška priklausomybė, tiesa? Manasis blėso pamažu. Tačiau tu, geriausias koledžo krepšininkas šalyje, pakeliui į stulbinamą profesionalo karjerą...

Mironas laukė.

— ...ir staiga blykst, — Reksas spragtelėjo pirštais. — Šviesos užgeso, kai tau buvo vos... dvidešimt vieneri, dvidešimt dveji?

— Dvidešimt dveji, — patvirtino Mironas.

— Kaip tu susidorojai? Ir tu man patinki, branguti. Taigi papasakok man, kaip buvo.

Mironas sukryžiavo kojas. Jis pajuto, kaip į veidą plūstelėjo karštis.

— Ar tau patinka naujoji programa? — nukreipė kalbą jis.

— Kas, tas vakarienės teatro šou?

— Taip.

— Šuns šūdas. Tai blogiau, nei šokti striptizą „Lodi“ klube Naujajame Džersyje.

— Ar žinai tai iš asmeninės patirties?

— Liaukis bandęs pakeisti temą. Kaip tu susidorojai?

Mironas atsiduso.

— Daugelis pasakytų, kad man puikiai pavyko.

Reksas kilstelėjo delną aukštyn ir pamojo pirštais, lyg sakytų: „Nagi, pasakok."

— Ką tiksliai nori sužinoti?

Reksas pamąstė.

— Ką darei pirmiausia? — paklausė jis.

— Po traumos?

—Taip.

— Daug laiko praleidau reabilitacijos klinikoje.

— O kai suvokei, kad teks atsisveikinti su krepšiniu?..

— Grįžau į teisės mokyklą.

— Kur?

— Į Harvardą.

— Labai įspūdinga. Taigi mokeisi teisės mokykloje. Kas toliau?

— Gavau diplomą, atidariau sporto agentūrą, kurios paslaugos laikui bėgant išsiplėtė. Taigi dabar atstovaujame aktoriams bei rašytojams. — Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Mironai?

— Ką?

— Prašiau tiesos.

Mironas pakėlė šakutę, įsidėjo į burną kąsnį ir lėtai kramtė.

— Populiarumas staiga neišblėso, Reksai. Labai ilgai nesportavau.

— Žinau tai.

— Taigi man reikėjo tai įveikti.

— Ir?

— Ir viskas.

Reksas papurtė galvą ir nusišypsojo.

— Kas? — pyktelėjo Mironas.

— Kitą kartą, — ištarė Reksas. Jis pakėlė šakutę. — Papasakosi man kitą kartą.

— Tu kaip rakštis subinėj.

— Bet aš tau patinku, prisimeni?

Kai jie baigė vakarieniauti ir ištuštino taures, buvo jau vėlu. Alkoholis antrą vakarą iš eilės. Mironai Bolitarai, prasigersi. Tik įsitikinęs, kad Reksas saugiai grįžo į savo rezidenciją, Mironas nuvažiavo į tėvų namus. Jis turėjo raktus. Įsliūkino tyliai, kad nepribudintų mamos ir tėčio. Tačiau to nereikėjo.

Prie televizoriaus svetainėje sėdėjo tėvas. Kai Mironas įėjo, jis nusipurtė, lyg būtų ką tik nubudęs. Bet taip nebuvo. Tėtis visada laukdavo, kol Mironas grįš namo. Nesvarbu, koks paros laikas, ir tai, kad Mironui jau per trisdešimt.

Mironas iš nugaros priėjo prie tėvo krėslo. Šis atsisuko ir nusišypsojo taip, kaip šypsodavosi tik Mironui. Ta šypsena reiškė, kad Mironas — vienintelis nuostabiausias jo gyvenimo kūrinys.

— Buvo smagu?

— Reksas gana šaunus vyrukas, — atsakė Mironas.

— Man patiko žiūrėti filmus, kuriuose jis vaidino. — Tėvas šiek tiek per daug kartų linktelėjo. — Prisėsk sekundėlę.

— Kas nutiko?

— Tiesiog prisėsk, gerai?

Jis atsisėdo ir padėjo rankas tėvui ant kelių, kaip darydavo būdamas aštuonerių.

— Tai dėl mamos, tiesa?

— Ne.

— Jos liga progresuoja.

— Taip būna sergant Parkinsono liga, Mironai. Sveikata vis blogėja.

— Ar aš galiu kuo nors padėti?

— Ne.

— Manau, galėčiau bent jau morališkai ją palaikyti.

— Nereikia. Taip geriau. Ką tu gali pasakyti, ko tavo mama dar nežino?

Dabar jau buvo Mirono eilė linktelėti kelis kartus per daug.

— Tai apie ką nori pasikalbėti? — paklausė jis.

— Apie nieką. Tiksliau, tavo motina nori, kad mes iš širdies pasišnekučiuotume.

— Apie ką?

— Šios dienos *New York Times.*

— Nagi?

— Ten kai kas parašyta. Motina mano, kad tave tai nuliūdins ir kad mes turėtume pasikalbėti. Bet aš taip nedarysiu. Verčiau paduosiu tau laikraštį, leisiu pačiam perskaityti ir kuriam laikui paliksiu tave vieną. Jei norėsi pasikalbėti, ateik pas mane, gerai? Jei ne, paliksiu tave ramybėje.

Mironas susiraukė.

— Kas parašyta *New York Times*?

— Priede „Sekmadienio stilius". — Tėtis atsistojo ir smakru parodė į šūsnį sekmadienio laikraščių. — Šešioliktas puslapis. Labanakt, Mironai.

— Labanakt, tėti.

Tėvas išėjo į koridorių. Nėra reikalo tykinti ant pirštų galiukų. Mama galėtų miegoti net ir per „Judas Priest" koncertą. Tėtis buvo lyg nakties sargybinis, o mama — miegančioji princesė. Mironas atsistojo. Pakėlė „Sekmadienio stilių", atsivertė šešioliktą puslapį, pamatė fotografiją ir pajuto, kaip aštriai sugėlė širdį.

New York Times priede „Sekmadienio stilius" buvo spausdinama ne kas kita kaip visokios apkalbos. Daugelyje tų puslapių buvo skelbiama apie vestuves. Ir čia, šešiolikto puslapio kairiajame kampe viršuje puikavosi grožiu lėlei Kenui prilygstantis vyriškis Stounas Normanas, kurio dantys buvo pernelyg tobuli, kad juos slėptų, o smakras skeltas kaip respublikonų senatoriaus. Straipsnyje buvo rašoma, kad Stounas vadovauja „BMV investicijų grupei", ypač sėkmingai finansinei įmonei.

Pranešime apie sužadėtuves buvo skelbiama, kad Stounas Normanas ir jo būsimoji žmona susituoks kitą šeštadienį „Gryno tavernoje" Manhatane. Ceremonijai vadovaus pastorius. Jaunavedžiai savo bendrą gyvenimą pradės Skarsdeile, Niujorko priemiestyje.

Tačiau širdį Mironui nudiegė visiškai ne dėl to. Jam skaudėjo ir keliai linko dėl fotografijoje besišypsančios moters, kurią Stounas ketino vesti. Tą šypseną Mironas pernelyg puikiai pažinojo.

Akimirką Mironas tiesiog spoksojo. Jis ištiesė ranką ir pirštu perbraukė būsimosios nuotakos veidą. Straipsnyje buvo rašoma, kad ji — labiausiai perkamų knygų rašytoja Džesika Kulver, nominuota *PEN/Faulkner* ir *National Book* apdovanojimams. Ir nors straipsnyje apie tai neužsimenama, tačiau daugiau nei dešimt metų ji buvo Mirono Bolitaro gyvenimo meilė.

Jis tiesiog sėdėjo ir spoksojo.

Džesika, moteris, giliu Mirono įsitikinimu, — antroji jo pusė, išteka už kažko kito.

Jis nematė jos nuo tada, kai prieš septynerius metus jie išsiskyrė. Jis gyveno toliau. Žinoma, ir jos gyvenimas nestovėjo vietoje. Kodėl reikėtų stebėtis?

Mironas padėjo laikraštį ant stalo, paskui vėl pakėlė. Labai seniai Mironas prašė Džesikos už jo tekėti. Ji nesutiko. Visą dešimtmetį jie gyveno drauge. Galiausiai Mironas vėl paprašė jos rankos, o Džesika tik pasišaipė iš gyvenimo tyliame priemiestyje su vaikais, kepsnių vakarėliais, mokyklinėmis sporto komandomis. Taip gyveno Mirono tėvai.

Tačiau dabar Džesika išteka už galingojo Stouno Normano ir kraustosi į Skarsdeilą, Niujorko priemiestį.

Mironas kruopščiai sulankstė laikraštį ir padėjo jį ant kavos stalelio. Atsistojęs atsiduso ir pasuko į koridorių. Išeidamas užgesino šviesas. Reikėjo praeiti pro tėvų miegamąjį. Lemputė prie lovos vis dar buvo įjungta. Taip tėvas leido Mironui suprasti, kad jo laukia.

— Man viskas gerai, — garsiai ištarė Mironas.

Tėvas neatsakė, ir Mironas buvo už tai dėkingas. Tas žmogus buvo it lyno akrobatas, sugebantis išmanevruoti taip, kaip beveik neįmanoma — parodyti, kad rūpinasi, tačiau nesikišti.

Džesika Kulver, jo gyvenimo meilė, moteris, jo manymu, skirta likimo, išteka.

Mironas norėjo užmigti. Tačiau akys nesimerkė.

14 skyrius

Laikas pasikalbėti su Eimės Bail tėvais.

Buvo šešta valanda ryto. Apygardos tyrėja Lorena Mjuzė sukryžiavusi kojas sėdėjo ant grindų. Ji vilkėjo šortus, tad nuo gauruoto kilimo jau niežtėjo kojas. Visur aplinkui buvo paskleista policijos bylų ir raportų. Viduryje gulėjo jos sudarytas tvarkaraštis.

Iš kito kambario sklido šaižus knarkimas. Jau daugiau nei dešimtmetį Lorena viena gyveno šiame bjauriame bute. Šie butai buvo vadinami „sodo“ apartamentais, nors čia augo vienintelis dalykas — monotoniškai raudonos plytų eilės. Šie tvirti pastatai, primenantys kalėjimo celes, buvo pakelės stotelė žmonėms, kylantiems aukštyn ar puolantiems žemyn, arba (tokių buvo tik vienas kitas) įstrigusiems savo gyvenimo skaistykloje.

Kitame kambaryje knarkė ne vaikinas. Lorena turėjo vieną — absoliutų nevykėlį, vardu Pitas; čia knarkė jos motina, kuri buvo galybę kartų ištekėjusi, kadaise geidžiama, o dabar jau suglebusi Karmen Valos Mjuzė Briuster ir taip toliau; šiuo metu ji neturėjo vyro, todėl gyveno su Lorena. Knarkimo priežastis — ilgi rūkymo bei pigaus vyno gėrimo ir užstalės dainų traukimo metai.

Ant stalo buvo pilna krekerių trupinių. Viduryje stovėjo atidarytas riešutų sviesto stiklainis su įbestu lyg Ekskaliburu* peiliu. Lorena tyrinėjo telefonų išklotinę, kreditinės kortelės sąskaitą bei kelių leidimo suvestinę. Iš viso šito susidėliojo įdomus vaizdas.

Gerai, pagalvojo Lorena, paskirstykime laiką.

- 1 val. 56 min.: Eimė Bail iš „Citibank“ bankomato Penkiasdešimt antrojoje gatvėje išsiima pinigų — tą patį prieš tris mėnesius padarė ir Keitė Ročester. Keista.
- 2 val. 16 min.: Eimė Bail skambina į Mirono Bolitaro namus Livingstone. Tai trunka vos kelias sekundes.

* Mitologinis karaliaus Arturo kardas.

- 2 val. 17 min.: Eimė skambina į mobilųjį telefoną, registruotą Mirono Bolitaro vardu. Jie kalbasi tris minutes.

Lorena linktelėjo pati sau. Atrodė logiška, kad Eimė Bail pirmiausia bandė prisiskambinti Bolitarui į namus, o kai jis neatsiliepė, — tai paaiškintų, kodėl pirmasis skambutis toks trumpas, — ji paskambino jam į mobilųjį.

Grižkim prie plano:

- 2 val. 21 min.: Mironas Bolitaras skambina Eimei Bail. Šis skambutis trunka vieną minutę.

Iš to, ką jiems pavyko iškapstyti, paaiškėjo, kad Bolitaras dažnai apsistodavo Niujorke, Dakotos bute, kuris priklausė jo draugui, vardu Vinzoras Hornas Lokvudas III. Lokvudas buvo žinomas policijai; nepaisant turtingos, aristokratiškos kilmės, jis buvo įtariamas keliais užpuolimais ir net pora žmogžudysčių. To vyriškio reputacija buvo keisčiausia, apie kokią tik Lorena buvo girdėjusi. Bet vėlgi kol kas neatrodė, kad tai kaip nors susiję su šiuo atveju.

Svarbiausia tai, kad Bolitaras tikriausiai buvo Lokvudo bute Manhatane. Automobilį jis laikė aikštelėje netoliese. Pasak naktinio sargo, Bolitaras pasiėmė automobilį apie pusę trijų nakties.

Jie dar neturėjo įrodymų, tačiau Lorena buvo beveik tikra, kad Bolitaras nuvažiavo į miestą ir paėmė Eimę Bail. Dabar jie ieškojo vaizdo įrašų iš gretimų įmonių. Galbūt bus užfiksuotas Bolitaro automobilis. Bet kol kas tai atrodė įtikinama išvada.

Dar šiek tiek iš laiko planelio:

- 3 val. 11 min.: Bolitaro *Visa* kortele buvo pasinaudota Esekso degalinėje Ketvirtajame kelyje Fort Li, Naujajame Džersyje, tuoj pervažiavus Džordžo Vašingtono tiltą.
- 3 val. 55 min.: Bolitaro automobilio kelių leidimas rodė, kad jis nuvažiavo į pietus Garden State bulvaru, pro Bergeno apygardos rinkliavos postą.

- 4 val. 8 min.: kelių leidimas panaudotas Esekso apygardos rinkliavos poste. Tai rodo, kad Bolitaras vis dar važiuoja į pietus.

Taip rodo rinkliavų postai. Bolitaras galėjo pasukti į 145-ąjį išvažiavimą, vedantį iki jo rezidencijos Livingstone. Lorena pravažiavo tuo maršrutu. Nelogiška. Nevažiuotum per Džordžo Vašingtono tiltą, o paskui atgal į magistralę. O jei ir važiuotum, neužtruktų keturiasdešimt minučių nusigauti iki Bergeno rinkliavos posto. Naktį ilgiausiai užtruktum dvidešimt minučių.

Taigi kur Bolitaras važiavo?

Ji vėl žvilgtelėjo į savo sudarytą grafiką. Buvo daugiau nei trijų valandų tarpas, bet 7 val. 18 min. Mironas Bolitaras skambino į Eimės Bail mobilųjį. Niekas neatsiliepė. Tą rytą jis pabandė dar du kartus. Niekas neatsakė. Vakar jis skambino į Bailų namus. Tai buvo vienintelis skambutis, kuris truko ilgiau nei kelias sekundes. Lorena svarstė, ar jis kalbėjosi su tėvais.

Ji pakėlė telefoną ir surinko Lanso Banerio numerį.

— Kas nutiko? — paklausė jis.

— Ar pasakojai Eimės tėvams apie Bolitarą?

— Dar ne.

— Manau, — ištarė Lorena, — jau laikas.

Mirono rytas prasidėdavo įprasta rutina. Pirmiausia jis čiupdavo laikraštį ir peržiūrėdavo karo aukų sąrašus. Perskaitydavo visus vardus. Iki vieno. Kad įsitikintų, jog Džeremio Dauningo tame sąraše nėra. Tada vėl iš naujo skaitydavo visas pavardes, vardus, gimimo vietą ir amžių. Mironas įsivaizduodavo, kad kiekvienas sąraše paminėtas vaikas — tai dar vienas Džeremis ar tas puikus devyniolikmetis vaikinukas, gyvenantis toje pačioje gatvėje, nes iš tiesų kažkam jis toks ir buvo. Tik kelias minutes Mironas pamąstė, ką tokia mirtis reiškia: jaunas, vilčių ir svajonių kupinas gyvenimas baigtas amžiams. Ką turėtų galvoti tėvai?

Jis tikėjosi, kad valdžios vyrai taip pat galvoja. Tačiau vargu.

Suskambo Mirono mobilusis telefonas. Jis pažvelgė į skambinančiojo numerį. Ekrane švietė užrašas: MIELI SKRUOSTUKAI. Tokiu vardu buvo įvestas Vino telefonas. Mironas atsiliepė.

Be jokių įžangų Vinas ištarė:

— Tavo lėktuvas atskrenda pirmą dienos.

— Įsidarbinai oro linijose?

— Oro linijose? — pakartojo Vinas. — Geras.

— Taigi kas nutiko?

— Oro linijose, — vėl pakartojo Vinas. — Pala, leisk man tuo pasimėgauti. Įsidarbinai oro linijose. Labai juokinga.

— Baigei?

— Luktelėk, tuoj pasiimsiu tušinuką ir užsirašysiu. Įsidarbinau. Oro. Linijose.

— Ar dabar jau viskas?

— Leisk darkart pabandyti: tavo lėktuvas atskrenda pirmą valandą dienos. Pasitiksiu tave oro uoste. Turiu du bilietus į „Knicks" rungtynes. Sėdėsime priekinėse eilėse, galbūt šalia Paris Hilton ar Kevino Beikono. Asmeniškai aš labiau norėčiau prie Kevino.

— Tau nepatinka „Knicks", — pastebėjo Mironas.

— Tiesa.

— Tiesą sakant, tu nevaikštai į krepšinio varžybas. Taigi kodėl?.. — Mironas suprato. — Velnias!

Tyla.

— Pradėjai nuo tada, kai perskaitei stiliaus priedus, Vinai?

— Pirmą valandą. Niuarko oro uostas. Ten ir pasimatysim.

Pyp, pyp, pyp.

Mironas nuspaudė telefoną ir nesusilaikė nenusišypsojęs. Kas per vyrukas tas Vinas.

Mironas patraukė į virtuvę. Tėvas jau buvo atsikėlęs ir ruošė pusryčius. Jis nieko neužsiminė apie artėjančias Džesikos vedybas. Tačiau mama pašoko nuo kėdės, atskubėjo prie jo, pažvelgė lyg į kokį ligonį ir paklausė, ar jis gerai jaučiasi. Mironas užtikrino ją, kad viskas puiku.

— Nemačiau Džesikos septynerius metus, — ištarė jis. — Didelio čia daikto.

Tėvai linktelėjo parodydami, kad supranta jo nuotaiką.

Po kelių valandų jis išvažiavo į oro uostą. Blaškėsi ir liūdėjo, tačiau galiausiai susitaikė su ta mintimi. Septyneri metai. Jie išsiskyrę jau septynerius metus. Ir nors visus tuos drauge praleistus metus dažniausiai vadovavo Džesika, santykius nutraukė Mironas.

Džesika jau buvo praeitis. Jis paėmė savo mobilųjį ir paskambino Ali — dabarčiai.

— Aš Majamio oro uoste, — pasakė jis.

— Kaip kelionė?

Kai išgirdo Ali balsą, jį apgaubė malonus jausmas.

— Viskas gerai, — atsakė jis.

— Bet?

— Jokio bet. Noriu tave pamatyti.

— Gal apie antrą? Vaikų nebus, pažadu.

— Ką turi galvoje? — paklausė jis.

— Techninis terminas būtų — palauk, pažiūrėsiu į savo žodyną — „pokaitis".

— Ali Vailder, tu raganaitė.

— Tokia jau aš.

— Antrą negalėsiu. Vinas tempiasi mane pasižiūrėti „Knicks".

— Tai gal tuoj po rungtynių? — paklausė ji.

— Oi, kaip nekenčiu, kai viskas taip sudėtinga.

— Suprasiu tai kaip teigiamą atsakymą.

— Labai teigiamą.

— Tau viskas gerai? — paklausė Ali.

— Puikiai.

— Iš balso galiu numanyti, kad esi linksmas.

— Aš bandau būti labai linksmas.

— Tik nepersistenk.

Stojo nesmagi tyla. Jis norėjo pasakyti, kad myli ją. Bet būtų per greitai. O sprendžiant iš to, ko pasimokė su Džesika, — netinkamas laikas.

Taigi jis tik ištarė:

— Man jau laikas į lėktuvą.

— Greitai pasimatysim, gražuoli.

— Palauk, jei atvažiuosiu pas tave vakare, ar vis dar bus tas „pokaitis"? Ar tai nebus „vakarinis pokaitis"?

— Per ilgas posakis. Nenorėčiau švaistyti laiko.

— Vadinasi...

— Saugaus skrydžio, gražuoli.

Erikas Bailas vienas sėdėjo ant sofos, jo žmona Kler prisėdo ant kėdės. Lorena tai pastebėjo. Rodos, susiklosčius tokiai situacijai, pora turėtų sėdėti vienas šalia kito, ieškoti vienas kito paguodos. O jų kūno kalba išdavė, kad jie nori būti kaip įmanoma toliau vienas nuo kito. Tai galėtų reikšti, kad šeimoje tvyro nesantaika. Arba šis įvykis jiems toks siaubingas, kad net švelnumas — ypač švelnumas — kelia pragarišką skausmą.

Kler Bail atnešė arbatos. Lorena iš tikrųjų nieko nenorėjo, bet ji žinojo, kad dauguma žmonių atsipalaiduoja, jei leidi jiems atlikti kokį buities darbelį. Taigi ji sutiko. Lansas Baneris, kuris dabar stovėjo jai už nugaros, atsisakė.

Lansas leido kalbėti jai. Jis juos pažinojo. Tai galėjo padėti užduodant kai kuriuos klausimus, tačiau įvykį tyrė ji. Lorena gurkštelėjo arbatos. Ji tikėjosi, kad tyla juos slėgs ir jie prabils pirmieji. Kai kam tai gali pasirodyti žiauru. Bet taip nėra, jei padės surasti Eimę. Jei Eimę ras sveiką, visa tai greitai pasimirš. Jei ne, tas nepatogumas bus niekis, palyginti su tuo, ką jiems teks išgyventi.

— Štai, — ištarė Erikas Bailas, — mes sudarėme jos artimiausių draugų sąrašą, čia ir jų telefonų numeriai. Visiems jiems jau paskambinome. Ir jos vaikinui Rendžiui Volfui. Kalbėjomės ir su juo.

Lorena peržiūrėjo pavardes.

— Ar kas nors pasistūmėjo į priekį? — paklausė Erikas.

Erikas Bailas, pagalvojo Lorena, įsitempęs. O skausmo iškreiptas Kler veidas išdavė, kokį skausmą išgyvena dingusios dukters motina.

Matyti, kad ji nemiegojo, buvo nesusitvarkiusi. Bet Erikas, vilkintis savo iškrakmolytus marškinius, pasirišęs kaklaraištį ir švariai nusiskutęs, atrodė labiau sunerimęs. Jis taip stengėsi tai nuslėpti, jog buvo aišku — greitos apklausos nebus.

Lorena padavė popieriaus lapą Lansui Baneriui. Ji atsisuko ir atsisėdo tiesiai. Žvelgdama Erikui tiesiai į akis, ji be užuolankų paklausė:

— Ar kuris nors iš jūsų pažįsta Mironą Bolitarą?

Erikas susiraukė. Lorena nukreipė žvilgsnį į motiną. Kler Bail atrodė taip, lyg Lorena būtų paprašiusi pasinaudoti jų tualetu.

— Jis šeimos draugas, — pasakė Kler Bail. — Pažįstu jį nuo mokyklos laikų.

— Ar jis pažįsta jūsų dukrą?

— Žinoma. Ką tai...

— Kokie jų santykiai?

— Santykiai?

— Taip. Jūsų dukters ir Mirono Bolitaro. Kokie jų santykiai?

Pirmą kartą nuo to laiko, kai jie įžengė į šiuos namus, Kler lėtai pasisuko ir laukdama patarimo pažvelgė į vyrą. Erikas taip pat atsisuko į žmoną. Jie abu atrodė taip, lyg ką tik būtų gavę į paširdžius.

Galiausiai Erikas ištarė:

— Ką jūs norite pasakyti?

— Aš nieko nenoriu pasakyti, pone Bailai. Aš jūsų klausiu. Ar gerai jūsų dukra pažįsta Mironą Bolitarą?

Kler:

— Mironas yra šeimos draugas.

Erikas:

— Jis parašė Eimei rekomendaciją koledžo priėmimo komisijai.

Kler energingai linktelėjo.

— Taip. Panašiai, — pasakė ji.

— Panašiai kaip?

Jie neatsakė.

Lorena šįkart prabilo tyliau:

— Ar jie kada nors susitinka?

— Susitinka?

— Taip. Arba kalbasi telefonu. O gal bendrauja elektroniniais laiškais? — Po akimirkos Lorena pridūrė: — Be judviejų.

Lorena manė, kad tai neįmanoma, bet Erikas Bailas dar labiau įsitempė.

— Ką, po velnių, jūs norite pasakyti?

Gerai, pagalvojo Lorena. Jie nežino. Jie neapsimetinėja. Laikas paspausti, patikrinti jų sąžiningumą.

— Kada paskutinį kartą kalbėjotės su ponu Bolitaru?

— Vakar, — atsakė Kler.

— Kokiu laiku?

— Nesu tikra. Manau, ankstyvą popietę.

— Jūs skambinote jam ar jis jums paskambino?

— Jis skambino, — atsakė Kler.

Lorena žvilgtelėjo į Lansą Banerį. Vienas taškas mamai. Tai patvirtino telefono skambučių išklotinė.

— Ko jis norėjo?

— Pasveikinti mus.

— Su kuo?

— Eimę priėmė į Djuko koledžą.

— Kas dar?

— Jis paklausė, ar negalėtų su ja pasikalbėti.

— Su Eime?

— Taip. Jis norėjo ją pasveikinti.

— Ką jūs atsakėte?

— Kad jos nėra namie. Ir paskui padėkojau jam už tai, kad parašė rekomendacinį laišką.

— Ką pasakė jis?

— Kad paskambins jai vėliau.

— Dar kas nors?

— Ne.

Lorena nutilo.

Kler Bail ištarė:

— Jūs negalite galvoti, kad Mironas kaip nors su tuo susijęs.

Lorena tiesiog žiūrėjo į ją, leisdama įsivyrauti tylai, suteikdama progą kalbėti toliau. Kler nenuvylė.

— Jį reikia pažinti, — tęsė Kler. — Pasitikiu juo visa širdimi. Jis geras žmogus.

Lorena linktelėjo ir pažvelgė į Eriką.

— O jūs, pone Bailai?

Jo akys žvelgė kažkur į tolį.

— Erikai? — pašaukė Kler.

— Mačiau Mironą vakar, — ištarė jis.

Lorena atsisėdo.

— Kur?

— Vidurinės mokyklos sporto salėje, — jo balsas nuskambėjo dusliai. — Sekmadieniais ten renkamės pažaisti krepšinį.

— Kelinta tai buvo valanda?

— Septynios trisdešimt. Gal aštuonios.

— Ryto?

— Taip.

Lorena atsigręžė į Lansą. Jis lėtai linktelėjo. Jis irgi apie tai galvojo. Bolitaras negalėjo grįžti namo anksčiau nei penktą ar šeštą ryto. Po kelių valandų jis susiruošė pažaisti krepšinį su dingusios mergaitės tėvu?

— Ar žaidžiate su ponu Bolitaru kiekvieną sekmadienį?

— Ne. Anksčiau jis žaisdavo, tačiau dabar jau kelis mėnesius nesirodė.

— Ar kalbėjotės su juo?

Erikas lėtai linktelėjo.

— Minutėlę, — ištarė Kler. — Noriu žinoti, kodėl jūs mūsų tiek daug klausinėjate apie Mironą. Ką jis turi bendra su visu tuo?

Lorena nekreipė dėmesio į jos žodžius ir nenuleido akių nuo Eriko.

— Apie ką judu kalbėjotės? — paklausė ji.

— Apie Eimę.

— Ką jis sakė?

— Jis stengėsi būti subtilus.

Erikas paaiškino, kad Mironas Bolitaras priėjo prie jo ir jie pradėjo kalbėtis apie sportą, apie ankstyvą kėlimąsi, o paskui jis kalbą nukreipė apie Eimę, klausė, kur ji, pastebėjo, kokie problemiški kartais gali būti paaugliai.

— Jo tonas buvo keistas, — pastebėjo Erikas.

— Koks?

— Jis norėjo sužinoti, kokių sunkumų ji mums kelia. Prisimenu, jis klausė, ar Eimė uždara, ar daug laiko praleidžia prie kompiuterio ir panašių dalykų. Prisimenu, kad pamaniau, jog tai šiek tiek keista.

— Kaip jis atrodė?

— Prastai.

— Pavargęs? Nesiskutęs?

— Ir viena, ir kita.

— Gerai, pakaks, — ištarė Kler Bail. — Mes turime teisę žinoti, kodėl jūs viso to klausinėjate.

Lorena pakėlė į ją akis.

— Jūs teisininkė, ar ne, ponia Bail?

— Taip.

— Tada padėkite man: kokiame įstatyme parašyta, kad aš privalau jums ką nors sakyti?

Kler išsižiojo, paskui vėl susičiaupė. Pernelyg žiauru, pagalvojo Lorena, bet žaidimas „geras policininkas, blogas policininkas“ skirtas ne tik nusikaltėliams. Liudininkams irgi. Jai jis nepatiko, tačiau buvo velniškai efektyvus.

Lorena atsigręžė į Lansą. Šis suprato užuominą. Jis kostelėjo sau į kumštį.

— Mes turime informacijos, siejančios Eimę su Mironu Bolitaru.

Kler prisimerkė.

— Kokios informacijos? — pasiteiravo ji.

— Užvakar naktį, apie antrą valandą, Eimė jam skambino. Iš pradžių į namus. Paskui į mobilųjį. Mes žinome, kad po to Mironas pasiėmė savo automobilį iš garažo mieste.

Lansas nupasakojo, kas jų duomenimis vyko toliau. Kler išblyško. Erikas tvirtai suspaudė kumščius.

Kai Lansas baigė, jie atrodė tokie priblokšti, kad net negalėjo nieko paklausti. Tada prabilo Lorena:

— Ar gali būti, kad Mironas Eimei yra daugiau nei šeimos draugas?

— Tikrai ne, — atsakė Kler.

Erikas užsimerkė.

— Kler... — ištarė jis.

— Ką? — piktai atrėžė ji. — Juk tu nemanai, kad Mironas būtų įsitraukęs...

— Ji skambino jam prieš pat... — Jis gūžtelėjo pečiais. — Kodėl Eimė jam skambino? Kodėl jis nieko nepasakė apie tai, kai matėmės sporto salėje?

— Nežinau, bet ta mintis, — ji nutilo, pliaukštelėjo pirštais, — beje, reikia pasakyti, kad Mironas susitikinėja su mano drauge. Ali Vailder. Suaugusia moterimi, ačiū Dievui. Miela našle, viena auginančia du vaikus. Mintis, kad Mironas galėtų...

Erikas stipriai užsimerkė.

— Pone Bailai? — kreipėsi į jį Lorena.

Jis kalbėjo tyliai:

— Pastaruoju metu Eimė buvo lyg nesava.

— Kokia?

Erikas vis dar sėdėjo užsimerkęs.

— Mes abu manėme, kad tai normali paauglystės būsena. Tačiau pastaruosius kelis mėnesius ji slapukavo.

— Tai normalu, Erikai, — ištarė Kler.

— Reikalai vis prastėjo.

Kler papurtė galvą.

— Tu vis dar manai, kad ji maža mergaitė. Štai kur esmė, — pareiškė ji.

— Žinai, kad ne tik tai, Kler.

— Ne, Erikai, aš nežinau.

Jis vėl užsimerkė.

— Kas yra, pone Bailai? — paklausė Lorena.

— Prieš dvi savaites aš bandžiau pašniukštinėti po jos kompiuterį.

— Kodėl?

— Norėjau peržiūrėti jos elektroninį paštą.

Žmona dėbtelėjo į jį, tačiau Erikas, rodos, to nepastebėjo — o gal jam buvo nesvarbu. Lorena spaudė.

— Taigi, kas nutiko?

— Ji pakeitė savo slaptažodį. Negalėjau nieko padaryti.

— Ji norėjo privatumo, — pasakė Kler. — Manai, kad tai neįprasta? Vaikystėje aš rašiau dienoraštį. Užrakindavau jį ir dar paslėpdavau. Tai kas?

Erikas tęsė:

— Aš paskambinau mūsų interneto tiekėjui. Moku sąskaitas internetu, tad jie man pasakė naują slaptažodį. Tada aš prisijungiau ir patikrinau jos elekroninius laiškus.

— Ir?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Jų nebuvo. Nė vieno. Ji juos visus ištrynė.

— Ji žinojo, kad tu šniukštinėsi, — pasakė Kler. Jos balse galėjai išgirsti pykčio ir gynybos gaidelę. — Taigi ji saugojosi.

Erikas greitai pasisuko į ją.

— Ar tikrai tuo tiki, Kler?

— O tu tiki, kad ji užmezgė romaną su Mironu?

Erikas neatsakė.

Kler vėl atsigręžė į Loreną ir Lansą.

— Ar jūs klausėte Mirono apie tuos skambučius?

— Dar ne.

— Tai ko laukiate? — Kler patraukė prie savo rankinės. — Važiuojam. Jis viską paaiškins.

— Jis išvykęs, — atsakė Lorena. — Tiesą sakant, netrukus po krepšinio treniruotės su jūsų vyrų jis išskrido į Majamį.

Kler jau norėjo dar kažko paklausti, bet prikando liežuvį. Pirmą kartą per visą tą laiką Lorena pastebėjo jos veide abejonę. Ji nusprendė tuo pasinaudoti. Ir atsistojo.

— Mes susisieksime, — pasakė Lorena.

15 skyrius

Mironas sėdėjo lėktuve ir galvojo apie savo seną meilę, apie Džesiką.

Argi jis neturėtų džiaugtis dėl jos?

Ji visada buvo skausminga tema. Motina ir Esperansa jos nemėgo. Tėvas, didelis televizijos gerbėjas, laikėsi neutralios pozicijos. Vinas žiovavo. Jo požiūriu, moterys būna arba „padaromos", arba ne. Džesika buvo neabejotinai „padaroma", bet po to... kas?

Moterys manė, kad Mironą apakino Džesikos grožis. Ji puikiai rašė. Buvo nepaprastai aistringa. Tačiau jie buvo skirtingi. Mironas norėjo gyventi taip, kaip gyveno jo tėvai. Džesika manė, kad toks gyvenimas — idiliška nesąmonė. Ta nuolatinė įtampa skyrė juos ir traukė vieną prie kito.

Dabar Džesika išteka už kažkokio Volstryto dabitos, pavarde Stounas. Didysis Stounas, pagalvojo Mironas.

Jis jo nekentė.

Kas nutiko Džesikai?

Septyneri metai, Mironai. Laikas keičia žmogų.

Bet negi taip smarkiai?

Lėktuvas nusileido. Kol riedėjo iki terminalo, Mironas įsijungė mobilųjį. Vinas buvo atsiuntęs žinutę:

TAVO LĖKTUVAS KĄ TIK NUSILEIDO.
PRAŠAU PRISIMINTI SAVO SĄMOJĮ APIE MANO DARBĄ ORO LINIJOSE. LAUKIU PRIE ŠALIGATVIO APATINIAME AUKŠTE.

Lėktuvas sulėtino greitį ir privažiavo prie vartų. Pilotas visų paprašė likti savo vietose prisisegus diržus. Beveik niekas nekreipė dėmesio į šį prašymą. Galėjai girdėti, kaip spragsi atsegami diržai. Kodėl? Nejaugi žmonės tikisi laimėti sekundę laiko? Ar elgiasi taip tik norėdami laužyti taisykles?

Jis svarstė, ar skambinti vėl Eimei į mobilųjį? Gal tai jau per-

nelyg. Kiek jis gali skambinėti, po galais? Pažadas buvo gana aiškus. Jis nuveš ją, kur tik ji panorės. Jis neklausinės. Nesakys jos tėvams. Jo neturėtų stebinti, kad po tokio protrūkio Eimė kelias dienas nenori su juo kalbėtis.

Jis išlipo iš lėktuvo ir patraukė išėjimo link, ir tada išgirdo, kaip kažkas jį pašaukė:

— Mironas Bolitaras?

Jis atsisuko. Jų buvo du, vyras ir moteris. Tai moteris jį kvietė. Ji buvo žema, gal tik šiek tiek aukštesnė nei penkių pėdų. Mironas buvo šešių pėdų ir keturių colių. Šalia jos jis jautėsi labai aukštas. Neatrodė, kad ją tai baugintų. Vyriškis, stovėjęs šalia moters, buvo apsikirpęs kaip kariškis. Ir atrodė kažkur matytas.

Vyras išsitraukė savo ženklelį. Moteris ne.

— Esu Esekso apygardos tyrėja Lorena Mjuzė, — pasakė ji. — Čia Livingstono policijos detektyvas Lansas Baneris.

— Baneris, — automatiškai ištarė Mironas. — Jūs Basterio brolis?

Lansas Baneris nusišypsojo.

— Taip, — atsakė jis.

— Geras vaikinas tas Basteris. Žaidžiau su juo krepšinį.

— Prisimenu.

— Kaip jam sekasi?

— Dėkui, gerai.

Mironas nežinojo, kas vyksta, tačiau turėjo patirties su teisėsauga. Labiau iš įpročio jis susirado savo mobilųjį ir paspaudė mygtuką. Tai buvo greito rinkimo mygtukas. Skambutis Vinui. Šis paspaus begarsį mygtuką ir klausysis. Tai buvo jų senas triukas, kuriuo Mironas nesinaudojo jau daugelį metų, tačiau dabar priešais jį stovintys policijos pareigūnai jam priminė senus laikus.

Asmeninė patirtis su teisėsauga Mironą išmokė vienos banalios tiesos: tik dėl to, kad nepadarei nieko bloga, nereiškia, kad nepatekai į bėdą. Geriau elgtis išmintingai.

— Mes norėtume, kad eitumėte su mumis, — pasakė Lorena Mjuzė.

— Ar galiu sužinoti kodėl?

— Mes jūsų ilgai nesutrukdysime.

— Turiu bilietus į „Knicks“.

— Pasistengsime nesutrukdyti jūsų planams.

— Priekinė eilė, — ištarė Mironas ir pažvelgė į Lansą Banerį. — Garsenybių vietos.

— Ar atsisakote eiti su mumis?

— Jūs mane suimate?

— Ne.

— Tada prieš sutikdamas eiti su jumis, norėčiau sužinoti, ką visa tai reiškia.

Lorena Mjuzė netempė laiko.

— Tai dėl Eimės Bail, — pareiškė ji.

Ak! Jis turėjo numatyti, tačiau nenumatė. Mironas žengtelėjo žingsnį atgal.

— Ar ji sveika? — paklausė jis.

— Gal geriau eikite su mumis?

— Aš jūsų klausiau...

— Girdėjau, pone Bolitarai, — ji nusisuko nuo jo ir patraukė prie išėjimo. — Eikite su mumis ir mes apie viską pasikalbėsime.

Vairavo Lansas Baneris. Lorena Mjuzė buvo budri. Mironas sėdėjo ant galinės sėdynės.

— Ar jai viskas gerai? — paklausė Mironas.

Jie neatsakė. Mironas suprato, kad su juo žaidžiama, tačiau jam tai nerūpėjo. Jis norėjo sužinoti, kas atsitiko Eimei. Visa kita nesvarbu.

— Atsakykite man, jei nenorite, kad surikčiau.

Nieko.

— Mačiau ją šeštadienio naktį. Jūs tai jau žinote, tiesa?

Jie neatsakė. Jis žinojo kodėl. Laimė, kelionė buvo trumpa. Tai paaiškino jų tylėjimą. Jie norėjo pokalbį įrašyti. Jiems tikriausiai prireikė visų valios pastangų, kad nieko nepasakytų, bet netrukus jie nusives jį į apklausos kambarį ir viską įrašys.

Jie įvažiavo į garažą ir nusivedė jį prie lifto. Paspaudė aštunto aukšto mygtuką. Niuarkas, apygardos teismo rūmai. Mironas čia jau buvęs. Jie nusivedė jį į apklausos kambarį. Čia veidrodžio nebuvo, taigi ir jokio stiklo, pro kurį matyti tik iš vienos pusės. Tai reiškia, kad jie sekami vaizdo kamera.

— Ar aš suimtas? — paklausė jis.

Lorena Mjuzė kilstelėjo galvą.

— Kas verčia jus taip teigti?

— Nežaiskite su manimi, Mjuzė.

— Prašom sėstis.

— Ar jūs patikrinote informaciją apie mane? Paskambinkite Džeikui Korteriui, Restono šerifui. Jis laiduos už mane. Yra ir kitų.

— Po akimirkos tuo užsiimsime.

— Kas nutiko Eimei Bail?

— Nieko prieš, jei filmuosime? — paklausė Lorena Mjuzė.

— Ne.

— Pasirašysite?

Tai buvo penktoji pataisa. Mironas puikiai žinojo, kad geriau nepasirašyti, — dėl Dievo, juk jis teisininkas, — tačiau jis tik pastūmė dokumentą. Širdis krūtinėje suakmenėjo. Kažkas nutiko Eimei Bail. Jie, matyt, mano, kad jis ką nors žino arba yra su tuo susijęs. Kuo greičiau viskas pajudės ir kuo greičiau jį išbrauks iš įtariamųjų sąrašo, tuo geriau Eimei.

— Gerai, — pasakė Mironas. — Dabar sakykite, kas nutiko Eimei?

Lorena Mjuzė išskėtė rankas.

— Kas jums sakė, kad jai kažkas nutiko?

— Jūs sakėte, Mjuzė, kai sulaikėte mane oro uoste. Jūs pasakėte: „Tai dėl Eimės Bail." Nors nemėgstu girtis, tačiau turiu puikų gebėjimą daryti išvadas; taigi nusprendžiau, kad du policininkai šiaip nestabdytų manęs ir nesakytų, kad tai dėl Eimės Bail, jei ji klasėje pūtė gumos burbulus. Ne, aš supratau, kad jai, matyt, kažkas nutiko. Prašau nesukti manęs aplink pirštą, nes aš tai suprantu.

— Baigėte?

Jis baigė. Susinervino, pradėjo kalbėti.

Lorena Mjuzė išsitraukė rašiklį. Ant jos stalo jau gulėjo užrašų knygelė. Lansas Baneris stovėjo ir tylėjo.

— Kada paskutinį kartą matėte Eimę Bail?

Jis suprato, kad geriau nebeklausti, kas nutiko. Mjuzė vis tiek elgsis taip, kaip nori.

— Šeštadienio vakarą.

— Kokiu laiku?

— Manau, tarp antros ir trečios valandos nakties.

— Taigi tai greičiau sekmadienio rytas nei šeštadienio vakaras?

Mironas nuleido negirdom šią sarkastišką pastabą.

— Taip.

— Suprantu. Kur paskutinį kartą ją matėte?

— Ridžvude, Naujojo Džersio priemiestyje.

Ji užsirašė tai į blonknotą.

— Adresas?

— Nežinau.

Jos rašiklis sustojo.

— Jūs nežinote?

— Teisingai. Buvo vėlu. Ji man sakė, kur važiuoti. Tiesiog važiavau pagal jos nurodymus.

— Suprantu, — ji atsilošė kėdėje ir numetė rašiklį. — Kodėl jums nepradėjus nuo pradžių?

Už jų garsiai atsidarė durys. Visos galvos pasisuko į duris. Hestera Krimštein įsiveržė taip, lyg kambaryje vyktų suokalbis, o ji norėtų jį atskleisti. Akimirką niekas nejudėjo ir nepratarė nė žodžio.

Hestera truputį palaukė, išskėtė rankas, atstatė dešinę koją į priekį ir šūktelėjo:

— Ta-da!

Lorena Mjuzė kilstelėjo antakį.

— Hestera Krimštein?

— Mes pažįstamos, mieloji?

— Pažinau jus iš televizijos.

— Vėliau mielai duosiu autografą. Tačiau dabar noriu, kad išjungę kameras judu išeitumėte, — Hestera parodė į Lansą Banerį ir Loreną Mjuzė, — o aš pasikalbėsiu su savo klientu.

Lorena atsistojo. Jos stovėjo akis į akį, abi maždaug vienodo ūgio. Hesteros plaukai buvo garbanoti. Lorena bandė žvilgsniu ją sugluminti. Mironas vos nesusijuokė. Garsią advokatę Hesterą Krimštein kai kas vadina pikta gyvate, bet daugelis mano, kad ji tik gyvatiškai kandi.

— Palauk, — ištarė Hestera Lorenai. — Palauk....

— Prašau?

— Dar sekundėlę, tuoj pridarysiu į kelnes. Noriu pasakyti, iš baimės. Tik palauk...

— Hestera... — įsiterpė Mironas.

— Tu ššš... — Hestera dėbtelėjo į jį ir pliaukštelėjo liežuviu. — Pasirašei ir kalbiesi be savo advokato. Kas per kvailys esi?

— Tu nesi mano advokatė.

— Ššš sakiau tau...

— Aš pats sau atstovauju.

— Žinai tą posakį: Pats sau atstovaujantis žmogus yra kvailas klientas? Pakeisk „kvailas“ į „absoliutus besmegenis idiotas“.

Mironas nusistebėjo, kol Hestera taip greitai čia atsirado, bet atsakymas buvo akivaizdus. Vinas. Kai tik Mironas nuspaudė savo mobiliojo telefono mygtuką ir Vinas išgirdo policininkų balsus, jis surado Hesterą ir atsiuntė ją čia.

Hestera Krimštein buvo viena geriausių šalies advokačių. Per kabelinę televiziją ji vedė šou, pavadinimu „Krimštein tiria kriminalą“. Jie susidraugavo, kai prieš kelerius metus Hestera padėjo Esperansai išvengti kaltinimų imtynininkės nužudymu.

— Pala, — ištarė Hestera ir pažvelgė į Loreną ir Lansą. — Kodėl judu dar čia?

Lansas žengė didelį žingsnį į priekį.

— Jis ką tik pasakė, kad jūs nesate jo advokatė, — pareiškė jis.

— Pakartokit man savo vardą, gražuoliuk.

— Livingstono policijos detektyvas Lansas Baneris.

— Lansai, — tęsė Hestera. — Norite mane išvesti iš kantrybės? Gerai, Lansai, štai patarimas: žingsnis į priekį — geras ėjimas, labai įsakmus, bet jums reikia labiau išpūsti krūtinę. Šiek tiek pažeminkit balsą ir piktai pažvelkite. Tada sakykite: „Tu, višta, jis ką tik pasakė, kad tu ne jo advokatė.“ Pamėginkit.

Mironas suprato, kad Hesteros taip paprastai neatsikratys. Taip pat nebuvo tikras, ar iš tiesų to norėtų. Žinoma, jis bendradarbiaus su policija, išsikapstys iš viso to, bet dar buvo svarbu ir tai, kas, po velnių, nutiko Eimei.

— Ji mano advokatė, — pasakė Mironas. — Prašau leisti mums minutėlę pasikalbėti.

Hestera patenkinta jiems nusišypsojo. Jiedu tikriausiai norėjo trinktelėti jai per veidą, tačiau pasuko prie durų. Hestera pamojavo atsisveikindama. Kai detektyvai jau buvo už durų, ji uždarė jas ir pažvelgė į kamerą.

— Tuoj pat išjunkite.

— Tikriausiai išjungta, — pasakė Mironas.

— Kurgi ne, aišku. Policininkai niekada taip nežaidžia.

Ji išsitraukė savo mobilųjį.

— Kam skambini? — paklausė jis.

— Ar žinai, kodėl jie čia tave atsitempė?

— Tai susiję su mergina, vardu Eimė Bail, — atsakė Mironas.

— Tiek aš jau girdėjau. Bet tu nežinai, kas jai nutiko?

— Ne.

— Tai aš ir bandau sužinoti. Tuo užsiima viena vietos tyrėja. Ji geriausia, visus pažįsta šioje nuovadoje. — Hestera prisidėjo prie ausies telefoną. — Taip, čia Hestera. Kas yra? Aha. Aha. — Hestera išklausė nieko neužsirašinėdama. Po minutėlės ji pasakė:

— Ačiū, Single. Kapstykis toliau ir išsiaiškink, ką jie turi.

Hestera išjungė telefoną. Mironas jai gūžtelėjo: „Na?“

— Ta mergina, pavarde Bail.

— Eimė Bail, — pasakė Mironas. — Kas jai?

— Ji dingo.

Mironas vėl pajuto, kaip daužosi širdis.

— Rodos, ji taip ir negrįžo šeštadienio naktį. Turėjo nakvoti draugės namuose, bet ten nenuvažiavo. Niekas nežino, kas jai nutiko. Be jokios abejonės, kad tavo telefono išklotinė rodo akivaizdų ryšį su ta mergina. Yra ir kitų dalykų. Mano tyrėja stengiasi sužinoti kokių.

Hestera atsisėdo. Ji pažvelgė per stalą į jį.

— Na gerai, burbule, papasakok viską tetai Hesterai.

— Ne, — atsakė Mironas.

— Ką?

— Klausyk, turi dvi galimybes. Gali likti čia ir klausytis, kol aš su jais kalbėsiuosi, arba galiu tave atleisti.

— Pirmiausia turėtum pasikalbėti su manimi.

— Mes negalime gaišti laiko. Privalai leisti man viską jiems papasakoti.

— Nes esi nekaltas?

— Aišku, kad aš nekaltas.

— Ir policija niekada niekada nesuima neteisingai.

— Surizikuosiu. Jei Eimė pakliuvo į bėdą, negaliu leisti, kad jie švaistytų laiką man.

— Nesutinku.

— Tada tu atleista.

— Nepulk manęs. Aš tik tau patariu, ir viskas. Tu esi klientas.

Ji pakilo, atidarė duris, pakvietė juos atgal. Lorena Mjuzė praėjo pro ją ir atsisėdo į savo vietą. Lansas užėmė postą kampe. Mjuzė buvo išraudusi, tikriausiai kaltino save, kad neapklausė jo automobilyje, prieš Hesterai atvykstant.

Lorena Mjuzė jau norėjo kažką sakyti, bet Mironas nutildė ją pakeldamas delną.

— Eikime prie reikalo, — ištarė jiems Mironas. — Eimė Bail dingo. Dabar tai jau žinau. Jūs tikriausiai patikrinote mūsų telefonų išklotines, tad žinote, kad maždaug antrą valandą ryto ji man skambino. Nesu tikras, ką dar žinote, taigi leiskite man jums padėti. Ji paprašė pavežti. Aš ją paėmiau.

— Kur? — paklausė Lorena.

— Manhatano viduryje. Manau, Penkiasdešimt antrosios ir Penktosios sankryžoje. Užsukau į kolonėlę. Turite mano kreditinės kortelės ataskaitą iš ten?

— Taip.

— Tada žinote, kad aš ten buvau sustojęs. Paskui mes važiavome Ketvirtuoju keliu iki Septynioliktojo, paskui į Ridžvudą. — Mironas matė, kaip pasikeitė jų išraiškos. Jis kažką praleido, tačiau nesustojo. — Paleidau ją prie namo aklagatvio gale. Paskui nuvažiavau namo.

— Tikriausiai jūs neprisimenate adreso, ar ne?

— Teisingai.

— Kas dar?

— Kaip tai?

— Kodėl Eimė Bail skambino jums?

— Aš esu šeimos draugas.

— Turėtumėt būti artimas draugas.

— Toks ir esu.

— Taigi kodėl jums? Pirmiausia ji skambino jums į namus Livingstone. Paskui į mobilųjį. Kodėl ji skambino jums, o ne savo tėvams, tetai ar dėdei, galų gale kokiai mokyklos draugei? — Lorena pakėlė delną aukštyn. — Kodėl jums?

Mironas tyliai ištarė:

— Aš jai pažadėjau.

— Pažadėjot?

— Taip.

Jis papasakojo apie pusrūsį, apie tai, kaip nugirdo mergaites kalbantis apie važiavimą su išgėrusiu vaikinu, apie tai, ką jis pažadėjo. Pasakodamas Mironas matė, kaip keitėsi jų veidai. Net Hesteros. Žodžiai, pagrindinė priežastis, aidėjo jo paties ausyse, ir jis vis tiek negalėjo paaiškinti kodėl. Visa tai šiek tiek per ilgai užsitęsė, skambėjo tarsi gynyba.

Kai jis baigė, Lorena paklausė:

— Ar anksčiau buvote kam nors tai žadėjęs?

— Ne.

— Niekada?

— Niekada.

— Jokioms kitoms bejėgėms ar apsvaigusioms mergaitėms nesisiūlėte būti savanoriu vairuotoju?

— Ei! — Hestera to nepraleido pro ausis. — Tai absoliutus iškreipimas to, ką jis pasakė. Be to, šis klausimas jau buvo užduotas, o į jį atsakyta. Toliau.

Lorena pasimuistė kėdėje.

— O kaip jauni vaikinai? Ar kada nors prašėte jų pažadėti, kad jie jums paskambins?

— Ne.

— Taigi tik merginų?

— Tik tų *dviejų* merginų, — pasakė Mironas. — Aš to neplanavau.

— Suprantu, — Lorena pasitrynė smakrą. — O kaip Keitė Ročester?

— Kas ji? — paklausė Hestera.

Mironas nekreipė dėmesio.

— Kas dėl jos? — pasiteiravo jis.

— Ar kada prašėte Keitės Ročester pažadėti paskambinti jums, jei ji bus girta?

— Ir vėl tai visiškas iškreipimas to, ką jis pasakė, — įsiterpė Hestera. — Jis bandė apsaugoti jas nuo nelaimės vairuojant išgėrus.

— Taip, tikrai, jis didvyris, — ištarė Lorena. — Ar kada taip elgėtės su Keite Ročester?

— Aš nepažįstu Keitės Ročester, — pasakė Mironas.

— Bet esate girdėjęs šį vardą?

— Taip.

— Kur girdėjote?

— Per žinias. Tai štai kas svarbiausia, Mjuzė, — aš įtariamasis visose dingusių asmenų bylose?

Lorena nusišypsojo:

— Ne visose.

Hestera pasilenkė ir sušnibždėjo Mironui į ausį:

— Man tai nepatinka, Mironai.

Nepatiko ir jam.

Lorena tęsė:

— Taigi jūs niekada nebuvote sutikęs Keitės Ročester?

Ir čia jam pagelbėjo teisininko patirtis.

— Kiek prismenu, ne, — atsakė jis.

— Kiek prisimenate. O kas tai žino?

— Prieštarauju, — šoko Hestera.

— Jūs suprantate, ką turiu omeny, — pasakė Mironas.

— O jos tėvą, Dominiką Ročesterį?

— Ne.

— O jos motiną, Džoaną? Ar buvote kada ją sutikęs?

— Ne.

— Ne, — pakartojo Lorena, — ar kiek prisimenate ne?

— Sutinku daug žmonių. Neprisimenu jų visų. Tačiau vardas man nieko nesako.

Lorena Mjuzė pažvelgė žemyn į stalą.

— Sakėte, kad paleidote Eimę Ridžvude?

— Taip. Pas jos draugę Steisę.

— Pas draugę? — tai patraukė Lorenos dėmesį. — Anksčiau to neminėjote.

— Sakau dabar.

— Kokia Steisės pavardė?

— Eimė nesakė.

— Suprantu. Matėte tą Steisę?

— Ne.

— Palydėjote Eimę iki durų?

— Ne, likau automobilyje.

Lorena Mjuzė nutaisė suglumusį veidą.

— Pažadėjote ją ginti ir neišlipote iš mašinos palydėti iki durų?

— Eimė prašė manęs likti automobilyje.

— Tad kas atidarė namo duris?

— Niekas.

— Eimė tiesiog įėjo pati?

— Ji pasakė, kad Steisė tikriausiai miega, o ji visada pati įeina pro duris iš kiemo pusės.

— Aišku, — pasakė Lorena ir atsistojo. — Tada važiuojam.

— Kur jūs jį vežatės? — paklausė Hestera.

— Į Ridžvudą. Pažiūrėsim, ar galėsim rasti tą aklagatvį.

Mironas irgi atsistojo.

— Negi negalite tiesiog sužinoti Steisės adreso iš Eimės tėvų?

— Mes jau žinome Steisės adresą, — atsakė Lorena. — Bėda ta, kad Steisė negyvena Ridžvude. Ji gyvena Livingstone.

16 skyrius

Išėjęs iš apklausos kambario, jis kitame kabinete koridoriaus gale pastebėjo Kler bei Eriką Bailus. Net ir iš tolo bei pro atsispindintį stiklą Mironas matė, kokia tvyro įtampa. Jis sustojo.

— Kas negerai? — paklausė Lorena Mjuzė.

Jis parodė smakru ir ištarė:

— Noriu su jais pasikalbėti.

— Ir ką tiksliai pasakysite?

Jis dvejojo.

— Norite švaistyti laiką pasiaiškinimams? — paklausė Lorena Mjuzė. — Ar norite padėti mums rasti Eimę.

Logiška. Ir ką gi jis dabar pasakytų? Aš nenuskriaudžiau jūsų dukters? Tiesiog nuvežiau ją į vieną namą Ridžvude, nes nenorėjau, kad ji važiuotų su išgėrusiu vaikinu? Ką tai duotų?

Hestera pabučiavo jį atsisveikindama.

— Laikyk liežuvį už dantų, — ištarė ji.

Mironas dėbtelėjo į ją.

— Gerai, kaip nori. Tik paskambink man, jei jie tave suims, gerai?

— Gerai.

Mironas su Lansu Baneriu bei Lorena Mjuzė nusileido liftu į

garažą. Baneris įsėdo į vieną automobilį ir pajudėjo. Mironas klausiamai pažvelgė į Loreną.

— Jis važiuoja paimti mus lydėsiantį vietinį.

— O.

Lorena Mjuzė nuėjo prie operatyvinio automobilio su grotomis nusikaltėliui gale. Ji atidarė užpakalines dureles Mironui. Jis atsiduso ir įlindo vidun. Lorena atsisėdo į vairuotojo vietą. Prie mašinos valdymo pulto buvo pritvirtintas portatyvinis kompiuteris. Ji pradėjo spausdinti.

— Tai kas dabar? — paklausė Mironas.

— Gal galėčiau paimti jūsų mobilųjį?

— Kodėl?

— Tiesiog duokit jį man.

Jis ištiesė jai telefoną. Ji peržiūrėjo skambučių sąrašą ir paskui numetė mobilųjį ant priekinės keleivio sėdynės.

— Kada tiksliai jūs paskambinote Hesterai Krimštein? — paklausė ji.

— Neskambinau.

— Tada kaip...

— Ilga istorija.

Vinas nenorėtų, kad būtų minimas jo vardas.

— Negerai, — pasakė ji, — taip greitai skambinti advokatui.

— Man visai nerūpi, ką jūs apie tai manote.

— Ne, manau, kad ne.

— Taigi kas toliau?

— Mes važiuojame į Ridžvudą. Pamėginsime sužinoti, kur jūs neva išleidote Eimę Bail.

Jie pajudėjo.

— Aš jus jau anksčiau esu kažkur matęs.

— Augau Livingstone. Vaikystėje, mačiau kelias jūsų komandos krepšinio rungtynes.

— Ne tai, — ištarė jis ir išsitiesė. — Palaukit, ar jūs tvarkėte Hanterio bylą?

— Aš... — pritilo ji. — Buvau susijusi.

— Būtent. Meto Hanterio byla.

— Pažįstate jį?

— Mokiausi drauge su jo broliu Berniu. Buvau jo laidotuvėse. — Jis atsilošė. — Taigi kas toliau? Darysite kratą mano namuose, apieškosite automobilį, a?

— Ir viena, ir kita. — Ji žvilgtelėjo į laikrodį. — Jie jau dirba.

— Tikriausiai rasite įrodymų, kad Eimė buvo ten. Papasakojau jums apie vakarėlį, sakiau, apie ką kalbėjomės pusrūsyje. Taip pat nenutylėjau, kad tą naktį ją pavežiau.

— Taip, viskas labai tvarkinga ir įtikinama.

Mironas užsimerkė.

— Ar paimsite ir mano kompiuterį?

— Žinoma.

— Jame yra daug privačios korespondencijos. Klientų informacijos.

— Jie bus atsargūs.

— Ne, nebus. Padarykite man paslaugą, Mjuzė. Patikrinkite mano kompiuterį pati, gerai?

— Pasitikite manimi? Beveik pamaloninta.

— Gerai, žiūrėkit, kortos ant stalo, — ištarė Mironas. — Žinau, kad esu puikus įtariamasis.

— Tikrai? Kodėl? Nes esate paskutinis ją matęs žmogus? Nes esate vienišas buvęs sportininkas, vienas gyvenantis savo vaikystės name. Be to, antrą valandą ryto pavežate merginas? — Ji gūžtelėjo pečiais. — Kodėl turėtumėte būti įtariamas?

— Aš to nepadariau, Mjuzė.

Ji nenuleido akių nuo kelio.

— Kas yra? — paklausė Mironas.

— Papasakokite man apie degalinę.

Ir tada jis suprato.

— A...

— Kas a?

— Ką jūs turite — stebėjimo kamerų vaizdo įrašą ar prižiūrėtojo parodymus?

Ji nieko neatsakė.

— Eimė įtūžo ant manęs, nes manė, kad papasakosiu jos tėvams.

— Kodėl ji taip manė?

— Nes aš vis jos klausinėjau — kur ji buvo, su kuo buvo, kas nutiko.

— O jūs žadėjote ją nuvežti kur panorės nieko neklausinėdamas.

— Teisingai.

— Tai kodėl sulaužėte žodį?

— Aš nesulaužiau.

— Bet?

— Neatrodė, kad ji gerai jaučiasi.

— Kodėl?

— Ji buvo toje miesto dalyje, kur paprastai paaugliai tokiu metu nesirenka. Ji neatrodė girta. Neužuodžiau alkoholio kvapo. Ji atrodė labai prislėgta. Taigi norėjau išsiaiškinti kodėl.

— Ir jai tai nepatiko?

— Taip. Taigi degalinėje Eimė iššoko iš automobilio. Ji negrįžo atgal, kol aš nepažadėjau daugiau nebeklausinėti ir nieko nesakyti tėvams. Ji pasakė... — Mironas susiraukė — prastai jautėsi laužydamas jam parodytą pasitikėjimą. — Ji pasakė, kad namie turi bėdų.

— Su mama ir tėčiu?

— Taip.

— Ką jūs pasakėte?

— Kad tai normalu.

— Žmogau, — ištarė Lorena, — jūs šaunuolis. Ką dar išmintingo jai pasiūlėte? Gal pasakėte, kad laikas gydo visas žaizdas?

— Leiskite man atsipūsti, Mjuzė, gerai?

— Jūs vis dar mano pagrindinis įtariamasis.

— Ne, aš toks nesu.

Ji suraukė antakius ir pasitikslino:

— Atsiprašau?

— Jūs ne tokia kvaila. Ir aš ne.

— Ką tai turėtų reikšti?

— Žinojote apie mane jau vakar vakare. Taigi jūs vienur kitur paskambinote. Su kuo kalbėjotės?

— Anksčiau minėjote Džeiką Korterį.

— Pažįstate jį?

Lorena Mjuzė linktelėjo.

— Ir ką šerifas Korteris pasakė apie mane?

— Kad trijose valstijose jūs sukėlėte daugiau sumaišties nei galiu įsivaizduoti.

— Bet jis patvirtino, kad šito aš nepadariau, tiesa?

Ji nieko neatsakė.

— Nagi, Mjuzė. Jūs suprantate, kad negalėčiau būti toks kvailas. Telefoninių pokalbių išklotinės, kreditinės kortelės sąskaitos, kelių leidimas, liudininkas degalinėje... to per daug. Be to, jūs girdėjote mano pasakojimą. Iš telefono skambučių matyti, kad Eimė man paskambino pirmoji. Tai sutampa su tuo, ką aš jums papasakojau.

Kurį laiką jie važiavo tylėdami. Suzirzė automobilio radijas. Lorena jį pakėlė.

— Jau turiu vietinį. Galime važiuoti, — pasakė jai Lansas Baneris.

— Aš jau beveik privažiavau, — atsakė Lorena. O paskui atsisuko į Mironą: — Kuriuo išvažiavimu pasukote — Ridžvudo aveniu ar Linvudo?

— Linvudo.

Ji pakartojo į mikrofoną. Pro langą mostelėjo į žalią ženklą.

— Linvudo aveniu į vakarus ar į rytus?

— Kur yra nuoroda į Ridžvudą.

— Tada į vakarus.

Jis atsilošė. Ji pasuko.

— Prisimenate, ar toli nuo čia?

— Nesu tikras. Kurį laiką važiavome tiesiai. Paskui dažnai sukome. Aš neprisimenu.

Lorena susiraukė.

— Jūs man neatrodote iš tų, kurie pamiršta, Mironai.

— Tada aš jus apkvailinau.

— Kur jūs buvote prieš jai paskambinant?

— Vestuvėse.

— Daug gėrėte?

— Daugiau nei turėčiau.

— Buvote girtas, kai ji paskambino?

— Tikriausiai alkotesteris būtų rodęs leistiną ribą.

— Bet jūs, kaip čia pasakyti, jautėtės išgėręs?

— Taip.

— Ironiška, ar ne?

— Kaip Alainis Morrisette dainoje, — atsakė Mironas. — Noriu jūsų paklausti.

— Aš nesiruošiu atsakinėti į jūsų klausimus, Mironai.

— Jūs manęs klausėte, ar aš pažįstu Keitę Ročester. Ar jūs tik dėl protokolo manęs apie tai paklausėte, ar jūs turite priežastį manyti, kad jų atvejai susiję?

— Jūs juokaujate, tiesa?

— Man tik reikia žinoti...

— Nieko. Jums nieko nereikia žinoti. Dabar dar kartą man viską papasakokite. Viską. Ką Eimė sakė, ką sakėte jūs, apie telefoninius skambučius, kur važiavote.

Jis taip ir padarė. Prie vieno Linvudo aveniu kampo Mironas pastebėjo, kad paskui juos seka Ridžvudo policijos automobilis. Lansas Baneris sėdėjo keleivio vietoje.

— Jie važiuoja kartu dėl jurisdikcijos? — paklausė Mironas.

— Daugiau dėl protokolo. Ar prisimenate, kur toliau važiavote?

— Manau, kad prie to didelio baseino pasukome į dešinę.

— Gerai. Kompiuteryje turiu žemėlapį. Pamėginsime rasti aklagatvius ir pažiūrėsime, kas iš to išeis.

Mirono gimtasis Livingstonas buvo naujoviškas ir žydiškas. Kadaise dirbtos žemės virto grupelėmis sustatytų namukų ir parduotuvių rajonu. Ridžvudas buvo Viktorijos laikų stiliaus britiškas miestukas su vešliu gamtovaizdžiu bei tikru miesto centru su parduotuvėmis bei restoranais. Namai Ridžvude statyti įvairiais laiko-

tarpiais. Gatves iš abiejų pusių juosė medžiai, kurių šakos kasmet vis labiau pynėsi, suformuodamos apsauginį kanjoną. Čia buvo mažiau vienodumų.

— Ar ši gatvė jums pažįstama?

Mironas susiraukė. Negalėjo atsakyti. Dieną panašumų mažai, bet naktį vietovė atrodo tiesiog miškinga. Lorena pasuko į aklagatvį. Mironas papurtė galvą. Paskui dar kartą ir dar. Gatvės vingiavo, rodos, be jokios priežasties ar plano, lyg abstrakčiame paveiksle.

Dar daugiau aklagatvių.

— Anksčiau sakėte, kad Eimė neatrodė išgėrusi, — prabilo Lorena.

— Teisingai.

— Kaip ji atrodė?

— Netekusi galvos. — Mironas išsitiesė. — Maniau, gal ji išsiskyrė su savo vaikinu. Rodos, jis vardu Rendis. Ar su juo jau kalbėjotės?

— Ne.

— Kodėl ne?

— Turiu jums aiškintis?

— Ne, bet dingo mergina, o jūs tiriate...

— Tai ne tyrimas. Ji pilnametė, jokių smurto žymių, dingusi tik kelias valandas...

— Pradėjote nuo manęs.

— Būtent. Žinoma, Kler ir Erikas Bailai paskambino jos draugams. Rendis Volfas, jos vaikinas, tą vakarą neplanavo su ja susitikti. Jis buvo namie su savo tėvais.

Mironas susiraukė. Lorena Mjuzė pastebėjo tai galinio vaizdo veidrodėlyje.

— Kas? — paklausė ji.

— Šeštadienio vakaras mokyklos baigimo išvakarėse, — ištarė jis, — o Rendis lieka namie su mama ir tėčiu?

— Padarykite man paslaugą, Bolitarai. Tiesiog dairykitės namo, gerai?

Kai tik jie pasuko, Mironą apėmė *déjà vu* jausmas.

— Dešinėje. Aklagatvio pabaigoje, — šūktelėjo jis.

Ji pasuko į kelkraštį ir sustojo. Ridžvudo policijos automobilis sustojo šalia. Mironas žiūrėjo pro langą.

— Pavažiuokit dar kelis jardus.

Lorena padarė kaip prašoma. Mironas nenuleido akių nuo namo.

— Na? — nekantravo Lorena.

Jis linktelėjo.

— Čia. Ji atidarė šoninius vartelius. — Mironas vos nepridūrė, kad *tai buvo paskutinis kartas, kai ją matė,* bet susilaikė.

— Palaukite automobilyje.

Lorena išlipo. Mironas stebėjo, kaip ji šnekasi su Baneriu bei policininku, vilkinčiu uniformą su Ridžvudo emblema. Jie kalbėjosi ir rodė į namą. Paskui Lorena Mjuzė nužingsniavo prie namo. Ji paspaudė durų skambutį. Atidarė moteris. Iš pradžių Mironas jos nematė. Paskui ji išėjo į lauką. Ne, nepažįstama. Ji buvo liekna. Iš po beisbolo kepuraitės kyšojo šviesūs plaukai. Atrodė taip, lyg ką tik būtų baigusi sportuoti.

Moterys kalbėjosi gerą dešimtį minučių. Lorena vis žvilgčiojo į Mironą, lyg baimintųsi, jog jis mėgins pabėgti. Praėjo dar minutė ar dvi. Lorena ir nepažįstamoji paspaudė viena kitai ranką. Moteris dingo name. Lorena grįžo prie automobilio ir atidarė galines dureles.

— Parodykit man, kur ėjo Eimė.

— Ką ji pasakė?

— Kaip manote?

— Kad niekada nėra girdėjusi apie Eimę Bail.

Lorena Mjuzė smiliumi palietė savo nosies galiuką, o paskui parodė į jį.

— Palikau ją tikrai čia, — pasakė Mironas. — Esu tuo tikras.

Mironas nužingsniavo Eimės eitu keliu. Sustojo prie vartelių. Jis prisiminė, kaip Eimė čia stovėjo. Prisiminė, kaip ji pamojavo ir tas mostas jį sujaudino.

— Turėjau... — jis nutilo. Nėra prasmės. — Ji įėjo pro čia. Dingo man iš akių. Paskui grįžo ir pamojo, kad važiuočiau.

— Ir jūs nuvažiavote?

— Taip.

Lorena Mjuzė pažvelgė į kiemą, o paskui palydėjo jį iki kito automobilio.

— Jie parveš jus namo, — pasakė ji.

— Ar galėčiau atgauti telefoną?

Ji grąžino jį Mironui. Šis įsėdo į automobilį. Kai Baneris paleido variklį, Mironas įsikibo į automobilio rankenėlę.

— Mjuzė?

— Ką?

— Buvo kažkokia priežastis, dėl ko ji pasirinko šį namą, — pasakė Mironas.

Jis uždarė dureles ir jie tylėdami nuvažiavo. Mironas žiūrėjo į tuos vartelius, kol jie sumažėjo ir galiausiai, kaip ir Eimė Bail, dingo iš akių.

17 skyrius

Keitės tėvas Dominikas Ročesteris sėdėjo prie svetainės stalo galo. Jo trys berniukai taip pat buvo čia. Žmona Džoana darbavosi virtuvėje. Dėl to dvi kėdės liko tuščios — jos ir Keitės. Vyras kramtė mėsą ir spoksojo į kėdę, lyg trokšdamas, kad pasirodytų Keitė.

Iš virtuvės išėjo Džoana, nešina lėkšte pjaustytos keptos jautienos. Jis parodė į beveik tuščią savo lėkštę. Dominiko Ročesterio žmona rūpinosi namais. Jis nebūtų leidęs moteriai dirbti.

Jis burbtelėjo ačiū, ir Džoana grįžo į savo vietą. Visi berniukai valgė tylėdami. Džoana palygino ranka savo sijoną ir pakėlė šakutę. Dominikas ją stebėjo. Anksčiau ji buvo velniškai graži. Dabar jos akys atrodė stiklinės ir nuolankios. Veidas — nuolatinė kaukė. Dieną ji daug gerdavo, nors manė, kad jis nežino. Nesvarbu. Ji vis tiek yra jo vaikų motina. Taigi tegul taip ir lieka.

Suskambo telefonas. Džoana Ročester pašoko ant kojų, bet Do-

minikas rankos mostu parodė jai sėstis. Pats nusišluostė lūpas ir pakilo iš savo vietos. Dominikas buvo stambus vyras — stambus kaklas ir pečiai, plati krūtinė, didžiulės rankos ir šlaunys.

Jis visada nekentė savo pavardės — Ročesteris. Jo tėvas pasikeitė ją, nes norėjo, kad skambėtų ne taip etniškai. Bet senis buvo silpnavalis ir nevykėlis. Dominikas svarstė, ar nesusigrąžinus senosios pavardės, bet tai irgi atrodys kaip silpnybė. Gal jis pernelyg rūpinosi, ką pagalvos kiti žmonės. Dominiko pasaulyje nevalia pasirodyti silpnam. Jie patyrė tai su tėvu. Jį privertė uždaryti savo vyrų kirpyklą. Pasijuokė iš jo. Tėvas manė, kad Dominikas gali pakilti aukščiau. Tačiau sūnus žinojo geriau.

Arba pats daužai galvas, arba tau ją sudaužo kiti. Nieko neklausinėji. Neįtikinėji — bent jau iš pradžių. Pirmiausia daužai galvas ir muši tol, kol pradeda tave gerbti. Tada įtikini. Parodai, kad nori žudyti. Leidi pamatyti, kad nebijai kraujo, net ir savo paties. Nori laimėti — turi šypsotis per kraują. Tai atkreipia dėmesį.

Telefonas vėl suskambo. Jis pasižiūrėjo į skambinančiojo numerį — užblokuotas, bet dauguma čia skambinančių žmonių nenori, kad kas nors žinotų apie jų reikalus. Vis dar kramtydamas jis pakėlė ragelį.

Balsas kitame linijos gale ištarė:

— Kai ką jums turiu.

Tai buvo jo žmogus apygardos prokuratūroje. Dominikas nurijo mėsą.

— Klok.

— Dingo dar viena mergina.

Tai prikaustė jo dėmesį.

— Ji irgi iš Livingstono. To paties amžiaus, iš tos pačios klasės.

— Vardas?

— Eimė Bail.

Vardas jam nieko nesakė, tačiau iš tiesų jis gerai nepažinojo Keitės draugių, tad uždengė ranka mikrofoną.

— Ar kuris iš jūsų pažįsta merginą, vardu Eimė Bail?

Nė vienas neatsakė.

— Ei, aš klausiu. Ji Keitės metų.

Berniukai papurtė galvas. Džoana nesujudėjo. Jo akys susitiko su jos akimis. Ji lėtai papurtė galvą.

— Dar kai kas, — pasigirdo iš ragelio.

— Kas?

— Jie rado sąsajų su jūsų dukra.

— Kokių sąsajų?

— Nežinau. Aš slapta klausiausi. Manau, tai kažkaip susiję su ta vieta, iš kur jos dingo. Ar pažįstate vyruką, vardu Mironas Bolitaras?

— Buvusią krepšinio žvaigždę?

— Aha.

Ročesteris kelis kartus buvo jį matęs. Taip pat žinojo, kad Bolitaras susitinka su kai kuriais šlykščiais jo kolegomis.

— Kas dėl jo?

— Jis čia įsivėlęs.

— Kaip?

— Jis atvažiavo į Manhatano centrą paimti tos merginos. Tai paskutinis kartas, kada ją matė. Ji pasinaudojo tuo pačiu bankomatu kaip ir Keitė.

Jį tai sukrėtė.

— Ką jis padarė? — sukrenkštė Dominikas.

Žmogus iš prokuratūros dar papasakojo girdėjęs, kad Bolitaras vežė Eimę per Džersį ir degalinės darbuotojas matė juos ginčijantis. O tada ji tiesiog dingo.

— Ar policija kalbėjosi su juo?

— Taip.

— Ką jis sako?

— Nemanau, kad kažin ką. Jis pasikvietė advokatą.

— Jis... — Dominikas pajuto, kaip į galvą plūstelėjo kraujas. — Kalės vaikas. Ar jie jį suėmė?

— Ne.

— Kodėl ne?

— Nepakanka įkalčių.

— Tai ką, tiesiog paleido?

— Taip.

Dominikas Ročesteris daugiau nepratarė nė žodžio. Jis pasidarė labai tylus, ir šeima tai pastebėjo. Džoana ir berniukai įsitempė bijodami net sujudėti. Kai jis galiausiai prabilo, balsas skambėjo ramiai. O šeima net sulaikė kvėpavimą.

— Dar kas nors?

— Kol kas viskas.

— Kapstyk toliau.

Dominikas padėjo ragelį. Jis atsigręžė į stalą. Visi spoksojo į jį.

— Domai? — kreipėsi Džoana.

— Nieko.

Jis nematė reikalo aiškinti. Tai jų neliečia. Jo darbas su tuo susitvarkyti. Tėvas yra karys, kuris budi, kad jo šeima galėtų ramiai miegoti.

Jis nuėjo į garažą. Uždaręs paskui save duris, užsimerkė ir pamėgino nuslopinti įsiūtį. Nepadėjo.

Keitė...

Jis pamatė metalinę beisbolo lazdą. Prisiminė skaitęs apie sužeistą Bolitaro kelį. Jei jis manė patyręs skausmą, jei manė, kad menka kelio trauma — tragedija...

Dominikas Ročesteris kai kam paskambino, šiek tiek pašniukštinėjo. Praeity Bolitaras turėjo bėdų su Eiko broliukais, valdžiusiais Niujorką. Bolitaras turėjo būti kietas vyrukas tvirtais kumščiais. Be to, jis draugavo su kažkokiu psichu, vardu Vinzoras Kažkoks.

Pričiupti Bolitarą nebus lengva.

Bet ir ne taip jau sunku. Ne, jei Dominikas gaus geriausius.

Jis turėjo tokį mobilųjį su kortele, kurį galima nusipirkti už grynus nepasirašinėjant jokių sutarčių ir išmesti išnaudojus visas pokalbių minutes. Jokių galimybių susekti. Dominikas pagriebė vieną tokį iš lentynos. Akimirką jis tiesiog laikė jį ir svarstė, ką daryti toliau. Jis sunkiai kvėpavo.

Praeity nuo Dominiko rankos nukentėjo daugybė žmonių, bet jei jis surinks šį numerį, jei išties paskambins Dvyniams, peržengs ribą, prie kurios niekad nė nebuvo priartėjęs.

Jis prisiminė savo dukters šypseną. Prisiminė, kaip būdama dvylikos ji turėjo nešioti dantų kabes ir kaip šukavosi plaukus, kokiu žvilgsniu žvelgė į jį seniai seniai, kai buvo dar maža mergaitė, o jis — galingiausias vyras pasaulyje.

Dominikas suspaudė mygtukus. Šįkart pakalbėjęs iškart turės atsikratyti telefono. Tai buvo viena Dvynių taisyklių. O dėl tuodviejų, visai nesvarbu, kad ir koks būtum kietas ar turėtum namą Livingstone, — su Dvyniais nepaišdykausi.

Atsiliepė po pirmo signalo. Jokio alio. Jokio pasisveikinimo. Mirtina tyla.

— Man reikės jūsų abiejų, — ištarė Dominikas.

— Kada?

Dominikas pakėlė metalinę lazdą. Jam patiko jos svoris. Jis pagalvojo apie Bolitarą, vyruką, kuris vežė dingusią mergaitę, o paskui pasikvietė advokatę. Dabar jis buvo laisvas ir tikriausiai žiūrėjo televizorių ar mėgavosi maistu.

Taip viskas nesibaigs. Net jei ir teks pasikviesti Dvynius.

— Dabar, — pasakė Dominikas Ročesteris. — Man judviejų reikia dabar.

18 skyrius

Kai Mironas grįžo į savo namus Livingstone, Vinas jau buvo ten.

Jis gulėjo išsidrėbęs ant gulto pievelėje. Kojos buvo sukryžiuotos. Mūvėjo chaki spalvos kojines, vilkėjo melsvus marškinius ir ryšėjo rėkiantį žalią „Lilly Pulitzer" kaklaraištį. Kai kurie žmonės gali rengtis bet kaip ir atrodyti puikiai. Vinas buvo vienas iš tokių žmonių.

Užsimerkęs gulėjo veidu į saulę. Net priėjus Mironui nesiteikė atsimerkti.

— Ar vis dar nori eiti į „Knicks" rungtynes? — paklausė Vinas.

— Manau, praleisiu.

— Tada neprieštarausi, jei pasikviesiu ką nors kitą?

— Ne.

— Praeitą vakarą susipažinau su mergina.

— Ji — striptizo šokėja?

— Prašyčiau, — Vinas iškėlė pirštą. — Ji erotinių šokių šokėja.

— Karjeros moteris. Puiku.

— Jos vardas, rodos, Bembi. O gal Toni.

— Ar tai tikras vardas?

— Niekas, kas susiję su ja, nėra tikra, — atsakė Vinas. — Beje, čia buvo policija.

— Apieškojo namus?

— Taip.

— Jie pasiėmė mano kompiuterį?

— Taip.

— Velnias!

— Nesinervink. Atvažiavau anksčiau nei jie ir perkėliau tavo asmenines bylas. O paskui išvaliau kietąjį diską.

— Tu, — ištarė Mironas. — Tu geras.

— Geriausias, — atsiliepė Vinas.

— Kur viską perkėlei?

— Į USB jungtį, kabančią prie mano raktų, — atsakė jis ir vis dar užsimerkęs pabarškino jais. — Būk malonus, pasitrauk šiek tiek dešinėn. Tu užstoji man saulę.

— Ar Hesteros tyrėja išsiaiškino ką nors naujo?

— Jaunoji panelė Bail pasinaudojo bankomatu, — pasakė Vinas.

— Eimė išsiėmė grynųjų?

— Ne, knygą iš bibliotekos. Taip, grynųjų. Akivaizdu, kad Eimė Bail iš bankomato išsiėmė tūkstantį dolerių, o po kelių minučių paskambino tau.

— Kas dar?

— Pavyzdžiui?

— Jie susiejo jos atvejį su Keitės Ročester dingimu.

— Dvi merginos dingo tame pačiame rajone. Aišku, kad jie tai susies.

Mironas susiraukė.

— Manau, čia kažkas kita, — ištarė jis.

Vinas pramerkė vieną akį.

— Bėda, — pasakė jis.

— Ką?

Vinas nieko nesakė, tiesiog žiūrėjo. Mironas pasisuko, nusekė jo žvilgsnį ir pajuto, kaip suspaudė po širdimi.

Ten buvo Erikas ir Kler.

Akimirką nė vienas nepajudėjo.

— Tu vėl užstoji man saulę, — pakartojo Vinas.

Mironas matė Eriko veidą. Jame atsispindėjo įniršis. Mironas žengė prie jų, bet kažkas privertė jį sustoti. Kler uždėjo delną savo vyrui ant rankos. Ji kažką sušnibždėjo jam į ausį. Erikas užsimerkė. Kler pakelta galva žengė prie Mirono. Erikas liko stovėti.

Kler patraukė prie durų. Mironas atslinko prie jos.

— Tu žinai, kad aš ne... — prabilo Mironaas.

— Viduje, — nutraukė jį Kler, toliau eidama prie durų. — Noriu, kad viską man papasakotum viduje.

Esekso apygardos prokuroras Edas Steinbergas, Lorenos bosas, jau laukė jos grįžtančios į savo kabinetą.

— Na?

Ji jam papasakojo. Steinbergas buvo aukštas vyras, gana minkštas, bet toks, kurį norėjai suspausti ir apkabinti kaip pliušinį meškutį. Žinoma, jis buvo vedęs. Jau seniai Lorenai neteko sutikti patrauklaus nevedusio vyro.

Kai ji baigė pasakoti, Steinbergas tarė:

— Aš dar šiek tiek paklausinėjau apie Bolitarą. Ar žinai, kad jis su savo draugu Vinu turėjo šiokių tokių reikalų su federalais?

— Buvo gandų, — atsakė ji.

— Kalbėjausi su Džoana Turston. — Turston buvo Jungtinių Valstijų prokurorė Naujajame Džersyje. — Rodos, daug kas įslaptinta, bet apibendrinus žinomus faktus peršasi išvada, kad daugelis

mano, jog Vinas yra kaip bulvytės iš „Happy Meal", o Bolitaras — gana sąžiningas.

— Aš irgi susidariau tokią nuomonę, — atsakė Lorena.

— Tiki jo pasakojimu?

— Taip, tikiu. Viskas pernelyg kvaila. Be to, iš tikrųjų negi toks patyręs vyrukas kaip jis būtų toks bukagalvis ir paliktų tiek įkalčių?

— Manai, kad jį pakišo?

Lorena šyptelėjo.

— Tuo aš irgi nelabai tikiu. Eimė Bail pati jam paskambino. Tokiu atveju ir ji turėtų būti susijusi.

Steinbergas susidėjo rankas ant stalo. Rankovės buvo atraitotos, o rankos stambios ir plaukuotos lyg kailis.

— Ar yra galimybė, kad ji pabėgo?

— Yra, — atsakė Lorena.

— O kaip dėl fakto, kad ji pasinaudojo tuo pačiu bankomatu kaip Keitė Ročester?

Ji gūžtelėjo pečiais ir ištarė:

— Nemanau, kad tai sutapimas.

— Gal jos pažįsta viena kitą.

— Pasak jų tėvų, ne.

— Tai nieko nereiškia, — atrėžė Steinbergas. — Tėvai nė velnio nepažįsta savo vaikų. Patikėk manimi, turiu paaugles dukras. Tos mamytės ir tėčiai, kurie skelbiasi viską žiną apie savo vaikus, paprastai žino mažiausiai. — Jis pasimuistė kėdėje. — Ar ką nors rado per kratą Bolitaro namuose ar automobilyje?

— Jie vis dar ieško, — atsakė Lorena. — Bet ką jie gali rasti? Mes žinome, kad ji buvo jo name ir automobilyje.

— Apieško vietiniai?

Ji linktelėjo.

— Tada palikim vietiniams ir visa kita. Mes iš tiesų net neturime bylos — mergina pilnametė, tiesa?

— Tiesa.

— Gerai, tada baigta. Atiduok viską vietiniams. Noriu, kad susitelktum ties tomis žmogžudystėmis Rytų Oranže.

Steinbergas jai papasakojo plačiau apie bylą. Ji klausėsi ir bandė susikaupti. Neabejotinai tai buvo svarbu. Nužudyti du žmonės. Galbūt tai didžiausia žmogžudystė šioje apylinkėje. Viena iš tokių bylų, kokios jai patinka. Lorena žinojo, kad ji užims visą jos laiką. Be to, žinojo ir ką kita. Eimė Bail išsiėmė grynųjų prieš skambindama Mironui. Tai reiškė, kad ji greičiausiai nebuvo pagrobta, kad jai tikriausiai viskas gerai — ir todėl Lorena Mjuzė neturėtų daugiau tuo domėtis.

Sakoma, kad rūpesčiai ir sielvartas sendina, bet Kler Bail tai veikė kone atvirkščiai. Jos oda buvo įsitempusi ant skruostikaulių — taip įsitempusi, kad atrodė, jog kraujas liovėsi cirkuliavęs. Veide nematyti jokių raukšlelių. Ji buvo išblyškusi ir panaši į skeletą.

Mironą užplūdo prisiminimai. Mokyklos koridorius, paskutinieji metai. Jie sėdėdavo, kalbėdavosi ir jis ją prajuokindavo. Paprastai Kler būdavo tyli, dažnai prastos nuotaikos. Ji kalbėdavo tyliu balsu. Bet kai jis ją prakalbindavo, pradėjęs šneką apie kvailus filmus, Kler juokdavosi taip smarkiai, kad net apsiašarodavo. Mironas nesiliaudavo. Jam patiko jos juokas. Jam patiko matyti, kaip nuoširdžiai ji džiaugiasi.

Kler nenuleido nuo jo akių. Tokiais atvejais visada bandai mintimis grįžti į tuos laikus, kai buvo gera. Bandai grįžti į praeitį ir prisiminti, kaip viskas prasidėjo ir ką padarei, kad viskas taip baigėsi. Jei galėtum sugrąžinti laiką, padarytum viską kitaip, kad nepatektum į tokią situaciją.

— Pasakok, — įsakmiai ištarė Kler.

Jis papasakojo. Pradėjo nuo vakarėlio savo namuose, kaip nugirdo Eimę bei Eriną kalbantis pusrūsyje, papasakojo apie pažadą, apie vėlyvą naktinį skambutį. Jis papasakojo viską. Net ir tai, kaip sustojo degalinėje. Nepraleido ir to, kad Eimė sakė, jog jos santykiai su tėvais nėra puikūs.

Kler stovėjo nejudėdama. Ji nieko nesakė. Veido raumenukai šalia lūpų virpėjo. Kartkartėmis ji užsimerkdavo. Kartais šiek tiek susigūždavo, lyg nujaustų artėjantį smūgį, bet nenorėtų apsiginti.

Jis baigė pasakoti, ir dabar abu tylėjo. Kler nieko neklausė. Ji tiesiog stovėjo ir atrodė labai trapi. Mironas žengė žingsnį prie jos, bet iš karto pamatė, kad be reikalo.

— Juk žinai, kad niekada jos neįskaudinčiau, — ištarė jis.

Ji neatsakė.

— Kler?

— Ar prisimeni, kaip mes kartą susitikome Mažajame parke prie rato?

Mironas šiek tiek luktelėjo.

— Mes daug kartų ten buvome susitikę, Kler.

— Žaidimų aikštelėje. Eimei buvo treji. Privažiavo vežimėlis su saldumynais. Tu nupirkai jai migdolinių saldainių su karamele.

— Kurių ji tiesiog nekentė.

— Tu prisimeni? — nusišypsojo Kler.

— Prisimenu.

— Prisimeni, kokia aš tądien buvau?

Jis susimąstė.

— Nesuprantu, ką nori pasakyti, — sušnibždėjo Mironas.

— Eimei nebuvo ribų. Ji norėjo išbandyti viską. Ji norėjo užlipti ant tos aukštos šliaužynės. Kopėčios buvo stačios ir aukštos, o ji buvo per maža. Bent jau aš taip maniau. Ji buvo mano pirmasis vaikas. Visą laiką dėl jos baiminausi. Tačiau negalėjau sulaikyti. Taigi leidau kopti tomis kopėčiomis, bet stovėjau tiesiai po ja, prisimeni? Tu dar pasišaipei iš to.

Jis linktelėjo.

— Prieš jai gimstant, aš prisiekiau, kad niekada nebūsiu iš tų pernelyg vaikus saugančių tėvų. Prisiekiau. Bet Eimė lipo tomis kopėčiomis, o aš stovėjau tiesiai po ja, rankas ištiesusi jai po užpakaliuku. Dėl viso pikto, jei netyčia paslystų. Nes net ir tokioje nekaltoje vietoje kaip žaidimų aikštelė tėvai įsivaizduoja blogiausia. Mintyse vis įsivaizdavau, kaip jos maža kojytė nepataiko ant laiptelio. Mačiau, kaip pirštukai slysta nuo grotelių ir miniatiūrinis kūnelis krinta žemyn galva, o kaklas pasisuka netinkamu kampu...

Ji nutilo.

— Taigi aš stovėjau ten. Buvau pasiruošusi viskam.

Kler vėl nutilo, tačiau nenuleido nuo jo akių.

— Niekada jos neįskaudinčiau, — ištarė Mironas.

— Žinau, — tyliai sušnibždėjo ji.

Nuo tų žodžių jam turėjo palengvėti. Bet nepalengvėjo. Jos balse nuskambėjo kažkokia gaidelė, kažkas, kas vertė jį nerimauti.

— Tu jos nenuskriaustum, žinau tai. — Jos akys blykstelėjo. — Bet nesi nekaltas.

Jis visiškai nenutuokė, ką reikėtų atsakyti.

— Kodėl tu nevedei? — paklausė ji.

— Ką, po velnių, tai turi bendra?

— Esi vienas mieliausių, puikiausių vyrų, kuriuos tik pažinojau. Tu myli vaikus. Esi sąžiningas. Taigi kodėl dar nevedei?

Mironas tvardėsi, mintyse kartojo, kad Kler patyrė šoką, nes dingo jos dukra. Ji tiesiog lieja savo jausmus.

— Manau, todėl, kad tu viską griauni, Mironai. Kur tik pasisuki, žmonės lieka įskaudinti. Manau, todėl tu niekada ir nevedei.

— Manai... ką?.. kad aš prakeiktas?

— Ne, nieko panašaus. Bet mano mažoji mergytė dingo, — dabar ji kalbėjo lėtai, pasverdama kiekvieną žodį. — Tu matei ją paskutinis. Pažadėjai, kad ją apginsi.

Jis tiesiog stovėjo ir tylėjo.

— Galėjai man pasakyti, — ištarė ji.

— Aš pažadėjau...

— Nereikia, — pakeldama ranką nukirto ji. — Tai ne pasiteisinimas. Eimė net nebūtų sužinojusi. Galėjai pasivesti mane į šalį ir pasakyti: „Klausyk, pasakiau Eimei, kad ji gali man paskambinti, jei turės bėdų." Būčiau tai supratusi. Man net būtų tai patikę, nes tada jausčiausi esanti su ja, kaip ir prie tų kopėčių. Būčiau galėjusi ją apginti, nes tai daro tėvai. Tėvai, Mironai, ne šeimos draugai.

Jis norėjo apsiginti, tačiau nerado tinkamų argumentų.

— Bet tu taip nepadarei, — tęsė ji, ir žodžiai čaižė jį lyg botago kirčiai. — Užuot pasakęs man, prisižadėjai jai, kad nepasakysi tėvams. Paskui nuvežei kažkur ir išleidai, tačiau nestebėjai, kaip būčiau

dariusi aš. Ar supranti tai? Tu nepasirūpinai mano vaikučiu. O dabar ji dingo.

Jis nieko nesakė.

— Ką dabar darysi? — paklausė Kler.

— Ką?

— Klausiu, ką dabar darysi?

Jis išsižiojo, susičiaupė, pabandė dar kartą.

— Nežinau, — tepavyko išspausti.

— Taip, žinai, — staiga Kler akys tapo rimtos ir aiškios. — Policija padarys vieną iš dviejų dalykų. Aš žinau tai. Jie liausis ieškoję. Prieš tau paskambindama, Eimė išsiėmė pinigų iš bankomato. Taigi jie paskelbs, kad ji pabėgo, arba manys, kad tu čia įsivėlei. Arba ir viena, ir kita. Galbūt tu padėjai jai pabėgti. Tu jos vaikinas. Bet kuriuo atveju jai jau aštuoniolika. Jie nesivargins. Jie jos neieškos, nes turi kitų rūpesčių.

— Ką nori, kad padaryčiau?

— Surask ją.

— Aš negelbsčiu žmonių. Pati tai pabrėžei.

— Tada geriau dabar pradėk tai daryti. Mano duktė dingo per tave. Manau, kad tu už tai atsakingas.

Mironas papurtė galvą. Bet ji nekreipė į tai dėmesio.

— Privertei ją pažadėti. Būtent šiame name. Tu privertei ją pažadėti. Dabar padaryk tą patį, po velnių. Pažadėk man, kad surasi mano vaikutį. Pažadėk man, kad parveši ją namo.

Ir po minutėlės — iš tiesų paskutinysis „o kas, jeigu“ — Mironas taip ir padarė.

19 skyrius

Ali Vailder pagaliau liovėsi galvojusi apie artėjantį Mirono apsilankymą ir paskambino savo redaktoriui, kurį kilniaširdiškai vadino Kaligula.

— Aš tiesiog nesuprantu šio straipsnelio, Ali.

Ji nurijo atodūsį.

— Kas negerai, Kreigai?

Kreigas buvo vardas, kuriuo prisistatinėjo jos redaktorius, bet Ali buvo įsitikinusi, kad tikrasis jo vardas Kaligula.

Prieš nelaimę Ali turėjo puikų darbą dideliame miesto žurnale. Po Kevino mirties ji jo nebegalėjo išlaikyti. Erinai ir Džekui reikėjo namų. Ji atsiskaitė ir tapo laisvai samdoma žurnaliste, daugiausia rašančia žurnalams. Iš pradžių visi jai siūlė darbą. Ji atsisakinėjo, o vėliau suprato, kad elgėsi taip iš kvailo išdidumo. Ji nekentė „apgailėtinų" užduočių. Jautėsi esanti aukščiau. Dabar dėl to gailėjosi.

Kaligula atsikrenkštė pasiruošdamas ir garsiai perskaitė pastraipą:

— „Artimiausias miestas — Pahrumpas. Įsivaizduokite Pahrumpą, kuris asocijuojasi su šiukšlynu, lyg grifas būtų suėdęs Las Vegasą ir skrisdamas tolyn išspjovęs prasčiausias dalis. Neskoningas kičas. Viešnamis pristatomas aukščiausio lygio restoranu, ir tai reikia suprasti kaip kalambūrą. Tarpusavyje konkuruoja milžiniškų kaubojų, fejerverkų parduotuvių, kazino, priekabų aikštelių bei užkandinių iškabomis. Vienintelė sūrio rūšis — *American singles.*"

Po reikšmingos pauzės Kaligula tarė:

— Pradėkime nuo paskutiniosios eilutės.

— Aha.

— Sakai, kad vienintelis sūris mieste — *American singles*?

— Taip, — atsakė Ali.

— Esi tuo tikra?

— Atsiprašau?

— Ar buvai prekybos centre?

— Ne, — Ali ėmė graužti nagus. — Aš ne konstatuoju faktą, bet stengiuosi perteikti įspūdį.

— Rašydama netiesą?

Ali suprato, prie ko tai prives. Ji laukė. Kaligula nenuvylė.

— Iš kur žinai, Ali, kad tame miestelyje nėra kitokio sūrio? Ar patikrinai visas prekybos centro lentynas? Ir net jei taip ir padarei,

ar įvertinai faktą, kad kas nors gali apsipirkinėti kaimyniniame miestelyje ir atsivežti į Pahrumpą kitokio sūrio? O gal jie užsisakinėja jį paštu? Ar supranti, ką sakau?

Ali užsimerkė.

— Išspausdinsime, kad vienintelė sūrio rūšis tame miestelyje yra *American singles*, o paskui mums paskambins meras ir pasakys: „Ei, tai netiesa. Mes turime pačių įvairiausių. Turime olandiško ir švediško, čederio ir provolonės..."

— Supratau, Kreigai.

— Ir rokforo, ir mėlynojo, ir mocarelos...

— Kreigai...

— ...ir po galais, dar ir tepamojo.

— Tepamojo?

— Tepamasis sūris, kartoju garsiai. Tai sūrio rūšis, tiesa? Tepamasis sūris. Net ir visiškuose užkampiuose rasi tepamojo sūrio. Supranti?

— Taip, aha, — ji dar labiau ėmė graužti nagus. — Suprantu.

— Taigi tos eilutės neturi būti. — Ji girdėjo, kaip jo rašiklis išbraukė žodžius. — Dabar pakalbėkime apie kitą sakinį, kur minimos priekabų aikštelės ir užkandinės.

Kaligula buvo žemas. Ali nekentė žemų redaktorių. Ji juokaudavo apie tai su Kevinu, kuris visada pirmas perskaitydavo jos tekstus. Jo darbas buvo pasakyti jai, kad straipsnis yra nuostabus. Ali, kaip dauguma rašytojų, jautėsi neužtikrintai. Jai reikėjo palaikymo. Bet kokia jos darbų kritika paralyžiavo. Kevinas tai suprato, todėl žavėjosi. Kai ji kovodavo su redaktoriais, ypač tokiais siaurų pažiūrų ir žemais kaip Kaligula, Kevinas visada stodavo jos pusėn.

Ji pagalvojo, ar Mironui patiktų jos darbai.

Jis prašė ką nors parodyti, tačiau Ali nuleido tai negirdom. Tas vyras susitikinėjo su Džesika Kulver, viena geriausių šalies romanisčių. Atsiliepimai apie Džesiką Kulver buvo spausdinami pirmajame *New York Times Book Review* puslapyje. Jos knygos visada buvo įtraukiamos į visų didesnių apdovanojimų sąrašus. Lyg to būtų negana, Džesika Kulver buvo dar ir nepaprastai graži.

Kaip Ali galėtų prieš ją atsilaikyti?

Suskambo durų skambutis. Ji žvilgtelėjo į laikrodį. Mironui dar per anksti.

— Kreigai, galiu perskambinti tau vėliau?

Kaligula atsiduso.

— Gerai. Tuo tarpu aš truputį patobulinsiu.

Ji net susiraukė nuo tokių jo žodžių. Yra toks senas anekdotas apie tai, kaip liekama dviese su redaktoriumi dykumoje. Esi išbadėjęs. O liko tik stiklinė apelsinų sulčių. Bėga dienos. Esi beveik prie mirties. Jau nori išgerti sultis, bet redaktorius išplėšia stiklinę tau iš rankų ir nusišlapina į ją. „Tik norėjau truputį patobulinti."

Skambutis nuskambėjo dar kartą. Erina nuskuodė laiptais žemyn ir šūktelėjo:

— Aš atidarysiu.

Ali padėjo ragelį. Erina atidarė duris. Ali matė, kaip ji įsitempė. Ji nuskubėjo pas dukrą.

Prie durų stovėjo du vyrai. Jie abu parodė policijos ženklelius.

— Kuo galiu padėti? — paklausė Ali.

— Ar jūs Ali ir Erina Vailder?

Ali kojos pasidarė guminės. Ne, apie Keviną ji sužinojo ne šitaip. Tačiau vis tiek pajuto kažkokį *déjà vu*. Ji pasisuko į savo dukrą. Erinos veidas buvo išblyškęs.

— Aš Livingstono policijos detektyvas Lansas Baneris. O čia Kaseltono detektyvas Džonas Grynholas.

— Ką tai reiškia?

— Norėtume užduoti jums abiem kelis klausimus.

— Apie ką?

— Ar galime įeiti?

— Pirmiausia norėčiau sužinoti, kodėl jūs čia.

— Mes norėtume pasikalbėti apie Mironą Bolitarą, — pasakė Baneris.

Ali linktelėjo, mėgindama suvokti. Ji pasisuko į savo dukrą.

— Erina, eik trumpam į viršų ir leisk man pasikalbėti su pareigūnais, gerai?

— Tiesą sakant, ponia... — numykė Baneris.

— Taip?

— Klausimai, kuriuos norime užduoti, — tarė jis, žengdamas pro duris ir galva rodydamas į Eriną, — skirti jūsų dukrai, ne jums.

Mironas stovėjo Eimės miegamajame.

Bailų namus jis galėjo lengvai pasiekti pėsčiomis, tad taip ir padarė. Kler ir Erikas nuvažiavo pirma. Mironas kelias minutes pasikalbėjo su Vinu, paprašė jo pasistengti sužinoti, kokią informaciją policija turi apie Keitę Ročester bei Eimę.

Mironui atėjus, Eriko jau nebuvo.

— Jis važinėja po apylinkes, — pasakė Kler, vesdamasi jį koridoriumi. — Erikas tikisi važinėdamas ten, kur Eimė vaikščiodavo, ją surasti.

Jie sustojo priešais Eimės duris. Kler jas atidarė.

— Ką tu tikiesi rasti? — paklausė ji.

— Kad aš žinočiau, — atsakė Mironas. — Ar Eimė pažinojo merginą, vardu Keitė Ročester?

— Ar ji kita dingusi mergaitė?

— Taip.

— Nemanau. Tiesą sakant, klausiau jos to, kai ją rodė per žinias.

— Ir?

— Eimė sakė mačiusi ją, bet nepažįsta. Keitė prieš tai mokėsi *Mount Pleasant* pagrindinėje mokykloje. O Eimė — Heritadže. Prisimeni, kaip yra.

Jis prisiminė. Tuo metu, kai jiedu mokėsi mokykloje, jų kompanijos buvo tvirtos ir uždaros.

— Nori, kad paskambinėčiau ir paklausinėčiau jos draugų?

— Galbūt pavyktų ką nors sužinoti.

Minutėlę nė vienas iš jų nepajudėjo.

— Palikti tave čia vieną? — paklausė Kler.

— Dabar taip.

Ji taip ir padarė. Uždarė paskui save duris. Mironas apsidairė. Jis sakė tiesą — iš tiesų nežinojo, ko reikėtų ieškoti, tačiau pamanė, kad apžiūrėti jos kambarį būtų pirmas teisingas žingsnis. Eimė — paauglė. Matyt, savo kambaryje turėjo paslapčių.

Jis jautė, kad elgiasi teisingai būdamas čia. Nuo tos akimirkos, kai pažadėjo Kler, jo ateitis pradėjo keistis. Jis pratinosi prie keistų pojūčių. Praėjo nemažai laiko nuo tada, kai jis tai darė — atliko tyrimą. Dabar prisiminimai grįžo ir užvaldė jį. Stovėdamas mergaitės kambaryje jis prisiminė, ką sugeba. Žaisdamas krepšinį turi atsirasti tinkamoje vietoje, kad parodytum geriausia, ką gali. Atlikdamas tyrimą turi panašiai elgtis. Taigi patekęs čia, į aukos kambarį, jis tarsi buvo tinkamoje vietoje.

Kambaryje stovėjo dvi gitaros. Mironas nieko nenusimanė apie instrumentus, bet viena akivaizdžiai buvo elektrinė, o kita — akustinė. Ant sienos kabojo Džimio Hendrikso plakatai. Gitarų brauktukai buvo sudėti į permatomas dėžutes. Mironas peržiūrėjo juos. Tai buvo kolekciniai brauktukai. Vienas priklausė Keitui Ričardsui, kiti — Nilsui Lofgrenui, Erikui Klaptonui, Buckui Dharmai.

Mironas šyptelėjo. Mergaitė turėjo gerą skonį.

Kompiuteris jau buvo įjungtas, ekrane plaukiojo žuvytės. Mironas nebuvo kompiuterių specialistas, bet žinojo, nuo ko pradėti. Kler pasakė jam Eimės slaptažodį ir papasakojo, kad Erikas peržiūrėjo elektroninį paštą. Jis vis tiek patikrino.

Laiškai iš tiesų buvo ištrinti.

Jis spustelėjo *Windows Explorer* ir sudėliojo laikmenas pagal laiką, kad matytų, ką Eimė darė pastaruoju metu. Ji rašė dainas. Mironas susimąstė apie tai, kur ši kūrybinga mergina dabar. Jis peržiūrėjo naujausius dokumentus. Nieko ypatinga. Pabandė patikrinti, kur ir ką ji perkėlė. Ten buvo kelios nesenos fotografijos. Jis jas atidarė. Eimė su būreliu mokyklos draugų, pamanė jis. Taip pat nieko ypatinga, bet gal reikės paprašyti, kad pasižiūrėtų Kler.

Mironas žinojo, kad paaugliai nepaprastai mėgsta bendrauti internetinėse pokalbių svetainėse. Kartais vienu metu jie rašo tuzinui

skirtingų žmonių. Mironas pažinojo daugybę tėvų, kurie skundžiasi dėl to, tačiau savo laikais jie valandų valandas praplepėdavo telefonu vienas su kitu. Argi bendrauti internetu blogiau?

Jis atsidarė Eimės internetinių bičiulių sąrašą. Ten buvo mažiausiai koks penkiasdešimt vardų, tokių kaip SpazaManiacjackII, MSGWatkins, YoungThangBlaine742 ir panašiai. Mironas atsispausdino sąrašą. Jis paprašys, kad Kler ir Erikas peržvelgtų juos su kokia Kler drauge. Gal paaiškės, kad kokio nors vardo niekas iš jų nėra girdėję. Ilgas darbas, tačiau jie bent jau bus užsiėmę.

Jis paleido iš rankų kompiuterio pelę ir pradėjo ieškoti senais metodais. Pirmiausia ėmėsi stalo. Peržiūrėjo stalčius. Pieštukai, popieriai, lapeliai pastaboms, elementai, keli kompiuteriniai diskeliai. Nieko asmeniško. Buvo ir kelios sąskaitos iš parduotuvės, pavadinimu „Planet Music". Mironas apžiūrėjo gitaras. Kitoje pusėje ant jų priklijuoti „Planet Music" lipdukai.

Oho.

Jis atidarė kitą stalčių. Vėl nieko.

Trečiajame Mironas rado kai ką, kas privertė jį stabtelėti. Jis ištiesė ranką ir atsargiai pakėlė apžiūrėti. Nusišypsojo. Įdėta į apsauginį plastikinį dėklą... Mirono — naujoko krepšininko nuotrauka. Jis žvelgė į save jauną. Mironas prisiminė tą fotosesiją. Tada pozavo keliais būdais — pašokęs, vaizdavo perduodąs kamuolį, pritūpęs. Atrinkta buvo ta, kur jis pasilenkęs varėsi kamuolį. Fone — tuščia arena. Nuotraukoje jis vilkėjo savo žalią „Boston Celtic" aprangą — per visą savo gyvenimą ją buvo apsirengęs gal tik kokius penkis kartus. Tokių nuotraukų prieš traumą išspausdinta apie kelis tūkstančius. Dabar jos — kolekcinis daiktas.

Buvo malonu sužinoti, kad Eimė turi vieną jų, tačiau įdomu, kokias išvadas padarytų policija.

Mironas padėjo nuotrauką atgal į stalčių. Dabar ant jos bus jo pirštų atspaudų, tačiau juk jų bus visame kambaryje. Nesvarbu. Jis skubėjo. Norėjo rasti dienoraštį. Taip visada rodo filmuose. Mergaitė rašo dienoraštį, kuriame pasakoja apie savo slaptą vaikiną, dvigubą gyvenimą ir panašiai. Deja, taip būna tik filmuose.

Jis atidarė apatinį stalčių. Jautėsi bjauriai, tačiau buvo atkaklus. Jei ji ką slepia, tai turėtų būti čia. Bet ir vėl nieko. Stalčiuose rasti daiktai Eimę apibūdino kaip gerą mergaitę. Tačiau beveik ant paties dugno Mironas rado kai ką gana pikantiško ir ištraukė apžiūrėti iš arčiau. Etiketė skelbė, kad šis daiktas pirktas didelėje apatinių drabužių parduotuvėje „Miegamojo randevu". Drabužėlis buvo baltas, permatomas, lyg medicinos sesers fantazija. Jis susiraukė ir susimąstė, ką tai galėtų reikšti.

Kambary stovėjo kelios suvenyrinės lėlės didelėmis galvomis. Ant lovos gulėjo numestas ausinukas. Jis patikrino, kokios muzikos ji klausosi. Eimės Mann*. Mažytė pergalė. Prieš kelerius metus Mironas Eimei padovanojo Mann albumą „Lost in Space". Tada jis pamanė, kad grupės pavadinimas ją sudomins. Dabar Eimė turėjo net penkis šios grupės diskus. Jam tai patiko.

Ant veidrodžio buvo prilipinta fotografijų. Visos nuotraukos buvo grupinės — Eimė su būreliu draugių. Keliuose kadruose užfiksuota tinklinio komanda — viena klasikinė komandos nuotrauka, kita — iš pergalės džiaugsmo šokinėjančios varžybas laimėjusios merginos. Dar buvo kelios mokyklos roko grupės nuotraukos, kur Eimė grojo gitara. Jis pažvelgė į jos veidą. Šypsena griebė už širdies, tačiau kurios tokio amžiaus merginos šypsena nesukelia tokių jausmų?

Jis rado jos klasės albumą. Pradėjo jį vartyti. Klasės albumai buvo ir tais laikais, kai jis mokėsi. Tik dabar prie jų dar pridėta DVD. Mironas tikriausiai pažiūrėtų, jei turėtų laiko. Jis pamatė Keitės Ročester įrašą. Prieš tai buvo per žinias matęs tą pačią jos nuotrauką. Paskaitė apie ją. Tai buvo panelė, draugavusi su Betse ir Kreigu, o šeštadienio vakarus leisdavusi „Ritz Diner". Nieko svarbaus. Atsivertė Eimės Bail puslapį. Eimė minėjo visą būrį draugų: savo mėgstamiausius mokytojus — panelę Korti ir poną Di, tinklinio trenerį poną Gradį ir visas savo komandos merginas. Pabaigoje buvo įrašas: „Rendi, pastaruosius dvejus metus tu padarei tokius ypatingus. Žinau, kad visada būsime kartu."

* Romano veikėjos Eimės bendravardė Aimee Mann — populiari JAV roko gitaristė ir dainininkė.

Gerasis Rendis.

Jis patikrino Rendžio įrašą. Vaikinas buvo gražios išvaizdos, labai garbanotas. Su apgamėliu ir plačia balta šypsena. Rašė beveik tik apie sportą. Jis irgi paminėjo Eimę, kaip ji „praturtino" jo laiką mokykloje.

Chmmm...

Mironas pamąstė apie tai, vėl pažvelgė į veidrodį ir pirmą kartą pagalvojo galbūt suklydęs dėl priežasties.

Kler pravėrė duris.

— Radai ką nors? — paklausė ji.

Mironas parodė į veidrodį:

— Štai.

— Kas ten?

— Ar dažnai užeini į šį kambarį?

Ji susiraukė ir atsakė:

— Čia gyvena paauglė.

— Ar tai reiškia, kad retai?

— Beveik niekada.

— Ar ji pati skalbiasi?

— Ji paauglė, Mironai. Ji pati nieko nedaro.

— Tada kas tai daro?

— Mes turime ateinančią darbininkę. Ji vardu Roza. O ką?

— Nuotraukos, — ištarė jis.

— Kas dėl jų?

— Ji turi vaikiną, vardu Rendis, tiesa?

— Rendis Volfas. Jis mielas vaikis.

— Ir kiek laiko jie drauge?

— Dvejus metus. O ką?

Ir vėl jis parodė į veidrodį.

— Nėra jo nuotraukų. Apžiūrėjau visą kambarį. Niekur nėra jo nuotraukų. Štai kodėl klausiau, kada paskutinį kartą buvai šiame kambaryje. — Jis atsigręžė į Kler. — Ar jų anksčiau čia buvo?

— Taip.

Jis parodė į kelias dėmes ant veidrodžio.

— Viskas atrodo nenuoseklu, bet lažinuosi, kad ji nuplėšė tas nuotraukas.

— Bet jie drauge ėjo į šokių vakarą, tada... prieš tris dienas.

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Galbūt ten jie smarkiai susipyko, — spėjo jis.

— Sakei, kad Eimė atrodė susijaudinusi, kai ją paėmei, ar ne?

— Taip.

— Galbūt tada jie išsiskyrė, — pasakė Kler.

— Galbūt, — atsakė Mironas. — Tačiau nuo to laiko ji nebuvo grįžusi namo, o fotografijų ant veidrodžio nėra. Peršasi išvada, kad jie išsiskyrė mažiausiai dieną ar dvi prieš tai, kai aš ją vežiau. Ir dar vienas dalykas.

Kler laukė. Mironas parodė jai apatinius iš „Miegamojo randevu".

— Matei tai? — pasiteiravo jis.

— Ne. Radai juos čia?

Mironas linktelėjo.

— Stalčiaus dugne. Panašu, kad nedėvėta. Dar prisegta etiketė.

Kler pritilo.

— Kas yra? — paklausė Mironas.

— Erikas sakė policijai, kad pastaruoju metu Eimė keistai elgėsi. Aš jam paprieštaravau, bet tiesa ta, kad ji iš tiesų elgėsi keistai — tapo labai paslaptinga.

— Ar žinai, kas dar mane glumina šiame kambaryje?

— Kas?

— Pamirškim tuos apatinius — jie gali būti svarbūs, bet gali ir nieko nereikšti. Kambaryje nėra nieko slapto. Tai keista, nes ji baigia vidurinę. Turėtų būti kas nors, tiesa?

Kler svarstė.

— Kodėl, manai, taip yra? — ištarė ji.

— Panašu, kad ji labai stengiasi kažką nuslėpti. Mes turime patikrinti kitas vietas, kur ji galėtų laikyti asmeninius daiktus, ten, kur tu ir Erikas negalėtumėte pašniukštinėti. Gal jos mokyklinę spintelę?

— Apžiūrėsim dabar?

— Šiandien sekmadienis. Abejoju, ar mokykloje kas nors yra. Manau, geriau pirmiausia pasikalbėti su Rendžiu.

Ji susiraukė.

— Jo tėvas.

— Kas yra?

— Jis vardu Džeikas. Visi jį vadina Didžiuoju Džeiku. Jis aukštesnis už tave. O žmona — koketė. Praeitais metais per vienas Rendžio futbolo rungtynes Didysis Džeikas susimušė. Pridaužė vargšą vyruką iki sąmonės netekimo jo vaikams matant. Jis visiškas pamišėlis.

— Visiškas?

— Visiškas.

— Ak! — Mironas suvaidino, kad braukia prakaitą nuo kaktos. — Šiek tiek pamišusio man nereikia. O visiškas pamišėlis tinka.

20 skyrius

Rendis Volfas gyveno naujame Lorel Roudo kvartale. Naujų plytinių namų valdos turėjo daugiau erdvės nei Kenedžio oro uostas. Rankų darbo kaltiniai vartai buvo tiek praviri, kad Mironas įeitų. Kiemas atrodė tobulai sutvarkytas, o pievelė tokia žalia, jog atrodė, kad kas nors nupurškė ją žaliais dažais. Šalia įvažiavimo stovėjo trys visureigiai. Prie jų šliejosi ką tik nublizginta ir saulėje spindinti raudona korvetė. Mironas pradėjo niūniuoti Princo melodiją. Negalėjo susilaikyti.

Iš kiemo sklido pažįstamas teniso kamuoliuko smūgių garsas. Mironas patraukė to garso link. Ten tenisą žaidė keturios lanksčios damos. Visų plaukai buvo surišti į uodegas, visos vilkėjo prigludusia balta teniso apranga. Mironui labai patiko moterys, vilkinčios baltais tenisininkių drabužėliais. Viena iš tų lanksčių damų jau norėjo mušti kamuoliuką, bet pastebėjo jį. Jos kojos puikios, pagalvojo Mironas. Žvilgtelėjo dar kartą. Iš tiesų puikios.

Na, jis atėjo čia ne įdegusių kojų apžiūrinėti, bet kodėl nepasinaudojus proga?

Mironas pamojo ir žaviai nusišypsojo kamuoliuką mušti pasiruošusiai moteriai. Ši taip pat jam nusišypsojo ir parodė draugėms, kad minutėlę luktelėtų. Ji pribėgo prie jo. Tamsi kasa švysčiojo į šalis. Ji sustojo labai arti jo. Kvėpavo giliai. Teniso marškinėliai nuo prakaito buvo prigludę. Dėl to šiek tiek persišvietė, tačiau neatrodė, kad tai jai rūpėtų.

— Galėčiau kuo nors jums padėti?

Ji viena ranka pasirėmė sau į klubą.

— Labas, aš Mironas Bolitaras.

Ketvirtoji taisyklė iš Bolitaro meilikavimo knygos: sužavėk moteris pirmais žodžiais.

— Jūsų vardas, — ištarė ji, — man girdėtas.

Jai kalbant liežuvis labai judėjo.

— Ar jūs ponia Volf?

— Vadinkite mane Lorena.

Lorena Volf kalbėjo taip, kad kiekvienas jos ištartas žodis skambėjo lyg vilionė.

— Ieškau jūsų sūnaus Rendžio.

— Neteisingas atsakymas, — pasakė ji.

— Atleiskite.

— Turėjote pasakyti, kad aš atrodau pernelyg jauna būti Rendžio motina.

— Per daug akivaizdu, — ištarė Mironas. — Tokia protinga moteris kaip jūs supranta tai iš žvilgsnio.

— Gražiai išsisukote.

— Dėkui.

Kitos ponios susibūrė prie tinklo. Jos per pečius buvo persimetusios rankšluosčius ir gėrė kažką žalia.

— Kodėl jūs ieškote Rendžio?

— Man reikia su juo pasikalbėti.

— Na, taip, supratau tai. Bet gal galėtumėte pasakyti, apie ką?

Garsiai atsidarė namo durys. Pro jas išžengė milžiniškas vy-

ras — Mironas buvo šešių pėdų ir keturių colių ūgio, svėrė du šimtus penkiolika svarų, bet šis vyrukas buvo mažiausiai dviem coliais aukštesnis ir svėrė kokia trisdešimčia svarų daugiau.

Didysis Džeikas Volfas, suprato Mironas, — namuose.

Jo juodi plaukai buvo sušukuoti atgal. Jis reikšmingai sušnairavo.

— Pala, ar čia ne Styvenas Segalas? — vos girdimai ištarė Mironas.

Lorena Volf sukikeno.

Didysis Džeikas žengė artyn. Jis nesiliovė šnairavęs į Mironą. Šis kelias sekundes luktelėjo, o paskui pamerkė akį ir pamojo Didžiajam Džeikui. Neatrodė, kad jis būtų tuo apsidžiaugęs. Priėjo prie Lorenos, apkabino ją ir prisispaudė sau prie šono.

— Sveika, širdele, — ištarė jis, vis dar nenuleisdamas akių nuo Mirono.

— Na, labas ir tau! — atsiliepė Mironas.

— Ne su tavimi sveikinausi.

— Tad kodėl į mane žiūrite?

Didysis Džeikas susiraukė ir prisispaudė žmoną arčiau. Lorena susigūžė, bet nesipriešino. Mironas jau buvo matęs šitaip elgiantis. Jis įtarė, kad galiūnas labai pavydus ir nepasitikintis. Džeikas nuleido nuo jo akis tik bučiuodamas žmoną į skruostą ir prisispaudė ją dar tvirčiau. Paskui vėl įbedė žvilgsnį į Mironą.

Mironas mintyse pasišaipė, ar Didysis Džeikas tik nesiruošia nusišlapinti ant jos, kad pažymėtų savo teritoriją.

— Eik žaisti, brangioji. Aš susitvarkysiu.

— Mes vis tiek jau baigiame.

— Tada kodėl jums, ponios, nenuėjus vidun ko nors atsigerti?

Jis ją paleido. Atrodė, kad jai palengvėjo. Ponios nuėjo takeliu. Mironas vėl nužvelgė jų kojas. Dėl viso pikto. Moterys jam nusišypsojo.

— Ei, ko tu ieškai? — sušnypštė Didysis Džeikas.

— Galimų įkalčių, — atsakė Mironas.

— Ko?

Mironas vėl atsigręžė į jį.

— Nieko.

— Tai ko tada čia ieškai?

— Aš esu Mironas Bolitaras.

— Ir ką?

— Sąmojingas atsakymas.

— Ką?

— Nieko.

— Tu koks komikas?

— Man labiau patinka terminas komedijų aktorius. Komikai labai vienatipiai.

— Kas po?.. — Didysis Džeikas nutilo, atgavo pusiausvyrą. — Visada taip darai?

— Ką darau?

— Ateini nekviestas?

— Tai vienintelis būdas, kaip žmonės gali su manimi pabendrauti, — atsakė Mironas.

Didysis Džeikas palinko į priekį. Jis vilkėjo aptemptus džinsus ir šilkinius marškinius, kurių pernelyg daug sagų buvo neužsegta. Tarp krūtinės plaukų žybsėjo auksinė grandinė.

— Mėginsiu spėti, — ištarė Mironas. — Raudona korvetė. Ji tavo, tiesa?

Jis vėl pašnairavo.

— Ko tu nori?

— Norėčiau pasikalbėti su tavo sūnumi Rendžiu.

— Kodėl?

— Aš čia Bailų šeimos prašymu.

Jis sumirksėjo.

— Ir ką?

— Ar žinai, kad dingo jų dukra?

— Ir ką?

— Ta frazė „ir ką“. Ji nesensta, Džeikai, tikrai. Eimė Bail dingo, ir norėčiau apie tai pasikalbėti su tavo sūnumi.

— Jis su tuo neturi nieko bendra. Šeštadienio vakarą jis buvo namie.

— Vienas?

— Ne. Aš buvau su juo.

— O kaip Lorena? Ji irgi čia buvo? O gal vakarą leido kitur?

Didžiajam Džeikui nepatiko, kad Mironas pavadino jo žmoną vardu.

— Ne tavo reikalas, — atkirto jis.

— Kad ir kaip būtų, vis tiek noriu pasikalbėti su Rendžiu.

— Ne.

— Kodėl?

— Nenoriu, kad Rendis į tai veltųsi.

— Į ką?

— Ei, — jis bedė pirštu į Mironą. — Man nepatinka tavo požiūris.

— Nepatinka? — Mironas jam plačiai nusišypsojo ir laukė. Didysis Džeikas atrodė suglumęs. — Ar dabar geriau?

— Nešdinkis.

— Pasakyčiau: „Ir kas gi mane išmes", bet iš tikrųjų tu to ir tikiesi.

Didysis Džeikas nusišypsojo ir žengė prie Mirono.

— Nori sužinoti, kas tave išmes?

— Palauk, parepetuokim, ką dabar turiu sakyti, — Mironas pavaizdavo lyg verstų lapus. — Gerai, štai. Aš sakau: „Taigi kas?" Tada tu atsakai: „Aš."

— Kaip pirštu į akį.

— Džeikai?

— Ką?

— Ar kuris nors iš tavo vaikų yra namie? — paklausė Mironas.

— Ką? Ką tai turi bendra?

— Na, Lorena jau žino, kad tu nieko vertas, — atrėžė Mironas, nepajudėdamas nė per žingsnį, — bet nenorėčiau priploti tau subinę vaikams matant.

Džeiko kvėpavimas virto urzgimu. Jis neatsitraukė, tačiau jam sunku buvo išlaikyti žvilgsnį.

— Ai, tu to nevertas.

Mironas pavartė akis ir atsitraukė. Brandumas.

— Šiaip ar taip, mano sūnus išsiskyrė su ta šliundra.

— Sakydamas šliundra, turi omeny?..

— Eimę. Jis ją metė.

— Kada?

— Prieš tris, keturis mėnesius. Jam su ja nusibodo.

— Praeitą savaitę jie drauge ėjo į šokių vakarą.

— Tai tik dėl pramogos.

— Dėl pramogos?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Aš nenustebau, kad taip nutiko.

— Kodėl taip sakai, Džeikai?

— Nes Eimė nebuvo gera. Ji šliundra.

Mironas pajuto, kad jam užvirė kraujas.

— Kodėl taip sakai?

— Aš ją pažįstu, aišku? Pažįstu visą jos šeimą. Mano sūnaus laukia šviesi ateitis. Rudenį jis pradės mokytis Dartmute. Nenoriu, kad kas nors tam sutrukdytų. Taigi paklausyk manęs, ponas Krepšini. Aha, aš žinau, kas tu toks. Manai, kad esi labai kietas. Aukštas, stiprus studentas krepšininkas, kuris taip niekada ir netapo profu. Amerikietiška svajonė, kuri galiausiai susišiko. Kas nesusižeistų, papuolęs į tokią bėdą.

Didysis Džeikas išsiviepė.

— Pala, ar čia ta dalis, kur aš turėčiau palūžti ir apsižliumbti? — paklausė Mironas.

Didysis Džeikas įrėmė pirštą Mironui į krūtinę.

— Tiesiog laikykis kuo toliau nuo mano sūnaus, po velnių, supratai mane? Jis neturi nieko bendra su tos šliundros dingimu.

Mironas staigiai ištiesė ranką. Jis sučiupo Džeiką už kiaušų ir suspaudė. Džeiko akys išsprogo. Mironas atsistojo taip, kad niekas nematytų, ką jis daro. Paskui pasilenkė ir sušnibždėjo Džeikui į ausį.

— Mes daugiau niekada Eimės taip nebevadinsime, ar ne, Džeikai? Gali linktelėti.

Didysis Džeikas linktelėjo. Jo veidas pasidarė purpurinis. Mironas užsimerkė, nusikeikė ir paleido. Džeikas giliai įkvėpė, susvirduliavo ir suklupo ant vieno kelio. Mironas kvailai jautėsi, kad šitaip prarado savitvardą.

— Ei, klausyk, aš tik mėginu...

— Nešdinkis, — sušnypštė Džeikas. — Tiesiog... tiesiog palik mane ramybėje.

Ir šį kartą Mironas pakluso.

Nuo priekinės „Buick Skylark" sėdynės Dvyniai stebėjo, kaip Mironas išeina iš Volfų kiemo.

— Čia mūsų berniukas.

— Taigi.

Iš tiesų jie nebuvo dvyniai. Net ne broliai. Jie nebuvo panašūs. Tiesa, šventė gimtadienį tą pačią dieną — rugsėjo 24-ąją, bet Džebas buvo aštuoneriais metais vyresnis už Orvilą. Iš dalies dėl to juos dvyniais ir vadino — kad gimtadieniai tą pačią dieną. Be to, jie susipažino Minesotos Dvynių krepšinio rungtynėse — dar viena priežastis. Vieni sakė, kad jų susitikimą lėmė sadistiškas likimo vingis arba absurdiškai blogas žvaigždžių pasiskirstymas. Kiti teigė, kad jų ryšys ypatingas — dvi giminingos sielos atpažino viena kitą, lyg polinkis į žiaurumą bei psichozės būtų kažkoks magnetas, traukiantis vieną prie kito.

Džebas ir Orvilas susitiko Mineapolio stadiono pigiausiose vietose, kai Džebas, vyresnysis Dvynys, susimušė su penkiais besmegeniais kvailiais. Orvilas įsikišo, ir jiedu drauge pasidarbavo taip, kad visi penki priešininkai pateko į ligoninę. Tai įvyko prieš aštuonerius metus. Trys anie vyrukai dar ir dabar komos būsenos.

Džebas ir Orvilas liko drauge.

Tiedu vyrai, abu vienišiai, niekada nevedę ir ilgai su niekuo nedraugavę, tapo neišskiriami. Jie keliavo iš didmiesčio į didmiestį, iš miestelio į miestelį, visada savo kelyje palikdami sumaištį. Vien dėl malonumo jie užsukdavo į barus ir sukeldavo muštynes. Mėgaudavosi tuo, kad gali sudaužyti žmogų iki mirties, bet iš tikrųjų jo ne-

nužudyti. Kai jie sužlugdė narkotikų prekeivių gaują Montanoje, jų reputacija pagerėjo.

Džebas ir Orvilas neatrodė pavojingi. Džebas ryšėjo kaklaskarę ir vilkėjo švarką. Orvilas priminė vyriškį iš Vudstoko — plaukai surišti į uodegėlę, trijų dienų barzdelė, akiniai nuo saulės rausvais stiklais ir dryžuoti marškiniai. Jie sėdėjo automobilyje ir stebėjo Mironą.

Džebas pradėjo dainuoti — kaip visada angliškas dainas su ispaniškomis interpretacijomis. Dabar jis dainavo „Police" dainą „Žinutė butelyje".

— Tikiuosi, kad kas nors ras mano, tikiuosi, kad kas nors ras mano, tikiuosi, kad kas nors ras mano *mensaje en una bottella...*

— Man patinka, drauguži, — ištarė Orvilas.

— Ačiū, *mi amigo.*

— Žmogau, tu jaunesnis, turėtum tapti amerikiečių dievaičiu. Ispaniški žodžiai jiems patiktų. Net tai teisėjai Simonai, kuri visko nekenčia.

— Aš myliu Simoną.

— Ir aš.

Jie žiūrėjo, kaip Mironas lipa į automobilį.

— Kaip manai, ką jis veikė tame name? — paklausė Orvilas.

— Klausi manęs, ar tavo meilė didės, *yo no se, yo no se,* — sudainavo Džebas.

— „Beatles", tiesa?

— Bingo.

— O *yo no se.* Aš nežinau.

— Vėl teisingai.

— Žavu, — Orvilas žvilgtelėjo į automobilio laikrodį. — Gal turėtume paskambinti Ročesteriui ir pasakyti, kas vyksta?

Džebas gūžtelėjo pečiais.

— Galima.

Mironas Bolitaras pajudėjo. Jie nusekė iš paskos. Ročesteris pakėlė ragelį po antro signalo.

— Jis, na, išėjo iš tų namų, — pasakė Orvilas.

— Sekite jį, — paliepė Ročesteris.

— Doleriai tavo, — gūžteldamas pečiais ištarė Orvilas. — Bet aš manau, kad tai pinigų švaistymas, žmogau.

— Jis gali užsiminti, kur paslėpė mergaites.

— Jei mes, na, dabar prispaustume jo subinę, jis pasakytų viską, ką žino.

Dvejonės akimirka. Orvilas nusišypsojo ir kilstelėjo nykštį į viršų — gestas buvo skirtas Džebui.

— Aš prie jo namų, — pasakė Ročesteris. — Noriu, kad atgabentumėte jį čia.

— Tu prie ar jau?

— Prie ar jau?

— Na, prie jo namo ar viduje?

— Aš lauke. Savo automobilyje.

— Taigi tu nežinai, ar jis turi plazminį televizorių.

— Ką? Ne, nežinau.

— Jei mes ruošiamės šiek tiek jį pakankinti, apsidžiaugčiau, jei turėtų. Jei netyčia viskas užtruktų, supranti, ką sakau? „Jankiai“ žaidžia prieš Bostoną. Džebas ir aš visada žiūrime. Štai kodėl klausiu.

Vėl akimirka dvejonių.

— Gal ir turi, — ištarė Ročesteris.

— Būtų puiku. Beje, ar turi kokį planą?

— Aš palauksiu, kol jis grįš namo, — pasakė Dominikas Ročesteris. — Pasakysiu jam, kad noriu pasikalbėti. Mes įeisime vidun. Jūs įeisite vidun.

— Puiku.

— Kur jis dabar važiuoja?

Orvilas žvilgtelėjo į automobilio navigacinę sistemą.

— Ei, panašu, nebent aš klystu, kad mes važiuojame atgal į Bolitaro namus.

21 skyrius

Mironas buvo vos už dviejų kvartalų nuo savo namų, kai suskambo jo mobilusis.

— Ar kada tau pasakojau apie Singlę Šeiker? — paklausė Vinas.

— Ne.

— Ji privati detektyvė. Jei būtų šiek tiek karštesnė, tau nutįstų liežuvis.

— Tikrai puiku.

— Aš ją turėjau, — pasakė Vinas.

— Tau gerai.

— Aš atsitraukiau. Bet mes vis dar kalbamės.

— Oi.

Vinas kalbasi su moterimi, su kuria miegojo daugiau nei kartą — žmonių kalba tai prilygtų sidabrinėms vestuvėms.

— Ar yra kokia priežastis, dėl ko man dabar visa tai pasakoji? — paskui Mironas kai ką prisiminė. — Pala, privati detektyvė, vardu Singlė. Hestera Krimštein skambino jai, kai buvau apklausiamas, tiesa?

— Būtent. Singlė surinko naujos informacijos apie tas dingusias mergaites.

— Suorganizavai susitikimą?

— Ji laukia tavęs „Baumgarte".

„Baumgartas", seniai Mirono mėgstamas restoranas, siūlantis ir kinišką, ir amerikietišką maistą, visai neseniai atsidarė ir Livingstone.

— Kaip aš ją atpažinsiu?

— Pakankamai karšta, kad pakabintum liežuvį, — ištarė Vinas. — Kiek moterų „Baumgarte" atitiktų šį apibūdinimą?

Vinas padėjo ragelį. Po penkių minučių Mironas įžengė į restoraną. Singlė nenuvylė. Ji buvo labai gracinga, sudėta taip, lyg būtų atgijęs Marvelo komiškas piešinys. Mironas nuėjo pasisveikinti su restorano savininku Peteriu Činu. Peteris žiūrėdamas į jį susiraukė.

— Ką?

— Ji ne Džesika, — ištarė Peteris.

Mironas ir Džesika visada lankydavosi „Baumgarte“ Inglevude. Peteris taip ir neatsigavo po jų išsiskyrimo. Nerašyta taisyklė skelbė, kad Mironas negali čia atsivesti jokios kitos moters. Septynerius metus Mironas laikėsi šios taisyklės, tačiau daugiau dėl savęs nei dėl Peterio.

— Tai ne pasimatymas.

Peteris žvilgtelėjo į Singlę, paskui į Mironą, ir nutaisė tokią veido išraišką, lyg sakytų: „Ką bandai apgauti?“

— Čia ne pasimatymas, — pakartojo Mironas ir pridūrė: — Tu, žinoma, supranti, kad Džesikos nemačiau jau daugelį metų.

Peteris iškėlė pirštą į viršų.

— Metai lekia, bet širdis lieka toje pačioje vietoje, — išarė jis.

— Velnias.

— Ką?

— Tu vėl skaitei tas būrimo nesąmones, ar ne?

— Ten daug išminties.

— Štai ką tau pasakysiu. Geriau paskaityk šios dienos *New York Times* stiliaus priedą.

— Jau skaičiau.

— Ir?

Peteris vėl iškėlė pirštą į orą.

— Negali joti iš karto ant dviejų arklių, — ištarė jis.

— Ei, tai aš tau tai sakiau. Čia žydiška patarlė.

— Žinau.

— Ir ji čia netinka.

— Tiesiog sėskis, — Peteris numojo ranka. — Ir užsisakyk pats. Aš tau nepadėsiu.

Kai Singlė atsistojo su juo pasisveikinti, visos galvos taip persisuko, kad net kaklai sutraškėjo. Jie pasakė vienas kitam „labas“ ir atsisėdo.

— Taigi tu esi Vino draugas, — ištarė Singlė.

— Esu.

Akimirką jinai jį tyrinėjo.

— Neatrodai psichiškai nesveikas.

— Norėčiau manyti, kad esu stabilios psichikos.

Ji neturėjo jokių popierių.

— Ar turite policijos bylas? — paklausė Mironas.

— Jų nėra. Nėra net oficialaus tyrimo.

— Tai ką jūs sužinojote?

— Keitė Ročester iš bankomato išsiėmė pinigų. Paskui pabėgo. Nėra jokio kito paaiškinimo — tik protestas prieš tėvus.

— Ta tyrėja, kuri sulaikė mane oro uoste... — prabilo Mironas.

— Lorena Mjuzė. Beje, ji gera.

— Taip, Mjuzė. Ji klausė manęs apie Keitę Ročester. Manau, jie turi kažką, kas gali mane susieti su ja.

— Ir taip, ir ne. Jie turi kai ką, kas neabejotinai sieja Keitę ir Eimę. Bet nesu tikra, ar tai tiesiogiai susiję su jumis.

— Ir kas tai?

— Kalbama apie pinigų išėmimą iš bankomato.

— Tiksliau?

— Abi merginos pasinaudojo tuo pačiu „Citibank" Manhatane.

Mironas nutilo, mėgino suvokti.

Priėjo padavėjas. Naujas vyrukas. Mironas jo nepažinojo. Paprastai Peteris liepdavo padavėjui atnešti kelis nemokamus užkandžius. Bet ne šiandien.

— Esu pripratusi prie susižavėjusių vyrų žvilgsnių, — ištarė Singlė. — Bet šeimininkas šnairuoja į mane taip, lyg būčiau nusišlapinusi ant grindų.

— Jis ilgisi mano senosios draugės.

— Kaip miela.

— Nuostabu.

Singlė akimis sugavo Peterio žvilgsnį, pakrutino pirštus, rodydama savo vestuvinį žiedą, ir šūktelėjo jam:

— Jis saugus. Aš ištekėjusi.

Peteris nusisuko.

Singlė gūžtelėjo pečiais, paaiškino, kad bankomato apsaugos

kameros aiškiai nufilmavo Eimės veidą. Mironas bandė suprasti. Tačiau nepavyko.

— Yra dar vienas dalykas, kurį galbūt norėtumėte žinoti.

Mironas laukė.

— Yra tokia moteris, Edna Skilar. Ji — Šv. Barnabo ligoninės gydytoja. Policija tai labai slepia, nes Ročester tėvas tikras pakvaišėlis, bet akivaizdu, kad gydytoja Skilar, eidama gatve, pastebėjo Keitę Ročester.

Sindė papasakojo jam, kaip Edna Skilar nusekė paskui merginą į metro. Keitė buvo su vyriškiu ir prašė niekam nepasakoti, kad ją matė.

— Ar policija tuo susidomėjo?

— Kuo susidomėjo?

— Ar jie pabandė išsiaiškinti, kur yra Keitė, kas tas vyrukas ir visa kita?

— Kodėl jie turėtų tai daryti? Keitei Ročester aštuoniolika. Prieš pabėgdama ji išsiėmė pinigų. Ji turi įtakingą tėvą, kuris tikriausiai kaip nors ją engė. Policija turi kuo rūpintis. Daugybė tikrų nusikaltimų. Mjuzė tiria dvigubą žmogžudystę Rytų Oranže. Žmogaus jėgos ribotos. O tai, ką pasakė Edna Skilar, tik patvirtino, ką jie jau žinojo.

— Kad Keitė Ročester pabėgo iš namų.

— Būtent.

Mironas atsilošė.

— O tas faktas, kad jos abi pasinaudojo tuo pačiu bankomatu?

— Arba stulbinantis sutapimas...

— Jokiu būdu, — papurtė galvą Mironas.

— Sutinku. Jokiu būdu. O gal jos drauge planavo pabėgti? Yra priežastis, kodėl jos abi pasinaudojo tuo pačiu bankomatu. Tik aš nežinau kokia. Gal jos tai kartu planavo? Keitė ir Eimė mokėsi toje pačioje mokykloje, tiesa?

— Tiesa, bet daugiau jokio ryšio tarp jų neradau.

— Abiem po aštuoniolika, abi baigia vidurinę tame pačiame mieste, — Singlė gūžtelėjo pečiais. — Turi kas nors būti.

Ji buvo teisi. Jam reikia pasikalbėti su Ročesteriais, išsiaiškinti,

ką jie žino. Bet reikės būti atsargiam. Jis nenori atskleisti kitos reikalo pusės. Dar jam reikia pasikalbėti su ta gydytoja, Edna Skilar. Ji papasakotų, kaip atrodė tas vyras, su kuriuo ėjo Keitė Ročester, pasakytų, kur tiksliai Keitę matė, kuriuo metro traukiniu ji nuvažiavo ir į kurią pusę.

— Reikalas tas, — prabilo Singlė, — kad galbūt yra priežastis, kodėl Keitė ir Eimė pabėgo iš namų.

— Aš kaip tik galvojau apie tą patį, — pasakė Mironas.

— Jos gali nenorėti būti surastos.

— Tiesa.

— Ką ruošiatės daryti?

— Vis tiek jas surasti.

— O jei jos panorės likti ten, kur yra?

Mironas pagalvojo apie Eimę Bail. Pagalvojo apie Eriką ir apie Kler. Jie — geri žmonės. Jis svarstė, kas galėjo priversti Eimę nuo jų bėgti, kas tokio blogo paskatino ją šitaip pasielgti.

— Spėju, kad pagalvosiu tada, kai viską išsiaiškinsiu, — atsakė jis.

Vinas sėdėjo tamsiame striptizo klubo kampe. Niekas jam netrukdė. Žinojo, kad geriau nereikia. Jei jis norėtų, kad kas nors prieitų, jis jiems parodytų.

Iš automatinio patefono skambėjo viena šlykščiausių devintojo dešimtmečio dainų — *Mister Mister* „Broken Wings“. Mironas teigė, kad tai pati prasčiausia dešimtmečio daina. Vinas ginčijosi, kad *Starship* daina „We Built This City On Rock-n-Roll“ — dar blogesnė. Ginčas be jokio rezultato truko apie valandą. Taigi, kaip dažnai darydavo patekę į tokią situaciją, jie nuėjo pas Esperansą, kad ši išspręstų jų ginčą, bet, jos nuomone, blogiausia buvo *Kajagoogoo* daina „Too Shy Shy“.

Vinas mėgdavo sėdėti šiame kampe, žiūrėti ir mąstyti.

Mieste buvo apsistojusi aukščiausios lygos beisbolo komanda. Keli žaidėjai atėjo atsipalaiduoti į „džentelmenų klubą“ — tikras eu-

femizmas stiptizo klubui pavadinti. Čia dirbančios merginos tiesiog ėjo iš proto. Vinas stebėjo, kaip abejotino amžiaus striptizo šokėja prilipo prie vieno žaidėjo.

— Kiek, sakei, tau metų? — paklausė striptizo šokėja.

— Dvidešimt devyneri, — atsakė sportininkas.

— Oho, — ji papurtė galvą. — Tu neatrodai toks senas.

Vino veidą iškreipė ilgesinga šypsena. Jaunystė.

Vinzoras Hornas Lokvudas III gimė labai turtingas. Jis ir neapsimetinėjo, kad yra kitaip. Jam nepatiko multimilijardieriai, kurie gyrėsi sumaniu savo verslu, o iš tiesų viską pradėjo nuo tėvelio milijardų. Beveik neįmanoma būti genijumi, kai esi pasakiškai turtingas. Tiesą sakant, tai gali būti kliuvinys. Jei esi pakankamai protingas įžvelgti riziką, gali pamėginti jos išvengti. Toks mąstymo būdas — saugus mąstymas — niekada neatveda iki didžiulių turtų.

Vinas savo prabangų gyvenimą pradėjo Filadelfijoje. Jo šeima prekiavo vertybiniais popieriais. Jo protėvis buvo šios šalies iždo pirmasis sekretorius. Vinas ne tik gimė su sidabriniu šaukšteliu burnoje, bet jam net po kojomis gulėjo vien sidabras.

Jis taip ir atrodė.

Čia ir buvo bėda. Nuo pat jaunystės dėl šviesių plaukų, rausvo gymio, dailių bruožų, dėl tos savimi patenkinto žmogaus veido išraiškos aplinkiniai Viną iš karto pastebėdavo ir juo bjaurėdavosi. Vien pažvelgęs į Vinzorą Horną Lokvudą III suprasdavai, kad jis — elito žmogus, turintis neužtarnauto turto, žmogus, kuris visada į tave žvelgia iškėlęs lyg iš porceliano išskaptuotą nosį. Vien tik pažvelgus į tą, rodos, švelnų, išlepintą, privilegijuotą berniuką, sukildavo nepasitenkinimas ir pyktis dėl savo nesėkmių.

Dėl to buvo kilę bjaurių incidentų.

Būdamas dešimties, Vinas Filadelfijos zoologijos sode pametė iš akių savo mamą. Jį, vilkintį mažą mėlyną švarkelį su ant kišenės išsiuvinėtu kryžiumi, rado grupelė vietos mokyklos mokinių ir siau-bingai sumušė. Jis pateko į ligoninę ir jam vos pavyko išsaugoti inkstą. Fizinis skausmas buvo baisus. Tačiau dar siaubingesnė gėda būti išsigandusiam ir mažam.

Vinas nebenorėjo niekada daugiau to patirti.

Jis žinojo, kad žmonės greiti spręsti iš išvaizdos. Anoks čia įžvalgumas. Ir taip akivaizdu, kad esti išankstinis nusistatymas prieš afroamerikiečius, žydus ar dar kitokius žmones. Bet Vinui rūpestį kėlė paprastesnės nuostatos. Pavyzdžiui, pamatęs antsvorio turinčią moterį valgant spurgą, pajunti jai panieką. Iš karto nusprendi — ji nedisciplinuota tinginė, netvarkinga, tikriausiai kvaila ir jai neabejotinai trūksta savigarbos.

Keista, bet tas pat atsitikdavo, kai žmonės pamatydavo Viną.

Jis turėjo pasirinkimą. Galėjo likti už ribos, būti saugus privilegijuotame kokone, gyventi saugų, tačiau baimių kupiną gyvenimą. Arba kažką daryti.

Jis pasirinko pastarąjį kelią.

Pinigai palengvino gyvenimą. Kad ir kaip keista, Vinas visada manė, kad Mironas yra Betmeno įsikūnijimas, tačiau būtent Vino gyvenimas nuo pat vaikystės atitiko šį filmą. Vienintelė Briuso Veino neprilygstama jėga buvo milžiniški turtai. Jis panaudojo juos tam, kad galėtų kovoti su nusikaltėliais. Vinas su savo pinigais elgėsi panašiai. Jis pasamdė buvusius operatyvinių grupių — „Delta Force", „Green Berets" vadus, ir pradėjo pas juos treniruotis, lyg būtų vienas tų elitinių karių. Dar Vinas susirado geriausius pasaulyje trenerius, kad išmokytų jį valdyti šaunamuosius ginklus, peilius bei kovoti plikomis rankomis. Jam surado įvairiausių šalių kovos menų mokytojus — arba juos atskraidindavo į šeimos valdas, arba jis keliaudavo į užjūrius. Jis sužinojo viską apie skausmą, kaip jį sukelti nepaliekant žymių. Jis daug sužinojo apie elektroniką, užraktus, apie nusikaltėlių pasaulį ir apsaugos metodus.

Viskas susidėjo. Vinas tarsi kempinė gėrė visas technikos naujoves. Jis sunkiai, nepaprastai sunkiai dirbo, kasdien treniravosi mažiausiai po penkias valandas. Iš prigimties turėjo greitas rankas, alkį, troškimą, buvo drausmingas ir šaltakraujiškas — viskas, ko reikia.

Baimė pasitraukė.

Pakankamai išmokęs, Vinas pradėjo rodytis labiausiai narkomanų bei nusikaltėlių knibždančiuose miesto rajonuose. Jis eidavo

ten apsirengęs mėlynu švarku su kryželiais arba rausvais polo marškinėliais, kartais apsiavęs sportbačius be kojinių. Blogiukai pamatydavo jį ir apsilaižydavo. Jų akyse spindėdavo neapykanta. Jie puldavo. O Vinas mokėjo atsakyti.

Dabar, pradėjęs senti, Vinas suprato, kad gali būti ir geresnių kovotojų.

Bet nedaug.

Suskambo jo mobilusis. Jis pakėlė jį prie ausies ir ištarė:

— Kalbėk.

— Mes pasiklausėme vyruko, vardu Dominikas Ročesteris, pokalbių.

Skambino senas Vino kolega, iš kurio jis nieko nebuvo girdėjęs jau trejus metus. Nesvarbu. Jų pasaulyje taip būna. Jo nenustebino, kad buvo pasiklausoma. Matyt, Ročesteris kažkaip susijęs.

— Tęsk, — ištarė Vinas.

— Kai kas jam pranešė, kad tavo draugas Bolitaras susijęs su jo dukra.

Vinas laukė.

— Ročesteris turi saugesnį telefoną. Mes nesame tikri. Bet manome, kad jis paskambino Dvyniams.

Tyla.

— Pažįsti juos?

— Tik iš kalbų, — atsakė Vinas.

— Prisimink, ką girdėjęs, ir padvigubink. Vienas iš jų visiškai nenormalus. Jis nejaučia skausmo, bet jam labai patinka jį sukelti. Antrasis, vardu Džebas, mėgsta kandžiotis.

— Pasakok, — paragino Vinas.

— Kartą mes radome Dvynių, tiksliau Džebo dantimis, sudorotą vyruką. Iš kūno buvo likę tik raudonas klanas. Jis iškando tam vyrukui akis, Vinai. Vis dar negaliu užmigti tai prisiminęs.

— Gal tau reikėtų nusipirkti naktinę lemputę.

— Nemanyk, kad apie tai negalvojau. Jie mane gąsdina, — pasigirdo iš telefono, — kaip gąsdini ir tu.

Vinas žinojo, kad tokie žodžiai šio žmogaus pasaulyje — didžiulis komplimentas. Jį, Viną, prilygino Dvyniams.

— Ir tu manai, kad Ročesteris paskambino jiems tuoj po to, kai išgirdo apie Mironą Bolitarą?

— Taip, po kelių minučių.

— Ačiū už informaciją.

— Vinai, paklausyk, ką pasakysiu. Jie absoliutūs pakvaišėliai. Žinom apie vieną tokį vyruką, seną mafijos įžymybę iš Kanzaso. Jis juos pasamdė. Šiaip ar taip, nieko neišėjo. Tas mafijozas juos kažkodėl užkniso. Vyrukas nebuvo kvailys, norėjo juos papirkti, susitaikyti. Neišdegė. Dvyniai pasičiupo jo ketverių metų anūką. Ketverių, Vinai. Jie parsiuntė jį sukapotą gabalėliais. Paskui — įsiklausyk — jie paėmė to mafijozo pinigus. Tokią pačią sumą pinigų, kurią jis siūlė prieš tai. Jie neprašė nė skatiko daugiau. Ar supranti, ką aš sakau?

Vinas nuspaudė telefoną. Kartoti nebuvo reikalo. Jis puikiai suprato.

22 skyrius

Mironas rankoje laikė mobilųjį ir ketino skambinti Ali, kai priešais savo namus pastebėjo stovintį automobilį. Mironas nuleido telefoną ir pasuko į kiemą.

Ant bordiūro priešais kiemą sėdėjo vyras. Mironui priėjus, jis atsistojo.

— Mironas Bolitaras?

— Taip.

— Norėčiau su jumis pasikalbėti.

Mironas linktelėjo.

— Gal užeikime vidun? — pasiūlė jis.

— Žinote, kas aš?

— Žinau, kas jūs.

Tai buvo Dominikas Ročesteris. Mironas atpažino jį iš televizijos žinių reportažo. Jo veidas buvo žiaurus ir su tokiomis didelėmis poromis, kad galėtų įstrigti pėda. Nuo jo sklido pigus muskuso kvapas. Mironas sulaikė kvėpavimą. Jis pagalvojo, iš kur Ročesteris sužinojo, kad Mironas čia įsipainiojęs. Galbūt taip dar geriau, nes vis tiek norėjo su juo pasikalbėti.

Mironas nebuvo tikras, kada pajuto kažką keista. Galbūt tada, kai įsuko kitas automobilis. O gal gresiantį pavojų išdavė Dominiko Ročesterio eisena. Mironas matė, kad Ročesteris tikra bėda — blogiukas, su kuriuo jis nenorėtų turėti reikalų.

Bet vėlgi — kaip žaidžiant krepšinį. Būna akimirkų, kai Mironas taip įsitraukia į žaidimą — pašoka, pirštais įsitvėręs kamuolį, rankas iškėlęs prie kaktos, akis įsmeigęs į lanką, tik į lanką, ir laikas lyg sustoja, jis pats lyg sustoja pakibęs ore ir gali matyti visą aikštelę.

Kažkas čia buvo ne taip.

Mironas sustojo prie durų, rankoje laikydamas raktus. Jis atsisuko ir pažvelgė į Ročesterį. Jo akys buvo juodos — tokios, kurios į viską žiūri vienodai be emocijų — į žmogų, šunį, spintą, kalno viršūnę. Jos niekada nesikeičia, nesvarbu, ką mato, nesvarbu, ar dėl to reikėtų baimintis, ar džiaugtis.

— Kodėl mums nepasikalbėjus tiesiog čia? — ištarė Mironas.

Ročesteris gūžtelėjo pečiais.

— Jei taip norit...

„Buick Skylark" sulėtino greitį.

Mironas pajuto, kaip suvibravo jo mobilusis. Jis žvilgtelėjo į jį. Rodė Vino „Mieli skruostukai". Jis pakėlė telefoną prie ausies.

— Du labai blogi vyrukai... — ištarė Vinas.

Ir tada Mironas pajuto smūgį.

Trenkė Ročesteris.

Jo kumštis nuslydo Mirono viršugalviu. Instinktai buvo apsnūdę, bet Mironą išgelbėjo periferinis matymas. Paskutinę akimirką jis pamatė, kaip Ročesteris iškėlė kumštį. Jis pasilenkė laiku, kad išvengtų stipriausio smūgio. Skaudėjo, bet Ročesteriui krumplius tikriausiai labiau.

Telefonas nukrito ant žemės.

Mironas suklupo ant kelių. Jis čiupo ištiestą Ročesterio ranką už riešo. Ištiesė laisvosios rankos pirštus. Daugelis žmonių trenkia kumščiu. Kartais tai būtina, bet stipriai trenkdamas kumščiu gali susilaužyti ranką.

Smūgis delnu, ypač į jautrias vietas, dažnai daug stipresnis. Smogti kumščiu turi staigiai, tarsi smeigti. Negali panaudoti tiesioginės jėgos, nes smulkūs rankos kaulai negali pakelti smūgio. Bet jei trenki delnu, surietęs ir saugodamas pirštus, atlenkęs riešą atgal, o smūgį sutelkdamas į mėsingąją delno dalį, visa jėga eina iš pagrindinio rankos kaulo.

Štai taip Mironas ir pasielgė. Akivaizdu, kad dabar tinkamiausia vieta smogti buvo kirkšnis, bet Mironas suprato, kad Ročesteriui šios muštynės tikrai ne pirmos. Jis galėjo to tikėtis.

Ir tikėjosi, todėl gindamasis pakėlė kelį.

Tada Mironas smogė į diafragmą. Kai delnas atsitrenkė į pilvą po krūtinkauliu, stambiajam vyrui garsiai iš plaučių išsiveržė oras. Mironas patraukė Ročesterį už rankos ir nerangiai permetė jį lyg dziudo imtynininkas. Tiesą sakant, tikrose kovose visi metimai atrodo gana nerangūs.

Zona. Dabar jis buvo joje. Veiksmas aplinkui sulėtėjo.

Ročesteris tebebuvo ore, kai Mironas pamatė, kaip sustojo automobilis. Išlipo du vyrai. Ročesteris nudribo lyg akmenų maišas. Vyrai dabar skubėjo prie Mirono.

Jiedu šypsojosi.

Ročesteris raitėsi ant žemės, tačiau netrukus pakils. Tada jų bus trys. Aniedu vyrai iš automobilio pamažu artėjo. Jie neatrodė atsargūs ar sunerimę. Jie ėjo Mirono link laisvai, lyg žaidžiantys vaikai.

Du labai blogi vyrukai...

Praėjo dar kelios sekundės.

Vyras, išlipęs iš keleivio vietos, buvo susirišęs kasą ir priminė hipį vidurinės mokyklos dailės mokytoją. Per dešimtąją sekundės dalį Mironas pergalvojo susiklosčiusią situaciją. Štai kaip būna. Patekus į pavojų, laikas arba sulėtėja, arba mintys tiesiog skrieja. Sunku pasakyti, kaip iš tiesų.

Mironas pagalvojo apie gulintį ant žemės Ročesterį, apie du besiartinančius vyrus, apie Vino įspėjimą. Kodėl Ročesteris čia, kodėl jis puolė neprovokuojamas? Beje, Singlė sakė, kad Ročesteris pakvaišęs.

Atsakymas buvo akivaizdus: Dominikas Ročesteris mano, kad Mironas prisidėjo prie jo dukters dingimo.

Ročesteris tikriausiai sužinojo, kad Mironą apklausė policija ir tai nedavė jokios naudos. Tokio vyruko kaip Ročesteris tai netenkintų. Taigi jis padarys ką galėsiąs, po velnių, kad išpurtytų iš jo visą tiesą.

Dabar tiedu vyrai buvo gal tik už trijų žingsnių.

Kitas dalykas: jie norėjo pulti jį tiesiog čia, gatvėje, kur kas nors galėjo pamatyti. Tai rodė, kad padėtis darosi beviltiška. Tie vyrukai visai neapdairūs ir labai pasitiki savimi — tai Mironui nepatiko.

Taigi jis nusprendė: reikia bėgti.

Du vyrai turėjo pranašumą. Jie jau judėjo. Mironas pradėjo iš stovimos padėties.

Štai kur padės sportas.

Mirono kelio trauma neturėjo lemiamos reikšmės jo greičiui. Ji turėjo daugiau įtakos judėjimui šonu. Taigi Mironas žengė dešinėn, kad jie pasilenktų. Jie taip ir padarė. Tada jis puolė kairėn prie įvažiavimo. Vienas iš vyrų tik sekundės dalelę prarado pusiausvyrą. Jis tučtuojau atsitiesė. Kaip ir Dominikas Ročesteris.

Tačiau nerimauti reikėjo dėl ilgakasio „hipio“. Tas vyras buvo greitas. Jis kone lipo ant kulnų.

Mironas svarstė — gal jam smogti.

Bet ne. Vinas skambino įspėti. Jei jis taip pasielgė, vadinasi, šiedu vyrukai iš tiesų labai blogi. Jo persekiotojo neparklupdys vienas smūgis. O jei net ir taip nutiktų, akimirką stabtelėjęs Mironas suteiktų progą kitiems dviem jį sučiupti. Nėra laiko užsiimti „dailės mokytoju“, reikia skubėti.

Mironas pabandė bėgti greičiau. Jis norėjo atsiplėšti tiek, kad galėtų paskambinti Vinui ir pasakyti...

Mobilusis. Velnias, jis jo neturėjo. Jis iškrito, kai Ročesteris trenkė.

Jie jį vijosi. Keturi suaugę vyrai bėgo ramia priemiesčio gatvele. Ar kas nors juos stebi? Ką galvoja?

Mironas buvo pranašesnis, nes jis pažinojo apylinkes.

Jis nesigręžiojo per petį, tačiau girdėjo paskui skuodžiantį „dailės mokytoją". Netampi profesionaliu sportininku (kad ir trumpa buvo karjera, vis dėlto jis žaidė profesionalų krepšinį) nepatyręs daugybės dalykų. Drauge su Mironu vidurinę baigė dar šeši šimtai mokinių. Pro duris išėjo nesuskaičiuojama daugybė sportininkų. Bet nė vienas iš jų netapo profesionalu. Du ar trys žaidė krepšinį viduriniojoje lygoje. Vienas, gal du, pasirinko vieną ar kitą sportą. Viskas. Kiekvienas vaikas apie tai svajoja, bet tiesa ta, kad nė vienas to nepasiekia. Ne. Galvoji, kad tavo vaikas kitoks. Jis ne kitoks. Jis nepaklius į NBA, NFL arba MNB. Taip nenutiks.

Galimybės nedidelės.

Reikalas tas, kad pasirinkęs savąjį kelią Mironas labai sunkiai dirbo — po keturias penkias valandas per dieną pats vienas mėtė į krepšį, buvo nepaprastai gabus, teisingai mąstė... Bet visa tai nebūtų padėję jam pasiekti tokio lygio, jei jis nebūtų apdovanotas ypatingais fiziniais duomenimis.

Vienas iš tų duomenų buvo greitis.

Šnopavimas už jo tolo.

Kažkas, galbūt Ročesteris, šūktelėjo:

— Šauk jam į koją!

Mironas bėgo toliau. Jis turėjo tikslą. Dabar padės tai, kad jis pažįsta apylinkes. Jis lėkė į Kodingtono terasos kalvą. Pasiekęs viršų, jis pasiruošė. Žinojo, kad jei atsidurs ten gerokai anksčiau už juos, iš apačios jo nematys.

Pasiekęs reikiamą vietą, jis neatsigręžė. Kažkur kairėje tarp namų buvo slaptas takelis. Mironas vaikščiojo juo vaikystėje į pradinę mokyklą. Visi vaikai taip darė. Grįstas takelis tarp dviejų namų — Mironas žinojo, kad jis ten yra.

O tie labai blogi vyrukai — ne.

Takelis buvo gana vaikštomas, bet Mironas turėjo dar vieną mintį. Anksčiau kairėje stovinčiame name gyveno Horovitsai. Prieš daugelį metų Mironas su vienu iš jų tarp medžių buvo įsirengęs slėptuvę. Ponia Horovits tūžo dėl to. Dabar Mironas nėrė ten. Tarp krūmų iš Horovitsų kiemo Kodingtono terasoje į Seidenų teritoriją Kalvagūbrio kelyje anksčiau vedė takelis, kuriuo galima prašliaužti.

Mironas ranka praskyrė krūmus. Takelis vis dar čia. Jis puolė ant žemės ir keturiomis nušliaužė. Šakelės daužėsi jam į veidą. Bet neskaudėjo.

Išniręs kitoje pusėje, Seidenų kieme, jis pagalvojo, ar ši šeima dar čia tebegyvena. Atsakymą sužinojo greitai.

Ponia Seiden buvo kieme. Ji ryšėjo skarelę ir mūvėjo gumines pirštines.

— Mironai? — jos balse nebuvo girdėti dvejonės ar nuostabos. — Mironai Bolitarai, ar tai tu?

Su jos sūnumi Dagu jis lankė mokyklą; tiesa, šiuo takeliu jis nešliaužė nuo tada, kai buvo dešimties. Bet tokiuose miesteliuose kaip šis tai nesvarbu. Jei draugavai pradinėje mokykloje, ryšys visada išliks.

Ponia Seiden nupūtė sau nuo veido plaukų sruogeles. Ji žengė prie jo. Velnias! Jis nenorėjo įtraukti dar ko nors. Ji jau žiojosi kažką sakyti, bet Mironas nutildė ją pridėjęs pirštą sau prie lūpų.

Ji pamatė jo veido išraišką ir sustojo. Jis parodė jai, kad eitų į namą. Ji nežymiai linktelėjo ir nužingsniavo. Atidarė duris.

Kažkas sušuko:

— Kur, po galais, jis nubėgo?

Mironas laukė, kol ponia Seiden pradings už durų. Bet ji nėjo vidun.

Jų žvilgsniai susitiko. Dabar ponia Seiden pamojo ranka. Ji parodė jam, kad eitų vidun. Jis papurtė galvą. Pernelyg pavojinga.

Ponia Seiden stovėjo tiesi ir nejudėjo.

Net nesiruošė.

Iš krūmų pasigirdo kažkoks garsas. Mironas atsigręžė. Nutilo. Gal voverė? Negali būti, kad jie taip greitai jį surastų. Bet Vinas pa-

vadino juos „labai blogais“, vadinasi, savo srityje jie — geriausi. Vinas ne iš tų, kurie perdėtų. Jei jis sako, kad tie vyrukai labai blogi...

Mironas įsiklausė. Dabar jokio garso. Tai gąsdino jį dar labiau.

Jis nenorėjo, kad poniai Seiden kiltų pavojus. Jis dar kartą papurtė galvą. Tačiau ji stovėjo ir laikė praviras duris.

Nebuvo prasmės ginčytis. Tik keli padarai pasaulyje yra labiau užsispyrę už Livingstono motinas.

Pasilenkęs kiek įmanoma žemiau, jis nubėgo per kiemą ir nėrė pro praviras duris, kartu įstumdamas ir ją.

Moteris uždarė duris.

— Likite čia.

— Telefonas, — ištarė ponia Seiden, — štai ten.

Jis kabojo virtuvėje ant sienos. Mironas surinko Vino numerį.

— Aš už aštuonių mylių nuo tavo namų, — pasakė Vinas.

— Aš ne namie, — atsakė Mironas. — Esu Kalvagūbrio kelyje. — Jis atsigręžė į ponią Seiden, norėdamas sužinoti daugiau informacijos.

— Septyniasdešimt aštuoni, — ištarė ji. — Be to, čia Kalbagūbrio alėja, o ne kelias.

Mironas pakartojo. Jis pasakė Vinui, kad jų trys, įskaitant ir Dominiką Ročesterį.

— Tu ginkluotas? — paklausė Vinas.

— Ne.

Vinas nepamokslavo, bet Mironas žinojo, kad norėtų.

— Aniedu yra geri sadistai, — perspėjo Vinas. — Lauk pasislėpęs, kol aš atvyksiu.

— Mes niekur neisime, — pasakė Mironas.

Ir būtent tada su trenksmu atsilapojo durys.

Mironas atsigręžė kaip tik tuo metu, kai pro jas įlėkė „hipis dailės mokytojas“.

— Bėkit! — suriko Mironas poniai Seiden. Bet jis neketino tikrinti, ar ji pakluso. „Dailės mokytojas“ akimirką prarado pusiausvyrą. Mironas prišoko prie jo.

Bet jis buvo greitas, pasitraukė. Mironas suprato, kad nepataikys.

Tad pakėlė kairiąją ranką tikėdamasis tvoti „menininkui“ į pasmakrę. Bet pataikė tik į galvą iš nugaros, smūgį sušvelnino kasa. „Menininkas“ susvirduliavo. Jis pasisuko ir trenkė Mironui į šonkaulius.

Vyras buvo labai greitas.

Vaizdas vėl sulėtėjo. Tolumoje Mironas girdėjo žingsnius. Bėgo ponia Seiden. „Dailės mokytojas“ giliai kvėpuodamas nusišypsojo Mironui. Iš smūgio greičio Mironas suprato, kad turbūt neturėtų stovėti ir kumščiuotis. Mirono pranašumas buvo ūgis. Ir tai reiškė, kad reikia priešininką pargriauti.

Priešininkas apsisuko, pasiruošęs trenkti dar kartą. Mironas užgriuvo ant jo. Sunku kam nors smarkiai trenkti, ypač didesniam už save, kai ant tavęs užgriūna. Mironas sugriebė „dailės mokytoją“ už marškinių per pečius. Jis pasuko jį norėdamas pargriauti ir tuo pat metu pakėlė dilbį.

Mironas tikėjosi dilbiu įsiremti vyrui į nosį. Mironas svėrė du šimtus penkiolika svarų. Tiek sverdamas ir visu svoriu krisdamas įsirėmęs kam nors į nosį, tikrai ją suknežinsi.

Bet vėlgi „dailės mokytojas“ buvo sumanus. Jis suprato, ką Mironas rengiasi daryti. Jis šiek tiek pasilenkė. Ir Mirono dilbis dabar įsirėmė į rausvus jo saulės akinius. „Dailės mokytojas“ užsimerkė ir patraukė taip, kad griūtų abu. Jis dar pakėlė kelį Mironui prie paširdžio. Mironui teko įtraukti pilvą, kad apsisaugotų. Dėl to smūgis dilbiu neišėjo toks stiprus.

Kai jie nugriuvo ant grindų, vieliniai akinių rėmeliai sulinko, tačiau iš tiesų daugiau nieko bloga neatsitiko. Dabar įsismagino „dailės mokytojas“. Jis nusikratė savo svorio. Jo kelis irgi nepadarė žalos, nes Mironas išrietė nugarą. Tačiau dabar „dailės mokytojas“ įsirėmė keliu ir permetė Mironą sau per galvą. Mironas persirito kūlvirsčiu. Po sekundėlės jie abu jau stovėjo ant kojų vienas priešais kitą.

Štai ko nepasakojama apie muštynes: visada jauti nepakeliamą, paralyžiuojančią baimę. Pirmuosius kelis kartus, kai Mironas pajuto kojose tvinksintį stresą, tokį, kad net abejojo, ar iš viso pajėgs išstovėti, jis pasijuto esąs niekingiausias bailys. Vyrai, kurie tik kartą ar du įsivėlė į muštynes gerdami bare ir pajuto tą dilgsėjimą kojose, visada

pajunta gėdą. Nereikėtų. Tai ne bailumas. Tai natūrali fizinė reakcija. Visi taip jaučiasi.

Svarbiausias klausimas — kaip su ta baime kovoti? Iš patirties sužinai, kad ją galima kontroliuoti, net atsikratyti. Reikia kvėpuoti. Reikia atsipalaiduoti. Jei tave partrenks, kai esi įsitempęs, gali pridaryti daug žalos.

Vyras numetė šalin savo sulankstytus akinius. Jo akys susitiko su Mirono akimis. Tai žaidimo dalis. Stebėti. Vyrukas buvo geras. Vinas taip ir sakė.

Bet toks buvo ir Mironas.

Ponia Seiden suriko.

Abu vyrai nė nežvilgtelėjo garso pusėn. Bet Mironas suprato, kad jam reikia iki jos nusigauti. Jis metėsi į priekį tik tiek, kad „menininkas" žengtų atatupstas, o paskui nėrė į namo priekį, iš kur atsklido riksmas.

Laukujės durys buvo praviros. Ten stovėjo ponia Seiden. O šalia jos, pirštais įsikabinęs jai į ranką, stovėjo kitas iš automobilio išlipęs vyras. Vyrukas buvo keleriais metais vyresnis už „dailės mokytoją" ir ryšėjo kaklaskarę. Kak-las-ka-rę! Jis atrodė kaip Rodžeris Heilis iš seno televizijos šou „Aš svajoju apie Džeinę".

Nėra laiko.

„Dailės mokytojas" jau lipo ant kulnų. Mironas pasisuko šonu. „Dailės mokytojas" puolė, bet Mironas buvo pasirengęs. Jis pagavo jo ranką ir savąja apsivijo vyrui apie kaklą.

Mironas jį laikė.

Bet dabar, klaikiai surikęs, prie Mirono puolė „Kaklaskarė".

Dar stipriau spausdamas kaklą, Mironas pabandė spirti. „Kaklaskarė" griuvo ant krūtinės. Jis pasirideno ir įsikabino Mironui į koją.

Tada sugebėjo išsilaisvinti „dailės mokytojas". Jis įtempė delną ir nusitaikė Mironui į gerklę. Šis pasilenkė taip, kad smūgis teko smakrui. Barkštelėjo dantys.

„Kaklaskarė" laikėsi įsitvėręs Mirono kojos. Šis bandė jį nuspirti. Dabar „dailės mokytojas" jau juokėsi. Laukujės durys vėl atsilapojo. Mironas meldėsi, kad tai būtų Vinas.

Ne.

Pasirodė Dominikas Ročesteris. Jis buvo uždusęs.

Mironas jau norėjo surikti įspėdamas ponią Seiden, bet tuo metu jį nusmelkė lig šiol nepatirtas skausmas. Mironas sustaugė. Pažvelgė žemyn į savo koją. „Kaklaskarės“ galva buvo nuleista.

Jis kando Mironui į koją.

Mironas vėl suriko ir šis garsas sumišo su „dailės mokytojo“ juoku bei raginimo šūksniais.

— Varyk, Džebai! Uhu-u-u!

Mironas spardėsi, bet „Kaklaskarė“ kando vis giliau, grauždamas lyg terjeras.

Skausmas buvo nežmoniškas, persmelkiantis visą kūną.

Mironą užvaldė panika. Jis sutrepseno laisvąja koja. „Kaklaskarė“ laikėsi įsitvėręs dantimis lyg šuo. Mironas spyrė stipriau, galiausiai koja smogė vyrui į galvą. Jis stipriai atsistūmė. Pagaliau jam pavyko išsilaisvinti. „Kaklaskarė“ atsisėdo ir kažką išspjovė iš burnos. Mironas baisėdamasis suvokė, kad tai jo mėsos gabalas.

Jie puolė. Visi trys. Užgriuvo.

Mironas nėrė galva pirmyn ir pasisuko. Susidūrė su kažkieno smakru. Pasigirdo niurnėjimas ir keiksmai. Bet kažkas kitas smogė jam į pilvą.

Jis vėl koja pajuto dantis toje pačioje vietoje, prie atviros žaizdos.

Vinas. Kur, po velnių, Vinas?..

Jis spardėsi iš skausmo galvodamas, ką daryti toliau, ir tada išgirdo dainingą balsą:

— O, pone Bolitarai?..

Mironas pakėlė akis. Tai buvo „dailės mokytojas“. Vienoje rankoje jis laikė pistoletą. Kita buvo įsikibęs į plaukus poniai Seiden.

23 skyrius

Jie nutempė Mironą į didelę drabužinę antrame aukšte ir paguldė ant grindų. Rankas tvirtai surišo už nugaros, supančiojo kojas. Priešais jį rankoje laikydamas ginklą stovėjo Dominikas Ročesteris.

— Skambinai savo draugui Vinui?

— Kam tokiam? — ištarė Mironas.

Ročesteris susiraukė.

— Manai, kad mes kvailiai?

— Jei žinote, kas yra Vinas, — pasakė Mironas, žiūrėdamas jam į akis, — ir tai, ką jis gali padaryti, tada atsakymas yra „taip". Manau, jūs kvailiai.

Ročesteris išsišiepė:

— Dar pažiūrėsim.

Mironas greitai apgalvojo situaciją. Langų čia nėra, taigi ir galimybės čia patekti. Štai kodėl į šitą vietą jį atitempė. Kad Vinas negalėtų pulti jų iš lauko ar iš tolo. Jie tai suprato, apsvarstė, buvo pakankamai protingi, kad surištų jį ir atvilktų čionai.

Negerai.

Dominikas Ročesteris buvo ginkluotas. „Dailės mokytojas" irgi. Iš tiesų praktiškai neįmanoma čia patekti. Bet jis pažinojo Viną. Mironas tiesiog turi duoti jam šiek tiek laiko.

Dešinėje jo stovėjo ir vis dar šypsojosi mėgėjas kandžiotis. Jam ant dantų buvo matyti kraujo — Mirono kraujo. „Dailės mokytojas" atsistojo kairėje.

Ročesteris pasilenkė prie pat Mirono. Vis dar buvo juntamas odekolono kvapas, tik dar šlykštesnis nei pirma.

— Dabar aš pasakysiu tau, ko noriu, — ištarė jis. — O paskui paliksiu tave vieną su Orvilu bei Džebu. Matai, aš žinau, kad tu kažkaip susijęs su tos mergaitės dingimu. Jei esi susijęs su ja, tai turi būti susijęs ir su Keite. Logiška, ar ne?

— Kur ponia Seiden?

— Niekas jos neskriaus.

— Aš neturiu nieko bendra su tavo dukra, — pasakė Mironas. — Aš tiesiog pavėžėjau Eimę. Ir viskas. Policija tai patvirtins.

— Tu pasisamdei advokatę.

— Ne. Advokatė atvažiavo pati. Atsakiau į visus klausimus. Papasakojau jiems, kad Eimė paskambino man ir paprašė pavežti. Parodžiau jiems, kur ją išleidau.

— O kaip mano dukra?

— Aš jos nepažįstu. Gyvenime nebuvau jos sutikęs.

Ročesteris žvilgtelėjo į Orvilą ir Džebą. Mironas nežinojo, kuris yra kuris. Jam nuo įkandimo labai skaudėjo koją.

„Dailės mokytojas" iš naujo rišosi kasą, tvirtai perrišo ją juostele.

— Aš juo tikiu, — pasakė jis.

— Bet, — pridūrė jo bendras, — mes turime, netgi privalome įsitikinti, *tengo que ser seguro*.

„Dailės mokytojas" susiraukė:

— Kas čia?

— Kylie Minogue.

— O, gana negirdėta, drauguži.

Ročesteris atsitiesė.

— Jūs, vyrukai, dirbkit savo darbą. Aš pasaugosiu apačioje.

— Palauk, — šūktelėjo Mironas. — Aš nieko nežinau.

Ročesteris minutėlę žiūrėjo į jį.

— Ji mano dukra. Negaliu nepamėginti. Taigi dabar Dvyniai su tavimi padirbės. Jei po to vis dar pasakosi tą pačią istoriją, žinosiu, kad tu čia niekuo dėtas. Bet jei prikišai nagus, galbūt aš išgelbėsiu savo vaiką. Ar supranti, ką sakau?

Ročesteris pasuko prie durų.

Dvyniai prišliaužė arčiau. „Dailės mokytojas" stumtelėjo Mironą. Paskui atsisėdo jam ant kojų. „Kaklaskarė" apžergė Mironui krūtinę. Jis pažvelgė žemyn ir išsišiepė. Mironas nurijo seiles. Jis pabandė jį nustumti nuo savęs, bet surištomis už nugaros rankomis tai buvo neįmanoma. Žarnos net susitraukė iš baimės.

— Palauk, — vėl šūktelėjo Mironas.

— Ne, — atsiliepė Ročesteris. — Tu vilkini. Šoksi, dainuosi, pasakosi pasakas...

— Ne, visai ne...

— Leisk man užbaigti, gerai? Privalai suprasti. Turi palūžti, tik tada aš tavimi patikėsiu. Dvyniai puikiai moka palaužti žmogų.

— Tiesiog išklausyk mane, gerai? Aš bandau surasti Eimę Bail...

— Ne.

— ...ir jei aš ją rasiu, gali būti, kad rasiu ir tavo dukrą. Sakau tau. Klausyk, tu apie mane pašniukštinėjai, tiesa? Štai kaip sužinojai apie Viną.

Ročesteris sustojęs laukė.

— Turėjai sužinoti, kuo aš užsiimu. Aš padedu žmonėms, kai jie pakliūva į bėdą. Aš pavežiau tą mergaitę, ir ji dingo. Esu skolingas jos tėvams, ir ją surasiu.

Ročesteris pažvelgė į Dvynius. Tolumoje Mironas girdėjo automobilio radiją, trūkinėdama skambėjo daina. Tai buvo *Starship* kūrinys „We Built This City on Rock-n-Roll".

Antra iš blogiausių pasaulio dainų, pagalvojo Mironas.

„Kaklaskarė" pradėjo niūniuoti drauge:

— Mes pastatėme *este ciudad*, mes pastatėme *este ciudad*, mes pastatėme *este ciudad*...

„Hipis dailės mokytojas", vis dar sėdėdamas Mironui ant kojų, pradėjo kinkuoti galvą, aiškiai pritardamas savo kolegos vokalui.

— Aš sakau tiesą, — ištarė Mironas.

— Vienaip ar kitaip, — atkirto Ročesteris, — sakai tiesą ar ne, Dvyniai čia. Jie išsiaiškins. Supranti? Negali jiems meluoti. Pasiekęs tam tikrą skausmo ribą, tu pasakysi viską, ką mums reikia žinoti.

— Tada jau bus per vėlu, — pasakė Mironas.

— Jie neužtruks, — patikino Ročesteris ir pažvelgė į „dailės mokytoją".

Šis patvirtino:

— Pusę valandos, daugiausia valandą.

— Aš ne tai turiu omenyje. Būsiu per daug sužeistas. Nepajėgsiu judėti.

— Jo žodžiuose yra prasmės, — pastebėjo „dailės mokytojas".

— Mes paliekame žymes, — pridūrė jo bendras, kaukšteldamas dantimis.

Ročesteris galvojo.

— Orvilai, kur jis užsuko prieš važiuodamas namo?

„Dailės mokytojas" pasakė jam Rendžio Volfo adresą ir papasakojo apie pietus. Jie jį sekė, o Mironas nepastebėjo. Arba jie labai geri, arba Mironas siaubingai apsileido — arba ir viena, ir kita. Ročesteris paklausė Mirono, ko jis važiavo į abi vietas.

— Tame name gyvena Eimės vaikinas, — paaiškino Mironas. — Bet jo nebuvo namie.

— Manai, kad jis kaip nors su tuo susijęs?

Mironas suprato, kad geriau atsakyti teigiamai.

— Norėjau pasikalbėti su Eimės draugais, sužinoti, kaip ji jautėsi. Kas geriau apie tai papasakotų nei jos vaikinas?

— O pietūs?

— Susitikau su savo informatoriumi. Norėjau sužinoti, ką jie žino apie tavo dukrą bei Eimę. Bandau rasti jas siejantį ryšį.

— Ir ką gi jau sužinojai?

— Aš tik pradedu.

Ročesteris vėl susimąstė. Paskui lėtai papurtė galvą.

— Aš girdėjau, kad tu tą Bailų mergaitę paėmei antrą nakties.

— Teisingai.

— Antrą nakties, — pakartojo jis.

— Ji man paskambino.

— Kodėl? — jo veidas išraudo. — Nes tau patinka pavežti moksleives?

— Visai ne tai.

— O, spėju, jog ruošiesi man pasakyti, kad tai nekalta.

— Taip ir yra.

Mironas matė, kaip stiprėja jo įsiūtis. Baigta.

— Stebėjai to iškrypėlio Maiklo Džeksono teismą?

Klausimas Mironą suglumino.

— Gal tik šiek tiek.

— Jis miega su mažais berniukais, tiesa? Jis tai pripažįsta. Bet paskui pareiškia: „O, bet tai nekalta..."

Dabar Mironas suprato, kur jis lenkia.

— Ir štai tu dabar man sakai, kad vėlią naktį važiavai paimti moksleivės. Antrą valandą nakties. Ir paskui priduri: „O, bet tai nekalta."

— Paklausyk manęs...

— Nea, jau pakankamai prisiklausiau.

Ročesteris linktelėjo Dvyniams, kad pradėtų.

Praėjo pakankamai laiko. Mironas tikėjosi, kad Vinas jau čia. Jis tikriausiai laukia, kol nukryps jų dėmesys. Mironas nepajėgė judėti, taigi pabandė kai ką kita.

Be jokio perspėjimo jis pradėjo klykti.

Rėkė kiek galėdamas garsiau ir ilgiau, net ir po to, kai Orvilas sugrūdo jam į gerklę kumštį.

Bet riksmas pasiekė tikslą. Sekundę visi spoksojo į jį. Tik sekundę. Ne ilgiau.

Tačiau to pakako.

Ročesterio kaklą apsivijo ranka, o į kaktą buvo įremtas pistoletas. Šalia jo materializavosi Vino veidas.

— Kitą kartą, — suraukdamas nosį ištarė Vinas, — prašyčiau susilaikyti ir nepirkti odekolono vietinėje Esekso parduotuvėje.

Dvyniai žaibiškai sureagavo. Per sekundėlę jie nušoko nuo Mirono. Igakasis dabar stovėjo tolimajame kampe. Jo bendras nusirito už Mirono ir kilstelėjo jį kaip priedangą. Dabar ir jis rankoje laikė ginklą. Įrėmė jį Mironui į sprandą.

Aklavietė.

Vinas vis dar laikė ranka apsivijęs Ročesterio kaklą. Jis užspaudė trachėją. Ročesterio veidas išraudo, jam trūko oro. Akys išvirto. Po kelių sekundžių Vinas padarė kai ką netikėto: jis atleido savo gniaužtus. Ročesteris ėmė gaudyti orą. Naudodamasis juo kaip priedanga Vinas, tebelaikydamas pistoletą jam prie galvos, nukreipė vamzdį į „dailės mokytoją".

— Neleisdamas jam kvėpuoti, — neva aiškindamasis ištarė Vinas, — padaryčiau paslaugą — jis nebeužuostų to siaubingo odekolono.

Dvyniai tyrinėjo Viną taip, lyg šis būtų koks mažas ir mielas

daikčiukas, už kurio jie užkliuvo eidami mišku. Neatrodė, kad jie jo bijotų. Vos tik Vinas čia pasirodė, jie suderino savo judesius, lyg anksčiau jau būtų tai darę.

— Įsėlinti štai šitaip, — prabilo igakasis, šypsodamasis Vinui. — Dtauguži, tai kvailas poelgis.

— Toli gražu, — atrėžė Vinas. — Kaip pažiūrėsi.

Jis susiraukė.

— Šaipaisi iš manęs, žmogau?

— Lengva. Žavu. Gražios frazės.

Ilgakasis žvilgtelėjo į savo bendrą, lyg sakytų: *Tiki tuo vyruku?*

— O, vyruti, nesupranti, su kuo turi reikalą.

— Meskit ginklus, — ištarė Vinas, — arba nudėsiu jus abu.

Dvyniai vėl nusišypsojo, jiems šis žaidimas patiko.

— Drauguži, ar kada mokeisi matematikos?

Vinas pažvelgė į ilgakasį.

— Aha.

— Taigi mes turime du ginklus. Tu turi vieną.

Jo bendras padėjo galvą Mironui ant peties.

— Tu, — kreipėsi jis į Viną, laižydamasis lūpas. — Tu neturėtum mums grasinti.

— Tu teisus, — atsakė Vinas.

Visų akys buvo įsmeigtos į ginklą šalia Ročesterio smilkinio. Tai ir buvo klaida. Čia lyg klasikinis mago triukas. Dvyniai nesusimąstė, kodėl Vinas patraukė ranką Ročesteriui nuo gerklės. O priežastis buvo paprasta: pasinaudodamas Ročesterio kūnu kaip uždanga, jis išsitraukė antrą pistoletą.

Mironas pakreipė galvą šiek tiek į kairę. Kulka iš antrojo ginklo, to, kurio nebuvo matyti iš už Ročesterio kairiojo klubo, įsmigo Mirono skriaudėjui tiesiai į kaktą. Jis mirė akimirksniu. Mironas pajuto, kad kažkas užtiško jam ant skruosto.

Tuo pat metu Vinas iššovė ir iš pirmojo pistoleto, to, kurį laikė Ročesteriui prie galvos. Kulka pataikė ilgakasiui į gerklę. Jis nugriuvo, rankomis susigriebęs už kaklo. Jis tikriausiai būtų tuoj miręs arba nukraujavęs, bet Vinas nerizikavo.

Antroji kulka įsmigo tam vyrui į tarpuakį.

Tada Vinas atsigręžė į Ročesterį.

— Tik kvėptelk ir baigsi taip, kaip jie.

Ročesteris stengėsi nė nekrustelėti. Vinas pasilenkė prie Mirono ir atrišo virves. Jis pažvelgė į šalia gulintį nejudantį kūną.

— Dabar kandžiokis, — pasakė jis lavonui. Tada atsisuko į Mironą. — Gavai? Pakandžiojo?

— Labai linksma. Kur ponia Seiden?

— Ji saugi toje vietoje, bet tau teks sukurti jai įtikimą istoriją.

Mironas susimąstė.

— Ar paskambinai į policiją? — paklausė Mironas.

— Dar ne. Dėl viso pikto, jei tu norėtum paklausinėti.

Mironas pažvelgė į Ročesterį.

— Pasikalbėk su juo apačioje, — ištarė Vinas, tiesdamas Mironui pistoletą. — Aš įvarysiu automobilį į garažą ir pradėsiu tvarkytis.

24 skyrius

Tvarkymas.

Mironas nutuokė, ką Vinas turėjo omeny, nors atvirai apie tai jiedu niekada nesikalbėjo. Vinas turėjo daug valdų, įskaitant ir nuošalią vietovę Sasekso apygardoje Naujajame Džersyje. Aštuoni akrai žemės. Didžioji dalis — neįžengiamas miškas. Jei mėgintum sužinoti, kas šeimininkas, rastum tik kompanijos pavadinimą Kaimanų salose. Ir jokių pavardžių.

Buvo laikas, kai Mironas pyko dėl to, ką darė Vinas. Buvo laikas, kai jautėsi įžeistas. Jis skaitė savo senam draugui ilgus moralus apie gyvybės šventumą, pavojus ir panašiai. Kartą Vinas tik pažvelgė į jį ir sumurmėjo tris žodžius:

— Mes arba jie.

Vinas tikriausiai dar būtų galėjęs palaukti minutę ar dvi. Gal-

būt jis su Dvyniais būtų radęs bendrą kalbą. Išeina vieni, išeina kiti — niekas nenukenčia. Taip galėjo būti. Bet nebuvo.

Dvyniai tam tikra prasme tapo lavonais tą minutę, kai pasirodė Vinas.

Blogiausia tai, kad Mironas nesijautė dėl to blogai. Jis nusipurtė. Ir tada suprato, kad išmintinga buvo juos nužudyti, kad jų akys nekels jam košmarų... štai tada jis suvokė, kad reikia liautis gelbėti žmones, žaisti vaikštant plonyte linija ir balansuojant tarp gero ir blogo. Tai išplėšia dalį sielos.

O gal ne.

Gal balansuodamas ant ribos — tiesiog pamatai siaubingą realybę? Faktas toks: milijonas ilgakasių Orvilų ar Džebų neverti nė vienos gyvybės, tokios nekaltos kaip Brendos Sloter, Eimės Bail ar Keitės Ročester, arba jo kareivio sūnaus Džeremio Dauningo.

Gal ir amoralu taip galvoti, bet tokia tiesa. Taip Mironas mąstė ir apie karą. Giliai širdyje, ten, kur niekas negalėjo matyti ir girdėti, Mironas pripažino sau, kad jam nė kiek nerūpi tie civiliai, mėginantys išgyventi toje šiukšlių pilnoje dykumoje. Jam nerūpėjo, iškovos jie demokratiją ar ne, ar gaus laisvę ir ar taps jų gyvenimas geresnis. Vienintelis dalykas, kuris jam rūpėjo — tokie vaikinai kaip Džeremis. Jei reikia, te žūna šimtai, tūkstančiai priešų. Tik kad nieko nenutiktų jo berniukui.

Mironas sėdėjo priešais Ročesterį.

— Aš nemelavau. Mėginu surasti Eimę Bail.

Ročesteris tiesiog spoksojo.

— Ar žinai, kad abi merginos pasinaudojo tuo pačiu bankomatu?

Ročesteris linktelėjo.

— Turi būti priežastis. Tai ne sutapimas. Eimės tėvai nepažįsta tavo dukters. Jie nemano, kad ir Eimė ją pažinojo.

Pagaliau Ročesteris prabilo.

— Klausiau savo žmonos ir vaikų, — tyliai ištarė jis. — Nė vienas jų nemano, kad Keitė pažinojo Eimę.

— Bet abi merginos lankė tą pačią mokyklą, — pareiškė Mironas.

— Mokykla didelė.

— Yra kažkoks ryšys. Turi būti. Mes tiesiog jo nerandame. Taigi noriu, kad tu su savo šeima pradėtumėte ieškoti tos sąsajos. Apklauskit Keitės draugus. Peržiūrėkit jos daiktus. Kažkas sieja jūsų dukrą su Eime. Kai tai sužinosim, priartėsim prie jų.

— Tu nesiruoši manęs nužudyti, — ištarė Ročesteris.

— Ne.

Jo žvilgsnis nukrypo į laiptų viršų.

— Tavo vyrukas pasielgė teisingai. Turiu omeny, kad nugalabijo Dvynius. Jei būtumėte juos paleidę, jie būtų kankinę tavo motiną tol, kol ši būtų prakeikusi dieną, kai tu gimei.

Mironas nusprendė patylėti.

— Buvau kvailas, kad juos pasamdžiau, — pasakė Ročesteris. — Tačiau mane buvo apėmusi tokia neviltis.

— Jei ieškai atleidimo, eik velniop.

— Tiesiog mėginu paaiškinti, kad suprastum.

— Nenoriu suprasti, — atkirto Mironas. — Noriu surasti Eimę Bail.

Mironui teko važiuoti į greitosios pagalbos punktą. Gydytojas pažvelgė į įkąstą koją ir papurtė galvą.

— Jėzau, jus užpuolė ryklys?

— Šuo, — sumelavo Mironas.

— Reikėjo jį nudėti.

— Jau padaryta, — įsiterpė Vinas.

Gydytojas susiuvo žaizdą ir sutvarstė. Velniškai skaudėjo. Jis davė Mironui tepalo ir tablečių nuo skausmo. Kai jie išėjo, Vinas panoro įsitikinti, kad Mironas tebeturi ginklą. Jis turėjo.

— Nori, kad likčiau su tavimi? — paklausė Vinas.

— Man viskas gerai, — atsakė Mironas. Automobilis riedėjo Livingstono aveniu. — Ar jau pasirūpinta tais dviem vyrukais?

— Dingę amžiams.

Mironas linktelėjo. Vinas stebėjo jo veidą.

— Juos vadino Dvyniais, — ištarė Vinas. — Tas vyresnis, su kaklaskare, pirmiausia būtų iškandęs tau spenelius. Taip jis apšyla. Vienas spenelis, paskui kitas.

— Suprantu.

— Ir nepamokslausi, kad per stipriai sureagavau?

Mironas pirštais palietė sau krūtinę.

— Man patinka mano speneliai, — sušnibždėjo jis.

Kai Vinas jį parvežė, buvo jau vėlu. Netoli durų Mironas rado savo telefoną. Jis patikrino praleistus skambučius. Visa krūva, daugiausia darbo reikalai. Skambino ir Esperansa — per savo medaus mėnesį. Reikėtų susisiekti, bet dabar per vėlu dėl to jaudintis.

Skambino ir Ali.

Labai seniai jis pažadėjo jai, kad šįvakar atvažiuos. Jie juokavo apie tai, kad vėlai vakare bus „popiečio miegelis". Neįtikėtina, kad iš tiesų viskas vyko tik šiandien?

Jis galvojo, kad geriau būtų paskambinti rytoj, tačiau Ali gali nerimauti. Be to, būtų miela, iš tiesų *miela* išgirsti jos švelnų balsą. Šią beprotišką, varginančią, skausmingą dieną jam to labai reikėjo. Maudė visą kūną. Labai skaudėjo koją.

Ali atsiliepė po pirmo skambučio.

— Mironai?

— Labas, tikiuosi, nepažadinau.

— Čia buvo policija.

Jos balse negirdėti meilumo.

— Kada?

— Prieš kelias valandas. Jie norėjo pasikalbėti su Erina. Apie kažkokį pažadą, kurį mergaitės davė tavo pusrūsyje.

Mironas užsimerkė.

— Velnias. Niekada nenorėjau jos įpainioti.

— Beje, ji patvirtino tavo istoriją.

— Man labai gaila.

— Skambinau Kler. Ji pasakė man apie Eimę. Aš nesuprantu. Kodėl tu prašei, kad mergaitės tau tai pažadėtų?

— Turi omeny pažadą paskambinti man?
— Taip.
— Aš nugirdau jas kalbantis apie tai, kad važiavo su kažkuo išgėrusiu. Tiesiog nenorėjau, kad jos taip elgtųsi.
— Bet kodėl tu.
Jis išsižiojo, tačiau nieko nepasakė.
— Juk tądien tik susipažinai su Erina. Tai buvo pirmas kartas, kai su ja kalbėjaisi.
— Aš to neplanavau, Ali.
Stojo tyla. Mironui tai nepatiko.
— Mums viskas gerai? — paklausė jis.
— Man tiesiog reikia trupučio laiko, — ištarė ji.
Jis pajuto nemalonų jausmą po krūtine.
— Mironai?
— Taigiiii... — nutęsė jis, — spėju, kad pogulio nebus?
— Ne laikas juokauti.
— Žinau.
— Dingo Eimė. Policija apklausė mano dukrą. Gal tau tai ir įprasta, bet ne man. Nekaltinu tavęs, bet...
— Bet?
— Man tik... man tik reikia laiko.
— Reikia laiko, — pakartojo Mironas. — Skamba labai panašiai kaip reikia erdvės.
— Tu vėl juokauji.
— Ne, Ali, aš nejuokauju.

25 skyrius

Buvo kažkokia priežastis, dėl ko Eimė Bail prašė nuvežti į tą aklagatvį.
Mironas nusiprausė po dušu ir apsirengė sportinį kostiumą. Ant kelnių buvo jo paties kraujo. Jis prisiminė tas valymo priemo-

nių reklamas, kuriose rodoma, kaip išvalomos kraujo dėmės. Tiesą sakant, jei ant drabužio atsiranda kraujo dėmė, tai vargu ar valymas yra didžiausia bėda.

Namuose buvo tylu, išskyrus įprastus namo garsus. Būdamas vaikas jis bijojo tų garsų. Dabar jie nei ramino, nei gąsdino. Žengdamas virtuvės grindimis, jis girdėjo silpną savo žingsnių aidą. Jis atsiranda tik tada, kai esi vienas. Mironas galvojo apie tai. Mąstė apie Kler pasakytus žodžius — jį lydi žiaurumas ir nelaimės, dėl to jis dar nevedęs.

Mironas sėdėjo vienas prie virtuvės stalo tuščiuose savo namuose. Tai ne toks gyvenimas, apie kokį jis svajojo.

Žmonės planuoja, Dievas juokiasi.

Jis papurtė galvą. Tiesos žodžiai.

Gana voliotis! Mintys apie planus grąžino Mironą į dabartį. Klausimas: ką planavo Eimė Bail?

Turi būti priežastis, kodėl ji pasirinko tą bankomatą. Taip pat neatsitiktinai ji liepė nuvežti į tą aklagatvį.

Buvo beveik vidurnaktis, kai Mironas sėdo į automobilį ir nuvažiavo šiaurės kryptimi į Ridžvudą. Dabar jis žinojo kelią. Sustojo aklagatvio gale, išjungė variklį. Namas dunksojo tamsus kaip ir prieš dvi naktis.

Gerai, kas dabar?

Mironas apsvarstė galimybes. Pirma, Eimė tikrai pasuko į tą namą aklagatvio gale. Moteris, anksčiau atidariusi duris, ta liekna blondinė su beisbolo kepurėle, pamelavo Lorenai Mjuzė. O gal ji nežinojo? Gal Eimė užmezgė romaną su jos sūnumi arba jos dukters draugu, ir ta moteris apie tai nežino.

Abejotina.

Lorena Mjuzė nebuvo kvaila. Ji prie tų durų praleido nemažai laiko. Turėjo apsvarstyti šį klausimą. Jei būtų kas įtartina, ji būtų išsiaiškinusi.

Taigi Mironas atmetė ir šią galimybę.

Tai reiškia, kad šį namą Eimė pasirinko tik dėmesiui nukreipti.

Mironas atidarė automobilio dureles ir išlipo. Gatvėje buvo tylu. Aklagatvio gale matyti žolės riedulio vartai. Matyt, kaimynystėje gyvena vaikų. Čia stovėjo tik aštuoni namai ir beveik nebuvo eismo. Vaikai tikriausiai žaidžia gatvėje. Mironas prie vieno įvažiavimo pastebėjo krepšinio lanką. Jie tikriausiai žaidžia ir krepšinį. Aklagatvis buvo lyg maža kaimynų žaidimo aikštelė.

Į kvartalą įsuko automobilis, — kaip ir tada, kai jis atvežė čia Eimę.

Mironas pašnairavo į šviesas. Buvo vidurnaktis. Gatvėje tik aštuoni namai, visi tamsūs, be gyvybės ženklų.

Automobilis sustojo už jo mašinos. Mironas atpažino sidabrinį „Benz" dar prieš Erikui Bailui, Eimės tėvui, išlipant. Buvo tamsu, tačiau Mironas vis tiek įžiūrėjo jo veide pyktį. Jis atrodė kaip suirzęs mažas berniukas.

— Ką, po velnių, tu čia veiki? — sušuko Erikas.

— Spėju, kad tą patį, ką ir tu.

Erikas priėjo arčiau.

— Kler gal ir patikėjo tavo istorija, kodėl čia atvežei Eimę, bet...

— Kas bet, Erikai?

Jis neatsakė iš karto. Erikas vis dar vilkėjo nepriekaištingai atrodančius marškinius ir kelnes, tačiau nepanašu, kad šie šiugždėtų.

— Aš tik noriu ją surasti, — ištarė jis.

Mironas nieko neatsakė, leido jam kalbėti.

— Kler mano, kad tu gali padėti. Ji sako, kad gerai tvarkai tokius reikalus.

— Iš tiesų.

— Tu Kler — lyg riteris spindinčiais šarvais, — su kartėliu ištarė jis. — Nežinau, kodėl jūs nesuėjote draugėn.

— Aš žinau, — atsiliepė Mironas. — Todėl, kad mes nemylime vienas kito. Tiesą sakant, per visą tą laiką, kiek pažįstu Kler, tu esi vienintelis vyras, kurį ji iš tiesų mylėjo.

Erikas atmetė koją apsimesdamas, kad žodžiai jam nepadarė įspūdžio.

— Kai aš įsukau, tu lipai iš savo automobilio. Ką čia veikei?

— Ruošiausi sekti Eimės pėdsakais. Pažiūrėsiu, gal man pavyks suprasti, kur ji iš tiesų ėjo.

— Ką turi omeny sakydamas „iš tiesų ėjo“?

— Turi būti priežastis, dėl ko ji pasirinko šią vietą. Šis namas jai padėjo nukreipti mano dėmesį, bet nebuvo jos tikslas.

— Manai, kad ji pabėgo iš namų, tiesa?

— Nemanau, kad ją kas pagrobė, — pasakė Mironas. — Ji atvedė mane būtent čia. Kyla klausimas kodėl?

Erikas linktelėjo. Jo akys buvo drėgnos.

— Tu nieko prieš, jei aš eisiu drauge?

Mironas buvo prieš, bet tik gūžtelėjo pečiais ir patraukė prie namo. Gyventojai galėjo nubusti ir iškviesti policiją. Mironas rizikavo. Jis atidarė vartelius. Pro čia įėjo Eimė. Jis pasuko ten pat, kur suko ji, patraukė už namo. Ten įstatytos slankiojamosios stiklinės durys. Erikas tyliai sekė iš paskos.

Mironas timptelėjo stiklines duris. Užrakinta. Jis pritūpė ir pirštais perbraukė palei apačią. Prisikaupę visokio šlamšto. Taip jau būna su durų rėmais.

Jau kurį laiką tos durys nebuvo darinėjamos.

Erikas sušnibždėjo:

— Kas?

Mironas parodė, kad tylėtų. Užuolaidos buvo užleistos. Mironas atsitūpęs prisidėjo prie akių delnus ir pažvelgė į kambarį. Nedaug kas matyti, bet panašu į standartinę šeimos svetainę. Tai nebuvo paauglės miegamasis. Jis nuėjo prie kiemo durų. Jos vedė iš virtuvės.

Vėl ne paauglės miegamasis.

Žinoma, jis galėjo Eimę ne taip suprasti. Gal ji turėjo omeny, kad įeis pro užpakalines duris ir paskui — į Steisės miegamąjį, o ne tiesiai į jos kambarį. Bet... Steisė čia net negyveno. Taigi bet kokiu atveju Eimė melavo. Kitas dalykas — faktas, kad durys nebuvo darinėjamos ir nevedė į miegamąjį — tiesiog stingdė kraują.

Tai kur ji ėjo?

Jis parkrito ant keturių ir išsitraukė žibintuvėlį. Pašvietė juo į žemę. Nieko. Tikėjosi rasti pėdsakų, bet pastaruoju metu nelijo. Tada

prisispaudė skruostu prie žolės, mėgindamas įžiūrėti ne tiek pėdsakus, kiek bet kokį įspaudą žemėje. Nieko.

Erikas irgi pradėjo žiūrinėti. Jis žibintuvėlio neturėjo. O kitokio apšvietimo čia nebuvo. Bet jis vis tiek ieškojo, ir Mironas jo nestabdė.

Po kelių sekundžių Mironas atsistojo. Žibintuvėlį laikė žemai. Kiemas užėmė apie pusę akro, gal šiek tiek daugiau. Čia buvo tvora aptvertas baseinas. Vartai užrakinti ir maždaug šešių pėdų aukščio. Perlipti būtų sunku, nors ir įmanoma. Mironas abejojo, kad Eimė čia ėjo paplaukioti.

Kiemas baigėsi medžiais. Mironas pasuko takučiu jų link. Kiemą juosė graži medinė tvora, kurią prie medžių pakeitė vielos tinklas. Pigiau ir ne taip gražu, bet čia, tarp šakų ir krūmynų, tai nebuvo svarbu.

Mironas galėjo lažintis, ką čia ras.

Ši vieta priminė Horovitsų ir Seidenų kiemus skiriančią tvorą netoli jo paties namų. Padėjęs ranką ant tvoros viršaus, Mironas nuėjo per krūmus. Erikas sekė iš paskos. Mironas avėjo sportinius batelius. Erikas — nevarstomus batus be kojinių.

Mirono ranka nėrė žemyn netoli peraugusio dygliuoto krūmo.

Bingo, čia ta vieta. Tvora įlenkta čia. Jis pašvietė žibintuvėliu. Sprendžiant iš rūdžių, stulpelis nulenktas prieš daugelį metų. Mironas šiek tiek spustelėjo žemyn tinklą ir perlipo. Erikas padarė tą patį.

Takutį rasti buvo lengviau. Jis tęsėsi kokius penkis šešis jardus. Nebuvo ilgesnis. Prieš daugelį metų tikriausiai čia vaikščiota dažniau, bet kai tokia žemės kaina, išnaudojamas menkiausias krūmų plotelis. Jei gali iš žemės gauti naudos, tai taip ir darai.

Abu vyrai sustojo tarp dviejų kiemų kitame aklagatvyje.

— Manai, kad Eimė čia ėjo?

Mironas linktelėjo:

— Taip.

— O kas toliau?

— Mes išsiaiškinsime, kas gyvena šioje gatvėje. Pamėginsime rasti kokį nors ryšį su Eime.

— Paskambinsiu į policiją, — pareiškė Erikas.

— Gali pamėginti. Jiems gal rūpės, o gal ir ne. Jei čia gyvena kas nors, ką ji pažįsta, tai gali tik patvirtinti teoriją, kad ji pabėgo.

— Aš vis tiek pamėginsiu.

Mironas linktelėjo. Jei jis būtų Eriko vietoje, elgtųsi taip pat. Jie nuėjo per kiemą ir sustojo aklagatvyje. Mironas apžiūrinėjo namus, lyg jie galėtų atskleisti paslaptį.

— Mironai?

Jis atsisuko į Eriką.

— Manau, kad Eimė pabėgo, — pasakė jis. — Tikriausiai aš dėl to kaltas.

Jam ant skruostų žvilgėjo ašaros.

— Ji pasikeitė. Mes su Kler, mudu abu tai matėme. Pasikeitė jos santykiai su Rendžiu. Man tikrai patiko tas berniukas. Mėginau su ja apie jį pasikalbėti. Bet ji man nieko nesakė. Aš... tai nuskambės kvailai. Pagalvojau, gal Rendis bandė ją spausti. Supranti. Aš apie seksą.

Mironas linktelėjo.

— Bet ką aš sau maniau, kokiame amžiuje mes gyvename? Jie jau dvejus metus draugavo.

— Taigi tu nemanai, kad dėl to?

— Ne.

— Tada kas?

— Nežinau, — Erikas nutilo.

— Sakei, kad tu kaltas.

Erikas linktelėjo.

— Kai vežiau čia Eimę, — kalbėjo Mironas, — ji maldavo manęs nieko nesakyti tau ir Kler. Ji sakė, kad santykiai su judviem nekokie.

— Aš pradėjau ją šnipinėti, — prisipažino Erikas.

Tai nebuvo tiesus atsakymas į klausimą, bet Mironas nutylėjo. Reikėjo leisti jam išsikalbėti.

— Bet Eimė... ji paauglė. Prisimeni tuos metus? Išmoksti slėpti daiktus. Taigi ji buvo atsargi. Spėju, net praktiškesnė nei aš. Negaliu

sakyti, kad ja nepasitikėjau. Bet tėvų darbas — prižiūrėti savo vaikus. Nieko gero, kai nieko nežinai.

Jie stovėjo tamsoje ir spoksojo į namus.

— Bet paprastai nesuvoki vieno dalyko — kol juos šnipinėji, jie viską sugeba apversti aukštyn kojom. Gal įtaria kažką negera ir nori padėti. Dažnai vaikai galiausiai ima šnipinėti savo tėvus.

— Eimė tave šnipinėjo?

Jis linktelėjo.

— Ką ji rado, Erikai?

— Kad aš užmezgiau meilės romaną.

Pasakęs tai, Erikas atsikvėpė iš palengvėjimo. Mironas sekundėlę pajuto absoliučią tuštumą. Paskui jis pagalvojo apie Kler, apie tai, kokia ji buvo mokykloje, kaip per pono Lampfo anglų kalbos pamokas ji nervingai patempdavo apatinę lūpą. Jį persmelkė pyktis.

— Ar Kler žino?

— Nežinau. Jei ir žino, niekada to nesakė.

— Tas romanas. Ar tai rimta?

— Taip.

— Kaip Eimė išsiaiškino?

— Nežinau. Aš net nesu tikras, kad ji žino.

— Eimė niekada tau apie tai neužsiminė?

— Ne. Bet... jau sakiau. Ji pasikeitė. Aš prieidavau pabučiuoti ją į skruostą, o ji atsitraukdavo. Beveik nevalingai. Lyg būčiau jai atstumiantis.

— Paauglystėje tai gali būti normalu.

Erikas nuleido galvą, papurtė.

— Ar ją šnipinėdamas, tikrindamas jos elektroninius laiškus, dar norėjai sužinoti, ar ji...

— Taip, norėjau išsiaiškinti, ar ji žino.

Vėl Mironas pagalvojo apie Kler. Šį kartą prisiminė jos veidą vestuvių dieną, pradedant naują gyvenimą su šiuo vyruku, besišypsančią kaip Esperansa šeštadienį, visiškai neabejojančią Eriku, nors Mironas niekad nejautė jam simpatijos.

Lyg perskaitęs jo mintis, Erikas ištarė:

— Tu nebuvai vedęs, todėl nežinai.

Mironas norėjo trenkti jam į nosį.

— Jei taip sakai, — atrėžė jis.

— Tai nenutinka staiga, — pasakė Erikas.

— Aha.

— Viskas slysta pamažu. Taip nutinka visiems. Imi tolti. Myli, bet kitaip. Rūpiniesi savo darbu, šeima, namais. Viskuo, išskyrus savo tarpusavio santykius. Ir tada vieną dieną nubundi ir pajunti, kad nori susigrąžinti tą jausmą. Pamiršk seksą. Esmė ne čia. Nori aistros. Ir supranti, kad niekada negausi to iš moters, kurią myli.

— Erikai?

— Ką?

— Aš tikrai nenoriu šito klausytis.

Jis linktelėjo.

— Tu vienintelis, kuriam tai papasakojau.

— Na, matyt, gimiau po laiminga žvaigžde.

— Aš tik norėjau... turiu omeny, man reikėjo...

Mironas pakėlė ranką.

— Tu ir Kler — ne mano reikalas. Aš čia tam, kad surasčiau Eimę, o ne vaidinčiau patarėją santuokos klausimais. Bet leisk man kai ką paaiškinti, nes noriu, kad tiksliai žinotum mano poziciją: jei tu įskaudinsi Kler, aš...

Jis nutilo. Tai kvaila.

— Ką tu?

— Nieko.

Erikas šyptelėjo.

— Vis dar esi jos riteris švytinčiais šarvais, a, Mironai?

O, kaip Mironas norėjo trenkti jam į nosį, tačiau tik nusisuko ir atsigręžė į geltoną namą, kurio įvažiavime stovėjo du automobiliai. Ir tada jis pamatė.

Mironas net sustingo.

— Kas? — paklausė Erikas.

Mironas staigiai nusuko žvilgsnį.

— Man reikia tavo pagalbos.

Erikas buvo pasiruošęs.

— Tik pasakyk, — ištarė jis.

Mironas ėmė žingsniuoti tako link, keikdamas pats save. Jis vis dar labai išsiblaškęs. Neturėjo to parodyti. Tikrai nenorėjo, kad Erikas sužinotų. Jam reikėjo viską sutvarkyti be Eriko.

— Ar gerai dirbi kompiuteriu?

Erikas susiraukė.

— Manyčiau, — atsakė jis.

— Man reikia, kad įlįstum į internetą. Noriu, kad paieškos tinklalapyje peržiūrėtum visus šios gatvės adresus. Mums reikia čia gyvenančiųjų sąrašo. Noriu, kad tuoj pat važiuotum namo ir tai padarytum.

— Bet argi neturėtume ką nors daryti? — paklausė Erikas.

— Pavyzdžiui?

— Belstis į duris.

— Ir ką pasakysim? Ką darysim?

— Galbūt kas nors laiko ją įkaite būtent čia, šiuose namuose.

— Labai, labai abejotina. Ir net jei taip, pasibeldę į duris tik sukeltume paniką. Tokiu metu belsdamiesi, sutrikdysime ramybę, kas nors iškvies policiją. Kaimynai bus įspėti. Paklausyk manęs, Erikai. Pirmiausia mums reikia kai ką išsiaiškinti. Tai gali būti klaida. Gal Eimė visai nėjo šiuo taku.

— Tu sakei manąs, kad ėjo.

— Manau. Bet tai nereiškia, kad tikrai taip buvo. Be to, gal ji paskui nuėjo dar penkis kvartalus. Mes negalime suklupti. Jei nori padėti, važiuok namo. Peržiūrėk adresus. Rask pavardes.

Jie jau žengė taku. Paskui pro vartus ir patraukė prie savo mašinų.

— O ką tu darysi? — paklausė Erikas.

— Turiu kelias prielaidas ir noriu jas patikrinti.

Erikas norėjo dar kažko klausti, bet Mirono tonas ir laikysena jį nutildė.

— Paskambinsiu iš karto, kai baigsiu paiešką, — pasakė Erikas.

Jie abu įsėdo į automobilius. Mironas stebėjo, kaip Erikas nuvažiuoja. Tada jis paėmė savo mobilųjį ir suspaudė greitojo rinkimo Vino numerį.

— Kalbėk.

— Man reikia, kad įsilaužtum į namą.

— Gerutis. Prašau paaiškinti daugiau.

— Radau taką, prie kurio išleidau Eimę. Jis veda į kitą aklagatvį.

— Ar turim minčių, kur ji nuėjo?

— Fernleiko Kiemo 16.

— Rodos, kalbi gana užtikrintai.

— Įvažoje stovi automobilis. Ant galinio lango yra lipdukas. Livingstono vidurinės mokyklos mokytojo automobilio stovėjimo lipdukas.

— Jau važiuoju.

26 skyrius

Mironas ir Vinas susitiko už trijų kvartalų, netoli pradinės mokyklos. Čia pastatytas automobilis ne taip kris į akis. Vinas buvo apsirengęs juodai ir užsimaukšlinęs juodą aptemptą kepurę, kuri paslėpė jo šviesias garbanas.

— Nepastebėjau apsauginės signalizacijos, — ištarė Mironas.

Vinas linktelėjo. Signalizacija buvo menkniekis sumaniems įsilaužėliams.

— Grįšiu po trisdešimties minučių.

Taip ir buvo. Tiksliai.

— Merginos viduje nėra. Ten gyvena du mokytojai. Jis vardu Haris Deivisas. Livingstono vidurinėje dėsto anglų kalbą. Žmona vardu Luiza. Ji mokytojauja Glen Roko mokykloje. Jie turi dvi dukras, kurios mokosi koledže. Taip nusprendžiau iš nuotraukų ir iš to, kad jų nėra namie.

— Tai negali būti sutapimas.

— Prie abiejų automobilių pritvirtinau sekimo siųstuvus. Deivisas turi dar tokį gerai padėvėtą portfelį, prikimštą visokių popierių ir pamokų planų. Įtvirtinau vieną ir ten. Važiuok namo, pamiegok. Aš tau pranešiu, kai jis pabus ir pradės judėti. Aš seksiu. Tada mes jį pričiupsim.

Mironas įsiropštė į lovą. Jis manė, kad neužmigs. Tačiau užmigo. Miegojo tol, kol apačioje išgirdo dzingtelint metalą.

Jo tėvas miegodavo labai jautriai. Vaikystėje Mironas nubusdavo naktį ir mėgindavo praslinkti pro tėvų miegamąjį nepabudindamas tėčio. Niekada nepavykdavo. Jo tėvas pabusdavo staigiai, lyg kas būtų užpylęs ledinio vandens.

Taip pat nutiko ir jam, kai išgirdo dzingtelint metalą. Jis pašoko lovoje. Pistoletas gulėjo ant naktinio stalelio. Čiupo jį. Telefonas irgi buvo padėtas ten. Mironas surinko Vino numerį, tą liniją, kad Vinas tylėtų ir klausytųsi.

Mironas sėdėjo labai tyliai ir klausėsi.

Atsidarė laukujės durys.

Kad ir kas ten būtų įėję, stengėsi judėti labai tyliai. Mironas nusėlino prie sienos šalia savo miegamojo durų. Jis laukė, klausėsi. Įsibrovėlis įėjo pro pagrindinį įėjimą. Tai keista. Spyna buvo sena. Ją nesunku atrakinti. Tačiau taip tyliai — tik vienu spragtelėjimu — tai padaryti galėjo tik tikri profesionalai.

Jis laukė.

Žingsniai.

Jie buvo lengvi. Mironas nugara prisispaudė prie sienos. Rankoje stipriai laikė pistoletą. Skaudėjo sužeistą koją. Galvoje tvinkčiojo. Jis stengėsi negalvoti apie tai, bandė susikaupti.

Mironas apsvarstė, kurioje vietoje geriausia stovėti. Prisispaudus prie sienos šalia durų, kur jis buvo dabar — gerai klausytis, bet, nepaisant to, ką rodo filmuose, tai nėra ideali vieta, jei kas nors įžengs į kambarį. Pirmiausia todėl, kad profesionalus įsibrovėlis to ir tikėsis.

O jei jų daugiau nei vienas, pats blogiausias pasirinkimas — iššokti iš už durų. Tada esi priverstas pulti nedelsiant ir taip atskleidi savo buvimo vietą. Gal ir nutversi pirmą, bet antrasis puls tave.

Mironas nutipeno iki vonios kambario durų. Atsistojo už jų, pritūpė, duris tik vos vos pravėrė. Vieta buvo puiki. Iš čia jis matys įeinantį įsibrovėlį. Galės šauti arba sušukti — jei šaus, vis tiek bus puikioje vietoje, jei kas kitas dar pultų.

Žingsniai nutilo už jo miegamojo durų.

Jis laukė. Kvėpavimas tiesiog gaudė ausyse. Vinas buvo apdovanotas kantrybe. O Mironas niekada nemokėjo laukti. Tačiau jis ramino save. Giliai kvėpavo. Nenuleido akių nuo tarpdurio.

Staiga pamatė šešėlį.

Mironas nusitaikė pistoletu į patį vidurį. Vinas gal taikytųsi į galvą, bet Mironas pasirinko krūtinę, dėkingiausią taikinį.

Kai įsibrovėlis žengė pro duris į šiokią tokią šviesą, Mironas vos garsiai neaiktelėjo. Jis išėjo iš vonios, rankoje vis dar laikydamas pistoletą.

— Na, na, — ištarė įsibrovėlis. — Po septynerių metų tavo rankoje ginklas — ar taip tu džiaugiesi mane matydamas?

Mironas nejudėjo.

Septyneri metai. Po septynerių metų. Šią sekundę atrodė, kad tų septynerių metų nė nebuvo.

Džesika Kulver, jo buvusi sielos draugė, sugrįžo.

27 skyrius

Jie nusileido į apačią, į virtuvę.

Džesika atidarė šaldytuvą.

— Nėra šokoladinio gėrimo?

Mironas papurtė galvą. Anksčiau jis labai mėgo šokoladinį gėrimą. Kai jie gyveno drauge, jo visada būdavo šaldytuve.

— Jau nebegeri jo?

— Retai.

— Spėju, kad vienas iš mūsų turėtų pastebėti, jog viskas keičiasi.

— Kaip tu įėjai? — paklausė jis.

— Tu vis dar laikai raktą nutekamajame vamzdyje. Taip, kaip tavo tėvas. Kartą mes tuo pasinaudojome. Prisimeni?

Jis prisiminė. Jie kikendami įsmuko į pusrūsį. Mylėjosi.

Džesika jam nusišypsojo. Metai matyti, pagalvojo jis. Aplink akis išryškėjo daugiau raukšlelių. Jos plaukai buvo trumpesni ir griežtesnio kirpimo. Tačiau įspūdis tas pats.

Ji buvo iš koto verčianti gražuolė.

— Tu spoksai, — ištarė Džesika.

Jis nieko nesakė.

— Gera žinoti, kad dar darau tokį įspūdį.

— Taip, tas Stounas Normanas laimingas vyras.

— Taip, — ištarė ji, — taip ir galvojau, kad pamatysi.

Mironas nutylėjo.

— Tau jis patiktų, — pasakė Džesika.

— O, neabejoju.

—Visiems patinka. Jis turi daug draugų.

— Ar jie vadina jį Stouneriu?

— Tik seni studentavimo laikų draugai.

— Turėjau numanyti.

Džesika kurį laiką įdėmiai žiūrėjo į jį. Nuo jos žvilgsnio jo veidas nušvito.

— Beje, atrodai siaubingai.

— Šiandien vyko kažkas panašaus į muštynes.

— Tada kai kurie dalykai nesikeičia. Kaip Vinas?

— Kalbame apie dalykus, kurie nesikeičia.

— Labai gaila tai girdėti.

— Ar mes toliau gvildensime šią temą, — ištarė Mironas, — ar tu ruošiesi pasakyti man, kodėl atvažiavai?

— Gal galim dar kelias minutes pagvildenti tą temą?

Mironas gūžtelėjo pečiais parodydamas, kad tai jos reikalas.

— Kaip tavo tėvai? — paklausė ji.

— Puikiai.

— Aš jiems niekada nepatikau.

— Ne, nepatikai.

— O Esperansa? Ar ji vis dar vadina mane Karaliene Kale?

— Pastaruosius septynerius metus ji nedažnai minėjo tavo vardą.

Tai privertė ją nusišypsoti.

— Lyg aš būčiau Voldemortas iš Hario Poterio knygų.

— Taip, tu ta, kurios minėti nereikia.

Mironas pasikedeno plaukus. Kelioms sekundėms jis nusuko akis į šalį. Ji tokia velniškai graži. Lyg žiūrėtum į saulės užtemimą.

— Tu žinai, kodėl aš čia, — ištarė ji.

— Paskutinis pašėliojimas prieš ištekant už Stounerio?

— Tu norėtum?

— Ne.

— Melagis.

Jis svarstė, ar ji teisi. Jos akys buvo raudonos.

— Tu gėrei? — paklausė Mironas.

— Tik šiek tiek, kad įgaučiau drąsos.

— Įsilaužti į mano namus?

— Taip.

— Tai kas yra, Džesika?

— Tu ir aš, — ištarė ji. — Iš tiesų tarp mūsų niekas nebaigta.

Jis nieko nesakė.

— Aš apsimečiau, kad baigta, tu apsimetei. Bet mes abu gerai žinom, kaip yra iš tiesų. — Džesika atsisuko į jį ir sunkiai nurijo seiles. Jis stebėjo jos kaklą. Akyse matė skausmą. — Kokia buvo pirmoji tavo mintis, kai perskaitei, kad aš išteku?

— Palinkėjau tau ir Stouneriui viso ko geriausio.

Ji laukė.

— Nežinau, ką pagalvojau, — ištarė jis.

— Skaudėjo?

— Ką nori, kad pasakyčiau, Džese? Mes ilgai buvome drauge. Aišku, kad skaudėjo.

— Viskas lyg... — ji nutilo, pagalvojo. — Nepaisant fakto, kad septynerius metus mes net nesikalbėjom, visada atrodė, kad tik laiko klausimas, kada vėl būsim drauge. Tai lyg dalis proceso. Ar supranti, ką turiu omeny?

Jis nieko nesakė, tačiau pajuto, kad kažkur giliai širdyje pradėjo kirbėti.

— O paskui šiandien pamačiau pranešimą laikraštyje — pranešimą, kurį pati parašiau, — ir staiga pagalvojau: „Pala, tai tikra. Tarp manęs ir Mirono viskas baigta." — Ji papurtė galvą. — Nesakau, kad tai teisinga.

— Neturiu ką pasakyti, Džesika.

— Štai šitaip?

— Tu čia todėl... — ištarė jis. — Dėl priešvestuvinės įtampos.

— Nekalbėk su manimi globėjišku tonu.

— Ką nori, kad pasakyčiau?

— Nežinau.

Kurį laiką jie sėdėjo. Mironas ištiesė ranką. Ji įsikibo. Jis pajuto, kaip jo kūnu lyg kas perbėgo.

— Aš žinau, kodėl tu čia, — ištarė Mironas. — Net nenustebau.

— Tarp mūsų vis dar kažkas yra, tiesa?

— Nežinau...

— Girdžiu „bet".

— Išgyveni tai, ką mes išgyvenome — meilę, lūžius, mano sužeidimus, visą tą skausmą, visą tą laiką drauge, faktą, kad aš norėjau tave vesti....

— Leisk man pakalbėti apie šią dalį, gerai?

— Po sekundėlės. Aš čia šeimininkas.

Džesika nusišypsojo.

— Atsiprašau, — ištarė ji.

— Išgyveni visa tai, ir gyvenimai persipina vienas su kitu. O paskui vieną dieną viskas tiesiog pasibaigia. Nukerti tai lyg peiliu. Bet esi taip susijęs vienas su kitu...

— Mūsų gyvenimai susipynę, — pasakė ji.

— Susipynę, — pakartojo jis. — Skamba taip įmantriai.

— Bet tai tikslu.

Jis linktelėjo.

— Taigi ką mes darome?

— Nieko. Tai tiesiog gyvenimo dalis.

— Ar žinai, kodėl aš už tavęs netekėjau?

— Tai nesvarbu, Džese.

— Aš taip nemanau. Turėtume apie tai pasikalbėti.

Mironas ištraukė savo ranką iš jos delno ir parodė: *puiku, kalbėk.*

— Dauguma žmonių nekenčia savo tėvų gyvenimo. Jie priešinasi. Bet tu norėjai gyventi taip kaip jie. Norėjai namo, vaikų...

— O tu ne, — pertraukė jis. — Mes visi tai žinome.

— Netiesa. Galbūt aš irgi norėjau tokio gyvenimo.

— Tik ne su manimi.

— Žinai, kad tai netiesa. Aš tiesiog nebuvau tikra... — Ji kilstelėjo galvą. — Tu norėjai tokio gyvenimo. Bet aš nežinojau, ar tokio gyvenimo netroškai labiau nei manęs.

— Tai, — ištarė Mironas, — pati didžiausia nesąmonė, kokią kada nors esu girdėjęs.

— Galbūt, bet būtent taip aš jaučiausi.

— Puiku, aš mylėjau tave nepakankamai.

Ji pažvelgė į jį, papurtė galvą.

— Nė vienas vyras manęs niekada nemylėjo taip, kaip mylėjai tu.

Tyla. Mironas susilaikė neleptelėjęs: „O kaip Stouneris?"

— Kai tu susižeidei kelį...

— Nepradėk. Prašau.

Džesika nesiliovė:

— Kai susižeidei kelį, tu pasikeitei. Labai stengeisi su tuo susidoroti.

— O tu norėjai, kad būčiau gailėjęsis savęs, — ištarė Mironas.

— Gal taip būtų buvę geriau. Nes tai, ką tu darai, ką galiausiai padarei... Tu bėgai taip, kad buvo baisu. Griebeisi visko, ko tik įmano-

ma, ir taip smarkiai, kad net dusino. Staiga suvokei, kad esi mirtingas. Bijojai prarasti dar ką nors ir staiga...

— Visa tai puiku, Džesika. Ei, aš pamiršau. Kas Djuke tau dėstė psichologijos įvadą? Dabar galėtų tuo didžiuotis.

Džesika papurtė galvą.

— Kas yra? — paklausė Mironas.

— Tu vis dar nevedęs, tiesa, Mironai?

— Ne, — atsakė jis, — kaip ir tu.

— Taškas tavo naudai! Bet ar per pastaruosius septynerius metus buvai užmezgęs daug rimtų santykių?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Kaip tik dabar tokius esu užmezgęs.

— Tikrai?

— Ką, negi taip nuostabu?

— Ne, bet pagalvok. Tu, pone Atsidavime, pone Rimti Santykiai, kodėl reikėjo tiek daug laiko kam nors susirasti?

— Nekalbėk, — jis ištiesė ranką. — Tai tu sugadinai mane.

— Na, tai būtų suprantama, — Džesika kilstelėjo antakį. — Bet aš taip nemanau.

— Nagi, klausau ištempęs ausis. Kodėl? Kodėl ligi šiol aš nesu laimingai vedęs?

Džesika gūžtelėjo pečiais.

— Aš vis dar tai svarstau, — atsakė ji.

— Nesvarstyk. Tai tavęs jau neliečia.

Ji vėl gūžtelėjo pečiais.

Jie abu sėdėjo. Keista, kad jis jautėsi taip patogiai.

— Prisimeni mano draugę Kler? — paklausė Mironas.

— Ji ištekėjusi už to įsitempusio vyruko, ar ne? Mes ėjome į jų vestuves.

— Jis vardu Erikas, — patikslino Mironas. Jis nenorėjo visko pasakoti, taigi pradėjo nuo ko kito. — Šį vakarą jis man pasakė, kad jie su Kler turi bėdų. Jis sako, kad tai neišvengiama, kad galiausiai aistra praeina, jausmai išblėsta ir kad atsiranda kažkas kita.

— Ar jis neištikimas? — paklausė Džesika.

— Kodėl to klausi?

— Nes skamba taip, lyg jis mėgintų pateisinti savo elgesį.

— Taigi tu nemanai, kad viskas dėl tos išblėsusios aistros?

— Aišku, tai turi reikšmės. Aistra negali išlikti tokia pati.

Mironas susimąstė.

— Bet tarp mūsų ji išliko.

— Taip, — pritarė Džesika.

— Nė trupučio neišblėso.

— Ne. Bet mes buvome jauni. Ir gal būtent dėl to galiausiai išsiskyrėme.

Jis svarstė. Ji vėl paėmė jo ranką. Elektra. Paskui Džesika į jį pažvelgė. Taip pažvelgė. Mironas sustingo.

Oho-ho.

— Tu ir ta moteris, — ištarė Džesika. — Ar tai ypatinga?

— Tu ir tas Stouneris, — atrėmė Mironas. — Ar tai ypatinga?

— Smūgis žemiau juostos. Bet kalbame ne apie Stouną. Ir ne apie tavo naują ponią. Kalbame apie mus.

— Ir tu manai, kad greitukas padės išsiaiškinti?

— Matau, kad vis dar esi aštrialiežuvis su moterimis.

— Štai dar vienas aštrialiežuvio žodis: ne.

Džesika pirštais žaidė su viršutine palaidinės sagute. Mironas pajuto, kaip išdžiūvo burna. Bet jis laikėsi.

— Tu teisus, — ištarė ji.

Jis svarstė, ar nusivylė, kad ji nežengė kito žingsnio. Pagalvojo, kas būtų buvę, jei ji būtų žengusi.

Paskui jie pradėjo šnekučiuotis apie visus tuos metus. Mironas papasakojo jai apie Džeremį, kad jis tarnauja užjūriuose. Džesika pasakojo jam apie savo knygas, šeimą, apie tą laiką, kai dirbo vakarinėje pakrantėje. Ji nekalbėjo apie Stounerį. Jis nekalbėjo apie Ali.

Išaušo rytas. Jie tebesėdėjo virtuvėje. Kalbėjosi ir nepastebėjo, kaip bėga laikas. Tiesiog buvo gera. Septintą ryto suskambo telefonas. Mironas pakėlė ragelį.

— Mūsų mylimas mokytojas važiuoja į darbą, — pranešė Vinas.

28 skyrius

Mironas ir Džesika apsikabino atsisveikindami. Ilgai užtruko. Mironas uodė Džesikos plaukus. Jis neprisiminė jos šampūno pavadinimo, bet kvepėjo alyvomis bei lauko gėlėmis — tas pats šampūnas, tokį ji naudojo dar tada, kai jie gyveno drauge.

Mironas paskambino Kler.

— Vienas klausimas, — ištarė jis jai.

— Erikas sakė, kad matė tave praeitą naktį.

— Taip.

— Jis visą naktį prasėdėjo prie kompiuterio.

— Gerai. Klausyk, ar pažįsti mokytoją Harį Deivisą?

— Žinoma. Praeitais metais jis Eimei dėstė anglų kalbą. Atrodo, dabar jis dar ir konsultuoja.

— Ar jai jis patiko?

— Labai, — atsakė Kler, o paskui paklausė: — Kodėl klausi? Ar jis kaip nors susijęs?

— Žinau, kad nori padėti, Kler. Taip pat žinau, kad ir Erikas nori padėti. Bet turi pasitikėti manimi, gerai?

— Aš pasitikiu tavimi.

— Ar Erikas pasakojo tau apie mūsų rastą takelį?

— Taip.

— Kitame jo gale gyvena Haris Deivisas.

— Dieve mano!

— Tuose namuose Eimės nėra. Mes jau patikrinome.

— Ką turi omeny — patikrinote? Kaip patikrinote?

— Kler, prašau, tiesiog paklausyk manęs. Man reikia, kad niekas netrukdytų. Turi laikyti Eriką toliau nuo manęs, gerai? Pasakyk jam, kad aš prašiau internetu patikrinti visas aplinkines gatves. Pasakyk jam, kad apvažiuotų rajoną, tik jokiu būdu nesuktų į tą aklagatvį. O dar geriau būtų, jei jis paskambintų Dominikui Ročesteriui — tai Keitės tėvas...

— Jis mums skambino.

— Dominikas Ročesteris?
— Taip.
— Kada?
— Vakar vakare. Jis sakė, kad buvo su tavimi susitikęs.
Susitikęs, pagalvojo Mironas. Mielas eufemizmas.
— Šįryt mes susitinkame su Ročesteriu. Pažiūrėsim, gal rasim kokį ryšį tarp Keitės ir Eimės.
— Gerai. Tai padės. Klausyk, dabar jau turiu važiuoti.
— Paskambinsi?
— Kai tik ką nors sužinosiu.
Mironas išgirdo kūkčiojimą.
— Kler?
— Jau dvi dienos, Mironai.
— Žinau. Aš ieškau. Jei nori, gali paspausti ir policiją. Dabar jau peržengta keturiasdešimt aštuonių valandų riba.
— Gerai.
Jis norėjo pasakyti kažką panašaus į *Būk stipri*, bet mintyse tai skambėjo taip kvailai, kad jis susilaikė. Mironas atsisveikino ir padėjo ragelį. Paskui paskambino Vinui.
— Kalbėk, — ištarė Vinas.
— Negaliu patikėti, kad tu vis dar šitaip atsiliepinėji telefonu. Kalbėk.
Tyla.
— Ar Haris Deivisas tebevažiuoja mokyklos link?
— Taip.
— Aš jau pakeliui.
Livingstono vidurinė mokykla, jo mokykla. Mironas užvedė automobilį. Važiuoti reikės gal tik kokias dvi mylias, bet tas, kas jį sekė, arba nemokėjo to daryti gerai, arba jam nerūpėjo. O gal po susidūrimo su Dvyniais Mironas tapo akylesnis. Kad ir kaip ten būtų, pilkas „Chevy“, gal „Caprice“, sekė jį nuo pat pirmo posūkio.
Jis paskambino Vinui ir išgirdo: „Kalbėk.“
— Mane seka, — pasakė Mironas.
— Vėl Ročesteris?

— Galbūt.

— Markė ir automobilio numeris?

Mironas pasakė.

— Mes vis dar 280-ojoje gatvėje, taigi šiek tiek sulėtink greitį. Važiuok Maloniojo Kalno aveniu. Aš važiuosiu paskui juos, vėliau susitiksime prie žiedo.

Mironas padarė taip, kaip siūlė Vinas. Jis „U“ formos posūkiu pasuko į Harisono mokyklą. Jį sekęs „Chevy“ nuvažiavo tiesiai. Mironas pasuko atgal kitu keliu į Livingstono mokyklą. Pravažiavęs kitą šviesoforą, vėl išvydo iš paskos riedantį pilką „Chevy“.

Mironas apvažiavo didelį žiedą priešais mokyklą, sustojo ir išlipo iš automobilio. Čia buvo pats Livingstono centras — krūva identiškų plytinių pastatų. Čia įsikūrusi policijos nuovada, teismo rūmai, miesto biblioteka bei Livingstono vidurinė mokykla.

Anksti rytą šiame žiede matyti daugybė sportuojančių žmonių. Daugelis vyresni ir juda lėtai. Bet tik ne keturios mielos, puikių figūrų dvidešimtmetės. Jos kaip tik risnojo jo pusėn.

Mironas nusišypsojo joms ir kilstelėjo antakį.

— Sveikos, ponios, — ištarė jis, joms bėgant pro šalį.

Dvi iš jų prunkštelėjo. Kitos dvi pašnairavo taip, lyg jis būtų prisidaręs į kelnes.

Prie jo prisėlino Vinas.

— Ar apdovanojai jas savo šimtaprocentine šypsena?

— Sakyčiau, gal aštuoniasdešimties ar devyniasdešimties procentų.

Vinas nužvelgė merginas, o paskui pareiškė:

— Lesbietės.

— Tikriausiai.

— Tokių čia pilna, ar ne?

Mironas mintyse skaičiavo. Į tokias gal žiūrėdavo prieš penkiolika ar dvidešimt metų.

— Tave sekęs automobilis, — ištarė Vinas, nenuleisdamas akių nuo jaunųjų bėgikių, — policijos, o jame sėdi du uniformuoti pa-

reigūnai. Jie sustojo prie bibliotekos ir žiūri į mus pro fotoaparato objektyvą.

— Nori pasakyti, kad dabar jie mus fotografuoja?

— Tikriausiai, — atsiliepė Vinas.

— Kaip atrodo mano plaukai?

Vinas pamojo ranka.

Mironas nesuprato, ką tai reiškia.

— Matyt, jie vis dar laiko mane įtariamuoju.

— Manyčiau, — atsakė Vinas. Jis pažvelgė į aparatuką savo delne. Tai buvo sekiklis. — Mūsų mylimas mokytojas turėtų atvažiuoti.

Mokytojų automobilių stovėjimo aikštelė buvo vakarinėje mokyklos pusėje, kur Mironas ir Vinas pasuko. Jiedu pagalvojo, kad geriau susitikti su juo čia, lauke, kol neprasidėjo pamokos.

Jiems žingsniuojant, Mironas tarė:

— Spėk, kas užsuko į mano namus trečią nakties?

— Vinkas Martindeilas?

— Ne.

— Man patinka tas vyrukas.

— O kam nepatinka? Džesika.

— Žinau.

— Kaip... — Tada jis prisiminė, kad išgirdęs durų spragtelėjimą paskambino Vinui į mobilųjį. Ir išjungė telefoną tik tada, kai nusileido žemyn į virtuvę.

— Ar padarei ją? — paklausė Vinas.

— Taip. Daug kartų. Bet ne per pastaruosius septynerius metus.

— Geras. Tai sakai, kad ji užsuko pasidulkinti norėdama prisiminti senus laikus?

— Pasidulkinti?

— Taip sakoma. Na?

— Džentelmenai niekada neišduoda. Taip.

— Ir tu atsisakei?

— Aš likau skaistus.

— Tavo riteriškumas, — ištarė Vinas. — Kai kas sakytų, kad tai pasigėrėtina.

— Bet ne tu.

— Ne, aš sakyčiau, — atkreipk dėmesį į mano žodžius, — kad tai tikrai, tikrai kvaila.

— Aš susitikinėju su kita.

— Suprantu. Taigi tu ir panelė „Šeši kablelis aštuoni“ pasižadėjote dulkintis tik vienas su kitu?

— Visai ne. Nebuvo taip, kad vieną dieną tiesiog pasakėme: „Ei, nemiegokime su niekuo kitu.“

— Taigi tu nepasižadėjai?

— Ne.

Visiškai sutrikęs Vinas išskėtė rankas.

— Tada aš nesuprantu. Džesika dvokė prakaitu ar kas?

Vinas.

— Pamiršk tai, — ištarė Mironas.

— Puiku.

— Pasimylėjęs su ja būčiau viską sugadinęs, supranti?

Vinas tiesiog spoksojo.

— Kas?

— Tu esi labai didelė mergaitė, — pasakė Vinas.

Jie dar šiek tiek paėjėjo.

— Ar tau dar manęs reikia? — paklausė Vinas.

— Nemanau.

— Tada aš būsiu kontoroje. Jei kiltų sunkumų, spustelk telefoną.

Mironas linktelėjo, ir Vinas nuėjo. Haris Deivisas išlipo iš automobilio. Aikštelėje būriavosi grupelės mokinių. Mironas papurtė galvą. Niekas nepasikeitė. Tik gotai dabar juodus drabužius papuošė sidabrinėmis detalėmis. Breinai vilko sunkias kuprines ir vilkėjo išvirkščius marškinius trumpomis rankovėmis iš šimtaprocentinio poliesterio lyg pardavėjos vaistininkų susirinkime. Džokų buvo daugiausia, jie sėdėjo ant automobilių variklių dangčių, vilkėjo striukes odinėmis rankovėmis, nors su jomis ir buvo pernelyg karšta.

Haris Deivisas žingsniavo lengvai ir nerūpestingai šypsodamasis. Sprendžiant iš išvaizdos, jis priklausė viduriniajai klasei, buvo ap-

sirengęs kaip vidurinės mokyklos mokytojas, kas reiškė — varganai. Visi sveikinosi su juo, ir tai bylojo, kad jis yra mylimas. Pirmiausia breinai pamojo rankomis ir šūktelėjo:

— Sveiki, pone Di!

Ponas Di?

Mironas sustojo. Jis prisiminė Eimės mokyklinį albumą, jos mėgstamiausius mokytojus: panelė Korti...

...ir ponas Di.

Deivisas ėjo tolyn. Čia būriavosi gotai. Jie jam lengvai ir gana šaltai pamojo. Kai jis priartėjo prie džokų, keli jų ištiesė rankas pasisveikinti ir tarė: „Ei, pone Di!"

Haris Deivisas sustojo ir pradėjo šnekučiuotis su vienu iš džokų. Jiedu pasitraukė per kelis žingsnius nuo grupelės. Vaikinas vilkėjo striukę su futbolo kamuolio aplikacija ant nugaros ir raidėmis Q8 ant rankovės. Keli vyrukai jį pašaukė. Jie suriko: „Ei, farmacininke." Bet šis visą dėmesį skyrė mokytojui. Mironas priėjo arčiau, kad geriau matytų.

„Nagi, sveikas", — pats sau ištarė Mironas.

Su Hariu Deivisu kalbantis vaikinas — dabar Mironas jį aiškiai matė: jo apgamą ant smakro, garbanotus plaukus, — buvo ne kas kitas kaip Rendis Volfas.

29 skyrius

Mironas svarstė, ką daryti toliau — leisti jiems kalbėtis ar prieiti? Jis žvilgtelėjo į laikrodį. Skambutis tuoj paskelbs pamokų pradžią. Tada tikriausiai abu, Haris Deivisas ir Rendis Volfas, pasuks į vidų, ir jis praras visą dieną.

Laikas.

Kai Mironui liko maždaug dešimt žingsnių iki jų, Rendis jį pastebėjo. Vaikinukas išpūtė akis, lyg atpažinęs. Rendis pasitraukė nuo Hario Deiviso. Šis atsisuko pažiūrėti, kas vyksta.

Mironas pamojavo.

— Sveiki, vyručiai.

Jiedu sustingo lyg apšviesti prožektorių.

— Mano tėvas sakė, kad neturėčiau su jumis kalbėtis, — pasakė Rendis.

— Bet tavo tėvas niekada nepažinojo mano tikrojo aš. Tiesą sakant, aš labai mielas. — Mironas pamojo suglumusiam mokytojui. — Sveiki, pone Di.

Jis jau buvo praktiškai prie pat jų, kai už nugaros išgirdo balsą.

— To jau gana.

Mironas atsigręžė. Priešais juos stovėjo du uniformuoti policininkai. Vienas buvo aukštas ir ilgakojis. Kitas — žemas, ilgais tamsiais banguotais plaukais ir vešliais ūsais. Tas žemesnis atrodė lyg devintojo dešimtmečio estrados žvaigždė.

Aukštesnysis paklausė:

— Kur manai einąs?

— Čia vieša vieta. Aš vaikštau.

— Šmaikštauji su manimi?

— Manote, kad tai šmaikštu?

— Klausiu tavęs dar kartą, išminčiau. Kur manai einąs?

— Į pamoką, — pasakė Mironas. — Artėja kankinantis paskutinis algebros egzaminas.

Ilgšis pažvelgė į žemąjį. Rendis Volfas ir Haris Deivis spoksojo netardami nė žodžio. Kai kurie moksleiviai pradėjo rodyti pirštais ir būriuotis. Nuskambėjo skambutis.

— Gerai, nėra čia į ką žiūrėti, — pasakė ilgšis. — Skirstykitės, eikite į pamoką.

Mironas parodė į Volfą ir Deivisą.

— Man reikia su jais pasikalbėti, — pasakė jis.

Ilgšis pareigūnas nekreipė į jį dėmesio.

— Eikit į pamoką, — pakartojo jis, o paskui žiūrėdamas į Rendį pridūrė: — Visi.

Minia išsiskirstė ir pradingo. Rendis Volfas su Hariu Deivisu irgi nuėjo. Mironas liko vienas su dviem pareigūnais.

Ilgšis priėjo prie pat Mirono. Jie buvo beveik tokio paties ūgio, bet Mironas svėrė mažiausiai dvidešimčia ar trisdešimčia svarų daugiau.

— Laikysiesi kuo toliau nuo šios mokyklos, — tyliai ištarė jis. — Nesikalbėsi su jais. Nieko neklausinėsi.

Mironas susimąstė. Neklausinėsi? Įtariamajam tokie dalykai nesakomi.

— Ko neklausinėsiu?

— Nė vieno nieko neklausinėsi.

— Tai gana miglota.

— Manai, kad turėčiau būti konkretesnis?

— Taip, tai padėtų.

— Vėl šmaikštauji?

— Tiesiog noriu, kad paaiškintumėte.

— Ei, asile, — tarė žemesnysis ūsuočius. Jis išsitraukė savo lazdą ir pakėlė ją aukštyn. — Ar tokio paaiškinimo tau pakaks?

Abu policininkai nusišypsojo Mironui.

— Kas atsitiko? — Žemesnysis policininkas daužė lazda sau per delną. — Prarijai liežuvį?

Mironas žvilgtelėjo iš pradžių į ilgšį, paskui į žemesnįjį policininką ir tarė:

— Skambino Darilas Holas. Jis nori sužinoti, ar dar tebevyksta judviejų turas.

Po šių žodžių jų šypsenos dingo.

— Susidėk rankas už nugaros, — paliepė ilgšis.

— Ką, norit pasakyti, kad jis nepanašus į Džoną Outsą?

— Rankas už nugaros, tuoj pat!

— Holas ir Outsas? „Saros šypsena“? „Ji išėjo“?*

— Tuoj pat!

— Tai ne įžeidimas. Daug vaikučių dievina Džoną Outsą, esu tuo tikras.

— Tuoj pat apsisuk!

* Darilas Holas (Darryl Hall) ir Džonas Outsas (John Oates) — amerikiečių muzikinis duetas. Čia minimos jų populiariausios dainos.

— Kodėl?

— Aš tave surakinsiu. Mes tave suimame.

— Kodėl?

— Užpuolimas ir sumušimas.

— Kieno?

— Džeiko Volfo. Jis mums sakė, kad įsiveržei į jo valdas ir užpuolei.

Bingo!

Provokacija pavyko. Dabar Mironas žinojo, kodėl policininkai jį sekė. Ne dėl to, kad jis įtariamas dėl Eimės dingimo. Viskas dėl to pasistumdymo su Didžiuoju Džeiku Volfu.

Aišku, planas neišdegė tobulai. Dabar jie jį suima.

Tas Džoną Outsą primenantis policininkas uždėjo antrankius, aiškiai stengdamasis sužnybti odą. Mironas dirstelėjo į ilgšį. Jis atrodė šiek tiek nervingas, akys lakstė į visas puses. Mironas pagalvojo, kad tai geras ženklas.

Žemesnysis policininkas nutempė jį už antrankių prie to paties pilko „Chevy", kuris jį sekė nuo pat namų. Jis įstūmė Mironą į galą, stengdamasis, kad jis trinkteltų galvą į durų rėmą, bet Mironas buvo tam pasiruošęs ir pasilenkė. Ant priekinės sėdynės Mironas pastebėjo fotoaparatą, kaip ir sakė Vinas.

Chm. Policininkai fotografuoja, seka jį nuo pat namų, neleidžia pasikalbėti su Rendžiu, surakina — Didysis Džeikas turi įtakos.

Ilgšis liko lauke ir žingsniavo pirmyn atgal. Jam viskas atrodė per greitai. Mironas pagalvojo, kad galėtų tuo pasinaudoti. Tas žemesnysis tankiais ūsais ir tamsiais banguotais plaukais įsėdo šalia Mirono ir išsiviepė.

— Man tikrai patiko „Turtinga mergina", — ištarė jam Mironas. — Bet „Privačios akys" — na, kas iš tos dainos? „Privačios akys, jos tave stebi." Argi ne visos akys stebi? Viešos, privačios, koks skirtumas?

Žemasis vyrukas smogė greičiau nei buvo galima tikėtis. Jis tvojo Mironui į pilvą. Bet šis iš anksto tam pasiruošė. Viena iš pamokų, kurias per tuos metus išmoko Mironas, — sutikti smūgį. Jis

būtų lemiamas, jei ruoštumeisi atsakyti tuo pačiu. Iš tikrųjų kovojant toks smūgis beveik visada nokautuojantis, nesvarbu, kokios puikios formos būtum. Dažnai baigtį lemia dvasinė nuostata. Jei nežinai, ko laukti, susirieti ir giniesi. Pernelyg giniesi. Leidi užvaldyti baimei.

Jei smūgiuoja į galvą, reikia sugebėti pasisukti, neleisti pataikyti į iškilią vietą, ypač į nosį. Net minimalus galvos linktelėjimas gali pagelbėti. Užuot pajutęs visus keturis krumplius, gali pajusti tik du ar vieną. Tai didžiulis skirtumas. Be to, turi atsipalaiduoti. Reikia nusisukti nuo smūgio. Kai trenkiama į pilvą, ypač jei rankos surakintos už nugaros, turi įtraukti pilvo raumenis, persikreipti ir taip atsukti liemenį, kad kumštis neliestų saulės rezginio. Taip Mironas ir padarė.

Smūgis nebuvo labai skausmingas. Bet Mironas, pastebėjęs, kad ilgšis nervinasi, suvaidino taip, kad būtų galėjęs pasimokyti ir De Niro.

— Auuuuu!..

— Po velnių, Džo, — sušnypšė ilgšis, — ką tu čia darai?

— Jis iš manęs tyčiojosi!

Mironas liko susirietęs ir apsimetė, kad negali kvėpuoti. Jis švokštė, raitėsi, pradėjo nesuvaldomai kosėti.

— Tu jį sužeidei, Džo!

— Tik išleidau iš jo orą. Viskas bus gerai.

Mironas vis kosėjo. Apsimetė negalįs kvėpuoti. Paskui ėmė konvulsiškai trūkčioti. Užvertė akis ir pradėjo žiopčioti lyg žuvis prieplaukoje.

— Nusiramink, velniai griebtų!

Mironas iškišo liežuvį, dar pasimaivė.

— Jis dūsta!

— Vaistai! — išstenėjo Mironas.

— Ką?

— Negaliu kvėpuoti.

— Po velnių, nuimk jam tuos antrankius!

— Negaliu kvėpuoti! — sužiopčiojo Mironas, atsipalaidavo ir susmuko. — Vaistai nuo širdies! Mano automobilyje!

Ilgšis atidarė dureles. Jis čiupo iš savo partnerio raktus ir atrakino antrankius. Mironas ir toliau vaidino traukulius, vartė akis.

— Oro!

Ilgšio akys atrodė persigandusios. Mironas suprato, ką jis mąstė: slysta iš rankų. Viskas slysta iš rankų.

Ilgšis žengė žingsnį į šalį. Mironas išvirto iš automobilio. Jis atsistojo ir parodė į savo mašiną.

— Vaistai!

— Eik, — pasakė ilgšis.

Mironas nubėgo prie savo automobilio. Du apstulbę pareigūnai tiesiog spoksojo. Mironas to ir tikėjosi. Jie čia atvažiavo tik pagąsdinti. Jie nesitikėjo, kad jis atsikirs. Jie buvo miesto policininkai. Šio laimingo priemiesčio gyventojai beatodairiškai jiems pakluso. Tačiau šis vyrukas jiems nenusilenkė. Jie prarado savitvardą ir puolė. Tai galėjo reikšti didžiulę bėdą. Dabar jie abu tiesiog norėjo, kad viskas baigtųsi. Kaip ir Mironas. Jis sužinojo, ką reikėjo — Didysis Džeikas Volfas išsigandęs ir bando kažką nuslėpti.

Taigi pasiekęs savo automobilį Mironas įsliuogė į vairuotojo vietą, įkišo raktelį į spynelę, paleido variklį ir paprasčiausiai nuvažiavo. Žvilgtelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį — persvara jo pusėje, tiedu policininkai jo nepersekios.

Jie nesivijo. Tiesiog stovėjo.

Tiesą sakant, rodos, jiems palengvėjo jį paleidus.

Mironas nusišypsojo. Taip, klausimų nekyla.

Mironas Bolitaras sugrįžo.

30 skyrius

Kol Mironas mąstė, ką daryti toliau, suskambo jo mobilusis telefonas. Ekrane švietė užrašas *Ne ryšio zona*. Jis atsiliepė.

— Kur tu, po velnių, esi? — pasigirdo Esperansos balsas.

— Ei, kaip sekasi medaus mėnuo?

— Šūdas. Nori sužinoti kodėl?

— Ar Tomas nesistengia?

— Taip, jūs vyrai tokie kieti suvedžioti. Ne, bėda ta, kad mano verslo partneris neatsakinėja į mūsų klientų skambučius. Be to, mano verslo partnerio nėra kontoroje, taigi niekas manęs išvykusios nepakeičia.

— Atsiprašau.

— O taip, tavo atsiprašymas viską užglaisto.

— Prašiau, kad Didžioji Sindė peradresuotų visus skambučius tiesiai man į mobilųjį. Netrukus būsiu kontoroje.

— Kas atsitiko? — paklausė Esperansa.

Mironas nenorėjo dar labiau gadinti medaus mėnesio, taigi tiesiog atsakė:

— Nieko.

— Tu toks melagis.

— Sakau tau. Nieko.

— Puiku, paklausiu Vino.

— Palauk, gerai.

Jis trumpai jai viską nupasakojo.

— Taigi, — ištarė Esperansa, — jautiesi įsipareigojęs, nes padarei gerą darbą?

— Aš paskutinis ją mačiau. Paleidau, leidau nueiti.

— Leidai nueiti? Kas čia per nesąmonės? Jai aštuoniolika, Mironai. Ji suaugusi. Ji paprašė tavęs pavežti. Tu galantiškai — ir, turiu pridurti, kvailai — tai padarei. Štai ir viskas.

— Ne tik tai.

— Klausyk, ar pavežęs Viną namo, tu stengtumeisi įsitikinti, kad jis saugiai įėjo pro duris?

— Geras palyginimas.

Esperansa prunkštelėjo.

— Na, taip. Aš grįžtu namo.

— Ne, negrįžti.

— Tu teisus, negrįžtu. Bet jūs vieni nesusitvarkote. Taigi liepsiu

Didžiajai Sindei nukreipti visus skambučius man. Aš atsiliepinėsiu. O jūs vaidinkit superherojus.

— Bet tau medaus mėnuo. Kaip Tomas?

— Jis vyras, Mironai.

— Ką tai reiškia?

— Vos tik vyras gauna tai, ko nori, jis tampa laimingas.

— Žiaurus stereotipas.

— Taip, žinau, aš siaubinga. Galiu kalbėtis telefonu ir, velnias, tuo pačiu metu maitinti Hektorą. Tomas nė nemirktels. Be to, taip jis galės ilgiau žaisti golfą. Golfas ir seksas, Mironai. Tai beveik Tomo svajonių medaus mėnuo.

Akimirką stojo tyla.

— Esperansa?

— Žinau, kad praėjo šiek tiek laiko nuo tada, kai darei kažką panašaus, — ištarė ji. — Žinau, kad pati priverčiau tave pažadėti daugiau taip nesielgti. Bet gal... gal tai gerai.

— Kaip čia sumąstei?

— Velniai žino. Jėzau, turiu ir taip dėl ko jaudintis. Pavyzdžiui, kai užsivelku bikinį, matyti strijos. Negaliu patikėti, kad turiu strijų. Žinai, dėl to kaltas vaikas.

Po minutėlės jie atsisveikino. Mironas savo automobilyje jautėsi labai matomas. Jei policija nuspręstų toliau jį sekti arba Ročesteris sugalvotų pasiųsti dar vieną uodegą paskui jį, automobilis jam trukdytų. Jis pagalvojo apie tai ir paskambino Kler. Ji atsiliepė po pirmojo signalo.

— Ar ką nors sužinojai?

— Nelabai. Gal galėtume susikeisti automobiliais.

— Žinoma. Vis tiek ruošiausi tau skambinti. Ką tik išėjo Ročesteriai.

— Ir?

— Mes šiek tiek pasikalbėjome, mėginome rasti ką nors bendra tarp Eimės ir Keitės. Tačiau paaiškėjo kai kas kita. Kai kas, ką turiu tau papasakoti.

— Aš už dviejų minučių kelio nuo tavo namų.

— Pasitiksiu tave kieme.

Vos tik Mironas iškėlė koją iš automobilio, Kler ištiesė jam raktelius.

— Manau, kad Keitė Ročester pabėgo iš namų.

— Kas verčia tave taip manyti?

— Ar buvai susitikęs su jos tėvu?

— Taip.

— Argi neįsitikinai tuo, vos jį pamatęs?

— Galbūt.

— Tačiau svarbiau, ar buvai susitikęs su motina?

— Ne.

— Ji vardu Džoana. Slepiasi tarsi po kauke — lyg lauktų, kada jis jai trenks.

— Ar radote ką nors bendra tarp abiejų mergaičių?

— Jos abi mėgo bastytis po prekybos centrą.

— Ir viskas?

Kler gūžtelėjo pečiais. Ji atrodė siaubingai. Oda buvo dar labiau išsitempusi. Atrodė, lyg per pastarąsias dienas būtų numetusi dešimt svarų. Kalbėdama ji svyravo, tarsi stiprus vėjas ją lenktų prie žemės.

— Jos tuo pačiu metu valgydavo priešpiečius. Pastaruosius ketverius metus kartu lankė kūno kultūros pamokas pas poną Valentainą. Viskas.

Mironas papurtė galvą.

— Sakei, kad paaiškėjo kai kas kita.

— Motina. Džoana Ročester.

— Kas jai?

— Tai sunku pastebėti, nes ji visą laiką susigūžusi ir, rodos, bijo.

— Ką sunku pastebėti?

— Ji baiminasi jo. Savo vyro.

— Ir ką? Buvau su juo susitikęs. Ir man jis baisus.

— Gerai, bet yra dar kai kas. Ji bijo jo, bet *nesibaimina* dėl savo dukters. Nežinau, kaip tai įrodyti, bet jaučiu virpesius. Prisimeni, kai mano mama susirgo vėžiu?

Mokykliniai metai. Po šešių mėnesių vargšė moteris mirė.

— Žinoma, — atsakė Mironas.

— Susipažinau su kitomis merginomis, kurios išgyveno tą patį. Tai buvo palaikymo grupė šeimoms, kurių narys serga vėžiu. Kartą į iškylą buvo galima atsivesti draugų. Buvo keista — tiksliai žinojai, kuris iš tiesų kenčia, o kuris tik draugas. Susitinki tokį pat kenčiantį žmogų ir iš karto supranti. Jauti virpesius.

— Ar Džoana Ročester neskleidė virpesių?

— Jos virpesiai buvo kitokie, ne „mano dukra dingo". Bandžiau pasikalbėti su ja viena. Paprašiau, kad padėtų man paruošti kavos. Bet nieko nepešiau. Sakau tau, ji kažką žino. Moteris išsigandusi, bet ne taip, kaip aš.

Mironas susimąstė. Yra milijonai paaiškinimų, bet ypač akivaizdus — žmonės skirtingai reaguoja į stresą. Tačiau šiuo atveju jis norėjo pasitikėti Kler intuicija. Įdomu, ką tai reiškė? Ir ką galėtų padaryti jis?

— Leisk man apie tai pagalvoti, — galiausiai ištarė jis.

— Ar kalbėjaisi su ponu Deivisu?

— Dar ne.

— O kaip dėl Rendžio?

— Kaip tik tuo užsiimu. Štai kodėl man reikia tavo automobilio. Policija šį rytą išvarė mane iš mokyklos teritorijos.

— Kodėl?

Jis nenorėjo kalbėti apie Rendžio tėvą, taigi pasakė:

— Dar nesu tikras. Klausyk, leisk man veikti, gerai?

Kler linktelėjo, užsimerkė.

— Jai viskas bus gerai, — ištarė Mironas žengdamas artyn.

— Prašau, — Kler ištiesė ranką, sustabdydama jį. — Nešvaistyk laiko banaliems apkabinimams.

Jis linktelėjo, įsėdo į jos visureigį ir pagalvojo, kur dabar važiuos. Gal atgal į mokyklą? Pasikalbėti su direktoriumi. Gal šis galėtų į savo kabinetą pakviesti Rendį ar Harį Deivisą. Bet kas paskui?

Suskambo mobilusis telefonas. Vėlgi ekrane nematyti infor-

macijos suteikiančio užrašo. Ta paslauga vargu ar iš viso reikalinga. Žmonės, kurių nori išvengti, pasistengia, kad jų numerio nerodytų.

— Alio?

— Labas, gražuoli, ką tik gavau tavo žinutę.

Tai buvo Geilė Beruti, jo pažįstama telefoninėje kompanijoje. Mironas jau buvo pamiršęs anoniminius skambučius ir tai, kad buvo išvadintas šunsnukiu. Dabar tai atrodė nesvarbu, tiesiog vaikiškas pokštas. Jį trikdė tik viena — galbūt tarp to skambučio ir Eimės dingimo yra koks nors ryšys. Kler pastebėjo, kad Mironas yra griovėjas. Galbūt jį prisiminė kažkas iš praeities. Galbūt Eimė kaip nors į tai įsivėlusi.

— Šimtą metų iš tavęs nieko negirdėjau, — pasakė Beruti.

— Taip, buvau užsiėmęs.

— Spėju, kad priežastis ne ta. Kaip laikaisi?

— Gana gerai. Ar galėjai atsekti numerį?

— Sekti nereikia. Turėjau tik pasižiūrėti.

— Nesvarbu.

— Ne, svarbu. Puikiai žinai. Čia kaip per televiziją. Ar kada matei, kaip rodoma, kad sekamas telefonas? Jie visada liepia vyrukui kuo ilgiau kalbėti, kad galėtų susekti numerį. Žinai, tai nesąmonė. Telefono numerį galima sužinoti iš karto. Akimirksniu. Tai neužtrunka. Kodėl jie taip rodo?

— Taip sukuriama įtampa, — atsakė Mironas.

— Tai kvaila. Televizija kuria įvairiausias nesąmones. Vieną vakarą žiūrėjau laidą apie policininkus. Ten rodė, kad DNR testą atlikti užtrunka penkias minutes. Mano vyras dirba kriminalinėje laboratorijoje. Jie būna laimingi, jei DNR patvirtinimas gaunamas po mėnesio. O dėl telefonų — tai, ką aš galiu padaryti per kelias minutes vos prisilietusi prie kompiuterio, ten užtrunka labai ilgai. Nusikaltėlis visada padeda ragelį dar nespėjus nustatyti vietos. Ar matei kada, kaip tai daroma? Niekada. Žinai, mane tai užknisa.

Mironas pabandė grąžinti Beruti prie rūpimos temos.

— Tu patikrinai numerį?

— Turiu jį čia. Nors man smalsu: kodėl tau jo reikia?

— Kada tau parūpo?

— Geras požiūris. Na, gerai, eimę prie reikalo. Pirma, kad ir kas ten būtų, norėjo likti anonimu. Skambinta iš telefono būdelės.

— Kurioje vietoje?

— Maždaug tarp pirmojo ir dešimtojo Livingstono aveniu numerio Livingstone, Naujajame Džersyje.

Miesto centras, pagalvojo Mironas. Netoli vietinio „Starbucks" ir drabužių valyklos. Mironas susimąstė. Aklavietė? Galbūt. Tačiau jam kilo mintis.

— Norėčiau dar dviejų paslaugų, Geile, — ištarė Mironas.

— Už paslaugas nemokama.

— Semantika, — atsiliepė Mironas. — Žinai, kad tavimi pasirūpinsiu.

— Taip, žinau. Taigi, ko tau reikia?

Haris Deivisas vedė pamoką. Jis stengėsi susikaupti, tačiau žodžiai skambėjo taip, lyg jis skaitytų iš suflerio lūpų kalba, kurios nelabai suprato. Mokiniai užsirašinėjo. Jis svarstė, ar jie pastebėjo, kad iš tiesų jo čia nėra, kad jo mintys kažkur kitur. Liūdniausia tai, kad jis įtarė, jog mokiniai to nepastebėjo.

Kodėl Mironas Bolitaras norėjo su juo pasikalbėti?

Jis nepažinojo Mirono Bolitaro asmeniškai, bet negali daugiau nei du dešimtmečius vaikščioti šios mokyklos koridoriais ir nežinoti, kas jis. Tas vyrukas čia — legenda. Jis buvo minimas visuose straipsniuose apie krepšinį, kur buvo rašoma apie šią mokyklą.

Taigi kodėl jis norėjo su juo pasikalbėti?

Rendis Volfas pažino, kas jis toks. Jo tėvas įspėjo nesikalbėti su Mironu. Kodėl?

— Pone Di? Ei, pone Di? — kažkur lyg iš tolo ataidėjo balsas.

— Taip, Semai.

— Ar galiu, na, į tualetą?

— Eik.

Tada Haris Deivisas nutilo. Jis padėjo kreidos gabalėlį ir peržvelgė klasę. Ne, jie nespinduliavo. Dauguma jų nuleidę akis į savo

užrašus. Vladimiras Komenko, naujas pasikeitimo programos mokinys, padėjęs galvą ant suolo tikriausiai užmigo. Kiti žvelgė pro langą. Kai kas sėdėjo susmukę savo kėdėse taip žemai, kad Deivisas stebėjosi, kaip jie nenuslydo ant grindų.

Bet jie jam rūpėjo. Kai kurie labiau už kitus. Tačiau iš tiesų visi rūpėjo. Jie buvo jo gyvenimas. Ir pirmą kartą per visus tuos metus Haris Deivisas pradėjo jausti, kad viskas slysta iš rankų.

31 skyrius

Mironui skaudėjo galvą. Jis netruko suprasti kodėl. Šiandien dar negėrė kavos. Galvodamas apie du dalykus — kofeiną ir telefono būdelę — Mironas patraukė į „Starbucks". Kofeinu pasirūpino nešvarus barmenas su plaukuotu apgamu, atrodančiu kaip didžiulė akis. Surasti telefoną prireiks šiek tiek daugiau darbo.

Mironas sėdėjo prie staliuko lauke ir stebėjo šalia esantį taksofoną. Juo naudojosi siaubingai daug žmonių. Jis priėjo. Ant telefono buvo priklijuota lipdukų, reklamuojančių pigesnius skambučius. Labiausiai pastebimas buvo „nemokamų nakties skambučių" pasiūlymas, ant kurio dar buvo nupieštas pusmėnulis — tam atvejui, jei nežinotum, kas yra naktis.

Mironas susiraukė. Jis norėjo paklausti taksofono, kas surinko jo numerį, išvadino jį šunsnukiu ir pareiškė, kad jis sumokės už tai, ką padaręs. Bet telefonas su juo nesikalbėtų. Tokia jau ta diena.

Jis vėl atsisėdo į savo vietą mąstydamas, ką daryti toliau. Norėjo pasikalbėti su Rendžiu Volfu bei Hariu Deivisu. Jie tikriausiai nedaug ką jam papasakos — greičiausiai net iš viso nesikalbės, bet Mironas sugalvos, kaip ką nors išpešti. Dar jam reikėjo pasikalbėti su gydytoja, dirbančia Šv. Barnabo ligoninėje, su Edna Skilar. Ji neva matė Keitę Ročester Niujorke. Mironas norėjo sužinoti kai kurias smulkmenas.

Jis paskambino į Šv. Barnabo ligoninės registratūrą ir po akimirkos jį sujungė su Edna Skilar. Mironas pasakė, ko jam reikia.

Edna Skilar, rodos, supyko.

— Prašiau tyrėjų neminėti mano pavardės.

— Jie ir neminėjo.

— Tai kaip jūs sužinojote?

— Turiu gerų pažinčių.

Ji pagalvojo.

— Ko jūs siekiate, pone Bolitarai?

— Dingo dar viena mergaitė.

Jokio atsako.

— Manau, kad tarp tos mergaitės ir Keitės Ročester gali būti ryšys.

— Koks?

— Ar galėtume susitikti? Tada jums viską paaiškinčiau.

— Aš iš tiesų nieko nežinau.

— Prašau, — Mironas nutilo. — Gydytoja Skilar?

— Ročesterių mergaitė man aiškiai parodė, kad nenori būti surasta.

— Aš tai suprantu. Užtruksim tik kelias minutes.

— Turiu pacientų. Galiu priimti jus vidurdienį.

— Dėkoju, — ištarė Mironas, bet Edna Skilar jau buvo padėjusi ragelį.

Į „Starbucks“ įvirto Litinis Laris Kidvelas ir Penki Pacientai. Laris patraukė tiesiai prie Mirono staliuko.

— Tūkstantis keturi šimtai aštuoniasdešimt aštuonios planetos kūrimo dieną, Mironai. Tūkstantis keturi šimtai aštuoniasdešimt aštuonios. O aš nemačiau nė grašio. Supranti, ką sakau?

Laris atrodė taip pat siaubingai kaip ir visada. Geografiškai jie buvo taip arti jų senosios vidurinės mokyklos. Pasak Mirono mėgstamo restorano savininko Peterio Čino, metai bėga, o širdis lieka tokia pati? Na, tada tik širdis.

— Gera žinoti, — pasakė Mironas. Jis vėl žvigtelėjo į taksofoną ir tada staiga jam dingtelėjo mintis. — Palauk.

— A?

— Pastarąjį kartą, kai tave mačiau, buvo tūkstantis keturi šimtai aštuoniasdešimt septynios planetos, tiesa?

Laris atrodė suglumęs.

— Esi tuo tikras?

— Taip, — Mirono galvoje mintis vijo mintį. — Ir jei aš neklystu, sakei, kad kita planeta bus mano. Tu sakei, kad ji jau vejasi mane ir kažką apie Mėnulio smūgį.

Lario akys nušvito.

— Sidabrinio Mėnulio smūgis. Jis labai tavęs nekenčia.

— Kur tas sidabrinis Mėnulis?

— Aerolio Saulės sistemoje. Prie Guanchomičio.

— Esi tuo tikras, Lari? Ar tikrai ne... — Mironas atsistojo ir nusivedė jį prie taksofono. Laris susigūžė. Mironas parodė į lipduką, į pusmėnulį nemokamų nakties skambučių reklamoje. Laris aiktelėjo.

— Ar čia sidabrinis Mėnulis?

— O, prašau, o Dieve, o, prašau...

— Nurimk, Lari. Kas dar nori tos planetos? Kas nekenčia manęs taip stipriai, kad smogs sidabriniu Mėnuliu?

Po dvidešimties minučių Mironas nuėjo į Čango darbužių valyklą. Žinoma, Maksina Čang buvo ten. Eilutėje stovėjo trys žmonės. Mironas nestojo paskui juos. Jis pasitraukė į šalį ir sukryžiavo rankas ant krūtinės. Maksina vis pašnairuodavo į jį. Mironas palaukė, kol visi klientai išėjo. Tada priėjo jis.

— Kur Rodžeris? — paklausė Mironas.

— Mokykloje.

Mironas pažvelgė jai į akis.

— Ar žinote, kad jis man skambino?

— Kodėl jis turėtų jums skambinti?

— Tai jūs pasakykit.

— Nežinau, apie ką kalbate.

— Turiu draugą telefonų kompanijoje. Rodžeris skambino man štai iš tos būdelės. Yra patikimų liudininkų, kurie jį matė ten tuo

metu. — Tai buvo gryniausias blefas, bet Mironas tęsė. — Jis man grasino. Išvadino šunsnukiu.

— Rodžeris taip nepadarytų.

— Nenoriu prišaukti jam bėdos, Maksina. Kas yra?

Įėjo dar vienas klientas. Maksina šūktelėjo kažką kiniškai. Išlindo pagyvenusi moteris ir perėmė darbą. Maksina ranka parodė, kad Mironas sektų paskui ją. Jie nuėjo pro kabančią pertvarą. Kai jis dar buvo vaikas, metalinis tos pertvaros garsas visada jį stebindavo. Maksina pasuko į gatvę už namo.

— Rodžeris yra geras berniukas, — pasakė ji. — Jis daug dirba.

— Kas vyksta, Maksina? Kai anądien čia buvau, jūs keistai elgėtės.

— Jūs nesuprantate, kaip sunku gyventi tokiame miestelyje kaip šis.

Jis suprato — gyveno čia visą savo gyvenimą, tačiau prikando liežuvį.

— Rodžeris taip stengėsi. Jis gavo gerus įvertinimus. Yra ketvirtas klasėje. Tie kiti vaikai išlepinti. Visi turėjo korepetitorius. Jie nėra ragavę tikro darbo. O Rodžeris po pamokų kasdien dirba. Užsidaręs kambarėlyje mokosi. Jis nevaikšto į vakarėlius. Neturi merginos.

— Ką visa tai turi bendra su manimi?

— Kiti tėvai samdo žmones, kad parašytų jų vaikams esė. Jie moka už pamokas, kad vaikai geriau išlaikytų egzaminus. Jie aukoja pinigus didelėms mokymo įstaigoms. Net nežinau, ką dar jie ten daro. Labai svarbu, kuriame koledže mokysiesi. Tai gali nulemti visą gyvenimą. Visi taip bijo, kad daro bet ką, *bet ką*, kad tik jų vaikas pakliūtų į reikiamą mokyklą. Šiame miestelyje tai visą laiką matyti. Žmonės gal ir mieli, bet čia galima pateisinti bet ką, jei sakoma: „Tai dėl mano vaiko.“ Suprantate?

— Suprantu, tačiau man vis tiek neaišku, ką tai turi bendra su manimi.

— Noriu, kad suprastumėte. Štai su kuo mes turime konkuruoti. Su pinigais ir valdžia. Su žmonėmis, kurie sukčiauja, vagia ir daro dar kažin ką.

— Aš puikiai žinau, kad šiame mieste priėmimas į koledžą konkurencinis. Taip buvo ir tada, kai aš baigiau vidurinę.

— Bet jūs žaidėte krepšinį.

— Taip.

— Rodžeris toks geras mokinys. Jis tiek daug dirba. Ir svajoja mokytis Djuke. Jis jums tai sakė. Tikriausiai neprisimenate.

— Prisimenu, kad jis kažką minėjo. Bet nepamenu, kad būtų teigęs, jog tai jo svajonė. Jis tiesiog išvardijo kelias mokyklas.

— Tai buvo jo pirmas pasirinkimas, — griežtai atsakė Maksina Čang. — Ir jei Rodžeris būtų ten patekęs, būtų gavęs stipendiją. Už mokslą būtų buvę sumokėta. Tai mums labai svarbu. Bet jis nepateko. Nors klasėje jis ketvirtas iš geriausių mokinių. Nors jo įvertinimai labai geri. Geresni įvertinimai ir geresni pažymiai už Eimės Bail.

Maksina Čang piktai pasižiūrėjo į Mironą.

— Luktelėkit sekundėlę. Ar jūs kaltinate mane dėl to, kad Rodžeris nepateko į Djuką?

— Aš nedaug težinau, Mironai. Esu tik cheminės valyklos darbuotoja. Bet tokia mokykla kaip Djukas beveik niekada nepriima daugiau nei vieno moksleivio iš tokios specifinės vidurinės Naujajame Džersyje. Įstojo Eimė Bail. Rodžerio įvertinimai buvo geresni. Jo vidurkis geresnis. Jis turėjo puikias mokytojų rekomendacijas. Nė vienas iš jų nėra sportininkas. Rodžeris groja smuiku, Eimė — gitara. — Maksina Čang gūžtelėjo pečiais.

— Taigi jūs man priekaištaujate, kad ji įstojo, o Rodžeris — ne?

Jis norėjo ginčytis, bet tiesa jį sustabdė. Jis parašė laišką. Netgi paskambino savo draugui į priėmimo komisiją. Žmonės visada taip elgiasi. Tai nereiškia, kad Rodžeris Čangas dėl to nebuvo priimtas. Bet matematika paprasta: kai vienas gauna vietą, kažkas kitas jos netenka.

Maksinos balsas buvo maldaujantis.

— Rodžeris taip supyko.

— Tai ne pasiteisinimas.

— Ne, ne pasiteisinimas. Pasikalbėsiu su juo. Jis jūsų atsiprašys, aš pažadu.

Tada Mironui dingtelėjo kita mintis.

— Ar Rodžeris pyko tik ant manęs? — paklausė jis.

— Nesuprantu.

— Ar jis pyko ir ant Eimės?

Maksina Čang susiraukė.

— Kodėl jūs to klausiate?

— Nes kitas skambutis iš to taksofono buvo į Eimės Bail mobilųjį. Ar Rodžeris pyko ant jos? Gal jautė apmaudą?

— Ne, Rodžeris, nepyko. Jis ne toks.

— Žinoma, jis tik skambina man ir grasina.

— Jis nenorėjo nieko bloga. Jis tik pratrūko.

— Man reikia pasikalbėti su Rodžeriu.

— Ką? Ne, aš tai draudžiu.

— Puiku, aš eisiu į policiją. Papasakosiu jiems apie grasinančius skambučius.

Ji išpūtė akis.

— Jūs taip nepasielgsite.

Pasielgtų. Gal ir turėtų. Bet ne dabar.

— Noriu su juo pasikalbėti, — pasakė Mironas.

— Jis grįš čia po pamokų.

— Tada aš ateisiu trečią. Jei jo čia nebus, kreipsiuosi į policiją.

32 skyrius

Gydytoja Edna Skilar pasitiko Mironą Šv. Barnabo medicinos centro vestibiulyje. Ji buvo su visa amunicija — baltu chalatu, pavardės kortele su ligoninės logotipu, ant kaklo kabančiu stetoskopu bei segtuvu rankose. Jos ir laikysena buvo tipiška gydytojams: kukli šypsenėlė, tvirtas ir kartu malonus rankos paspaudimas.

Mironas prisistatė. Ji pažvelgė jam tiesiai į akis ir pasakė:

— Papasakokit man apie dingusią mergaitę.

Jos balsas neleido ginčytis. Mironui reikėjo, kad ji juo pasitikėtų, taigi jis viską papasakojo neminėdamas Eimės pavardės. Jiedu stovėjo vidury vestibiulio. Pacientai ir lankytojai zujo jiems iš abiejų pusių, kai kurie praėjo labai arti.

— Gal reikėtų eiti kur nors nuošaliau, — pasiūlė Mironas.

Edna Skilar nusišypsojo, tačiau tai nebuvo džiaugsmo šypsena.

— Tie žmonės užsiėmę daug svarbesniais dalykais nei mudu.

Mironas linktelėjo. Jis matė senuką invalido vežimėlyje su deguonies kauke. Išblyškusią moterį su nederančiu peruku, prisiregistruojančią tokiu nuolankiu ir suglumusiu veidu, lyg svarstytų, ar kada nors dar iš čia išeis ir ar iš viso tai svarbu.

Edna Skilar stebėjo jį.

— Čia daug mirties, — ištarė ji.

— Kaip jūs tai pakenčiate? — paklausė Mironas.

— Norite išgirsti standartinę frazę apie sugebėjimą atskirti asmeninius reikalus nuo profesinių?

— Tiesą sakant, ne.

— Tiesa ta, kad aš nežinau. Mano darbas įdomus, čia nėra rutinos. Matau daug mirčių. Tai taip pat niekada netampa rutina ir nepadeda man susitaikyti su tuo, kad pati esu mirtinga ar panašiai. Kaip tik priešingai. Mirtis nuolat kelia pasipiktinimą. Gyvybė daug vertesnė nei galite įsivaizduoti. Aš pajutau tikrą gyvenimo vertę — tai ne visur girdima banalybė. Mirtis yra priešas. Aš su juo nesitaikau. Aš kovoju.

— Ir tai niekada nenuvargina?

— Aišku, kad nuvargina. Bet ką kita galiu daryti? Kepti sausainius? Dirbti Volstryte? — Ji apsidairė. — Eime, jūs teisus — čia labai blaško dėmesį. Eikite su manimi, bet mano griežta darbotvarkė, taigi nesiliaukite kalbėti.

Mironas papasakojo jai likusią Eimės dingimo istorijos dalį. Jis stengėsi pasakoti kaip įmanoma glausčiau, neminėdamas savęs, tačiau pabrėžė faktą, kad abi mergaitės pasinaudojo tuo pačiu bankomatu. Gydytoja kai ko paklausė, jai reikėjo šį bei tą paaiškinti. Jie atėjo į jos kabinetą ir susėdo.

— Skamba taip, lyg ji būtų pabėgusi iš namų, — pasakė Edna Skilar.

— Aš tai suprantu.

— Kažkas pašnibždėjo jums mano pavardę, tiesa?

— Daugmaž.

— Taigi jūs šiek tiek žinote, ką aš mačiau?

— Tik esmę. Tai, ką jūs pasakėte, įtikino detektyvus, kad Keitė pabėgo iš namų. Tiesiog pagalvojau, gal jūs pamatėte ką nors, kas verstų manyti kitaip?

— Ne. Permąsčiau mintyse tai šimtus kartų.

— Jūs suprantate, — ištarė Mironas, — kad pagrobimų aukos dažnai susitapatina su savo pagrobėjais.

— Žinau tai. Stokholmo sindromas ir visos kitos nesąmonės. Bet čia į tai nepanašu. Keitė neatrodė nė trupučio išvargusi. Kūno kalba nemeluoja. Jos akyse nebuvo panikos ir jokio svaigulio. Tiesą sakant, jos akys buvo vaiskios. Nemačiau jokių vaistų vartojimo požymių, nors, tiesą sakant, mačiau ją labai trumpai.

— Kur tiksliai jūs ją pastebėjote?

— Aštuntojoje aveniu netoli Dvidešimt pirmosios gatvės.

— Ar ji ėjo metro link?

— Taip.

— Pro tą stotį važiuoja daugybė traukinių.

— Ji įlipo į traukinį A.

A traukinys pervažiuoja visą šiaurės pietų Manhataną. Tai nepadės.

— Papasakokit man apie vyrą, su kuriuo ji buvo.

— Trisdešimties trisdešimt penkerių metų amžiaus. Vidutinio ūgio. Gražus. Ilgais tamsiais plaukais. Dviejų dienų barzdelė.

— Randai, tatuiruotės, kas nors panašaus?

Edna Skilar papurtė galvą ir papasakojo jam, kaip ji su savo vyru ėjo gatve ir pamatė tą merginą. Keitė buvo pasikeitusi, vyresnė, madingiau apsirengusi, kitokia šukuosena. Edna net nebuvo tikra, kad tai Keitė, kol ši nesušnibžėjo tų žodžių: *„Jūs negalite niekam pasakyti, kad mane matėte."*

— Ir jūs tvirtinate, kad ji neatrodė išsigandusi?

— Taip.

— Nesibaimino vyro, su kuriuo ėjo?

— Teisingai. Ar galiu jūsų kai ko paklausti?

— Žinoma.

— Kai ką apie jus žinau, — prisipažino ji. — Ne, nesu krepšinio aistruolė, bet „Google“ dirba nuostabiai. Visada naudojuosi tuo tinklalapiu. Net ir dirbdama su pacientais. Jei turiu naują, patikrinu informaciją apie jį internete.

— Aišku.

— Taigi mano klausimas būtų toks: kodėl jūs stengiatės surasti tą merginą?

— Aš esu šeimos draugas.

— Bet kodėl jūs?

— Sunku paaiškinti.

Edna Skilar minutėlę nutilo lyg svarstydama, ar ją tenkina toks neaiškus atsakymas.

— Kaip laikosi jos tėvai?

— Nekaip.

— Jų dukra greičiausiai saugi. Kaip Keitė.

— Galbūt.

— Turėtumėte jiems tai pasakyti. Nuraminkite juos. Pasakykite, kad jai viskas bus gerai.

— Nemanau, kad tai padės.

Ji nusigręžė. Kažkas perbėgo jos veidu.

— Gydytoja Skilar?

— Vienas iš mano vaikų pabėgo iš namų, — pasakė Edna Skilar. — Jam buvo septyniolika. Žinote tą posakį, kad prigimčiai nepasipriešinsi? Na, aš buvau niekam tikusi motina. Žinau tai. Bet mano sūnus nuo pat pirmos dienos buvo gyva bėda. Jis įsiveldavo į muštynes. Vagiliavo parduotuvėse. Šešiolikos buvo suimtas už automobilio vagystę. Jis buvo stipriai priklausomas nuo narkotikų, nors tuo metu aš to ir nežinojau. Tai buvo dar tais laikais, kai niekas nekalbėjo apie autizmą, negydė vaikų ritalinu ir panašiai. Jei būčiau turėjusi pasi-

rinkti, tikriausiai būčiau jį gydžiusi. Būčiau reagavusi, užuot laukusi ir tikėjusi, kad jis išaugs. Aš nesikišau į jo gyvenimą. Nenurodinėjau.

Ji pasakojo visa tai gana dalykiškai.

— Šiaip ar taip, kai jis pabėgo, aš nieko nesiėmiau. Beveik to tikėjausi. Praėjo savaitė. Dvi. Jis neskambino. Aš nežinojau, kur jis. Vaikai yra palaima. Bet jie gali išplėšti širdį taip, kaip nė negalėtum įsivaizduoti.

Edna Skilar nutilo.

— Kas jam nutiko? — paklausė Mironas.

— Nieko labai dramatiško. Galiausiai jis paskambino. Vakarinėje pakrantėje mėgino tapti didele žvaigžde. Jam reikėjo pinigų. Ten jis praleido dvejus metus. Sužlugdė viską, ko tik ėmėsi. Tada sugrįžo. Jis vis dar toks pats. Stengiuosi jį mylėti, rūpintis juo, bet, — Edna gūžtelėjo pečiais, — gydytojauti man sekasi, atlikti motinos pareigas — ne.

Edna Skilar pažvelgė į Mironą. Jis matė, kad ji dar nebaigė, taigi laukė.

— Norėčiau... — jos balsas prikimo. — Taip visi sako, kai jau per vėlu, bet labiau už viską norėčiau, kad būtų galima viską pradėti iš naujo. Aš myliu savo sūnų, tikrai myliu, bet nežinau, kaip jam padėti. Gal jis beviltiškas? Suprantu, kaip tai nuskambės, bet mano profesija tokia, taigi kasdien tenka diagnozuoti, padedu tai daryti ir asmeniniame gyvenime. Esmė ta, kad aš supratau, jog negaliu valdyti tų, kuriuos myliu. Taigi valdau tuos, kurių nemyliu.

— Nesuprantu, — ištarė Mironas.

— Savo pacientus, — paaiškino ji. — Jie svetimi, bet aš labai jais rūpinuosi. Ne todėl, kad būčiau kilni ar nuostabi, o todėl, kad mano mintyse jie tebėra nekalti. Ir aš juos teisiu. Žinau, kad tai negerai. Žinau, kad turiu su kiekvienu pacientu elgtis vienodai, ir gydydama, manau, taip ir darau. Bet jei „Google“ tinklalapyje randu, jog žmogus sėdėjo kalėjime ar asocialiai gyvena, stengiuosi, kad jis pasirinktų kitą gydytoją.

— Jums labiau patinka nekalti, — ištarė Mironas.

— Būtent. Tie, kurie, — suprantu, kaip tai nuskambės, — mano manymu, yra tyri. Ar bent jau tyresni.

Mironas susimąstė apie savo paties nuostatas — Dvynių gyvybė jam atrodė nieko verta, o tam, kad išgelbėtų savo sūnų, galėtų paaukoti daugybę civilių. Ar jo požiūris labai daug skiriasi nuo jos?

— Taigi bandau pasakyti, kad aš galvoju apie tos mergaitės tėvus, tuos, kurie, sakėte, nekaip laikosi, ir jaudinuosi dėl jų. Aš noriu padėti.

Mironas nespėjo nieko atsakyti, kai durys šiek tiek prasivėrė. Pro jas įlindo pražilusi galva. Mironas atsistojo. Vidun įžengė žilaplaukis vyras ir tarė:

— Atsiprašau, nežinojau, kad pas tave kažkas yra.

— Viskas gerai, mielasis, — atsiliepė Edna Skilar, — bet gal galėtum užeiti vėliau?

— Žinoma.

Žilaplaukis vyras irgi vilkėjo baltą chalatą. Jis pastebėjo Mironą ir nusišypsojo. Edna Skilar nebuvo krepšinio aistruolė, tačiau šis vyras — taip. Mironas ištiesė ranką.

— Mironas Bolitaras.

— O, aš žinau, kas jūs. Aš Stenlis Rikenbekas. Geriau žinomas kaip gydytojos Ednos Skilar vyras.

Jie paspaudė vienas kitam ranką.

— Mačiau jus žaidžiantį Djuke, — pasakė Stenlis Rikenbekas. — Jūs buvote išskirtinis.

— Dėkoju.

— Nenorėjau sutrukdyti. Tik ketinau paklausti, ar mano raustanti nuotaka nenorėtų su manimi pasimėgauti priešpiečiais mūsų ligoninės kavinėje.

— Aš jau ruošiuosi eiti, — pasakė Mironas, o paskui pridūrė: — Jūs buvote kartu su savo žmona, kai ji pamatė Keitę Ročester, ar ne?

— Ar dėl to jūs čia?

— Taip.

— Ar jūs policijos pareigūnas?

— Ne.

Edna Skilar irgi atsistojo. Ji draugiškai pakštelėjo savo vyrui į skruostą.

— Paskubėkime. Po dvidešimties minučių turiu pacientą.

— Taip, aš ten buvau, — atsakė Stenlis Rikenbekas Mironui. — O kodėl jūs tuo domitės?

— Aš ieškau kitos dingusios mergaitės.

— Pala, dar viena mergaitė pabėgo iš namų?

— Galbūt. Norėčiau išgirsti, kokį įspūdį susidarėte jūs, gydytojau Rikenbekai.

— Prašau?

— Ar Keitė Ročester ir jums pasirodė kaip pabėgėlė iš namų?

— Taip.

— Sakote tai gana užtikrintai, — pastebėjo Mironas.

— Ji buvo su vyriškiu. Nesistengė pabėgti. Paprašė Ednos, kad niekam nesakytų ir... — Rikenbekas pasisuko į savo žmoną. — Ar pasakei jam?

Edna nutaisė keistą veido išraišką.

— Gal jau eime.

— Ką man pasakė?

— Mano brangusis Stenlis sensta, — atrėžė Edna. — Jis įsivaizduoja tai, ko nėra.

— Cha, cha, labai juokinga. Čia tavo nuomonė. Manoji kitokia.

— Kitokia? — nusistebėjo Mironas.

— Niekai, — nukirto Edna.

— Ne niekai, — neatlyžo Stenlis.

— Puiku, — nusileido Edna. — Pasakyk jam, ką, tavo manymu, pamatei.

Stenlis atsigręžė į Mironą.

— Mano žmona papasakojo jums, kaip ji tyrinėja veidus. Štai kaip ji atpažino mergaitę. Ji žiūri į žmones ir bando nustatyti diagnozę. Taip pramogauja. Aš taip nedarau. Palieku darbą savo kabinete.

— Kokia jūsų specializacija, gydytojau Rikenbekai?

Jis nusišypsojo.

— Čia ir esmė.

— Kokia?

— Aš akušeris ginekologas. Tada aš apie tai nesusimąsčiau. Bet grįžęs namo peržiūrėjau internete Keitės Ročester nuotraukas. Žinot, tas, kurias spausdino laikraščiuose. Norėjau pasižiūrėti, ar tai ta pati mergaitė, kurią mes matėme metro stotyje. Štai kodėl aš gana tikras dėl to, ką pamačiau.

— Ir ką gi?

Staiga Stenlis, rodos, suabejojo savimi.

— Matai? — Edna papurtė galvą. — Tai tiesiog visiška nesąmonė.

— Galbūt, — sutiko Stenlis Rikenbekas.

— Bet? — įsiterpė Mironas.

— Bet arba Keitė Ročester priaugo svorio, — pasakė Stenlis Rikenbekas, — arba ji nėščia.

33 skyrius

Haris Deivisas skyrė klasei užduotį skaityti savarankiškai ir išėjo. Jo mokiniai nustebo. Kiti mokytojai visą laiką taip elgdavosi — duodavo savarankiško darbo, o patys traukdavo parūkyti. Tačiau ponas Di, ketverius metus iš eilės pripažintas Metų mokytoju, niekada taip nesielgdavo.

Livingstono vidurinės mokyklos koridoriai buvo absurdiškai ilgi. Stovėdamas dabar viename iš jų visiškai vienas ir žvelgdamas į kitą galą, jis jautėsi prastai. Bet toks jau tas Haris Deivisas. Jam nepatiko ramybė. Jis dievindavo šurmulį, kai šis koridorius prisipildydavo triukšmo, vaikų, kuprinių ir paaugliško nerimo.

Jis rado kabinetą, greitai pabeldė į duris ir kyštelėjo galvą vidun. Driu Van Dinas mokė daugiausia sunkaus elgesio paauglius. Kabinete tai ir buvo matyti. Pusė mokinių klausėsi muzikos per ausinukus. Kai kurie sėdėjo ant suolų. Kiti buvo pasirėmę į palanges. Raume-

ningas vyrukas tolimajame kampe glamonėjosi su mergina, jie buvo plačiai išsižioję. Galėjai matyti, kaip jie seilėjasi.

Driu Van Dinas kojas buvo susikrovęs ant stalo, rankas susidėjęs ant kelių. Jis atsigręžė į Harį Deivisą.

— Pone Van Dinai? Gal galėčiau šnektelėti su jumis minutėlę?

Driu Van Dinas įžūliai jam šyptelėjo. Van Dinui buvo turbūt kokie trisdešimt penkeri — dešimčia metų jaunesnis už Deivisą. Jis atrodė kaip buvęs rokenrolistas, turėjęs ambicijų pasiekti aukštumas, tik štai kvailos įrašų kompanijos taip ir nesuprato tikrojo genijaus. Taigi dabar jis mokė vaikus groti gitara ir dirbo muzikos prekių parduotuvėje, kurioje šaipėsi iš klientams patinkančių vidutinio skonio įrašų.

— Na, žinoma, pone Di.

Abu mokytojai išėjo į koridorių. Durys buvo storos. Kai jos užsidarė, koridoriuje vėl stojo tyla.

Van Dinas vis dar įžūliai šypsojosi.

— Kaip tik ruošiausi pradėti pamoką, pone Di. Kuo galiu jums padėti?

Deivisas sušnibždėjo, nes kiekvienas garsas čia atsimušė aidu.

— Ar girdėjote apie Eimę Bail?

— Ką tokią?

— Eimę Bail. Šios mokyklos mokinę.

— Nemanau, kad ji mokėsi pas mane.

— Ji dingo, Driu.

Van Dinas nieko nesakė.

— Ar girdėjote, ką pasakiau?

— Ką tik sakiau, kad jos nepažįstu.

— Driu...

— Ir, — nutraukė jį Van Dinas, — manau, mes būtume informuoti, jei dingtų mokinys, ar ne?

— Policija mano, kad ji pabėgo iš namų.

— O jūs ne? — Van Dinas tebesišypsojo, gal net labiau. — Policija norės sužinoti, kodėl jūs taip manote, pone Di. Galbūt turėtumėte ten nueiti. Papasakoti jiems viską, ką žinote.

— Gal būtent taip ir padarysiu.

— Gerai, — Van Dinas palinko arčiau ir sušnibždėjo. — Manau, policija tikrai norės sužinoti, kada jūs paskutinį kartą matėte Eimę, ar ne?

Van Dinas atsilošė ir laukė Deiviso reakcijos.

— Matote, pone Di, — tęsė Van Dinas, — jie norės viską sužinoti. Norės sužinoti, kur ji ėjo, su kuo kalbėjosi, apie ką kalbėjosi. Jie turbūt domėsis viskuo, ar nemanote? Gal net ims tirti mūsų Metų mokytojo nuostabų darbą.

— Kaip jūs... — Deivisas pajuto, kaip ima virpėti kojos. — Jūs turite daugiau ką prarasti nei aš.

— Tikrai? — Van Dinas dabar buvo taip arti, kad Deivisas jautė ant veido jo seiles. — Pasakykite man, pone Di, ką būtent aš galiu prarasti? Savo mielą namą gražiajame Ridžvude? Mylimo mokytojo reputaciją? Savo žvalią žmoną, kuri pritaria mano aistrai mokyti vaikus? O gal dvi mane gerbiančias dukras?

Taip jie stovėjo akimirką, vis dar prikišę veidus vienas prie kito. Deivisas negalėjo kalbėti. Kažkur tolumoje, gal kitame pasaulyje, jis išgirdo skambant skambutį. Durys plačiai atsidarė. Išbėgo mokiniai. Koridoriai prisipildė jų juoko ir nerimo. Visa tai atėmė Hariui Deivisui žadą. Jis užsimerkė ir leido mintims nunešti jį kuo toliau nuo Driu Van Dino, kur nors, kur jis labiau norėtų būti.

Livingstono prekybos centras seno ir buvo labai stengiamasi, kad to nesimatytų, tačiau tos priemonės labiau priminė prastą veido korekciją nei tikrą jaunystę.

Apatinių drabužių parduotuvė „Miegamojo randevu" buvo įsikūrusi apatiniame aukšte. Kai kam ji lyg „Viktorijos paslapčių" pusseserė. Tikra tiesa, kad tos pusseserės buvo daug kuo panašios. Viskas priklausė nuo pateikimo. Seksualūs modeliai dideliuose plakatuose labiau priminė porno žvaigždes — nuodėmingai iškišusios liežuvius ir gundomai susidėjusios rankas. „Miegamojo randevu" devizas, ku-

ris puikavosi tarp apkūnaus modelio krūtų, skelbė: KOKIĄ MOTERĮ NORI NUSIVESTI Į LOVĄ?

— Karštą, — garsiai ištarė Mironas.

Ir vėlgi tai nelabai skyrėsi nuo „Viktorijos paslapčių" reklamų, ypač vienos, kur ištepti aliejumi Taira ir Frederikas klausia: „Kas yra seksualu?" Atsakymas: tikrai karšta moteris. Drabužėliai čia lyg tarp kitko.

Pardavėja išpūstais plaukais vilkėjo tigrinio rašto uniformą. Ji kramtė gumą ir buvo matyti, kad pasitiki savimi. Tai darė įspūdį. Lentelė jai prie krūtinės skelbė: Sali Ana.

— Norite ką nors nusipirkti? — paklausė Sali Ana.

— Abejoju, ar turite ką nors mano dydžio, — atsakė Mironas.

— Nustebtumėte. Tai ko norite? — Ji linktelėjo į plakatą. — Jums tiesiog patinka spoksoti į iškirptes?

— Na, taip. Bet aš čia ne todėl, — Mironas išsitraukė Eimės fotografiją. — Atpažįstate šią merginą?

— Jūs faras?

— Galbūt.

— Ne.

— Kodėl taip sakote?

Sali Ana gūžtelėjo pečiais.

— Ko jūs ieškote? — paklausė ji.

— Ši mergina dingo. Mėginu ją surasti.

— Leiskit pažiūrėti.

Mironas ištiesė jai fotografiją. Sali Ana įdėmiai ją tyrinėjo.

— Atrodo matyta.

— Gal pirkėja?

— Ne. Pirkėjus aš prisimenu.

Mironas įkišo ranką į plastikinį maišelį ir ištraukė baltą Eimės stalčiuje rastą drabužėlį.

— O šis matytas?

— Žinoma. Tai iš mūsų kolekcijos.

— Ar jūs šitą pardavėte?

— Galbūt. Pardaviau kelis.

— Etiketė dar nenuplėšta. Kaip manote, ar galima atsekti, kas jį pirko?

Sali Ana susiraukė ir parodė į Eimės nuotrauką.

— Manote, kad dingusi mergina šitą nusipirko?

— Radau jos stalčiuje.

— Taip, bet vis tiek.

— Kas vis tiek?

— Tai labai seksualus ir nepatogus drabužėlis.

— O ką, ji tokia neatrodo?

— Ne, ne todėl. Moterys retai tokius perka. Tik vyrai. Medžiaga sukelia niežulį. Sulenda į tarpkojį. Tai vyrų fantazijos, ne moterų. O šitas kaip iš porno vaizdajuostės. — Sali Ana pakėlė galvą ir išpūtė gumos burbulą. — Ar kada žiūrėjote porno filmą?

Mirono veido išraiška nepasikeitė.

— Niekada, — atsakė jis.

Sali Ana nusijuokė.

— Aišku. Šiaip ar taip, moterys renkasi visiškai kitokius filmus. Paprastai prie tokio būna prierašas „jausmingas“ arba „meilės istorija“. Jis gali būti ir labai vulgarus, bet jo pavadinimas vargu ar bus, pavyzdžiui, „Bjauri kekšė 5“. Suprantate, ką turiu omeny?

— Tarkim, suprantu. O šis drabužėlis?

— Būtent toks.

— Skirtas „Bjauriai kekšei“?

— Taip. Jokia moteris jo neišsirinktų.

— Kaip man sužinoti, kas jai jį nupirko?

— Mes neturime įrašų ar ko nors panašaus. Galiu paklausti kitų merginų, bet... — Sali Ana gūžtelėjo pečiais.

Mironas padėkojo jai ir išėjo. Vaikystėje jis čia dažnai ateidavo su savo tėvu. Jie apsipirkdavo „Herman‘s“ sporto prekių parduotuvėje. Dabar tos parduotuvės nebebuvo. Tačiau išėjęs iš „Miegamojo randevu“, Mironas vis tiek pažvelgė ten, kur anksčiau buvo „Herman‘s“. Ir už dviejų durų jis pastebėjo parduotuvę matytu pavadinimu.

PLANET MUSIC.

Mironas mintimis grįžo į Eimės kambarį. „Planet Music". Gitaros buvo iš „Planet Music". Eimės stalčiuose buvo šios parduotuvės sąskaitų. Ir štai ji, jos mėgstama muzikos prekių parduotuvė, įsikūrusi vos už dviejų parduotuvių nuo „Miegamojo randevu".

Dar vienas sutapimas?

Kai Mironas dar mokėsi mokykloje, parduotuvė toje vietoje pardavinėjo pianinus ir vargonus. Mironas visada tuo stebėjosi. Pianinų ir vargonų parduotuvė prekybos centre. Juk į prekybos centrus einama nusipirkti drabužių, kompaktinių diskų, žaislų, gal dar aparatūros. Kas eina į prekybos centrą pirkti pianino?

Aišku, nedaug kas.

Pianinų ir vargonų nebebuvo. „Planet Music" siūlė pirkti kompaktinius diskus ir mažesnius instrumentus. Užrašas skelbė, kad jie ir nuomojami. Tikriausiai daug trimitų, klarnetų, smuikų parduoda mokykloms.

Vaikis už prekystalio buvo gal dvidešimt trejų, vilkėjo varganą skraistę ir atrodė dar prasčiau nei „Starbucks" barmenas. Ant plikai nuskustos galvos jis buvo užsidėjęs pilkšvą megztą kepurę — demonstravo dabar, matyt, madingą įvaizdį.

Mironas griežtai į jį pasižiūrėjo ir staigiai padėjo ant prekystalio nuotrauką.

— Pažįsti ją?

Vaikis dvejojo sekundėlę per ilgai. Mironas nelaukė.

— Atsakysi į mano klausimą ir tavęs neapieškosiu.

— Kodėl apieškosit?

— Ar pažįsti ją?

Jis linktelėjo ir ištarė:

— Tai Eimė.

— Ji čia apsipirkinėja?

— Aišku, visada, — atsakė jis, o akys lakstė į visas puses, tik nežiūrėjo į Mironą. — Ji supranta muziką. Dauguma žmonių čia užeina ir prašo vaikinų grupių. — Žodžius „vaikinų grupių" jis ištarė taip, kaip daugelis žmonių taria „gyvuliškas". — Eimei patinka rokas.

— Ar gerai ją pažįsti?

— Nelabai. Turiu omeny, ji čia ateina ne dėl manęs.

Tuomet vaikinas nutilo.

— Tai dėl ko ji čia ateina?

— Kodėl jūs norite tai sužinoti?

— Nes aš nenoriu versti tavęs tuštinti kišenes.

Jis pakėlė rankas.

— Ei, aš visiškai švarus.

— Tada aš tau ką nors pakišiu.

— Kas... Jūs rimtai?

— Velniškai rimtai, — patvirtino Mironas ir vėl griežtai pažvelgė. Nelabai jam tai sekėsi. Nuo įtampos pradėdavo skaudėti galvą. — Su kuo pasimatyti ji čia ateidavo?

— Su parduotuvės vadybininku.

— Jis turi vardą?

— Driu. Driu Van Dinas.

— Ar jis čia?

— Ne. Bus po pietų.

— Turi jo adresą? Telefono numerį?

— Ei, — staiga susiprotėjęs ištarė vaikis. — Parodykit man savo ženklelį.

— Sudie.

Mironas išėjo iš parduotuvės. Jis vėl susirado Sali Aną.

Ji išpūtė gumos burbulą.

— Taip greitai grįžot?

— Negalėjau atsispirti, — atsakė Mironas. — Ar pažįstate Driu Van Diną, vyruką, dirbantį „Planet Music"?

— O, — ištarė ji, linktelėdama taip, lyg dabar viskas būtų aišku. — O taip.

34 skyrius

Suskambus telefonui, Kler net pašoko.

Nuo pat Eimės dingimo ji nesudėjo nė bluosto. Per pastarąsias

dvi paras ji išgėrė tiek kavos, kad tik kofeinas ir reagavo į kiekvieną garsą. Jos galvoje vis sukosi mintys apie Ročesterių apsilankymą — tėvo pyktį ir motinos nuolankumą. Motina. Džoana Ročester. Kažkas tiksliai negerai su ta moterimi.

Kler visą rytą vaikščiojo po Eimės kambarį mąstydama, kaip priversti Džoaną Ročester kalbėti. Gal pabandyti pasikalbėti su ja kaip motinai su motina. Eimės kambary nerodo nieko keista. Kler pradėjo raustis po senas dėžes, po labai senus daiktus, kurie, rodos, į tas dėžes sudėti vos prieš kelias savaites. Pieštukų laikiklis, padarytas Eriko Eimei vaikų darželyje. Jos pirmosios klasės baigimo įvertinimai — vien tik A, ir dar panelės Rorbach komentaras, kad Eimė — gabi mokinė, kurią džiugu mokyti ir kuri turi šviesią ateitį. Kler spoksojo į žodžius *šviesią ateitį*, leisdama jiems ją užvaldyti.

Telefonas nuskambėjo šaižiai. Ji nėrė prie jo vėl tikėdamasi, kad čia Eimė, kad jos dingimas tik kvailas nesusipratimas ir yra absoliučiai pagrįstas paaiškinimas, kur ji buvo.

— Alio?

— Jai viskas gerai.

Balsas buvo mechaninis. Nei vyro, nei moters. Panašus į automato, pranešančio, kad skambutis sulaikomas ir teks palaukti.

— Kas čia?

— Jai viskas gerai. Tiesiog palikit viską kaip yra. Pažadu jums.

— Kas čia? Leiskite pasikalbėti su Eime.

Bet vienintelis atsakymas buvo pypsėjimas.

— Dominiko dabar nėra namuose, — pasakė Džoana Ročester.

— Žinau, — atsakė Mironas. — Noriu pasikalbėti su jumis.

— Manimi? — Lyg mintis, jog kažkas nori pasikalbėti su ja, būtų šokiruojanti, tolygi pranešimui, kad kažkas nusileido Marse. — Bet kodėl?

— Prašau, ponia Ročester, tai labai svarbu.

— Manau, turėtume palaukti Dominiko.

Mironas prasibrovė pro ją.

— Aš taip nemanau, — nukirto jis.

Namuose buvo švaru ir tvarkinga. Viskas sustatyta tiesiomis linijomis ir taisyklingais kampais. Jokių vingių, jokių stebinančių spalvų protrūkio, viskas taip, kad į nieką neatkreiptum dėmesio.

— Gal galėčiau jums pasiūlyti kavos?

— Kur jūsų dukra, ponia Ročester?

Ji greitai sumirksėjo gal kokį dešimt kartų. Mironas pažinojo vyrų, kurie taip mirksi. Tai visada būdavo vaikystėje mokykloje gąsdinti vyrukai, taip ir nesugebėję subręsti ir pasijusti savo gyvenimo šeimininkais. Ji išspaudė tik vieną žodį:

— Ką?

— Kur Keitė?

— Aš... aš nežinau.

— Tai melas.

Ji vėl sumirksėjo. Mironas neleido sau pajusti jai gailesčio.

— Kodėl... melas?

— Jūs žinote, kur yra Keitė. Spėju, jog turite priežastį tylėti. Spėju, kad tai susiję su jūsų vyru. Tai mano nuomonė.

Džoana Ročester pabandė ištiesti nugarą.

— Norėčiau, kad išeitumėte iš šių namų.

— Ne.

— Tada aš paskambinsiu savo vyrui.

— Turiu telefoninių pokalbių išklotinę, — pasakė Mironas.

Ji vėl sumirksėjo. Iškėlė ranką, lyg gintųsi smūgio.

— Jūsų mobiliojo telefono. Vyras jo netikrino. Ir net jei būtų tikrinęs, skambutis iš taksofono Niujorke tikriausiai ne kažin ką reikštų. Bet aš pažįstu moterį, vardu Edna Skilar.

Baimę pakeitė sumišimas.

— Ką tokią?

— Ji gydytoja Šv. Barnabo ligoninėje. Ji pastebėjo jūsų dukrą Manhatane. Dar tiksliau, netoli Dvidešimt trečiosios gatvės. Jūs sulaukėte kelių skambučių septintą vakaro iš telefono būdelės už keturių kvartalų nuo ten, o tai gana arti.

— Skambino ne mano dukra.

— Ne?

— Mano draugė.

— Aha.

— Mano draugė apsipirkinėja mieste. Ji mėgsta paskambinti, kai randa ką nors įdomaus. Pasiklausti mano nuomonės.

— Iš taksofono?

— Taip.

— Kuo ji vardu?

— Nesiruošiu jums to sakyti. Ir reikalauju tuoj pat iš čia išeiti.

Mironas gūžtelėjo pečiais, išskėtė rankas.

— Tada spėju, kad patekom į aklavietę.

Džoana Ročester vėl sumirksėjo. Būtų mirksėjusi ir toliau.

— Bet gal jūsų vyrui labiau pasiseks.

Jos veidas siaubingai išblyško.

— Gal aš ir jam pasakysiu, ką žinau. O jūs galėsite papasakoti apie draugę, kuri mėgsta apsipirkinėti. Jis jumis patikės, ar ne?

Jos akys išsiplėtė iš siaubo.

— Jūs nė nenutuokiate, koks jis.

— Manau, kad nutuokiu. Jis pasiuntė du stuobrius manęs kankinti.

— Jis manė, jog jūs žinote, kas nutiko Keitei.

— Ir jūs jam leidote, ponia Ročester. Jūs būtumėte leidusi jam mane kankinti ir gal net nužudyti, o žinojote, kad aš neturiu su tuo nieko bendra.

Ji liovėsi mirksėjusi.

— Jūs negalite pasakyti mano vyrui. Prašau.

— Aš neturiu jokio noro pakenkti jūsų dukrai. Aš tiesiog noriu surasti Eimę Bail.

— Aš nieko nežinau apie tą mergaitę.

— Bet gal jūsų dukra žino?

Džoana Ročester papurtė galvą.

— Jūs nesuprantate, — ištarė ji.

— Ko nesuprantu?

Džoana Ročester nužingsniavo per kambarį palikusi jį kur stovėjo. Kai ji vėl atsigręžė, jos akys buvo pilnos ašarų.

— Jei jis sužinos. Jei jis sužinos, kad ji...

— Jis nesužinos.

Ji vėl papurtė galvą.

— Pažadu, — ištarė jis.

Jo žodžiai — dar vienas, rodos, tuščias pažadas — nuaidėjo tyliame kambaryje.

— Kur ji, ponia Ročester? Man tik reikia su ja pasikalbėti.

Jos akys ėmė bėgioti po kambarį, lyg ji baimintųsi, kad kas nors nenugirstų. Džoana žengė prie durų į kiemą ir jas atidarė. Ji parodė jam, kad išeitų į lauką.

— Kur Keitė? — paklausė Mironas.

— Aš nežinau. Tai tiesa.

— Ponia Ročester, aš tikrai neturiu laiko...

— Skambučiai.

— Kas dėl jų?

— Jūs sakėte, kad skambinta iš Niujorko?

— Taip.

— Ji nusigręžė.

— Kas yra?

— Galbūt ten ji ir yra.

— Jūs tikrai nežinote?

— Keitė nebūtų man pasakiusi. O aš ir neklausiau.

— Kodėl ne?

Džoanos Ročester akys suapvalėjo.

— Jei aš nežinosiu, — pasakė ji, pagaliau pažvelgdama jam į akis, — tai jis negalės priversti manęs pasakyti.

Tylą nutraukė gretimame kieme įjungta žoliapjovė. Mironas minutėlę palaukė.

— Bet jūs gavote žinių iš Keitės?

— Taip.

— Ir jūs žinote, kad ji saugi.

— Bet Domas jos nepaliks ramybėje.

— Turiu omeny, apskritai. Ji nebuvo pagrobta, ar ne.

Ji lėtai linktelėjo.

— Edna Skilar pastebėjo ją su tamsiaplaukiu vyru. Kas jis?

— Jūs nepakankamai įvertinate Dominiką. Prašau, neieškokite jos. Tiesiog palikite viską kaip yra. Jūs mėginate surasti kitą mergaitę. Keitė su ja niekaip nesusijusi.

— Jos abi pasinaudojo tuo pačiu bankomatu.

— Tai sutapimas.

Mironas nesivargino ir nesiginčijo.

— Kada Keitė vėl skambins?

— Nežinau.

— Taigi man iš jūsų nedaug naudos.

— Ką tai turėtų reikšti?

— Man reikia pasikalbėti su jūsų dukra. Jei jūs negalite man padėti, gal jūsų vyras galės.

Ji tik papurtė galvą.

— Žinau, kad ji nėščia, — pasakė Mironas.

Džoana Ročester sudejavo.

— Jūs nesuprantate, — pakartojo ji.

— Paaiškinkite man.

— Tas tamsiaplaukis vyras... Jis vardu Rufusas. Jei Domas sužinos, jis jį užmuš. Tai akivaizdu. Ir aš nežinau, ką jis padarytų Keitei.

— Tai kokie gi jų planai? Amžinai slėptis?

— Abejoju, ar jie turi planą.

— O Dominikas nieko apie tai nežino?

— Jis ne kvailas. Jis mano, kad Keitė greičiausiai pabėgo iš namų.

Mironas susimąstė.

— Tada aš kai ko nesuprantu. Jei jis įtaria, kad Keitė pabėgo, kodėl jis kreipėsi į žiniasklaidą?

Tada Džoana Ročester nusišypsojo, bet tai buvo pati liūdniausia šypsena, kokią tik Mironui teko matyti.

— Negi nesuprantate? — paklausė ji.

— Ne.

— Jis mėgsta laimėti. Nesvarbu, kokia kaina.

— Vis tiek ne...

— Jis padarė tai jiems paspausti. Jis nori rasti Keitę. Jam niekas kitas nerūpi. Tai jo stiprybė. Jam tas pat, jis smogia. Stipriai smogia. Domas nesidrovi. Jis nejaučia gėdos. Jis priverčia pralaimėti ir labai kentėti. Štai koks jis žmogus.

Jie nutilo. Mironas norėjo paklausti, kodėl ji vis dar su juo gyvena, bet tai buvo ne jo reikalas. Šioje šalyje daug moterų nuolat patiria smurtą. Jis norėtų padėti, bet Džoana Ročester pagalbos nepriimtų. Dabar jis turėjo svarbesnių reikalų. Jis vėl prisiminė Dvynius, dėl kurių mirties nesijaudino, prisiminė Edną Skilar ir jos požiūrį į pacientus.

Džoana Ročester pasirinko. Ir gal ji buvo tik šiek tiek mažiau nekalta už kitus.

— Jūs turėtumėte pranešti policijai, — pasakė Mironas.

— Ką pranešti?

— Kad jūsų dukra pati pabėgo iš namų.

Ji prunkštelėjo.

— Jūs nesuprantate, tiesa? Domas sužinotų. Jis turi ryšių policijoje. Kaip manote, iš kur jis taip greitai sužinojo apie jus?

Bet, pagalvojo Mironas, jis nesužinojo apie Edną Skilar. Kol kas. Taigi jo šaltiniai nėra labai patikimi. Mironas svarstė, ar galėtų tuo pasinaudoti. Jis priėjo arčiau jos. Paėmė Džoaną Ročester už rankos ir privertė ją pažvelgti jam į akis.

— Jūsų dukra bus saugi. Aš tai garantuoju. Bet man reikia su ja pasikalbėti. Tik tiek, tik pasikalbėti. Ar suprantate?

Ji sunkiai nurijo seiles.

— Aš neturiu pasirinkimo, tiesa?

Mironas tylėjo.

— Jei aš nesutiksiu, jūs eisite pas Domą.

— Taip, — patvirtino Mironas.

— Keitė turėtų skambinti man šįvakar septintą, — pasakė ji. — Tada aš leisiu jums su ja pasikalbėti.

35 skyrius

Vinas paskambino Mironui į mobilųjį.

— Driu Van Dinas, tas mūsų „Planet Music" vadybininkas, dar mokytojauja ir Livingstono vidurinėje.

— Nagi, nagi, — ištarė Mironas.

— Iš tikrųjų.

Mironas jau buvo pakeliui, ruošėsi pasiimti Kler. Ji pranešė jam apie telefono skambutį „jai viskas gerai". Mironas nedelsdamas paskambino Beruti, bet sužinojo, kad „ji ne darbo vietoje". Jis viską, ką reikėjo, sudiktavo jai į atsakiklį.

Dabar Mironas ir Kler važiuos į Livingstono vidurinę patikrinti Eimės spintelę. Mironas dar tikėjosi susitikti jos buvusį vaikiną Rendį Volfą. Ir Harį Deivisą, „poną Di". Ir dar, dabar jau svarbiausia, Driu Van Diną, „muzikos mokytoją—apatinių pirkėją".

— Dar ką nors apie jį sužinojai?

— Van Dinas vedęs, vaikų neturi. Per pastaruosius ketverius metus jis dukart sulaikytas, nes vairavo išgėręs, ir vieną kartą už narkotikus. Jam, dar nepilnamečiui, buvo iškelta byla, bet viskas įslaptinta. Kol kas tiek tesužinojau.

— Nori pasakyti, kad jis perka apatinius tokioms moksleivėms kaip Eimė Bail?

— Sakyčiau, gana akivaizdu.

— Ką tik kalbėjausi su ponia Ročester. Keitė pastojo ir pabėgo su savo vaikinu.

— Tai neretai pasitaiko.

— Ne. Bet manysime, kad Eimei atsitiko taip pat?

— Pabėgo drauge su savo vaikinu? Nepanašu. Niekas nepranešė, kad Van Dinas būtų dingęs.

— Jam nėra reikalo dingti. Keitės vaikinas tikriausiai bijo Dominiko Ročesterio. Štai kodėl jis su ja. Bet jei niekas nežinojo apie Eimę ir Van Diną...

— Ponui Van Dinui nebuvo ko baimintis.

— Būtent.

— Taigi malonėk pasakyti, kodėl Eimė pabėgo?

— Nes ji nėščia.

— Fe! — ištarė Vinas.

— Kas fe?

— Ko būtent Eimė Bail turėtų bijoti? — paklausė Vinas. — Erikas visiškai ne toks kaip Dominikas Ročesteris.

Vino žodžiai buvo logiški.

— Gal Eimė nepabėgo? Gal ji pastojo ir norėjo gimdyti. Gal ji pasakė apie tai savo vaikinui, Driu Van Dinui...

— Kurio, — pratęsė mintį Vinas, — kaip mokyklos mokytojo karjera baigtųsi, jei ta žinia pasklistų.

— Taip.

Dėl to piršosi siaubinga išvada.

— Vis tiek čia kažkas ne taip, — ištarė Mironas.

— Kas?

— Abi merginos pasinaudojo tuo pačiu bankomatu. Matai, visa kita neatrodo sutapimas. Pastoja dvi merginos iš tos pačios mokyklos, kurioje mokosi maždaug tūkstantis mergaičių. Statistiškai tai nereikšminga. Net jei pridursim, jog abi dėl to pabėgo iš namų, nėra reikalo tvirtinti, jog jas kas nors sieja, tiesa?

— Tiesa, — sutiko Vinas.

— Bet kaip paaiškintume tai, kad abi pasinaudojo tuo pačiu bankomatu?

— Tavo mažytė statistinė diagnozė nueina šuniui ant uodegos, — pasakė Vinas.

— Taigi mes kažko nesuprantame.

— Mes nieko nesuprantame. Čia viskas atrodo nepagrįsta ir labai nerimta.

Vėl Vinas teisus. Gal jie per anksti kuria teorijas? Yra ir kitų galimybių. Su tuo gali būti susiję Rodžerio Čango grasinantys telefono skambučiai. Be to, neaišku, kaip čia įsimaišęs Haris Deivisas. Gal jis tarpininkas tarp Van Dino ir Eimės, bet tai būtų pernelyg įžūlu. O kokias išvadas Mironas turėtų daryti iš to, kad kažkas paskambino

Kler pranešti, jog „jai viskas gerai"? Mironas mąstė apie laiką ir motyvą — nuraminti ar pagąsdinti; bet kuriuo atveju kodėl? Kol kas jam nekilo jokių minčių.

— Gerai, — pasakė Mironas Vinui, — ar šį vakarą susitiksime?

— Žinoma.

— Tada pasikalbėsime vėliau.

Vinas išjungė telefoną kaip tik tuo metu, kai Mironas įsuko į Kler ir Eriko įvažiavimą. Mironui dar nespėjus sustoti, Kler išėjo pro duris.

— Ar gerai jautiesi? — paklausė jis.

Kler nesivargino atsakyti, nes ir taip buvo akivaizdu.

— Ar ką nors sužinojai iš to savo pažįstamo telefonų kompanijoje?

— Dar ne. Ar pažįsti Livingstono vidurinės mokyklos mokytoją Driu Van Diną?

— Ne.

— Pavardė tau negirdėta?

— Nemanau. Kodėl klausi?

— Prisimeni apatinius, kuriuos radau jos kambaryje? Manau, jis jai juos nupirko.

Jos veidas išraudo.

— Mokytojas? — pasitikslino ji.

— Jis dirba ir muzikos prekių parduotuvėje mole.

— „Planet Music".

— Taip.

Kler papurtė galvą.

— Aš nieko nesuprantu, — ištarė ji.

Mironas uždėjo savo delną jai ant rankos.

— Tu turi likti su manimi, Kler, gerai? Man reikia, kad būtum rami ir susikaupusi.

— Nesielk su manimi taip globėjiškai, Mironai.

— Nenoriu to daryti, bet suprask, jei nebūsi gerai pasiruošusi, kai nueisime į mokyklą...

— Mes nieko nepešime. Aš tai žinau. Kas dar?

— Tu suabejojai Džoana Ročester, — ištarė Mironas ir viską jai papasakojo. Kler sėdėjo ir spoksojo pro langą. Ji kartkartėmis vis linkteldavo, tačiau neatrodė, kad tas gestas susijęs su jo žodžiais.

— Taigi tu manai, kad Eimė galbūt nėščia?

Reikia pastebėti, kad jos balsas dabar iš tiesų buvo ramus. Ji mėgino atsipalaiduoti. Gal ir gerai.

— Taip.

Kler pakėlė ranką sau prie lūpos ir pradėjo ją pešioti. Lygiai kaip mokyklos laikais. Viskas buvo taip keista — jie važiavo tuo pačiu keliu, kuriuo jaunystėje traukė tūkstančius kartų, Kler pešiojo lūpą kaip prieš paskutinį algebros atsiskaitymą.

— Gerai, pamėginkime minutėlę į viską pažvelgti racionaliai, — ištarė ji.

— Pamėginkime.

— Eimė išsiskyrė su savo vaikinu. Ji mums nepasakė, nes yra slapukė. Ištrynė savo elektroninius laiškus. Ji buvo lyg nesava. Jos stalčiuje radome apatinį drabužėlį, kurį galbūt nupirko mokytojas, dirbantis muzikos prekių parduotuvėje, kurioje ji taip dažnai lankėsi.

Žodžiai sunkiai pakibo ore.

— Man kilo dar viena mintis, — pareiškė Kler.

— Sakyk.

— Jei Eimė nėščia, — Dieve, negaliu patikėti, kad aš taip kalbu, — ji turėjo kreiptis į kliniką.

— Galbūt. Bet gal ji tiesiog nusipirko nėštumo testą ir atliko jį namuose.

— Ne, — Kler balsas nuskambėjo tvirtai. — Mes kalbėjomės apie tokius dalykus. Kartą viena jos draugė tokiu testu gavo klaidingą teigiamą atsakymą. Eimė būtų ėjusi pasitikrinti. Ji tikriausiai būtų susiradusi gydytoją.

— Tarkim.

— O šioje vietovėje vienintelė klinika yra Šv. Barnabo. Ten visi

kreipiasi. Taigi gal ir ji ten lankėsi. Mums reikėtų paskambinti ir paprašyti, kad kas nors patikrintų įrašus. Aš esu motina. Tai turėtų ką nors reikšti, tiesa?

— Nežinau, tai priklauso nuo įstatymų.

— Jie vis keičiasi.

— Palauk, — ištarė Mironas.

Jis pasiėmė savo mobilųjį telefoną. Surinko ligoninės registratūros numerį. Paprašė gydytojo Stenlio Rikenbeko. Mironas pasakė sekretorei savo pavardę. Jis įvažiavo į žiedą priešais mokyklą ir pastatė automobilį. Rikenbekas pakėlė telefono ragelį, jo balsas skambėjo pakiliai. Mironas paaiškino, ko norįs. Pakilus tonas dingo.

— Negaliu to padaryti, — pasakė Rikenbekas.

— Aš drauge su jos motina.

— Ką tik man sakėte, kad jai aštuoniolika. Tai prieštarauja įstatymams.

— Klausykite, jūs buvote teisus dėl Keitės Ročester. Ji nėščia. Mes mėginame išsiaiškinti, ar ir Eimė nėščia.

— Viską suprantu, tačiau negaliu jums padėti. Jos medicinos kortelė — konfidenciali. Pagal naują programą, kompiuterinė sistema parodo, kas ir kada peržiūri paciento bylą. Net jei aš ir nemanyčiau, kad tai neetiška, tai man būtų pernelyg rizikinga. Apgailestauju.

Jis padėjo ragelį. Mironas pažvelgė pro langą. Paskui vėl surinko registratūros numerį.

— Prašau sujungti su gydytoja Edna Skilar.

Po kelių akimirkų pasigirdo Ednos balsas:

— Mironai?

— Jūs galite iš savo kompiuterio patekti į pacientų bylas, tiesa?

— Taip.

— Visų ligoninės pacientų?

— Ko jūs prašote?

— Prisimenate mūsų pokalbį apie nekaltuosius?

— Taip.

— Noriu, kad padėtumėte nekaltajam, gydytoja Skilar, — o paskui, kiek pagalvojęs, pridūrė: — Šiuo atveju, gal dviem nekaltiesiems.

— Dviem?

— Aštuoniolikmetei merginai, vardu Eimė Bail, — atsakė Mironas, — ir, jei mes neklystame, jos nešiojamam kūdikiui.

— Dieve mano. Sakote, kad Stenlis buvo teisus?

— Prašau, gydytoja Skilar.

— Tai neetiška.

Jis tiesiog leido jai pajusti slegiančią tylą. Jis išsakė savo argumentą. Vargu ar galėjo dar ką nors pridurti. Geriau leisti jai pačiai pagalvoti.

Ilgai neužtruko. Po dviejų minučių jis išgirdo kompiuterio klaviatūros kaukšėjimą.

— Mironai? — kreipėsi Edna Skilar.

— Taip.

— Eimė Bail yra tris mėnesius nėščia.

36 skyrius

Livingstono vidurinės mokyklos direktorius Amoris Raidas vilkėjo plačias kelnes, neva baltus tokios plonos medžiagos trumparankovius marškinius, kad persišvietė apatiniai berankoviai marškinėliai, ir avėjo storapadžius juodus, tikriausiai dirbtinės odos batus. Nors kaklaraištis ir buvo atlaisvintas, vis tiek atrodė, kad jį smaugia.

— Mokykla, žinoma, labai susirūpinusi.

Raidas rankas laikė padėjęs ant stalo. Ant vienos rankos piršto mūvėjo koledžo žiedą su futbolo kamuolio ženklu. Sakinį jis ištarė taip, lyg būtų kalbėjęs priešais veidrodį.

Mironas sėdėjo dešinėje, Kler — kairėje. Ji vis dar buvo pritrenkta žinios, kad jos dukra, ta, kurią ji pažinojo, mylėjo ir pasi-

tikėjo, — tris mėnesius nėščia. Taip pat ji atrodė ir šiek tiek atsipalaidavusi. Dabar Kler žinojo, kodėl Eimė pastaruoju metu taip keistai elgėsi. Dabar buvo galima paaiškinti tai, kas taip ilgai atrodė nesuprantama.

— Žinoma, jūs galite patikrinti jos spintelę, — informavo juos direktorius. — Turiu visraktį, kuriuo galiu atrakinti visas spynas.

— Dar mes norėtume pasikalbėti su dviem jūsų mokytojais, — pasakė Kler, — ir su vienu mokiniu.

Direktoriaus akys susiaurėjo. Jis pažvelgė į Mironą, paskui vėl į Kler.

— Su kuriais mokytojais?

— Hariu Deivisu ir Driu Van Dinu, — atsakė Mironas.

— Ponas Van Dinas jau išėjo. Pirmadieniais jis baigia darbą antrą popiet.

— O ponas Deivisas?

Raidas patikrino tvarkaraštį.

— Jis B 202 klasėje.

Net ir po šitiek metų Mironas tiksliai žinojo, kur ta klasė. Po šitiek metų. Koridoriai vis dar buvo suskirstyti pagal raides nuo A iki E. Klasės, prasidedančios skaičiumi „vienas", buvo pirmame aukšte, „du" — antrame.

— Pažiūrėsiu, ar galėsiu pakviesti poną Di. Gal galėčiau paklausti, kodėl jūs norite pasikalbėti su šiais mokytojais?

Kler ir Mironas susižvalgė. Kler ištarė:

— Šį kartą mes geriau neatsakysime.

Direktoriui toks atsakymas tiko. Jo darbas diplomatinis. Jei jis ką nors sužinotų, privalėtų apie tai pranešti. Šiek tiek nežinios — visai gerai. Mironas kol kas neturėjo kuo kaltinti nė vieno iš šių mokytojų, galėjo tik įtarti. Kol nieko daugiau nesužinos, nėra reikalo informuoti mokyklos direktorių.

— Ir dar mes norėtume pasikalbėti su Rendžiu Volfu, — pasakė Kler.

— Bijau, kad negalėsiu jums to leisti.

— Kodėl ne?

— Ne mokyklos teritorijoje jūs galite daryti ką tik norite. Bet čia aš turėčiau gauti tėvų sutikimą.

— Kodėl?

— Tokie įstatymai.

— Jei vaikas sučiumpamas bėgantis iš pamokos, jūs galite su juo pasikalbėti?

— Taip, aš galiu. Bet jūs — ne. Ir šis reikalas — ne pabėgimas iš pamokos. — Raidas įdėmiai pažvelgė. — Dar daugiau, aš šiek tiek nustebęs, kodėl jūs, pone Bolitarai, čia atėjote.

— Jis atstovauja man, — atsakė Kler.

— Aš tai suprantu. Bet tai nesuteikia jam teisės kalbėtis su mokiniais arba su mokytojais. Aš negaliu priversti pono Deiviso kalbėtis ir su jumis, galiu tik pasikviesti jį į savo kabinetą. Jis suaugęs žmogus. Rendis Volfas — kitas reikalas.

Jie patraukė koridoriumi prie Eimės spintelės.

— Yra dar vienas dalykas, — ištarė Amoris Raidas.

— Koks?

— Nesu tikras, kad tai susiję, bet Eimė neseniai buvo įklimpusi į bėdą.

Jie sustojo.

— Kaip? — paklausė Kler.

— Ją sučiupo mokytojų kabinete naudojantis kompiuteriu.

— Nesuprantu.

— Ir mes nesupratome. Vienas iš konsultantų ją ten užtiko. Ji spausdinosi kopijas. Rodos, savo pačios įvertinimų.

Mironas susimąstė.

— Argi kompiuteriai neapsaugoti slaptažodžiais?

— Apsaugoti.

— Tai kaip ji juos įsijungė?

Raidas atsakė šiek tiek per atsargiai rinkdamas žodžius:

— Mes nesame tikri. Tačiau spėjame, kad kažkas iš administracijos padarė klaidą.

— Kokią klaidą?

— Gal kas nors pamiršo išjungti.

— Kitais žodžiais tariant, kompiuteriai buvo įjungti, ir ji galėjo prieiti prie informacijos?

— Tokia mūsų nuomonė.

Gana kvaila, pagalvojo Mironas.

— Kodėl man niekas nepranešė? — paklausė Kler.

— Iš tiesų tai nebuvo labai reikšminga.

— Įsilaužti į mokyklos kompiuterį nereikšminga?

— Ji spausdinosi tik savo vertinimų išrašą. Juk žinote, kad Eimė puiki mokinė. Ji anksčiau niekada nieko panašaus nėra padariusi. Mes nusprendėme, kad šį kartą užteks griežto įspėjimo.

Ir patys išvengsite keblumų, pagalvojo Mironas. Nieko gera, jei paaiškėtų, kad moksleivis sugebėjo įsilaužti į mokyklos kompiuterinę sistemą. Geriau viską užglaistyti.

Jie atėjo prie spintelių. Amoris Raidas pasinaudojo savo raktu. Kai jis atidarė dureles, akimirką visi stovėjo nejudėdami. Mironas pirmasis žengė žingsnį į priekį. Eimės spintelė buvo gąsdinamai asmeniška. Metalinį paviršių puošė fotografijos, panašios į tas, kurias jis matė jos kambaryje. Vėl nė vienos Rendžio nuotraukos, tik Eimės mėgstamų gitaristų atvaizdai. Ant vieno pakabo kabojo juodi „Green Day" „American Idiot" turo marškinėliai, ant kito — „New York Liberty" džemperis. Eimės vadovėliai buvo sukrauti apačioje, aplenkti aplankalais. Viršutinėje lentynoje gulėjo plaukų gumytės, šepetys ir veidrodis. Kler švelniai palietė tuos daiktus.

Tačiau čia nebuvo nieko, kas galėtų padėti. Jokio ginklo, jokio didelio užrašo „Tai padės jums ieškoti Eimės".

Mironas sutriko, keistai jautėsi spoksodamas į spintelę, kur buvo sudėti Eimės daiktai. Jie privertė dar labiau pajusti Eimės netektį.

Nuotaika pasikeitė, kai suzvimbė Raido mobilusis. Jis pakėlė jį prie ausies, pasiklausė ir paskui išjungė.

— Radau, kas pavaduos klasėje poną Deivisą. Jis laukia jūsų kabinete.

37 skyrius

Važiuodamas į „Planet Music“ Driu Van Dinas galvojo apie Eimę — stengėsi sumąstyti, ką jam daryti toliau. Visada priiminėdamas kokius nors sprendimus dėl sumišusio savo gyvenimo, Van Dinas arba medituodavo, arba, kaip dabar, įsijungdavo muziką.

Ausinuko ausinės buvo sukištos giliai į ausis. Jis klausėsi Alechandro Eskovedo* „Gravity“, mėgavosi garsu ir stengėsi suprasti, kaip Eskovedo parašė šią dainą. Van Dinui patikdavo kiek įmanoma labiau išnagrinėti dainą. Jis sugalvodavo teoriją, kaip kilo idėja, kas paskatino dainą sukurti. Ar pirmiausia buvo sugrota gitara, ar sudainuota choru, ar kurti atskiri posmai, ar visas eilėraštis? Ar autorius jautė sielvartą, ar buvo liūdnas, o gal tryško džiaugsmu — ir kodėl būtent jis jautėsi taip, o ne kitaip? Ir kaip jis tą dainą kūrė? Van Dinas įsivaizduodavo dainos autorių prie pianino ar barškinantį gitarą, užsirašinėjantį, bandantį, taisantį ir panašiai.

Palaima. Paprasčiausia palaima. Iššifruoti dainą. Net jei viskas tik jeigu. Net jei kažkur pasąmonėje tylus balselis šnibžda: „Tai turėjai būti tu, Driu.“

Pamiršti žmoną, kuri į tave žiūri kaip į šuns šūdą ir dabar nori tik skyrybų. Pamiršti tėvą, kuris paliko tave dar vaiką. Pamiršti motiną, kuri dabar stengiasi įtikinti, kad tiek daug metų nebuvo tikra niekšė. Pamiršti bukinantį, nekenčiamą mokytojo darbą. Pamiršti, kad tas darbas jau nėra tik laikinas, kol įvyks didysis lūžis. Pamiršti, kad tas didysis lūžis, tiesą sakant, jau niekada neįvyks. Pamiršti, kad tau trisdešimt šešeri ir nepaisant to, kaip labai stengiesi, svajonė nemiršta — ne, tai būtų pernelyg lengva. Svajonė išlieka ir graužia, vis primena, kad ji niekada, niekada neišsipildys.

Pabėgi į muziką.

Ką, po velnių, jis dabar turėtų daryti?

Štai apie ką mąstė Driu Van Dinas eidamas pro „Miegamojo

* Alejandro Escovedo — populiarus JAV roko gitaristas ir dainininkas.

randevu". Jis matė, kaip viena pardavėja šnibždasi su kita. Gal jos kalbasi apie jį, bet jam nelabai tai rūpi. Jis įžengė į „Planet Music", vietą, kurią mylėjo ir drauge nekentė. Jam patiko būti apsuptam muzikos, tačiau tai, kad ši vieta nepriklausė jam, kėlė neapykantą.

Džordis Dekas, jaunesnė ir ne tokia talentinga jo kopija, stovėjo už prekystalio. Iš vaikinuko veido Van Dinas suprato, kad kažkas atsitiko.

— Kas yra?

— Toks aukštas vyrukas, — ištarė vaikis, — buvo čia ir ieškojo tavęs.

— Kuo jis vardu?

Vaikis gūžtelėjo pečiais.

— Ko jis norėjo?

— Jis klausė apie Eimę.

Krūtinėje Van Dinas pajuto baimę.

— Ką jam pasakei?

— Kad ji dažnai čia užsuka, bet manau, jis tai jau žinojo. Nieko čia svarbaus.

Driu Van Dinas priėjo arčiau.

— Apibūdink tą vyruką, — paprašė jis.

Džordis apibūdino. Van Dinas prisiminė skambutį, kurio sulaukė anksčiau tądien. Panašu į Mironą Bolitarą.

— A, dar vienas dalykas, — ištarė vaikis.

— Kas?

— Manau, išėjęs jis pasuko į „Miegamojo randevu".

Kler ir Mironas nusprendė, kad su ponu Deivisu Mironas pasikalbės vienas.

— Eimė Bail buvo viena gabiausių mano mokinių, — pasakė Haris Deivisas.

Deivisas buvo išblyškęs ir virpėjo, jau neatrodė toks pasitikintis savimi kaip šįryt, kai Mironas jį matė.

— Buvo? — ištarė Mironas.

— Prašau?

— Jūs pasakėte „buvo“. „Buvo viena gabiausių mano mokinių.“

Mokytojo akys suapvalėjo.

— Ji jau nelanko mano pamokų, — atsakė jis.

— Suprantu.

— Tik tai ir norėjau pasakyti.

— Aišku, — ištarė Mironas, stengdamasis priversti jį gintis. — Kada būtent ji buvo jūsų mokinė?

— Praeitais metais.

— Puiku. — Gana įžangų. Laikas eiti prie reikalo. — Taigi, jei Eimė jau ne jūsų mokinė, ką ji veikė jūsų namuose šeštadienio naktį?

Mokytojo kaktą išmušė prakaito lašai.

— Kas verčia jus manyti, kad ji pas mane buvo?

— Aš ją išleidau prie jūsų namų.

— Tai neįmanoma.

Mironas atsiduso ir sukryžiavo kojas.

— Galime žaisti dviem būdais, pone Di. Galiu čia atsivesti direktorių arba jūs man galite pasakyti, ką žinote.

Tyla.

— Kodėl jūs šį rytą kalbėjotės su Rendžiu Volfu?

— Jis taip pat mano mokinys.

— Yra ar buvo?

— Yra.

— Kaip suprantu, mokiniai pastaruosius ketverius metus jus išrenka Metų mokytoju.

Jis nieko neatsakė.

— Aš lankiau šią mokyklą, — pasakė Mironas.

— Taip, aš žinau, — jo lūpomis nubėgo mažytė šypsenėlė. — Būtų sunku nepažinoti taip ilgai legendiniu laikyto Mirono Bolitaro.

— O aš žinau, kokių savybių reikia, kad laimėtum Metų mokytojo titulą. Reikia būti populiariam tarp mokinių.

Deivisui patiko šis komplimentas.

— Ar jūs turėjote mylimą mokytoją? — paklausė jis.

— Ponią Fridman. Šiuolaikinės Europos istorijos mokytoją.

— Ji dar mokytojavo, kai aš pradėjau dirbti, — nusišypsojo Deivisas. — Man ji iš tiesų patiko.

— Tai miela, pone Di, iš tiesų, bet dingo mergaitė.

— Aš nieko apie ją nežinau.

— Aišku, kad žinote.

Haris Deivisas nudelbė žvilgsnį žemyn.

— Pone Di?

Jis nepakėlė akių.

— Aš nežinau, kas vyksta, tačiau viskas slysta iš rankų. Viskas. Manau, jūs tai suprantate. Jūsų gyvenimas buvo vienoks iki šio pokalbio. Dabar jau kitoks. Nenoriu, kad nuskambėtų melodramiškai, tačiau aš nenuleisiu rankų, kol visko neišsiaiškinsiu. Nesvarbu, kad ir ką blogo sužinočiau. Nesvarbu, kiek žmonių bus įskaudinta.

— Aš nieko nežinau, — pakartojo jis. — Mano namuose Eimė niekada nesilankė.

Jei kas būtų jo tada paklausęs, Mironas būtų atsakęs, kad nesijautė labai įtūžęs. Po kurio laiko būtų teigęs, kad problema ta, jog nepakako įspėjimo. Jis kalbėjo gana ramiai. Aišku, šiek tiek pagrasino, bet tai net neverta buvo patikrinti. Jei jis būtų nujautęs, jis būtų tam pasiruošęs. Tačiau įtūžis tiesiog užklupo jį netikėtai ir privertė veikti.

Mironas judėjo greitai. Jis sugriebė Deivisą už sprando, užspaudė taškus netoli pečių ir nustūmė prie lango. Deivisas trumpai riktelėjo, kai Mironas priplojo jo veidą prie veidrodinio stiklo.

— Pažiūrėkite čia, pone Di.

Laukiamajame įsitempusi sėdėjo Kler. Ji buvo užsimerkusi. Ji manė, kad niekas jos nemato. Skruostais riedėjo ašaros.

Mironas spustelėjo stipriau.

— Au!

— Matote tai, pone Di?

— Paleiskite mane!

Velnias. Įsiutis išgaravo. Grįžo sveikas protas. Kaip ir užpuolęs Džeiką Volfą, Mironas pamažu atgavo savitvardą ir atleido gniaužtus. Deivisas pasitraukė atatupstas ir pasitrynė sprandą. Dabar jo veidas buvo raudonas.

— Jei dar prie manęs prisiartinsite, — ištarė Deivisas, — aš iškelsiu jums bylą. Supratote?

Mironas papurtė galvą.

— Kas?

— Jūs žlugęs, pone Di. Tiesiog kol kas to nežinote.

38 skyrius

Driu Van Dinas patraukė atgal į Livingstono vidurinę mokyklą.

Kaip, po velnių, Mironas Bolitaras susiejo jį su šia velniava?

Dabar jį jau apėmė panika. Jis numanė, kad Haris Deivisas, ponas Prakeiktas Tituluotas Mokytojas, nieko nepasakys. Geriau jau taip ir būtų, paliktų Van Dinui pačiam susidoroti su tuo, kas iškils aikštėn. Tačiau Mironas Bolitaras atėjo į „Planet Music“. Jis klausinėjo apie Eimę.

Kažkas išplepėjo.

Privažiavęs prie mokyklos, jis pamatė, kaip pro duris išlėkė Haris Deivisas. Driu Van Dinas nieko neišmanė apie kūno kalbą, bet Deivisas atrodė tarsi nesavas. Kumščiai suspausti, pečiai nuleisti, o kojas jis tiesiog sparčiai vilko. Paprastai Deivisas vaikščiodavo šypsodamasis ir pasimojuodamas, kartais net pasišvilpaudamas. Bet ne šiandien.

Van Dinas pervažiavo aikštelę ir sustabdė automobilį Deivisui skersai kelio. Deivisas pamatė jį ir pasuko dešinėn.

— Pone Di?

— Palikite mane ramybėje.

— Mes turime šiek tiek šnektelti.

Van Dinas iššoko iš automobilio. Deivisas nesustojo.

— Jūs žinote, kas nutiks, jei kalbėsitės su Bolitaru, tiesa?

— Aš nesikalbėjau, — sukandęs dantis atrėžė Deivisas.

— Ar kalbėsitės?

— Grįžkite atgal į savo automobilį, Driu. Palikite mane ramybėje, po velnių.

Driu Van Dinas papurtė galvą.

— Nepamirškite, pone Di. Jūs čia turite ką prarasti.

— O taip, ir tai jūs vis pabrėžiate.

— Daugiau nei bet kuris kitas.

— Ne, — atsakė Deivisas, priėjęs prie savo automobilio. Jis įsliuogė į vairuotojo vietą ir prieš užtrenkdamas dureles ištarė: — Eimė turi daugiausia ką prarasti, argi ne taip?

Tai privertė Van Diną stabtelėti. Jis pakėlė galvą.

— Ką turite omenyje?

— Pagalvokit apie tai, — pasakė Deivisas.

Jis užtrenkė dureles ir nuvažiavo. Driu Van Dinas giliai atsidusęs grįžo prie savo automobilio. Eimė daugiausia turi ką prarasti... Tai privertė jį susimąstyti. Jis paleido variklį ir pradėjęs važiuoti pastebėjo, kad mokyklos durys vėl atsivėrė.

Pro tas pačias duris, pro kurias vos prieš kelias minutes išsiveržė mylimas mokytojas Haris Deivisas, išėjo Eimės motina. O paskui ją — Mironas Bolitaras.

Balsas iš telefono ragelio, tas, anksčiau jį įspėjęs balsas liepė: *Nepadaryk kvailystės. Padėtis kontroliuojama.*

Neatrodė, kad padėtis būtų kontroliuojama. Priešingai.

Driu Van Dinas ištiesė ranką prie automobilio radijo, lyg būtų po vandeniu, o radijas tiektų deguonį. Kompaktinių diskų grotuve gulėjo naujausia kompaktinė plokštelė. Driu nuvažiavo tolyn, pasiduodamas švelniam Kriso Martino niūniavimui.

Panika nedingo.

O būdamas tokios būsenos, jis paprastai priima klaidingus sprendimus. Būtent tada labiausiai prisiverda košės. Jis tai žinojo, todėl turėjo nusiraminti, viską permąstyti. Šitoks, panašus į lėtą automobilio avariją, buvo visas jo gyvenimas. Matai, kur nulėksi. Supranti sulauksiąs siaubingos pabaigos. Bet negali sustoti ar pasitraukti iš kelio.

Esi bejėgis.

Galiausiai Driu Van Dinas surinko telefono numerį.

— Alio?

— Mums gresia bėda, — ištarė Driu Van Dinas.

Kitame linijos gale jis išgirdo Didžiojo Džeiko atodūsį.

— Kalbėk.

Mironas išleido Kler, o paskui nuvažiavo į Livingstono prekybos centrą. Jis tikėjosi „Planet Music" rasti Driu Van Diną. Nepasisekė. Skraistę vilkintis vaikis šį kartą su juo nesikalbėjo, bet Sali Ana pasakė mačiusi, kaip Driu Van Dinas atėjo, šnektelėjo su vaikinuku ir paskui išlėkė. Mironas turėjo Van Dino namų telefono numerį. Jis paskambino, bet niekas neatsiliepė.

Jis paskambino Vinui.

— Mums reikia surasti tą vyruką.

— Kaip tik dabar ratas siaurėja.

— Kas galėtų stebėti Van Dino namus?

— Gal Zora? — pasiūlė Vinas.

Anksčiau buvęs šnipas, Izraelyje samdomas žudikas ir transvestitas Zora tiesiogine to žodžio prasme avėjo aukštakulnius. Daugelis transvestitų mieli. Zora toks nebuvo.

— Nesu tikras, kad ji norės rodytis priemiesčiuose, o tu?

— Zora moka prisiderinti.

— Puiku, kaip nori.

— Kur važiuoji?

— Į Čango valyklą. Man reikia pasikalbėti su Rodžeriu.

— Aš paskambinsiu Zorai.

Pas Čangą buvo nemažai žmonių. Maksina pamatė įeinantį Mironą ir galvos mostu parodė jam prieiti. Mironas nužingsniavo į eilės priekį ir nusekė paskui ją už prekystalio. Chemikalų dvokas ir pūkeliai gniaužė kvapą. Rodos, į plaučius sėdo dulkės. Mironui palengvėjo, kai Maksina atidarė duris į kiemą.

Nuleidęs galvą Rodžeris sėdėjo skersgatvyje ant dėžės. Maksina susidėjo rankas ant krūtinės ir tarė:

— Rodžeri, ar turi ką pasakyti ponui Bolitarui?

Rodžeris buvo liesas vaikis. Rankos atrodė kaip nendrės, jokių raumenų. Jis nepakėlė akių net pradėjęs kalbėti.

— Atsiprašau, kad jums skambinėjau, — ištarė jis.

Atrodė lyg vaikas, išdaužęs krepšinio kamuoliu kaimynų langą, motinos atitemptas per gatvę atsiprašyti. Mironui to nereikėjo. Jis atsisuko į Maksiną.

— Noriu pasikalbėti su juo akis į akį.

— Negaliu jums to leisti.

— Tada aš eisiu į policiją.

Iš pradžių Džoana Ročester, dabar Maksina Čang — Mironui velniškai gerai sekėsi bauginti persigandusias motinas. Gal joms trinktelėjęs iš tiesų pasijustų puikiai.

Bet Mironui tai nešovė į galvą. O Maksina Čang apie tai pagalvojo.

— Aš būsiu viduje, — ištarė ji.

— Ačiū.

Skersgatvyje, kaip ir visuose tokiuose, dvokė pūvančiomis šiukšlėmis ir šlapimu. Mironas laukė, kol Rodžeris į jį pasižiūrės. Rodžeris nė nežvilgtelėjo.

— Tu skambinai ne tik man, — ištarė Mironas. — Skambinai ir Eimei Bail, tiesa?

Jis linktelėjo vis dar nepakeldamas galvos.

— Kodėl?

— Aš jai perskambinau.

Mironas nutaisė skeptišką veido išraišką. Kadangi vaikas sėdėjo nuleidęs galvą, šios pastangos buvo bergždžios.

— Pažvelk į mane, Rodžeri.

Jis lėtai pakėlė akis.

— Nori pasakyti, kad Eimė Bail pirma tau paskambino?

— Mačiau ją mokykloje. Ji sakė, kad mums reikia pasikalbėti.

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Ji tiesiog pasakė, kad reikia pasikalbėti.

— Tai kodėl to nepadarėte?

— Ko nepadarėme?

— Nepasikalbėjote iškart.

— Mes susitikome koridoriuje. Aplink zujo daugybė žmonių. Ji norėjo asmeniškai pasikalbėti.

— Suprantu. Taigi tu jai paskambinai?

— Taip.

— Ir ką ji sakė?

— Buvo keista. Ji norėjo sužinoti, kokie mano įvertinimai ir papildoma veikla. Panašu, kad ji norėjo tik pasitikrinti. Noriu pasakyti, mes šiek tiek pažįstami. Be to, visi kalba. Taigi ji jau daugelį dalykų žinojo.

— Tik tiek?

— Mes kalbėjomės tik kokias dvi minutes. Paskui ji pasakė, jog turi eiti ir kad apgailestauja.

— Dėl ko?

— Kad neįstojau į Djuką, — atsakė jis ir vėl nuleido galvą.

— Tavy susikaupę daug pykčio, Rodžeri.

— Jūs nesuprantate.

— Tada paaiškink man.

— Pamirškit.

— Norėčiau, bet tu man skambinėjai.

Rodžeris Čangas nužvelgė skersgatvį, lyg niekad anksčiau jo nebūtų matęs. Jis suraukė nosį, veidą iškreipė pasibjaurėjimas. Galiausiai jis pakėlė akis į Mironą.

— Mane visi laiko tik azijiečiu apkiautėliu, suprantate? Gimiau šioje šalyje, nesu imigrantas. Kai praveriu burną, daugybė žmonių tikisi, kad kalbėsiu kaip senasis Čarlis Čanas iš filmų. O šiame mieste neturėdamas pinigų, nebūdamas sportininkas... Matau, kaip aukojasi mano motina. Matau, kaip sunkiai ji dirba. Ir galvoju sau: jei tik galėčiau tai ištverti. Jei galėčiau tik uoliai mokytis vidurinėje, nesijaudinti dėl to, ko man trūksta, ir uoliai mokytis, aukotis, viskas būtų gerai. Sugebėčiau išsinešdinti iš čia. Nežinau, kodėl užsimaniau į Djuką. Bet užsimaniau. Tai mano vienintelė galimybė. Jei įstočiau, šiek tiek atsipalaiduočiau. Būčiau toli nuo šios valyklos...

Jo balsas užlūžo.

— Galėjai man apie tai užsiminti, — ištarė Mironas.

— Nemoku prašyti pagalbos.

Mironas norėjo pasakyti jam, kad reiktų mokytis ne tik to, gal net pradėti lankyti terapijos seansus, kad išmoktų įveikti savo pyktį, bet jam buvo sunku pasijusti tuo vaiku. Neturėjo jis tam ir laiko.

— Ar ruošiatės apie mane pranešti? — paklausė Rodžeris.

— Ne, — atsakė Mironas. — Tu vis dar gali patekti į laukiančiųjų sąrašą.

— Jie jį jau paskelbė.

— A, — ištarė Mironas. — Klausyk, suprantu, kad dabar tai atrodo gyvybės ir mirties klausimas, bet nėra labai svarbu, kokią mokyklą baigsi. Lažinuosi, kad tau patiks Rutgers.

— Taip, žinoma.

Nuskambėjo neįtikinamai. Mironas pyko, bet turėdamas galvoje Maksinos kaltinimą suprato. Visai tikėtina, netgi realu, kad padėdamas Eimei jis sudaužė šio jaunuolio svajonę. Jis negalėjo tiesiog taip nueiti.

— Jei po metų norėtum pereiti į kitą mokyklą, — pasakė Mironas, — aš parašysiu laišką.

Jis laukė, ką Rodžeris pasakys. Šis tylėjo. Taigi Mironas paliko jį vieną sėdėti ant dėžės skersgatvyje už motinos cheminės valyklos.

39 skyrius

Mironas jau buvo pakeliui į susitikimą su Džoana Ročester (ji bijojo būti namuose, kai skambins dukra, kad netyčia šalia nesipainiotų vyras), kai suskambo jo mobilusis telefonas. Jis pažvelgė į ekraną, ir širdis ėmė greičiau plakti pamačius užrašą ALI VAILDER.

— Sveika, — atsiliepė Mironas.

— Sveikas.

Tyla.

— Atleisk, — ištarė Ali.

— Neatsiprašinėk.

— Ne, aš puoliau į isteriją. Suprantu, ką tu norėjai pasakyti mergaitėms.

— Nenorėjau įpainioti Erinos.

— Viskas gerai. Gal turėčiau nerimauti, bet aš tik noriu tave pamatyti.

— Ir aš.

— Atvažiuosi?

— Dabar negaliu.

— A.

— Tikriausiai dirbsiu iki vėlumos.

— Mironai?

— Taip.

— Man nesvarbu, kada baigsi.

Jis nusišypsojo.

— Kad ir kada baigsi, atvažiuok, — paprašė Ali. — Aš lauksiu. O jei užmigčiau, pažadink mėtydamas akmenukus į langą. Gerai?

— Gerai.

— Būk atsargus.

— Ali?

— Taip?

— Aš myliu tave.

Po trumpo įkvėpimo Ali dainingu balsu prisipažino:

— Ir aš tave myliu, Mironai.

Ir staiga iš Džesikos prisiminimo liko tik dūmas.

Dominiko Ročesterio kontora buvo mokyklinių autobusų parke.

Pro jo kabineto langą matyti daugybė geltonų autobusiukų. Ši vieta jam buvo tik priedanga. Mokyklos autobusai gali daryti stebuklus. Jei vežioji vaikus, tuo prisidengdamas gali vežioti ką tik nori. Farai sustabdys ir apieškos sunkvežimį, tačiau mokyklos autobuso — niekada.

Suskambo telefonas. Ročesteris pakėlė ragelį:

— Alio?

— Norėjote, kad stebėčiau jūsų namą?

Jis norėjo. Džoana gėrė kaip niekad daug. Tai galėjo lemti Keitės dingimas, bet Dominikas nebuvo dėl to tikras. Taigi jis liepė vienam savo vyrų dėl viso pikto stebėti.

— Na, ir ką?

— Kiek anksčiau šiandien vienas vyrukas buvo sustojęs pasikalbėti su jūsų žmona.

— Šiandien?

— Taip.

— Kada?

— Gal prieš kelias valandas.

— Kodėl tada man nepaskambinai?

— Per daug to nesureikšminau. Aš užsirašiau, bet pagalvojau, kad jūs laukiate žinios tik tuo atveju, jei įvyks kas nors svarbaus.

— Kaip jis atrodė?

— Jis vardu Mironas Bolitaras, buvęs krepšininkas. Atpažinau jį.

Dominikas prisitraukė ragelį arčiau, prispausdamas prie ausies taip stipriai, lyg galėtų per jį nukeliauti į kitą linijos galą.

— Kiek laiko jis prabuvo?

— Penkiolika minučių.

— Jie buvo tik dviese?

— Taip. O, nesijaudinkite, pone Ročesteri. Aš juos stebėjau. Jie liko apačioje, jei apie tai galvojate. Nebuvo... — Jis nutilo, nerasdamas žodžių.

Dominikas vos nenusikvatojo. Tas kvailelis manė, jog stebi jo žmoną, kad išsiaiškintų, ar ji su kuo nors miega. Tai juokinga. Bet dabar jis nusistebėjo: kodėl Bolitaras užsuko ir taip ilgai užtruko?

Ir ką Džoana jam pasakė?

— Dar kas nors?

— Na, tai ir įdomiausia, pone Ročesteri.

— Kas įdomiausia?

— Yra dar kai kas. Matot, aš pasižymėjau apie Bolitaro apsilankymą, bet per daug dėl to nesijaudinau, suprantate?

— O dabar?

— Na, aš seku ponią Ročester. Ji ką tik įvažiavo į vieną miesto parką. Riker Hilą. Žinote, kur jis?

— Mano vaikai ten lankė pradinę mokyklą.

— Gerai. Ji sėdi ant suolelio. Bet ji ne viena. Matote, jūsų žmona sėdi ten su tuo pačiu vyruku. Su Mironu Bolitaru.

Tyla.

— Pone Ročesteri?

— Tegul kas nors seka ir Bolitarą. Noriu, kad jį stebėtų. Noriu, kad stebėtų juos abu.

Per šaltąjį karą Riker Hilą meno parkas, esantis pačioje priemiesčio širdyje, buvo karinė priešraketinės gynybos valdymo bazė. Armijoje ji buvo vadinama „Nike Battery Missile Site NY-80". Nuo 1954-ųjų iki „Nike" priešlėktuvinės gynybos sistemos pabaigos 1974-aisiais bazėje buvo dirbama su „Hercules" ir „Ajax" raketomis. Daugelis anksčiau buvusių Jungtinių Valstijų armijos pastatų bei barakų dabar tapo studijomis, kuriose burdavosi dailininkai, skulptoriai ir amatininkai.

Prieš kelerius metus Mironui tai atrodė keistai skausminga — kariniuose pastatuose dabar glaudžiasi menininkai. Tačiau pasaulis pasikeitė. Aštuntajame ir devintajame dešimtmetyje viskas atrodė žavu ir neįprasta. Dabar šis „progresas" priminė nenuoširdų simbolizmą.

Šalia seno karinio radiolokatoriaus bokšto Mironas atsisėdo ant suoliuko prie Džoanos Ročester. Jie tik linktelėjo vienas kitam. Abu laukė. Džoana Ročester supo savo mobilųjį telefoną, lyg šis būtų sužeistas gyvūnas. Mironas dirstelėjo į laikrodį. Bet kurią minutę Keitė Ročester turėtų paskambinti savo motinai.

Džoana Ročester nukreipė žvilgsnį šalin.

— Jūs svarstote, kodėl aš su juo gyvenu.

Tiesą sakant, jis apie tai negalvojo. Pirmiausia, kad ir kaip siaubinga pripažinti šioje situacijoje, jis vis dar jautė euforiją dėl Ali skambučio. Mironas suprato, kad tai savanaudiška, tačiau pirmą kartą per septynerius metus jis prisipažino moteriai ją mylįs. Jis mėgino išmesti šias mintis iš galvos, bandė susikaupti laukiančiai užduočiai, bet nieko neįstengė padaryti — jautėsi pakylėtas jos atsakymo.

Antras ir gal net svarbesnis dalykas buvo tas, kad Mironas jau seniai liovėsi mėginti suprasti žmonių tarpusavio santykius. Jis buvo skaitęs apie mušamos moters sindromą. Tikriausiai šis atvejis būtent toks. Džoanos žodžiai, matyt, ir buvo pagalbos šauksmas. Bet dėl tam tikrų priežasčių dabar jam ne per daug rūpėjo ištiesti ranką ir atsakyti į tą šauksmą.

— Aš su Domu jau labai ilgai. Labai ilgai.

Džoana Ročester nutilo. Po kelių sekundžių ji žiojosi dar kažką sakyti, bet jos delne suvibravo mobilusis telefonas. Ji pažvelgė žemyn taip, lyg jis staiga būtų atgijęs. Telefonas dar kartą suvibravo, o paskui suskambėjo.

— Atsiliepkit, — paragino Mironas.

Džoana Ročester linktelėjo ir paspaudė žalią mygtuką. Ji pakėlė telefoną prie ausies ir ištarė:

— Alio?

Mironas palinko prie pat jos. Kitame linijos gale jis išgirdo jauną moterišką balsą, bet negalėjo suprasti nė vieno žodžio.

— O, mieloji, — ištarė Džoana Ročester. Jos veidas nušvito išgirdus dukters balsą. — Džiaugiuosi, kad tu saugi. Taip. Taip. Paklausyk manęs sekundėlę, gerai? Tai labai svarbu.

Kitame linijos gale kažką pasakė.

— Kai kas sėdi šalia manęs...

Balsas kitame gale aiškiai pasikeitė.

— Prašau, Keite, tik paklausyk. Jis vardu Mironas Bolitaras. Iš Livingstono. Jis nenori tau pakenkti. Kaip jis sužinojo... tai sudėtinga... Ne, žinoma, aš nieko nepasakiau. Jis turi telefoninius įrašus ar dar kažką, nesu visiškai tikra, bet jis sakė, kad papasakos tėčiui....

Dabar jau balsas kitame gale pasidarė isteriškas.

— Ne, ne, jis dar to nepadarė. Jam tik reikia minutėlę su tavimi pasikalbėti. Manau, turėtum paklausyti. Jis sako, kad tai dėl kitos dingusios mergaitės, Eimės Bail. Jis jos ieško... Žinau, žinau, sakiau jam. Tik... luktelk, gerai? Štai jis.

Džoana Ročester ištiesė jam telefoną. Mironas griebė jį, bijodamas prarasti ir taip silpną ryšį. Jis nutaisė kiek galima ramesnį balsą ir ištarė:

— Sveika, Keite. Aš vardu Mironas.

Tačiau Keitė buvo isteriška asmenybė.

— Ko jūs iš manęs norite?

— Tik kai ko paklausti.

— Aš nieko nežinau apie Eimę Bail.

— Jei tik galėtum man pasakyti...

— Jūs bandote susekti, tiesa? — ji jau kone spiegė. — Padedate mano tėčiui? Stengiatės kuo ilgiau kalbėti, kad susektumėte, iš kur aš skambinu!

Mironas jau ruošėsi kaip Beruti paaiškinti, kad susekama visai ne šitaip, bet Keitė nesuteikė jam tokios galimybės.

— Tiesiog palikite mus ramybėje!

Ji padėjo ragelį.

Kaip visada tokiais atvejais per televiziją, Mironas šūktelėjo: „Alio? Alio?", nors žinojo, kad Keitė Ročester jau padėjo ragelį.

Minutę ar dvi jie sėdėjo tylėdami. Paskui Mironas lėtai ištiesė moteriai telefoną.

— Apgailestauju, — ištarė Džoana Ročester.

Mironas linktelėjo.

— Aš pavargau.

— Suprantu.

Ji atsistojo.

— Ar pasakysite Domui?

— Ne, — atsakė Mironas.

— Dėkoju.

Jis vėl linktelėjo. Ji nuėjo. Mironas atsistojo ir patraukė į priešingą pusę. Jis išsitraukė savo mobilųjį ir surinko Vino numerį.

— Kalbėk.

— Ar tai buvo Keitė Ročester?

Mironas tikėjosi, kad Keitė gali atsisakyti bendradarbiauti, todėl pasiruošė. Vinas laukė Manhatane pasiruošęs sekti. Tiesą sakant, taip net geriau. Ji nuves ten, kur slepiasi. Vinas seks iš paskos ir viską sužinos.

— Panašu į ją, — atsakė Vinas. — Ji buvo su tamsiaplaukiu meilužiu.

— O dabar?

— Padėjusi ragelį ji drauge su tuo vyru pėsčiomis patraukė į miestą. Beje, dėkle po pažastimi jis nešėsi ginklą.

Tai negerai.

— Tu juos seki?

— Apsimesiu, kad to manęs neklausei.

— Aš jau važiuoju.

40 skyrius

Džoana Ročester gurkštelėjo iš gertuvės, laikomos po automobilio sėdyne.

Dabar ji sėdėjo mašinoje prie savo namo. Galėjo palaukti, neiti vidun. Bet nelaukė. Ji buvo apsvaigusi, apsvaigusi jau taip seniai, kad iš tiesų nebeprisiminė, kada jautėsi visiškai blaivi. Nesvarbu. Prie to priprantama taip, kad tokia būsena tampa normalia. Blaivi galva sukeltų šoką.

Ji sėdėjo automobilyje ir spoksojo į savo namus. Žiūrėjo į juos, lyg matytų pirmą kartą. Štai čia ji gyveno. Skamba taip paprastai, tačiau nėra paprasta. Čia ji praleido savo gyvenimą. Namas niekuo neišsiskyrė. Neatrodė asmeniškas. Ji čia gyveno. Padėjo jį išsirinkti. O dabar, žiūrėdama į jį, stebėjosi kodėl.

Džoana užsimerkė ir pabandė įsivaizduoti kai ką kita. Kaip ji čia pateko? Juk nenukrito tiesiog vieną dieną. Nebuvo jokių dramatiškų

pokyčių. Gyvenimas keitėsi pamažu, taip pamažu, nepastebimai viskas tapo taip, kaip yra. Štai kaip nutiko Džoanai Delnuto Ročester, gražiausiai Blumfildo vidurinės mokyklos merginai.

Įsimyli vyrą, kuris turi viską, ko neturėjo tavo tėvas. Jis stiprus, tvirtas, ir tau labai patinka. Jis pakylėja tave nuo žemės. Net nesuvoki, kaip smarkiai jis užvaldo tavo gyvenimą, kaip tampi tik jo tąsa, susilieji su juo iš meilės kaip romantiškame romane. Susitaikai su smulkmenomis, paskui su svarbesniais dalykais, paskui su viskuo. Tavo juokas pradeda darytis tylesnis, kol visiškai išnyksta. Šypsena apsiblausia, kol lieka tik džiaugsmo prisiminimas, kažkas, ką užsitepi lyg blakstienų tušą.

Bet kada viskas pasidarė taip tamsu?

Ji negalėjo nustatyti dienos kalendoriuje. Bandė prisiminti, bet nesugebėjo atkurti akimirkos, kada būtų galėjusi viską pakeisti. Tai buvo neišvengiama, spėjo ji, nuo tos dienos, kai jie susitiko. Ji niekada negalėjo jam priešintis. Nebuvo kovos, kurią ji būtų galėjusi laimėti ir kas viską būtų pakeitę.

Jei galėtų sugrąžinti laiką, ar ji apsigręžtų ir nueitų šalin pirmą kartą jo pakviesta į pasimatymą? Ar ji pasakytų „ne"? Ar susitikinėtų su kitu vaikinu, pavyzdžiui, tuo mielu Maiku Braunu, kuris dabar gyveno Parsipaninėje? Atsakymas greičiausiai būtų „ne". Tada nebūtų gimę jos vaikai. Vaikai, žinoma, viską keičia. Negali norėti, kad nieko nebūtų įvykę, nes tai būtų didžiausia išdavystė: kaip galėtum gyventi norėdamas, kad tavo vaikai iš viso neegzistuotų?

Ji dar kartą gurkštelėjo.

Iš tiesų Džoana Ročester troško, kad jos vyras mirtų. Ji svajojo apie tai. Nes tokia baigtis — vienintelis jos išsigelbėjimas. Netiesa, kad skriaudžiamos moterys pasipriešina savo vyrams. Tai būtų savižudybė. Ji niekada negalėtų jo palikti. Jis ją rastų, primuštų ir užrakintų. Dievai žino, ką jis padarytų vaikams — priverstų ją sumokėti.

Džoana kartais fantazuodavo, kad susikrauna vaikus ir susiranda mieste vieną iš prieglaudų mušamoms moterims. Bet kas paskui?

Ji svajojo iškelti Domui bylą. Ji žinojo, kad turi tokią galimybę, bet net liudininkų apsauga neužtikrintų jai saugumo. Jis juos vis tiek rastų.

Toks jis žmogus.

Ji išsiropštė iš automobilio. Šiek tiek svirduliavo, bet tai jau buvo beveik norma. Džoana Ročester patraukė prie pagrindinio įėjimo. Ji įkišo raktą ir įėjo vidun. Apsisuko uždaryti duris. O kai vėl atsisuko, prieš ją stovėjo Dominikas.

Džoana Ročester prisidėjo ranką prie širdies.

— Tu mane išgąsdinai, — ištarė ji.

Jis žengė prie jos. Akimirką ji pagalvojo, kad jis nori ją apkabinti, bet suklydo. Jis sulenkė kojas per kelius. Dešinę ranką suspaudė į kumštį. Pasisuko smūgiui iš klubų. Krumpliai trenkėsi jai į inkstą.

Džoana išsižiojo nebyliam riksmui. Jos keliai sulinko ir ji nugriuvo ant grindų. Dominikas sugriebė ją už plaukų. Pakėlė už pakarpos ir vėl pasiruošė trenkti. Šį kartą dar smarkiau smūgiavo į nugarą.

Ji krito ant grindų kaip prarėžtas smėlio maišas.

— Tu man pasakysi, kur yra Keitė, — ištarė Dominikas.

Ir tada trenkė jai dar kartą.

Mironas sėdėjo automobilyje ir telefonu kalbėjosi su Vitu Mansonu, buvusiu komandos draugu, kuris dabar dirbo Djuko priėmimo komisijoje dekano asistentu. Mironas pastebėjo, kad vėl yra sekamas.

Vitas Mansonas buvo greitas gynėjas, kilęs iš bjaurių Atlantos gatvių. Jis džiaugėsi Durhame, Šiaurės Karolinoje, praleistu laiku, bet niekada ten nebegrįžo. Du seni draugai iš pradžių apsikeitė mandagumo frazėmis, o paskui Mironas nusprendė eiti prie reikalo.

— Noriu paprašyti tavęs kai ko keisto, — pasakė Mironas.

— Pirmyn.

— Tik neįsižeisk.

— Tada neprašyk manęs nieko įžeidžiančio, — atsiliepė Vitas.

— Ar Eimė Bail įstojo mano dėka?

Vitas sudejavo.

— O ne, tik to manęs neklausk.

— Man reikia žinoti.

— O, ne, tik to manęs neklausk.

— Klausyk, pamiršk tai sekundėlę. Gal galėtum faksu atsiųsti man dvi anketas? Vieną Eimės Bail. Ir vieną Rodžerio Čango.

— Kieno?

— Jis kitas mokinys iš Livingstono vidurinės mokyklos.

— Leisk man spėti. Rodžeris neįstojo.

— Jo įvertinimai buvo geresni...

— Mironai?

— Ką?

— Mes to nedarysime. Ar supranti mane? Tai konfidencialu. Aš nesiųsiu tau anketų. Ir nediskutuosiu apie kandidatus. Priminsiu tau, kad priimama ne tik dėl balų ar testų, daug lemia kiti dalykai. Pavyzdžiui, kadaise čia du vaikinai įstojo labiau dėl savo gebėjimo pataikyti į metalinį lanką, o ne dėl testų balų. Turėtum suprasti tai geriau nei kas kitas. O dabar tik šiek tiek įsižeidęs aš sakau tau „viso labo“.

— Palauk, luktelėk sekundėlę.

— Nesiųsiu tau anketų.

— Ir nereikia. Papasakosiu tau kai ką apie abu kandidatus. Tiesiog noriu, kad žvilgtelėtum į kompiuterį ir įsitikintum, kad tai, ką sakau, — tiesa.

— Ką, po velnių, čia kalbi?

— Tiesiog pasitikėk manimi, Vitai. Aš neprašau informacijos. Prašau kai ką patvirtinti.

Vitas atsiduso.

— Aš dabar ne kabinete.

— Padaryk tai, kada galėsi.

— Sakyk, ką nori, kad patvirtinčiau.

Mironas papasakojo. Drauge apsvarstė tikimybę, kad tas pats automobilis važiuoja paskui jį nuo tada, kai jis išvažiavo iš Riker Hilo.

— Ar padarysi tai?

— Esi rakštis užpakaly, ar žinai?

— Visada buvau, — atsakė Mironas.

— Taip, tačiau visada sugebėdavai gauti ko nori. Ir ką tokio tu turi?

— Laukinio žvėries trauką ir antgamtišką charizmą?

— Dabar jau dedu ragelį.

Jis taip ir padarė. Mironas nusiėmė nuo ausies laisvų rankų įrangą. Automobilis vis dar važiavo paskui, atsilikęs per kokius du šimtus pėdų.

Kas šiandien toms persekiojančioms mašinoms? Senais gerais laikais gerbėjos siųsdavo gėlių arba saldainių. Mironas ilgėjosi to, bet dabar vargu ar tam buvo laikas. Automobilis sekė jį nuo pat Riker Hilo. Tai reiškė, kad čia greičiausiai vėl koks Dominiko Ročesterio samdytas galvažudys. Jis susimąstė. Jei Ročesteris pasiuntė žmogų sekti Mironą, jis tikriausiai sužinojo ar pamatė, kad Mironas buvo susitikęs su Ročesterio žmona. Mironas svarstė, ar nereikėtų paskambinti Džoanai Ročester ir pranešti apie tai, bet nusprendė nesikišti. Džoana pabrėžė labai seniai gyvenanti su Dominiku. Ji žinos, kaip susitvarkyti.

Mironas važiavo Norfildo aveniu į Niujorką. Laiko nebuvo, tačiau jam reikėjo kuo greičiau atsikratyti uodegos. Filmuose išsikviestų tokį patį automobilį arba apvažiuotų U formos keliu. Bet realiame gyvenime viskas kitaip, ypač kai reikia skubiai kur nors nuvažiuoti ir nesinori atkreipti policijos dėmesio.

Tačiau išeitis visada yra.

Mokytojas iš muzikos prekių parduotuvės Driu Van Dinas gyveno Vakarų Oranže, netoli nuo čia. Zora jau turėtų būti vietoje. Mironas paėmė savo mobilųjį telefoną ir paskambino. Zora atsiliepė po pirmo signalo:

— Alio, gražuoli.

— Spėju, kad Van Dino namuose ramu.

— Spėji teisingai, svajone. Zorai atsibodo sėdi, tai jai nuobodu.

Zora visada apie save kalbėjo trečiuoju asmeniu. Jos balsas buvo gilus, stipriai jaučiamas akcentas ir pilna burna seilių. Ne pats maloniausias garsas.

— Mane seka automobilis, — pasakė Mironas.

— O Zora gali padėti?

— O taip, — atsakė Mironas. — Zora tikrai gali padėti.

Mironas paaiškino planą — savo grėsmingai paprastą planą. Zora nusijuokė ir užsikosėjo.

— Ar Zorai patinka? — paklausė Mironas pradėdamas kalbėti, kaip dažnai nutikdavo, Zoros stiliumi.

— Zorai patinka. Zorai labai patinka.

Kadangi reikėjo kelių minučių pasiruošti, Mironas keliskart be reikalo pasuko. Po dviejų minučių jis staigiai pasisuko dešinėn į *Pleasant Valley Way*. Tolėliau priekyje, prie picerijos, jis pamatė stovinčią Zorą. Ji buvo užsidėjusi trečiojo dešimtmečio stiliaus šviesų peruką ir rūkė cigaretę kandiklyje; atrodė kaip Veronika Leik po tikrai šaunių išgertuvių, jei tik Veronika būtų buvusi šešių pėdų ūgio ir iš tiesų bjauri.

Zora mirktelėjo Mironui pravažiuojant ir šiek tiek kilstelėjo koją. Mironas žinojo, kas paslėpta kulniuke. Kai jie pirmą kartą susitiko, ji perrėžė jam krūtinę kulniuke esančiu peiliu. Vinas pasigailėjo Zoros ir leido jai gyventi — tai Mironą tikrai nustebino. Dabar jie buvo bičiuliai. Esperansa palygino tai su savo dienomis ringe, kai garsus blogiukas visų nuostabai tampa geruoliu.

Mironas įjungė kairįjį posūkį ir nuvairavo į šalikelę už dviejų namų priekyje Zoros. Jis atidarė langus, kad galėtų girdėti. Zora stovėjo šalia automobilių stovėjimo aikštelės — natūralu. Mironą sekantis automobilis stabtelėjo pažiūrėti, kur Mironas eis. Žinoma, jis galėjo sustoti bet kurioje gatvės vietoje. Zora buvo tam pasiruošusi.

Visa kita buvo grėsmingai paprasta. Zora nužingsniavo prie automobilio galo. Ji aukštakulnius avėjo jau penkiolika metų, bet vis tiek vaikščiojo lyg naujokė.

Mironas situaciją stebėjo per galinio vaizdo veidrodėlį.

Zora apnuogino peilį kulniuke. Ji pakėlė koją ir spyrė į padangą. Mironas išgirdo išleidžiamo oro garsą. Ji skubiai nuėjo prie kitos padangos ir padarė tą patį. O paskui Zora pasielgė taip, kaip nebuvo planuota.

Ji laukė, kol vairuotojas išlips ir pradės prie jos kabinėtis.

— Ne, — sušnibždėjo pats sau Mironas. — Dink!

Jis aiškiai nurodė pradurti padangas ir pabėgti. Nesivelti į muštynes. Zora buvo negailestinga. Jei vyrukas išlips iš automobilio, — tikriausiai koks nors raumenų kalnas, pripratęs daužyti galvas, — Zora suraikys jį kaip picą. Pamirškim moralę. Jiems nereikėjo policijos dėmesio.

Automobilį vairavęs galvažudys suriko:

— Ei! Ką čia?..

Mironas atsigręžė ir iškišo galvą pro langą. Zora šypsojosi. Ji šiek tiek sulenkė kojas per kelius. Mironas šūktelėjo. Zora pakėlė galvą ir jųdviejų akys susitiko. Mironas matė, kad ji prieštarauja ir nori pulti, tačiau jis kaip įmanydamas griežčiau papurtė galvą.

Praėjo dar sekundė. Žmogėnas trinktelėjo uždarydamas dureles.

— Tu, kvaila kale! — užstaugė jis.

Mironas vis purtė galvą, dabar jau primygtinai. Galvažudys žengė žingsnį. Mironas nenuleido akių nuo Zoros. Ši nenoriai linktelėjo.

Ir tada pasileido bėgti.

— Ei! — suriko banditas. — Stok!

Mironas paleido automobilio variklį. Banditas dabar atsisuko nežinodamas, ką daryti, o paskui priėmė sprendimą, kuris greičiausiai išgelbėjo jam gyvybę.

Jis nubėgo atgal į savo automobilį.

Bet su kiauromis užpakalinėmis padangomis jis niekur nenuvažiuos.

Mironas tęsė kelionę — turėjo susitikti su dingusia Keite Ročester.

41 skyrius

Driu Van Dinas sėdėjo Didžiojo Džeiko Volfo svetainėje ir bandė sugalvoti, ką daryti toliau.

Džeikas padavė jam „Corona Light“. Driu susiraukė. Tikra „Corona“ — gerai, bet silpnas meksikietiškas alus... Kone tas pats, kas gerti paprastą vandenį. Bet Driu vis tiek gurkštelėjo.

Šiame kambaryje visur buvo juntamas Didžiojo Džeiko egzistavimas. Virš židinio kabojo elnio galva, o ant atbrailos išrikiuoti stovėjo golfo bei teniso prizai. Kilimas — lyg ir meškos kailis. Televizorius labai didelis, mažiausiai septyniasdešimties colių įstrižainės ekranu. Visur matyti išdėliotos mažutės garso kolonėlės. Iš garso grotuvo skambėjo klasikinė muzika. Kampe blykčiojo kukurūzų spraginimo aparatas. Kambary buvo pristatyta bjaurių auksinių statulėlių ir paparčių. Viskas parinkta ne todėl, kad madinga ar patogu, bet dėl noro pademonstruoti savo galią ir turtus.

Ant šone stovinčio stalelio buvo pastatyta Džeiko Volfo karštosios žmonelės nuotrauka. Lorena Volf vilkėjo bikinį. Dar vienas Džeiko trofėjus, pagalvojo Van Dinas. Kas, po velnių, laiko ant svetainės stalelio bikinį vilkinčios žmonos nuotrauką...

— Kalbėjausi su Hariu Deivisu, — ištarė Volfas. Jis irgi rankoje laikė „Corona Light“. Ant kraštelio buvo įspausta citrinos skiltelė. Van Dinas gėrė alkoholį vadovaudamasis tokia taisykle: jei prie alaus reikalinga vaisiaus skiltelė, rinkis kitokį alų. — Jis nesiruošia išplepėti.

Driu nieko nepasakė.

— Netiki?

Driu gūžtelėjo pečiais, atsigėrė alaus.

— Jis turi daug ką prarasti.

— Manai?

— O tu ne?

— Priminiau tai Hariui. Žinai, ką jis atsakė?

Džeikas patraukė pečiais.

— Jis man atsakė, kad galbūt Eimė turėjo daugiausia ką prarasti. — Driu pastatė alaus butelį, specialiai nepataikydamas ant padėkliuko. — Ką manai?

Didysis Džeikas nukreipė savo mėsingą pirštą į Driu.

— Kieno, po velnių, čia kaltė?

Tyla.

Džeikas nuėjo prie lango. Jis parodė smakru į gretimą namą.

— Matai tą vietelę?

— O kas?

— Tai prakeikta pilis.

— Ir tu neblogai čia gyveni, Džeikai.

Jo lūpomis nubėgo šypsenėlė.

— Bet ne taip, — ištarė jis.

Driu galėjo pabrėžti, kad viskas reliatyvu, o jis, Driu Van Dinas, gyvena vienas skylėje, mažesnėje už Volfų garažą. Bet kam vargintis? Driu dar galėjo pareikšti, kad neturi teniso kortų ar trijų automobilių, auksinių statulėlių ar namų kino teatro, o po skyrybų net tikros žmonos, ką jau kalbėti apie tokį tobulą kūną, kuris gali demonstruoti bikinį.

— Jis garsus advokatas, — toliau kalbėjo Džeikas. — Studijavo Jeilio universitete ir niekam neleidžia to pamiršti. Ant jo automobilio lango priklijuotas Jeilio lipdukas. Kasdien bėgiodamas apsirengia marškinėlius su Jeilio emblema. Remia Jeilio šventes. Savo didelėje pilyje kalbasi su norinčiais ten studijuoti. Jo sūnus kvailelis, bet spėk, kuri mokykla jį priėmė?

Driu Van Dinas pasimuistė kėdėje.

— Pasaulis nėra lygi žaidimų aikštė, Driu. Turi turėti įėjimą. Arba turi tokį susikurti. Tu, pavyzdžiui, norėjai tapti garsia roko žvaigžde. Nejaugi manai, kad tie milijonus kompaktinių plokštelių parduodantys ir pilnas aikštes žiūrovų surenkantys vyrukai yra talentingesni už tave? Ne. Galbūt vienintelis skirtumas yra tas, kad jie pasinaudojo situacija. Jie kažkuo pasinaudojo. O tu — ne. Ar žinai, kokia banaliausia pasaulyje tiesa?

Driu suprato, kad jo nesustabdys. Bet tai gerai. Vyras kalbėjo. Jis dėstė dalykus savaip. Dabar Driu galėjo suprasti, koks jis. Ir gana gerai suprato, kur tai nuves.

— Ne, kokią?

— Kiekvienos didelės sėkmės pasiekiama dideliu nusikaltimu.

Džeikas nutilo ir leido įsivyrauti tylai. Driu pagalvojo, kad jo požiūris šiek tiek juokingas.

— Štai keli laimės kūdikiai iš aukštuomenės, — tęsė Džeikas Volfas. — Nori sužinoti, koks skirtumas tarp jų ir mūsų? Vienas jų protėvių sukčiavo, vogė arba žudė. Aišku, jis buvo kietas, bet suprato, kad žaidimo laukas nelygus. Nori prasimušti, privalai pasikliauti savimi. O paskui visiems pasakoji nesąmones apie sunkų triūsą.

Driu Van Dinas prisiminė įspėjantį skambutį. *Nepadaryk kvailystės. Viskas kontroliuojama.*

— Tas Bolitaras, — ištarė Driu. — Tu jau nusiuntei savo bičiulius farus pas jį, bet jis neišsigando.

— Nesijaudink dėl jo.

— Nelabai nuraminai, Džeikai.

— Na, — ištarė Džeikas, — tiesiog prisiminkim, kas čia kaltas.

— Tavo sūnus.

— Ei! — Džeikas Volfas vėl nukreipė į jį savo mėsingą pirštą. — Nepainiok į tai Rendžio.

Driu Van Dinas gūžtelėjo pečiais.

— Pats norėjai, kad pasakyčiau, kas kaltas.

— Jis vyksta mokytis į Dartmutą. Tai nuspręsta. Niekas, ypač kažkokia kvaila kekšė, to nesužlugdys.

Driu giliai atsiduso.

— Tačiau kyla klausimas: ką ras Bolitaras toliau kapstydamasis?

Džeikas Volfas pažvelgė į jį ir atsakė:

— Nieko.

Driu Van Dinas pajuto, kaip nugara ėmė bėgioti šiurpuliukai.

— Kaip gali būti toks tikras?

Volfas nieko neatsakė.

— Džeikai?

— Nesijaudink dėl to. Jau sakiau, kad mano sūnus mokysis koledže. Viskas.

— Tu dar sakei, kad kiekvienos didelės sėkmės pasiekiama dideliu nusikaltimu.

— Ir ką?

— Eimė tau nieko nereiškia, tiesa, Džeikai?

— Ne tai svarbiausia. Dabar svarbi Rendžio ateitis.

Džeikas Volfas nusisuko į langą, į savo kaimyno pilį. Driu susikaupė, suvaldė savo emocijas. Jis žiūrėjo į tą vyrą. Galvojo apie tai, ką jis pasakė, ką tai reiškia. Vėl prisiminė įspėjantį skambutį.

— Džeikai?

— Ką?

— Ar žinojai, kad Eimė Bail nėščia?

Kambary įsivyravo tyla. Grotuvas kaip tik nutilo tarp dainų. Kai vėl užgrojo muzika, Džeikas Volfas lėtai atsisuko ir pažvelgė per petį. Driu Van Dinas matė, kad ši žinia jam — staigmena.

— Tai nieko nekeičia, — pasakė Džeikas.

— Manau, kad keičia.

— Kaip?

Driu Van Dinas ranka palietė ginklo dėklą po pažastimi. Jis išsitraukė pistoletą ir nusitaikė į Džeiką Volfą.

— Spėk.

42 skyrius

Iš dar nerekonstruotos parduotuvės fasado dalies buvo įėjimas į manikiūro saloną, pavadinimu „Nail-R-Us". Pastatas atrodė varganai, rodos, vos atsirėmus siena sugrius. Avariniai laiptai buvo tiek surūdiję, kad stabligė galėjo kelti didesnę grėsmę nei gaisro dūmai. Visus langus dengė arba sunkios langinės, arba lentos. Pastatas buvo keturių aukštų ir toks ilgas, kad užėmė beveik visą kvartalą.

— Iškaboje „R“ perbraukta, — kreipėsi Mironas į Viną.

— Specialiai.

— Kodėl?

Vinas nebyliai pažvelgė į jį. Mironas pagalvojo. „Nail-R-Us“ tapo „Nail Us“.

— O, — ištarė Mironas. — Gudru.

— Prie langų stovi du ginkluoti apsaugininkai, — pasakė Vinas.

— Jie tikriausiai atėjo pasidaryti manikiūro.

Vinas susiraukė.

— Beje, tiedu vyrai užėmė savo pozicijas tik grįžus tavajai panelei Ročester su savo kavalieriumi.

— Jie nerimauja dėl jos tėvo, — atsiliepė Mironas.

— Tai būtų logiškas paaiškinimas.

— Ar esi girdėjęs ką nors apie šią vietą?

— Klientūra žemesnio nei mano tyrimo lygis, — linktelėjo Vinas. — Bet ne jos.

Mironas pasisuko. Besileidžiančią saulę dabar kažkas užgožė. Prie jų žingsniavo Didžioji Sindė. Ji vilkėjo visiškai baltą elastinį kostiumą. Labai aptemptą elastinį kostiumą. Be jokių apatinių. Tragiška. Net septyniolikmetei manekenei vikėti elastinį kostiumą būtų gana rizikinga. O keturiasdešimt perkopusiai ir daugiau nei tris šimtus svarų sveriančiai moteriai... na, tam reikia drąsos, daug drąsos, kuri ir buvo akivaizdi. Visas Sindės kūnas liūliavo, tarsi kiekviena kūno dalis egzistuotų sau, judėtų pagal savo ritmą, lyg į tą baltą balioną būtų sukišta daugybė trokštančių ištrūkti lauk gyvūnėlių.

Didžioji Sindė pabučiavo Viną į skruostą. Paskui atsisuko ir ištarė:

— Sveiki, pone Bolitarai.

Ji apkabino jį, apglėbė rankomis, ir jis pasijuto lyg apvyniotas izoliacija.

— Labas, Didžioji Sinde, — atsakė Mironas, kai ši jį paleido. — Dėkui, kad taip greitai čia atvykai.

— Kai tik jūs man paskambinate, pone Bolitarai, aš bėgu.

Jos veidas išliko ramut ramutėlis. Mironas niekada nesuprasdavo, ar Didžioji Sindė šaiposi iš jo, ar ne.

— Ar pažįsti šią vietą? — paklausė jis.

— O, taip.

Didžioji Sindė atsiduso. Lūpas ji buvo pasidažiusi baltais lūpų dažais kaip iš dokumentinių filmų apie Elvį. Jos makiažas žėrėjo. Nagai buvo nulakuoti tokia spalva, kurią ji kartą pavadino burgundiško vyno spalva. Anksčiau Didžioji Sindė buvo blogiukė profesionali imtynininkė. Ji tam tiko. Tiems, kas niekada nematė profesionalių imtynių, jos atrodo kaip gėrio kova su blogiu. Daugelį metų Didžioji Sindė buvo blogio „karo deivė", vardu Žmogus Vulkanas. Vieną vakarą per eilines varžybas Didžioji Sindė kėde „sužeidė" mieląją lanksčiąją Esperansą Diaz, Mažąją Pokahontas — „sužeidė" ją taip siaubingai, kad atvykusi tariama greitoji pagalba sutvarstė jai kaklą. Įtūžusi gerbėjų minia lūkuriavo Didžiosios Sindės lauke.

Kai Didžioji Sindė išėjo, minia puolė.

Jie tikriausiai būtų ją užmušę. Imtynių aistruoliai buvo girti ir įsikarščiavę. Jie nesuvokė, kad iš tiesų ta kova — tik spektaklis. Didžioji Sindė mėgino pabėgti, tačiau nebuvo kur trauktis. Ji kovėsi stipriai ir gerai, tačiau labai daug kas troško jos kraujo. Vienas trenkė jai fotoaparatu, kitas — lazda, trečias — batu. Minia įsikarščiavo. Didžioji Sindė pargriuvo. Žmonės pradėjo ją traiškyti kojomis.

Matydama, kuo viskas gali baigtis, pabandė įsikišti Esperansa. Minia nesiliovė. Net jų mylima imtynininkė negalėjo numalšinti kraujo troškimo. Ir tada Esperansa padarė kai ką išties netikėto.

Ji užšoko ant automobilio ir „atskleidė paslaptį", neva Didžioji Sindė tik apsimetė blogiuke, kad surinktų informacijos. Minia beveik sustingo. Esperansa pasakė, kad Didžioji Sindė esanti jos seniai prarasta sesuo, Didžioji Motušė. Gal tai ir nevykusi pravardė, bet ją Esperansai juk teko sugalvoti akimirksniu. Mažoji Pokahontas pasakė, kad jiedvi dabar susivienija — bus viena komanda.

Iš minios pasipylė sveikinimo šūksniai. Žmonės padėjo Didžiajai Sindei atsistoti.

Didžioji Motušė ir Mažoji Pokahontas netrukus tapo populia-

riausia imtynininkių komanda. Kiekvieną savaitę buvo kartojamas tas pats scenarijus: Esperansa pradėdavo kiekvienas varžybas ir jau būdavo netoli pergalės, bet tada jos priešininkės padarydavo ką nors neteisėto, pavyzdžiui, šliūkšteldavo į akis smėlio ir pasinaudodavo kokiu neleistinu daiktu, abi užgriūdavo vargšę bejėgę Pokahontas. Tuo tarpu kas nors atitraukdavo Didžiosios Motušės dėmesį ir jos mušdavo jausmingąją gražuolę tol, kol nutrūkdavo Pokahontos bikinio raištelis, o tada Didžioji Motušė surikdavo karo šūkį ir puldavo jos gelbėti.

Nepaprastai linksma.

Baigusi karjerą ringe, Didžioji Sindė tapo apsaugininke ir kartais pasirodydavo kokių nusigyvenusių sekso klubų scenoje. Ji pažinojo gatvės gyvenimą. Dabar jie tuo ir pasikliovė.

— Kokia čia vieta? — paklausė Mironas.

Didžioji Sindė susiraukė ir įdėmiai pažvelgė į juos.

— Čia vyksta daug dalykų, pone Bolitarai. Prekiaujama narkotikais, sukčiaujama internetu, bet daugiausia čia sekso klubų.

— Klubų, — pakartojo Mironas. — Daugiskaita?

Didžioji Sindė linktelėjo.

— Gal šeši ar septyni skirtingi klubai. Pamenate, kaip prieš kelerius metus Keturiasdešimt antroji gatvė buvo pilna kekšių?

— Taip.

— Na, kai jas iš ten išvarė, kur, jūsų manymu, jos pasitraukė?

Mironas žvilgtelėjo į manikiūro saloną.

— Čia? — suglumęs paklausė jis.

— Čia, ten, visur. Pasileidėlių neišnaikinsi, pone Bolitarai. Jos susiranda kitą vietą.

— Ar čia ir yra ta kita vieta?

— Viena iš jų. Čia, būtent šiame pastate, veikia specializuoti klubai įvairiausiam skoniui.

— Sakydama specializuoti klubai?..

— Pavyzdžiui, jei mylite geltonplaukes moteris, eikite į „Auksinę Blondinę". Šis klubas įsikūręs antrame aukšte, toliau paėjus, dešinėje. Jei jums patinka afroamerikiečiai vyrai, lipkite į trečią aukštą ir

apsilankykite klube, pavadinimu — jums tikriausiai tai patiktų, pone Bolitarai, — „Malkolmo seksas".

Mironas žvilgtelėjo į Viną. Šis gūžtelėjo pečiais.

Didžioji Sindė toliau tęsė gidės tonu:

— Tiems, kas dievina azijiečius, patiks „Džiaugsmo Gurkšnio" klubas...

— Taip, — atsiduso Mironas, — manau, susidariau vaizdą. O kaip man surasti Keitę Ročester?

Didžioji Sindė minutėlę apie tai pagalvojo.

— Galiu apsimesti, kad ieškau darbo.

— Atsiprašau?

Didžioji Sindė susidėjo milžiniškus kumščius ant klubų. Tai reiškė, kad jie buvo maždaug per jardą vienas nuo kito.

— Ne visi vyrai, pone Bolitarai, dievina miniatiūrines moteris.

Mironas užsimerkė ir pasitrynė pirštu nosies galiuką.

— Taip, teisingai, gal. Kokių dar yra minčių?

Vinas kantriai laukė. Mironas visada manė, kad Vinui nelabai patinka Didžioji Sindė, bet prieš kelerius metus Vinas nustebino jį pareikšdamas tai, kas turėtų būti akivaizdu: „Viena iš mūsų blogiausių ir labiausiai prigijusių išankstinių nuomonių yra apie storas moteris. Mes niekada apie tai nesusimąstome." Ir tai buvo tiesa. Mironas siaubingai susigėdo, kai Vinas tai pasakė. Taigi jis pradėjo elgtis su Didžiąja Sinde taip, kaip su visomis kitomis moterimis. Tai Didžiąją Sindę užkniso. Kartą, kai Mironas jai nusišypsojo, ji kumštelėjo jam į petį — taip smarkiai, kad Mironas kelias dienas negalėjo pakelti rankos — ir užriko: „Liaukis!"

— Galbūt turėtumėte pabandyti sužinoti, kur Keitė, — ištarė Vinas. — Aš liksiu čia. Tegul tavo mobilusis būna įjungtas. Judu su Didžiąja Sinde nueikite pasikalbėti.

Didžioji Sindė linktelėjo.

— Mes galime apsimesti pora, ieškančia trečio partnerio.

Mironas jau norėjo paprieštarauti, bet Didžioji Sindė užbėgo jam už akių:

— Juokauju.

— Supratau.

Ji kilstelėjo savo žvilgantį antakį ir pasilenkė prie jo. Kalnas, judantis prie Mahometo.

— Bet dabar, kai pasėjau pačią erotiškiausią sėklą, pone Bolitarai, jums gali kilti sunkumų bendraujant su miniatiūrinėmis moterimis.

— Aš susidorosiu. Eime.

Mironas pirmas įžengė pro duris. Juodaodis vyras, užsidėjęs sportinio stiliaus tamsius akinius, liepė jam sustoti. Į ausį lyg koks slaptasis agentas jis buvo įsikišęs ausinę. Jis plekšnodamas apieškojo Mironą nuo galvos iki kojų.

— Žmogau, — ištarė Mironas, — ar visa tai dėl manikiūro?

Vyriškis paėmė Mirono mobilųjį telefoną.

— Mes neleidžiame fotografuoti, — pasakė jis.

— Šis telefonas be fotoaparato.

Juodaodis išsiviepė.

— Atgausit išeidamas.

Jis stovėjo išsiviepęs tol, kol tarpduryje pasirodė Didžioji Sindė. Tada šypseną pakeitė kažkas panašaus į siaubo išraišką. Didžioji Sindė pasilenkusi įžengė vidun lyg koks milžinas į vaikų darželį. Ji atsistojo tiesiai, iškėlė rankas virš galvos ir plačiai išskėtė kojas. Baltas elastinis kostiumas agoniškai įsitempė. Didžioji Sindė mirktelėjo juodaodžiui.

— Apieškok mane, vyruti, — ištarė ji. — Aš visko prisikišusi.

Apdaras kūną aptempė tarsi oda. Jei Didžioji Sindė ir buvo ko nors prisikišusi, tai vyrukas nenorėjo žinoti kur.

— Viskas gerai, panele. Eikite.

Mironas vėl pagalvojo apie tai, ką Vinas sakė apie stereotipines išankstines nuostatas. Tuose žodžiuose buvo kažkas asmeniška, bet, kai Mironas bandė pasiaiškinti, Vinas užbaigė pokalbį ta tema. Maždaug prieš ketverius metus Esperansa panoro kai kuriuos klientus patikėti Didžiajai Sindei. Be Mirono ir Esperansos, ji ilgiausiai dirbo firmoje. Taigi toks sprendimas buvo logiškas. Bet Mironas žinojo, kad tai bus katastrofa. Taip ir buvo. Niekas nesijautė patenkintas

atstovaujamas Didžiosios Sindės. Jie kabinėjosi prie jos keistų drabužių, makiažo, kalbėjimo manieros (ji mėgo paniurnėti). Tačiau ar šiuos reikalavimus patenkinus kas nors būtų pasikeitę?

Juodaodis vyrukas užsidengė ausį. Kažkas kalbėjosi su juo per ausinę. Staiga jis uždėjo ranką Mironui ant peties.

— Kuo galiu jums padėti, sere?

Mironas nusprendė sakyti tiesą.

— Ieškau moters, vardu Keitė Ročester.

— Čia nėra nė vienos tokiu vardu.

— Ne, ji čia, — paprieštaravo Mironas. — Ji įėjo pro šias duris prieš dvidešimt minučių.

Juodaodis vyras žengė žingsnį arčiau Mirono.

— Ar sakote, kad aš melagis?

Mironui be galo magėjo keliu spirti tam vyrui į tarpkojį, bet tai nepadėtų.

— Klausyk, mes galim pažaisti, bet kokia prasmė? Žinau, kad ji čia įėjo. Žinau, kodėl ji slepiasi. Nenoriu jai nieko bloga. Siūlau tau du variantus. Norėčiau su ja šnektelėti. Tik tiek. Pažadu niekam nepranešti, kur ji. Jei šis pasiūlymas netinka, lauke yra keli mano vyrai. Išmesi mane pro šias duris, ir aš paskambinsiu Keitės tėvui. Jis atsiveš dar kelis. Bus tikrai bjauru. Niekam iš mūsų to nereikia. Aš tik noriu pasikalbėti.

Juodaodis vyras stovėjo nejudėdamas ir tylėjo.

— Dar vienas dalykas, — ištarė Mironas. — Jei Keitė bijo, kad dirbu jos tėvui, paklauskit jos štai ko: jei tėvas žinotų, kad ji čia, ar būtų toks subtilus?

Dvejonė.

Mironas išskėtė rankas.

— Aš čia, neginkluotas. Kokią žalą galėčiau padaryti?

Vyras palaukė dar sekundėlę. Paskui paklausė:

— Jūs baigėte?

— Mes gal norėtume trečio partnerio, — ištarė Didžioji Sindė.

Mironas žvilgsniu ją nutildė. Ji tik gūžtelėjo pečiais.

— Palaukite čia.

Vyras patraukė prie geležinių durų. Jos sugaudė. Vyras jas atidarė ir įėjo vidun. Viskas užtruko apie penkias minutes. Į kambarį įžengė nuplikęs vyriškis su akiniais. Jis nervinosi. Didžioji Sindė pašnairavo į jį ir apsilaižė. Rankomis kilstelėjo tai, kas galbūt buvo jos krūtys. Mironas papurtė galvą baimindamasis, kad ji nepultų ant kelių ir nepradėtų dievažin ko vaidinti. Vyras su akiniais iškišo galvą.

— Eikite su manimi, — pasakė jis, rodydamas į Mironą. Paskui pasisuko į Didžiąją Sindę. — Vienas.

Didžiajai Sindei tai nepatiko. Mironas žvilgsniu ją nuramino ir žengė į kitą kambarį. Geležinės durys užsivėrė. Mironas apsidairė ir ištarė:

— Oho...

Jų buvo keturi. Įvairiausio ūgio. Su daugybe tatuiruočių. Kai kurie buvo išsiviepę. Visi vilkėjo džinsus ir juodus marškinėlius. Nė vienas nebuvo švariai nusiskutęs. Mironas bandė atspėti, kuris iš jų lyderis. Per grupines muštynes daugelis žmonių klysta ieškodami silpniausio. Tai neteisingas ėjimas. Be to, jei vyrukai negeri, visai nesvarbu, ką tu padarei.

Keturi prieš vieną mažoje erdvėje. Baigta.

Mironas nužvelgė vyrą, stovintį priekyje visų kitų. Jis buvo tamsiaplaukis ir labiausiai atitiko Keitės Ročester kavalieriaus apibūdinimą. Mironas sugavo jo žvilgsnį ir nepaleido.

— Negi tu kvailas? — paklausė Mironas.

Tamsiaplaukis vyras susiraukė nustebęs ir priblokštas.

— Kalbi su manimi?

— Jei pasakysiu: „Taip, kalbuosi su tavimi“, ar tai bus pabaiga, ar tu vėl paklausi: „Kalbiesi su manimi“ arba „Geriau su manimi nekalbėtum“? Ne, tiesą sakant, nė vienas mūsų neturi laiko.

Tamsiaplaukis nusišypsojo.

— Kalbėdamasis su mano draugu, praleidai vieną pasirinkimą.

— Ir kokį gi?

— Trečią pasirinkimą, — ištarė jis ir iškėlė tris pirštus, jei ne-

tyčia Mironas nežinotų, ką reiškia žodis „trys". — Mes pasirūpinsime, kad tu nepraneštum jos tėvui.

Jis išsiviepė. Kiti vyrai pasielgė taip pat.

Mironas skėstelėjo rankomis ir paklausė:

— Kaip?

Tai privertė vyrą vėl susiraukti.

— A? — nesuprato jis.

— Kaip jūs tuo pasirūpinsite? — Mironas apsidairė. — Jūs vyručiai ruošiatės mane pulti — toks planas? O kas tada? Vienintelis būdas mane užčiaupti — nugalabyti. Ar to norite? O kaip mano mylima palydovė, laukianti prieškambaryje? Ruošiatės pribaigti ir ją? O ką padarysite manęs laukiantiems draugams (jis pavartojo daugiskaitą)? Ar ir juos ruošiatės užmušti? O gal jūs nusprendėte primušti mane ir taip pamokyti? Jei taip, tai aš nekaip mokausi. Bent jau tokiais atvejais. Be to, puikiai įsidėmiu veidus, tad jei jūs mane pulsite, geriau pasirūpinkite iškart pribaigti, nes antraip susirasiu jus naktį miegančius, surišiu, apipilsiu žibalu ir padegsiu.

Mironas Bolitaras, melodramų specialistas, žvelgė griežtai ir įdėmiai į kiekvieną iš eilės veidą.

— Taigi ar toks jūsų trečiasis planas?

Vienas vyrukas pakrutino koją. Geras ženklas. Kitas pašnairavo į trečiąjį. Tamsiaplaukis vyras lyg ir šypsojosi. Kažkas pasibeldė į duris iš kitos kambario pusės. Tamsiaplaukis jas atidarė, su kažkuo pasikalbėjo, uždarė ir atsigręžė į Mironą.

— Tu geras, — pasakė jis Mironui.

Mironas tylėjo.

— Eime čia.

Jis atidarė duris ir pamojo ranka, kad Mironas eitų pirmas. Mironas įžengė į kambarį, kurio raudonos sienos buvo apklijuotos pornografinėmis nuotraukomis ir didžiuliais filmų plakatais. Viduje stovėjo juodos odos sofa, dvi sudedamosios kėdės, kabėjo lempa. O ant sofos išsigandusi ir sveikut sveikutėlė sėdėjo ne kas kitas kaip Keitė Ročester.

43 skyrius

Edna Skilar buvo teisi, pagalvojo Mironas. Keitė Ročester atrodė vyresnė, labiau suaugusi. Rankoje ji sukiojo nepridegtą cigaretę.

Tamsiaplaukis vyras ištiesė ranką.

— Aš Rufusas, — prisistatė jis.

— Mironas.

Jiedu paspaudė vienas kitam ranką. Rufusas atsisėdo ant sofos šalia Keitės. Jis paėmė iš jos cigaretę.

— Tu negali rūkyti būdama tokios padėties, mieloji, — pasakė Rufusas.

Tada jis suėmė cigaretę lūpomis, prisidegė ją, susikėlė kojas ant kavos stalelio ir išpūtė dūmą.

Mironas liko stovėti.

— Kaip jūs mane radote? — paklausė Keitė Ročester.

— Tai nesvarbu.

— Ar ką nors papasakojo ta moteris, pastebėjusi mane metro stotyje?

Mironas neatsakė.

— Velnias, — Keitė papurtė galvą ir tvirtai suspaudė Rufuso ranką. — Dabar mums teks ieškotis naujos vietos.

— Ką, — ištarė Mironas, rodydamas į nuogos moters praskėstomis kojomis plakatą, — ir palikti visa tai?

— Nejuokinga, — atkirto Rufusas. — Tai jūsų kaltė.

— Man reikia sužinoti, kur yra Eimė Bail.

— Jau sakiau jums telefonu. Nežinau.

— Ar žinai, kad ji irgi dingo?

— Aš nedingau, pati pabėgau. Tai mano pasirinkimas.

— Tu nėščia.

— Teisingai.

— Eimė Bail — taip pat.

— Na ir kas?

— Jūs abi nėščios, abi iš tos pačios mokyklos, abi pabėgote ar pradingote...

— Kiekvienais metais iš namų pabėga milijonas nėščių mergaičių.

— Ir jos visos pasiima pinigų iš to paties bankomato?

Keitė Ročester atsitiesė.

— Ką?

— Prieš pabėgdama, tu pasinaudojai bankomatu...

— Naudojausi daugybe bankomatų, — atsakė ji. — Man reikėjo pinigų.

— Ką, Rufusas negalėjo čia tau gauti lengvatų?

— Eik po velnių, žmogau, — ištarė Rufusas.

— Tai mano pinigai, — pasakė Keitė.

— O ar ilgai jų užteks?

— Tai ne jūsų reikalas. Visa tai ne jūsų reikalas.

— Paskutinis bankomatas, kuriuo pasinaudojote, buvo „Citibank" Penkiasdešimt antrojoje gatvėje.

— Ir kas?

Keitė kuo toliau, tuo labiau atrodė jaunesnė ir irzlesnė.

— O tas, kad paskutinis bankomatas, kuriuo pasinaudojo Eimė Bail prieš dingdama, buvo tas pats „Citibank" Penkiasdešimt antrojoje gatvėje.

Dabar Keitė, rodos, nuoširdžiai suglumo. Ji neapsimetinėjo. Ji lėtai pasuko galvą į Rufusą. Šis prisimerkė.

— Ei, — ištarė Rufusas. — Nežiūrėk į mane.

— Rufusai, ar tu?..

— Ką aš? — Rufusas numetė cigaretę ant žemės ir pašoko ant kojų. Jis pakėlė delną, lyg ruošdamasis pliaukštelti jai per plaštaką. Mironas įsliuogė tarp jų. Rufusas sustojo, nusišypsojo ir pakėlė aukštyn abi rankas lyg pasiduodamas.

— Viskas gerai, vaikuti.

— Apie ką ji kalbėjo? — paklausė Mironas.

— Apie nieką, viskas baigta, — Rufusas pažvelgė į ją. — Atleisk, vaikuti. Tu žinai, kad niekada tau nesuduočiau, tiesa?

Keitė neatsakė. Mironas pabandė ką nors išskaityti iš jos veido. Ji neslapukavo, tačiau jos išraiška tapo stebėtinai panaši į motinos. Mironas pritūpė, norėdamas pažvelgti jai tiesiai į akis.

— Ar nori, kad ištraukčiau tave iš čia? — paklausė jis.

— Ką? — Keitė staigiai kilstelėjo galvą. — Ne, žinoma, ne. Mes mylime vienas kitą.

Mironas pažvelgė į ją, vėl mėgindamas įžvelgti nerimą. Bet nieko nepamatė.

— Mes turėsime kūdikį, — ištarė ji.

— Kodėl tu taip pažiūrėjai į Rufusą, kai aš paminėjau tą bankomatą?

— Tai kvaila. Pamirškit.

— Vis tiek pasakyk.

— Aš pagalvojau... bet suklydau.

— Ką pagalvojai?

Rufusas vėl susikrovė kojas ant stelelio ir sukryžiavo jas.

— Viskas gerai, vaikuti. Pasakyk jam.

Keitė Ročester nuleido akis.

— Tai buvo tik, na, akimirkos reakcija, suprantate?

— Reakcija į ką?

— Rufusas buvo su manimi. Štai ir viskas. Tai jis sugalvojo pasinaudoti tuo paskutiniuoju bankomatu. Jis pamanė, kad pasiimdami pinigų iš bankomato centre mes visus suklaidinsime, bus sunku mus susekti.

Rufusas kilstelėjo antakius, didžiuodamasis savo išradingumu.

— Matote, Rufusui dirba daug merginų. Jei jos turi pinigų, manau, jis nuveža jas prie bankomato ir leidžia išsiimti grynųjų. Jis čia turi vieną klubą, pavadintą „Tik legalu". Jis skirtas vyrams, kurie nori merginų...

— Manau, galiu suprasti, ko jie nori. Tęsk.

— Legalu, — ištarė Rufusas, pakeldamas pirštą. — Pavadinimas yra „Tik legalu". Visoms merginoms per aštuoniolika.

— Esu tikras, kad tavo motina turėtų pavydėti jos amžiaus, Rufusai. — Mironas atsigręžė į Keitę. — Taigi tu pamanei?..

— Aš nepamaniau. Aš tik sureagavau...

Rufusas nuleido kojas ir atsisėdo tiesiai.

— Ji pamanė, kad galbūt ta Eimė yra viena iš mano merginų. Bet taip nėra. Klausyk, aš parduodu melą. Žmonės mano, kad tos merginos pabėga iš kaimo fermų ir atvyksta į didmiestį tapti, nežinau, gal aktorėmis ar šokėjomis. Kai joms nepasiseka, jos imasi apgaulių. Taigi aš parduodu fantazijas. Noriu, kad vyrai manytų, jog gauna kokią nors fermerio dukrą — juos tai užveda. Bet tiesa ta, kad jos — gatvės kekšės. Laimingesnės filmuojasi, — jis parodė į filmo plakatą, — o bjauresnės dirba kambariuose. Tai paprasta.

— Taigi tu neverbuoji merginų mokyklose?

Rufusas nusijuokė.

— Norėčiau. Nori sužinoti, kur aš verbuoju?

Mironas laukė.

— Anoniminių alkoholikų susitikimuose. Arba reabilitacijos centruose. Tos vietos — savotiški atrankos klubai, suprantat, ką turiu omeny? Atsisėdu gale, geriu suknistą kavą ir klausausi. Paskui per pertraukėles pasikalbu su jomis, paduodu savo kortelę ir laukiu, kol jos suklups. Taip visada būna. Tada jas susirandu ir susirenku.

Mironas pažvelgė į Keitę.

— Oho, jis nuostabus, — ištarė jis.

— Jūs nežinote, koks jis iš tiesų, — atšovė ji.

— Taip, esu tikras, kad jis gili asmenybė, — Mironas pajuto, kad jam vėl niežti rankas, bet susivaldė. — Tai kaipgi judu susipažinote?

Rufusas papurtė galvą.

— Ne šitaip.

— Mes įsimylėjome, — pasakė Keitė. — Jis pažįsta mano tėvą, turi bendrų verslo reikalų. Kartą jis atėjo į mūsų namus, ir tik pamatę vienas kitą... — Ji nusišypsojo. Atrodė tokia graži, jauna, laiminga ir kvaila.

— Meilė iš pirmo žvilgsnio, — pritarė Rufusas.

Mironas tiesiog žiūrėjo į jį.

— Ką, — ištarė jis, — nemanai, kad tai įmanoma?

— Ne, Rufusai, tu atrodai gana patyręs.

Rufusas papurtė galvą.

— Čia aš tik dirbu. Tai viskas. Keitė ir kūdikis — mano gyvenimas. Suprantate?

Mironas vėl nieko neatsakė. Jis įkišo ranką į kišenę ir ištraukė Eimės Bail nuotrauką.

— Pažvelk, Rufusai.

Jis pasižiūrėjo.

— Ar čia ji? — paklausė Mironas.

— Dranguži, prisiekiu savo negimusiu vaiku, niekada nesu matęs tos paukštytės ir nežinau, kur ji yra.

— Jei tu meluoji...

— Pakaks grasinimų, gerai? Jūs atėjote čia dėl dingusios mergaitės, tiesa? Jos ieško policija, tėvai. Manote, man reikia tokių bėdų?

— Tu laikai čia dingusią merginą, — pasakė Mironas. — Jos tėvas sumaišys dangų su žeme, kad tik ją rastų. Ir policija tuo domisi.

— Bet tai kas kita, — atsakė Rufusas lyg maldaudamas. — Aš ją myliu. Dėl Keitės eičiau per ugnį. Negi nematote? Bet ta mergina... ji nebūtų to verta. Jei ji būtų čia, tikrai pasakyčiau. Man nereikia tokios sumaišties.

Liūdna, tačiau skambėjo logiškai.

— Eimė Bail pasinaudojo tuo pačiu bankomatu, — vėl pakartojo Mironas. — Ar galite tai kaip nors paaiškinti?

Jie abu papurtė galvas.

— Ar kam nors pasakojai?

— Apie bankomatą? — paklausė Keitė.

— Taip.

— Nemanau.

Mironas vėl pritūpė.

— Paklausyk manęs, Keite. Netikiu sutapimais. Turi būti priežastis, kodėl Eimė Bail pasinaudojo būtent tuo bankomatu. Tarp jūsų turi būti kažkoks ryšys.

— Aš beveik nepažinojau Eimės. Na, taip, lankiau tą pačią mokyklą, bet mes niekada nedraugavome. Kartais matydavau ją

prekybos centre, bet mes net nesisveikindavome. Mokykloje ji visada vaikščiodavo su savo vaikinu.

— Rendžiu Volfu.

— Taip.

— Tu jį pažįsti?

— Aišku. Mokyklos Auksinis Berniukas. Turtingas tėtukas, visada ištraukiantis iš bėdos. Žinote, kokia Rendžio pravardė?

Mironas prisiminė, ką girdėjo mokyklos automobilių stovėjimo aikštelėje.

— Fermeris ar panašiai?

— Ne Fermeris, o Farmacininkas. Žinote, kodėl jį taip praminė?

— Ne.

— Rendis yra stambiausias narkotikų prekeivis Livingstono vidurinėje, — pasakė Keitė ir vėl nusišypsojo. — Palaukite, norite kaip nors mane susieti su Eime Bail? Man kyla vienintelė mintis: jos vaikinas pardavė man kelis maišelius miltelių.

— Luktelėk, — ištarė Mironas, pajutęs, kad viskas pamažu pradeda aiškėti. — Kažką sakei apie jo tėvą?

— Didysis Džeikas Volfas. Miesto šulas.

Mironas linktelėjo bijodamas net sujudėti.

— Sakei, kad jis ištraukia Rendį iš bėdų. — Jo paties balsas nuskambėjo lyg kažkur toli toli.

— Tai tik gandai.

— Papasakok.

— Ką jūs manote? Mokytojas sučiupo Rendį prekiaujantį mokyklos teritorijoje. Pranešė apie jį policijai. Jo tėvas jiems sumokėjo, mokytojui, manau, taip pat. Jie visi pakikeno, kad nenori sugriauti šviesios žvaigždės ateities.

Mironas vis linkčiojo galva.

— Kas buvo tas mokytojas? — pasiteiravo jis.

— Nežinau.

— Negirdėjai jokių gandų?

— Ne.

Mironas numanė, kas tas mokytojas.

Jis dar šio bei to paklausė. Tačiau daugiau niekas nepaaiškėjo. Rendis ir Didysis Džeikas. Vėl grįžtama prie jų. Vėl grįžtama prie mokytojo-konsultanto Hario Deiviso ir muzikanto-mokytojo-apatinių drabužių pirkėjo Driu Van Dino. Visi galai vėl veda į Livingstoną. Akivaizdu, kad jaunimas protestuoja, ir kiek spaudimo patiria visi vaikai.

Galiausiai Mironas pažvelgė į Rufusą.

— Palik mus minutėlę vienus.

— Jokiu būdu.

Tačiau šį kartą įsikišo Keitė:

— Viskas gerai, Rufusai.

Jis atsistojo.

— Būsiu už durų, — pasakė jis Mironui, — su savo palydovais. Supratote mane?

Mironas tylėdamas laukė, kol jie liks vieni. Jis galvojo apie Dominiką Ročesterį, apie jo troškimą rasti dukrą. Tikriausiai jis supranta, kokioje vietoje ir su kokiu vyruku slepiasi Keitė. Tad nekeista, kad jis pernelyg audringai į tai reaguoja — jo troškimas rasti dukrą staiga pasidarė suprantamas.

Mironas pasilenkė prie pat jos ausies ir sušnibždėjo:

— Aš galiu tave iš čia ištraukti.

Ji atsišliejo ir nutaisė keistą veido išraišką.

— Apie ką jūs kalbate?

— Žinau, kad nori pabėgti nuo savo tėvo, bet šis vaikinas — ne išeitis.

— Iš kur jūs žinote, kas man geriausia?

— Jis turi viešnamį — sakau tai garsiai. Jis vos tau netrenkė.

— Rufusas mane myli.

— Aš galiu tave iš čia ištraukti.

— Aš neičiau, — atsakė ji. — Geriau jau mirsiu, nei išsiskirsiu su Rufusu. Ar tai jums aišku?

— Keite...

— Išeikite.

Mironas pakilo.

— Žinote ką, — ištarė ji. — Galbūt Eimė labiau panaši į mane nei manote.

— Kodėl gi?

— Gal ir jai nereikia pagalbos.

O gal, pagalvojo Mironas, jos reikia jums abiem.

44 skyrius

Didžioji Sindė liko čia ir ruošėsi parodyti Eimės fotografiją netoli besisukinėjantiems žmonėms — dėl viso pikto. Tokiose vietose su policininkais ar Mironu niekas nesikalbėtų, bet jie kalbėsis su Didžiąja Sinde. Ji čia sava.

Mironas ir Vinas patraukė atgal prie savo automobilių.

— Važiuoji atgal į butą? — paklausė Vinas.

Mironas papurtė galvą.

— Turiu dar daug ką padaryti.

— Paleisiu Zorą.

— Dėkui, — o paskui, atsigręžęs į viešnamį, pridūrė: — Man nepatinka, kad ją čia palieku.

— Keitė Ročester suaugusi.

— Jai aštuoniolika.

— Būtent.

— Ar nori pasakyti, kad sulaukęs aštuoniolikos tampi pats sau šeimininkas? Argi mes gelbstim tik vaikus?

— Ne, — atsakė Vinas. — Mes gelbstim tuos, kuriuos galim. Gelbstim tuos, kurie patenka į bėdą. Mes negelbstim tų, kartoju — negelbstim tų, kurie pasirenka tai, kas mums nepatinka. Prastas pasirinkimas yra gyvenimo dalis.

Jie žingsniavo toliau. Mironas tarė:

— Tu žinai, kaip aš mėgstu skaityti laikraštį „Starbucks" kavinėje, tiesa?

Vinas linktelėjo.

— Visi ten užsukantys paaugliai rūko. Visi. Sėdžiu ten, stebiu juos, o kai šie prisidega cigaretę, net negalvodami, tiesiog lyg niekur nieko, aš sau mąstau: „Mironai, turėtum prieiti ir ką nors pasakyti." Manau, turėčiau prieiti prie jų, atsiprašyti už sutrukdymą ir maldauti tuoj pat liautis rūkyti, nes paskui bus sunkiau. Noriu papurtyti juos ir priversti suprasti, kokie jie kvailiai. Noriu jiems papasakoti apie visus tuos žmones, kuriuos pažįstu, žmones, kurie gyveno nuostabų laimingą gyvenimą, pavyzdžiui, Peterį Dženingsą, kuris, mano manymu, — šaunus vyrukas. Jis gyveno nuostabų gyvenimą ir jo neteko todėl, kad jaunas pradėjo rūkyti. Noriu išrėkti jiems visą litaniją apie sveikatos problemas, su kuriomis jie neišvengiamai susidurs dėl to, ką daro dabar.

Vinas nieko neatsakė. Jis žiūrėjo į priekį ir nesustodamas žingsniavo.

— Bet tada aš pagalvoju, kad turėčiau rūpintis savo reikalais. Jie nenori to girdėti. Be to, kas aš toks? Paprastas vyrukas. Jie tikriausiai lieptų man nešdintis. Taigi, žinoma, aš tyliu. Nusisuku į kitą pusę, įsikniaubiu į savo laikraštį, toliau geriu kavą, o tie vaikai sėdi netoli manęs ir lėtai save žudo. Ir aš jiems tai leidžiu.

— Mes pasirenkame savo kovą, — ištarė Vinas. — Kažkas visada pralaimi.

— Žinau, bet štai kas: jei aš ką nors pasakyčiau kiekvienam tokiam vaikui, galbūt taip skelbčiau savo kovą su rūkymu. Ir galbūt kuris nors jų išgirstų. Gal koks vienas mestų rūkyti. Galbūt mano malda išgelbėtų nors vieną gyvybę. Nežinau, ar nutylėti yra teisinga, o gal tiesiog lengviau.

— O kas po to? — paklausė Vinas.

— Ką turi omeny?

— Ar eitum į „McDonald's" ir plūstum žmones, valgančius mėsainius? O pamatęs motiną, raginančią savo nutukusį sūnų baigti suvalgyti antrą didelę porciją bulvyčių, ar įspėtum apie tai, kokia siaubinga bus to berniuko ateitis?

— Ne.

Vinas gūžtelėjo pečiais.

— Gerai, pamirškim visa tai, — pasakė Mironas. — Šiuo atveju vos už kelių jardų nuo mūsų, tame viešnamyje, gyvena nėščia mergaitė...

— ...kuri nusprendė taip pasielgti pati, savo suaugusio žmogaus protu, — pabaigė už jį Vinas.

Jie žingsniavo toliau.

— Čia taip pat, kaip man sakė ta gydytoja Skilar.

— Kas tokia? — pasidomėjo Vinas.

— Ta moteris, pastebėjusi Keitę metro stotyje. Edna Skilar. Ji kalbėjo, jog mieliau renkasi nekaltus pacientus. Ji davė Hipokrato priesaiką ir laikosi jos, bet jei tik gali, mieliau renkasi tuos pacientus, kurie to verti.

— Žmogiška prigimtis, — atsakė Vinas. — Kaip suprantu, tau tai nepatinka?

— Man viskas čia nepatinka.

— Bet taip elgiasi ne tik gydytoja Skilar. Tu taip pat, Mironai. Akimirką pamiršk savo kaltės jausmą Kler. Tu pasirinkai padėti Eimei, nes manai, jog ji nekalta. Jei ji būtų paauglys berniukas, praeity turėjęs problemų dėl narkotikų, ar taip pat stengtumeisi jį rasti? Aišku, kad ne. Mes renkamės, patinka tau tai ar ne.

— Viskas daug giliau.

— Nesuprantu?

— Ar labai svarbu, į kurį koledžą patenki?

— Ką visa tai turi bendra?

— Mums pasisekė, — ištarė Mironas. — Mes mokėmės Djuke.

— Ką nori pasakyti?

— Padėjau Eimei ten įstoti. Parašiau laišką, paskambinau. Abejoju, ar ji būtų įstojusi, jei ne aš.

— Ir ką?

— Ir ką gi aš pasiekiau? Maksina Čang man pabrėžė, kad vieną vaiką priėmus, kitas lieka už borto.

— Toks gyvenimas, — atsakė Vinas.

— Neatrodo teisinga.

— Daugelis žmonių renkasi remdamiesi subjektyviais kriterijais, — gūžtelėjo Vinas. — Kodėl tu taip negali?

Mironas papurtė galvą.

— Negaliu liautis galvojęs, kad tai susiję su Eimės dingimu.

— Ar apie tai, kad ją priėmė į koledžą?

Mironas linktelėjo.

— Kaip?

— Dar nežinau.

Jie išsiskyrė. Mironas įlipo į savo automobilį ir patikrino mobilųjį telefoną. Vienas naujas pranešimas. Jis išklausė.

— Mironai? Čia Geilė Beruti. Dėl to skambučio, kur prašei, kai buvo skambinta į Eriko Bailo rezidenciją. — Ragelyje pasigirdo dar kažkoks garsas. — Ką? Velnias, palauk sekundėlę.

Mironas laukė. Čia dėl to skambučio, kai roboto balsu Kler buvo pranešta, kad Eimei „viskas gerai". Po kelių sekundžių vėl pasigirdo Beruti balsas.

— Atsiprašau. Kur aš baigiau? A, štai. Skambinta iš Niujorko. Tiksliau, iš taksofonų Trisdešimt trečiosios gatvės metro stotyje. Tikiuosi, tai padės.

Pypt.

Mironas susimąstė. Būtent ten, kur buvo pastebėta Keitė Ročester. Tai kažką reiškia, pagalvojo jis. O gal, turint omeny paskutiniuosius įvykius, kaip tik visiškai nieko nereiškia.

Jo telefonas vėl suzvimbė. Skambino Vitas Mansonas iš Djuko. Iš balso jis neatrodė laimingas.

— Kas, po velnių, vyksta? — paklausė Vitas.

— O ką?

— Tai, ką sakei apie to Čango įvertinimus. Viskas sutampa.

— Ketvirtas klasėje, ir jis neįstojo?

— Ar mes čia įsivėlę, Mironai?

— Ne, Vitai. Neįsivėlę. O kaip vertinimai?

— Čia ir bėda.

Mironas dar kai ko paklausė, o paskui padėjo ragelį.

Viskas pradeda aiškėti.

*

Po pusvalandžio Mironas privažiavo prie Ali Vailder namų; namų moters, kurią pirmą kartą per septynerius metus jis prisipažino mylįs. Jis pastatė automobilį ir kurį laiką sėdėjo viduje žvelgdamas į namą. Galvoje sukosi pernelyg daug minčių. Jis galvojo apie buvusį jos vyrą Keviną. Šį namą jiedu nusipirko drauge. Mironas įsivaizdavo tą dieną, kai Kevinas ir Ali atėjo čia su nekilnojamojo turto agentu — abu jauni, norintys išsirinkti namą, kuriame gyvens ir augins savo vaikus. Ar jie laikėsi už rankų apžiūrinėdami savo būsimą būstą? Kas patraukė Keviną, o gal jį įtikino mylimoji? Ir kodėl, po velnių, Mironas galvoja apie tokius dalykus?

Jis pasakė Ali, kad myli ją.

Ar būtų tai padaręs, jei praeitą naktį jo nebūtų aplankiusi Džesika?

Taip.

Ar esi tuo tikras, Mironai?

Suskambo jo mobilusis telefonas.

— Alio?

— Ar ruošiesi visą naktį prasėdėti automobilyje?

Jo širdis suspurdėjo išgirdus Ali balsą.

— Atleisk, tiesiog užsigalvojau.

— Apie mane?

— Taip.

— Apie tai, ką norėtum su manimi daryti?

— Na, ne visai, — atsakė jis. — Bet jei nori, dabar galiu pradėti.

— Nesivargink. Aš viską suplanavau. Tu tik sugriautum mano planus.

— Papasakok.

— Geriau parodyčiau. Eik prie durų. Nesibelsk. Nekalbėk. Džekas miega, o Erina viršuje prie kompiuterio.

Mironas nuspaudė telefoną. Automobilio veidrodėlyje pamatė savo atvaizdą — kvaila šypsenėlė. Jis stengėsi nepasileisti bėgte prie durų, tačiau nepajėgė ramiai nueiti. Vos tik jam priartėjus durys atsi-

darė. Ali plaukai buvo palaidi, raudona ir spindinti palaidinukė prigludusi. Viršuje taip aptempta, lyg prašytųsi atsegama.

Ali prispaudė pirštą sau prie lūpų:

— Ššš...

Ji pabučiavo Mironą. Pabučiavo stipriai ir karštai. Bučinį jis pajuto net savo pirštų galiukais. Jo kūnas dainavo. Ji sušnibždėjo jam į ausį:

— Vaikai viršuje. Paprastai aš nelabai mėgstu rizikuoti, — šnibždėjo ji ir lyžtelėjo Mironui ausį. Visas Mirono kūnas net sutrūkčiojo iš malonumo. — Bet aš tikrai labai tavęs noriu.

Mironas susilaikė nepašmaikštavęs. Jie vėl pasibučiavo. Ali paėmė jį už rankos ir greitai nusivedė koridoriumi. Pakeliui uždarė virtuvės duris. Jie nuėjo per svetainę. Ali uždarė dar vienas duris.

— Kaip tau patiktų sofa? — paklausė ji.

— Man nesvarbu, net jei tai būtų medinis suoliukas Medisono parke.

Jie sugriuvo ant sofos.

— Dvejos uždarytos durys, — tankiai kvėpuodama ištarė Ali. Jie vėl pasibučiavo. Rankos ėmė lakstyti kūnais. — Niekas negali mūsų pamatyti.

— O, negi mes to neplanavome, — ištarė Mironas.

— Beveik visą dieną.

— Buvo verta, — sušnibždėjo jis.

Ji pakrutino antakius.

— O, tik palauk ir pamatysi.

Drabužių jie nenusivilko. Tai ir buvo pats nuostabiausias dalykas. Žinoma, atsegiojo sagas ir atitraukė užtrauktukus. Tačiau drabužiai liko ant kūnų. O dabar, kai jie švokštė vienas į kitą visiškai išsekę, Mironas pasakė tą patį, ką sakydavo visada, kai jie baigdavo.

— Oho.

— Tavo labai turtingas žodynas.

— Niekada nevartoju ilgų žodžių, kai užtenka trumpo.

— Galėčiau tau kandžiai įgelti, bet susilaikysiu.

— Dėkoju, — ištarė jis ir pridūrė, — ar galiu tavęs kai ko paklausti?

Ali prigludo arčiau.

— Ko tik nori.

— Ar mes skirti vienas kitam?

Ji pažvelgė į jį.

— Tu rimtai?

— Atrodo.

— Skamba taip, lyg prašytum manęs būti tau ištikima.

— Ką atsakytum, jei paprašyčiau?

— Paprašytum, kad būčiau ištikima?

— Žinoma, kodėl ne?

— Aš sušukčiau: „O, taip!“ Paskui paklausčiau, ar galiu išsibraižyti ant savo užrašų knygutės tavo vardą ir nešioti tavo universiteto laikų švarką.

Jis nusišypsojo.

— Ar tavo klausimas kaip nors susijęs su tuo, kad anksčiau mes pasakėme vienas kitam: „Aš tave myliu“? — paklausė Ali.

— Nemanau.

Tyla.

— Mes suaugę žmonės, Mironai. Tu gali miegoti su kuo tik nori.

— Aš nenoriu miegoti su niekuo kitu.

— Tai kodėl klausi manęs to būtent dabar?

— Nes, na, anksčiau... Aš nežinau... nelabai aiškai suprantu, žinai...

Ali pavartė akis.

— Ak, tie vyrai. Kodėl būtent šį vakarą? Kodėl šį vakarą paklausei, ar mes skirti vienas kitam?

Jis svarstė, ką atsakyti. Jis norėjo būti sąžiningas, tačiau tikrai neketino užsiminti apie Džesikos apsilankymą.

— Tiesiog noriu išsiaiškinti, kokie mūsų santykiai.

Staiga ant laiptų pasigirdo žingsniai.

— Mama!

Erina. Durys — pirmosios iš dviejų — triukšmingai atsidarė.

Mironas ir Ali pašoko neįtikėtinu greičiu. Jie buvo apsirengę, bet lyg porelė paauglių pasirūpino, kad viskas būtų susegiota ir sukišta iki to laiko, kai atsivers antrosios durys. Mironas peršoko į kitą sofos galą kaip tik tuo metu, kai pasisuko antrųjų durų rankena. Pasirodė Erina. Jiedu stengėsi nenutaisyti kaltos veido išraiškos.

Erina pažvelgė į Mironą.

— Džiaugiuosi, kad tu čia.

Ali baigė tvarkytis savo palaidinukę.

— Kas nutiko, mieloji?

— Geriau paskubėkit, — ištarė Erina.

— Kodėl, kas yra?

— Aš sėdėjau prie kompiuterio, kaip visada susirašinėjau su draugėmis. Ir ką tik — na, gal prieš trisdešimt sekundžių — prisijungė Eimė Bail. Ji pasisveikino su manimi.

45 skyrius

Jie visi nuskubėjo į Erinos kambarį.

Mironas užlėkė viršun kas tris laiptus. Net namas sudrebėjo. Jam tai nerūpėjo. Pirmasis jį labai sujaudinęs dalykas įlėkus į Eimės miegamąjį buvo šio panašumas į Eimės kambarį. Gitaros, fotografijos ant veidrodžio, kompiuteris ant stalo. Tik spalvos kitokios, čia daugiau pagalvėlių ir pliušinių žaisliukų, bet niekam negalėjo kilti abejonių, kad abu kambariai vidurinės mokyklos mergaičių, turinčių daug bendra.

Mironas nuskubėjo prie kompiuterio. Paskui jį atbėgo Erina ir Ali. Erina atsisėdo prie kompiuterio ir parodė į žodį:

GuitarlovurCHC.

— CHC reiškia „Crazy Hat Care", — paaiškino Erina. — Tai grupės, kurią mes kuriame, pavadinimas.

— Paklausk Eimės, kur ji yra, — paliepė Mironas.

Erina spausdino: KUR TU? Paskui paspaudė atsakymo mygtuką.

Praėjo kelios sekundės. Mironas pastebėjo Eimės piktogramą. Grupė „Green Day". Jos kambario sienos buvo apklijuotos „New York Rangers" plakatais. Iš garsiakalbio pasigirdo kompiuterinis garsas:

Negaliu pasakyti. Man viskas gerai. Nesijaudink.

— Pasakyk, kad jos tėvai jaudinasi. Kad ji turėtų jiems paskambinti, — paliepė Mironas.

Erina išspausdino: TAVO TĖVAI EINA IŠ PROTO. TURI JIEMS PASKAMBINTI.

Žinau. Netrukus grįšiu namo. Tada viską paaiškinsiu.

Mironas mąstė, kaip priartėti.

— Pasakyk jai, kad aš čia, — ištarė jis.

Erina išspausdino: ČIA YRA MIRONAS.

Ilga pauzė. Kursorius sumirksėjo.

Maniau, kad tu viena.

ATLEISK. JIS ČIA. ŠALIA MANĘS.

Žinau, kad įvėliau Mironą į bėdą. Atsiprašyk jo už mane ir pasakyk, kad man viskas gerai.

Mironas mąstė.

— Erina, paklausk jos ko nors, ką galėtų žinoti tik ji.

— Pavyzdžiui?

— Juk mergaitės kalbasi tarpusavyje, tiesa? Dalijasi paslaptimis?

— Aišku.

— Nesu įsitikinęs, kad čia Eimė. Paklausk jos ko nors, ką žinote tik judvi.

Erina minutėlę galvojo. Paskui išspausdino: KUO VARDU VAIKINAS, KURĮ AŠ ĮSIMYLĖJUSI?

Kursorius sumirksėjo. Ji nesiruošė atsakyti. Mironas buvo tuo beveik įsitikinęs. Tada tas *GuitarlovurCHC* išspausdino:

Ar jis pagaliau pakvietė tave į pasimatymą?!?!

— Reikalauk vardo, — ištarė Mironas.

— Taip ir darau, — atsakė Erina. Ji išspausdino: KUO JIS VARDU? Man reikia eiti.

Erinos raginti nereikėjo. TU NE EIMĖ. JI ŽINOTŲ VARDĄ.

Ilga pauzė. Ilgiausia. Mironas atsigręžė į Ali. Jos akys buvo įbestos į ekraną. Mironas girdėjo save patį kvėpuojant, lyg būtų prisispaudęs jūros kriauklę. Ir tada pagaliau pasirodė atsakymas:

Markas Kuperis.

Ekrano vardas dingo. *GuitarlovurCHC* pasitraukė.

Akimirką nė vienas nejudėjo. Mironas ir Ali žiūrėjo į Eriną. Ji įsitempė.

— Erina?

Jos veidas persimainė. Lūpos kamputis virpėjo. O paskui ėmė virpėti visas veidas.

— O, Dieve, — ištarė Erina.

— Kas yra?

— Kas, po velnių, tas Markas Kuperis?

— Tai buvo Eimė ar ne?

Erina linktelėjo.

— Tai buvo Eimė. Bet...

Nuo jos tono, rodos, kambary temperatūra nukrito dešimčia laipsnių.

— Kas bet? — paklausė Mironas.

— Markas Kuperis nėra vaikinas, kurį aš įsimylėjusi.

Mironas ir Ali atrodė suglumę.

— Tad kas jis toks? — paklausė Ali.

Erina sunkiai nurijo seiles. Ji atsisuko iš pradžių į Mironą, paskui į savo motiną.

— Markas Kuperis buvo šiurpą keliantis vaikinas vasaros stovykloje. Pasakojau Eimei apie jį. Jis sekiodavo paskui kai kurias iš mūsų vis pašnairuodamas. Kai tik jis praeidavo pro šalį, mes imdavome juoktis ir sušnibždėdavome viena kitai... — Ji nutilo, o paskui vėl prabilo, tik šį kartą tyliau. — Mes sušnibždėdavome: „Bėda."

Dabar jie visi įsispoksojo į monitorių tikėdamiesi, kad ekrane vėl pasirodys jos vardas. Tačiau taip neatsitiko. Eimė negrįžo. Ji perdavė žinutę. Ir dabar dar kartą dingo.

46 skyrius

Kler akimirksniu puolė prie telefono. Ji surinko Mirono mobiliojo numerį. Kai jis atsiliepė, ji pasakė:

— Eimė ką tik buvo prisijungusi prie interneto! Skambino dvi jos draugės!

Erikas Bailas sėdėjo prie stalo ir klausėsi. Jo rankos buvo sukryžiuotos. Pastarąją dieną jis praleido prie interneto Mirono nurodymu aiškindamasis, kas gyvena tame aklagatvyje. Dabar, žinoma, jis suprato tik veltui švaistęs laiką. Mironas iš karto pastebėjo automobilį su Livingstono vidurinės mokyklos lipduku. Jis dar tą pačią naktį išsiaiškino, kad jis priklauso vienam iš Eimės mokytojų, Hariui Deivisui.

Mironas paprasčiausiai norėjo, kad Erikas jam netrukdytų.

Todėl davė jam darbo.

Kler klausėsi, o paskui aiktelėjo:

— O, ne, o Dieve...

— Kas yra? — paklausė Erikas.

Ji ranka jį nutildė.

Erikas vėl pajuto pyktį. Ne Mironui. Ir net ne Kler. Sau pačiam. Jis spoksojo žemyn į monogramą ant savo rankogalio. Drabužius jam pagal užsakymą siuvo siuvėjas. Didelio čia daikto. Kam jis manėsi tuo padarysiąs įspūdį? Jis pakėlė akis į žmoną. Jis melavo Mironui apie aistrą. Jį vis dar traukė Kler. Labiau už viską pasaulyje jis troško, kad Kler žiūrėtų į jį taip, kaip kadaise. Gal Mironas ir teisus. Gal Kler iš tiesų jį myli? Tačiau ji niekada jo negerbė. Jai jo nereikėjo.

Ji juo netikėjo.

Kai jų šeimą ištikdavo krizė, Kler bėgdavo pas Mironą. Ji neprisileisdavo Eriko. Ir, žinoma, jis su tuo susitaikė.

Erikas Bailas taip elgėsi visą savo gyvenimą. Taikėsi. Jo meilužė, pilka pelytė iš darbo, buvo apgailėtina, vargana ir laikė jį vos ne karaliumi. Dėl to jis jautėsi esąs tikras vyras. Kler taip nesielgė. Paprasta. Ir apgailėtina.

— Kas yra? — vėl paklausė Erikas.

Ji nekreipė į jį dėmesio. Jis laukė. Galiausiai Kler paprašė Mirono sekundėlę luktelėti.

— Mironas sako irgi matęs, kaip ji buvo prisijungusi prie pokalbių svetainės. Jis liepė Erinai kai ko jos paklausti. Ji atsakė taip... iš ko jie suprato, kad ją ištiko bėda.

— Ką ji pasakė?

— Neturiu dabar laiko smulkmenoms, — atsakė Kler, vėl pakėlė telefoną prie ausies. — Mums reikia ką nors daryti.

Ką nors daryti.

Tiesa ta, kad Erikas Bailas nebuvo labai vyriškas. Jis suprato tai gana anksti. Būdamas keturiolikos jis atsisakė muštis. Tai matė visa mokykla. Chuliganas buvo pasiruošęs pulti. O Erikas tiesiog nuėjo šalin. Jo motina pavadino jį protingu. Žiniasklaida tokį žingsnį taip pat laikytų „drąsiu". Kas per nesąmonė! Jokios muštynės, po kurių patektų į ligoninę, joks sumušimas ar sulaužyti kaulai negalėjo įskaudinti Eriko Bailo labiau už nesugebėjimą pasipriešinti. Jis niekada to nepamiršo, niekada su tuo nesusigyveno. Jis pabėgo nuo muštynių. Ir tai tęsėsi visą laiką. Jis paliko bičiulius, įsivėlusius į muštynes per studentų vakarėlį. Kartą leido kažkokiam vyrukui apipilti savo draugę alumi. Jei koks vyras į jį kreivai žvilgtelėdavo, Erikas Bailas visada pirmas nusukdavo akis šalin.

Visas tas nesąmones apie vidinę stiprybę ir apie tai, kad žiaurumu niekada nieko nelaimėsi, galima rasti išdėstyta psichologiniuose traktatuose apie moderniąją civilizaciją. Tačiau tai tik padeda pateisinti save. Gali gyventi šitaip save kvailindamas, bent jau kurį laiką. O kai ištinka krizė, didelė krizė, supranti, koks esi iš tikrųjų. Tada

gražūs kostiumai, brangios mašinos bei išlygintos kelnės pasidaro nieko vertos.

Esi ne vyras.

Bet vis tiek net ir tokiems ištižėliams kaip Erikas yra riba, kurios peržengti nevalia. Jei ją peržengsi, kelio atgal nebus. Tai susiję su vaikais. Vyras bet kokia kaina turi ginti savo šeimą. Nesvarbu, ką tektų paaukoti. Reikia imtis bet ko. Eisi į pasaulio kraštą ir rizikuosi bet kuo, kad tik juos apsaugotum. Nesitrauksi. Niekada. Kol esi gyvas.

Kažkas pagrobė jo mergaitę.

Negali sėdėti sudėjęs rankų.

Erikas Bailas išsitraukė ginklą.

Jis buvo jo tėvo. *Ruger.22*. Senas ginklas. Tikriausiai juo nešaudyta jau tris dešimtmečius. Šį rytą Erikas nusinešė jį į ginklų parduotuvę. Nusipirko amunicijos ir kitokių reikalingų smulkmenų. Pardavėjas išvalė ginklą, patikrino, niekinamai šypsodamasis vyrukui priešais save, tokiam apgailėtinam, net nežinančiam, kaip užtaisyti ir naudotis savo prakeiktu pistoletu.

Tačiau dabar ginklas užtaisytas.

Erikas Bailas klausėsi, ką jo žmona kalba su Mironu. Jie stengėsi sugalvoti, ką daryti toliau. Jis girdėjo, kaip jie sakė, kad Driu Van Dino nėra namuose. Jie spėliojo apie Harį Deivisą. Erikas nusišypsojo. Šiuo klausimu jis juos pralenkė. Pasinaudojo blokuojamojo numerio paslauga ir surinko to mokytojo numerį. Apsimetė nekilnojamojo turto agentu. Deivisas atsiliepė ir pasakė tuo nesidomįs.

Tai įvyko prieš pusvalandį.

Erikas patraukė prie savo automobilio. Ginklas buvo užkištas jam už kelnių.

— Erikai? Kur eini?

Jis neatsiliepė. Mironas Bolitaras mokykloje bandė apklausti Harį Deivisą. Mokytojas su juo nekalbėjo. Tačiau, šiaip ar taip, jis tikrai kalbės su Eriku Bailu.

*

Mironas išgirdo Kler klausiant:

— Erikai? Kur eini?

Jo telefono ragelyje pyptelėjo.

— Kler, man kažkas skambina kita linija. Perskambinsiu tau.

Mironas perjungė kitą liniją.

— Ar čia Mironas Bolitaras? — balsas skambėjo familiariai.

— Taip.

— Čia detektyvas Lansas Baneris iš Livingstono policijos nuovados. Vakar mes buvome susitikę.

Negi tai buvo tik vakar?

— Taip, detektyve, kuo galiu jums padėti?

— Ar jūs toli nuo Šv. Barnabo ligoninės?

— Gal už penkiolikos ar dvidešimties minučių kelio; o kodėl klausiate?

— Ką tik į chirurginį skyrių atvežta Džoana Ročester.

47 skyrius

Mironas paspaudė greičiau ir ligoninę pasiekė per dešimt minučių. Lansas Baneris jo laukė.

— Džoana Ročester vis dar operuojama.

— Kas nutiko?

— Norite išgirsti jo versiją ar jos?

— Abi.

— Dominikas Ročesteris sako, kad ji nukrito nuo laiptų. Jie čia nuolatiniai pacientai. Ji dažnai krinta nuo laiptų, jei suprantate, ką noriu pasakyti.

— Suprantu. Bet jūs sakėte, kad yra dvi versijos?

— Teisingai. Anksčiau ji visada pritardavo jo pasakojimui.

— O šį kartą?

— Ji pareiškė, kad jis ją sumušė, — atsakė Baneris. — Ji nori pateikti kaltinimus.

— Tai turėtų jį nustebinti. Ar ji labai sužalota?

— Ganėtinai, — atsakė Baneris. — Keli sulaužyti šonkauliai. Lūžusi ranka. Jis, matyt, velniškai sutrenkė jai inkstus, nes gydytojas kalba apie vieno pašalinimą.

— Jėzau!

— Ir, žinoma, jokių žymių ant veido. Vaikinas patyręs.

— Dažnai praktikuojasi, — ištarė Mironas. — Ar jis čia?

— Vyras? Taip. Bet mes jį suimame.

— Ar ilgam?

Lansas Baneris gūžtelėjo pečiais.

— Jūs žinote atsakymą, — atsiliepė jis.

Trumpai tariant: neilgam.

— Kodėl jūs man paskambinote?

— Džoana Ročester atvežta dar turėjo sąmonę. Ji norėjo jus įspėti. Ji sakė, kad turite būti atsargus.

— Ką dar?

— Tik tiek. Stebuklas, kad galėjo pasakyti ir tiek.

Mironas jautė ir pyktį, ir kaltę. Jis manė, kad Džoana Ročester moka susitarti su savo vyru. Ji su juo gyveno. Ji pati taip pasirinko. Ak, kokį pasiteisinimą rasti, kad nepadėjo jai. Kita vertus, ar ji to prašė?

— Gal norėtumėte man paaiškinti, kaip jūs susijęs su Ročesterių gyvenimu? — paklausė Baneris.

— Eimė Bail nepabėgo iš namų. Ji pakliuvo į bėdą.

Jis kiek galėdamas greičiau viską jam papasakojo. Kai baigė, Lansas Baneris ištarė:

— Mes paskelbsime Driu Van Dino paiešką.

— O kaip dėl Džeiko Volfo?

— Nesu tikras, kaip jis čia įsivėlęs.

— Ar pažįstate jo sūnų?

— Turite omeny Rendį? — Lansas Baneris gūžtelėjo šiek tiek per daug abejingai. — Jis vidurinės mokyklos futbolo komandos puolėjas.

— Ar Rendis kada nors buvo patekęs į bėdą?

— Kodėl klausiate?

— Nes girdėjau, jog jo tėvas jus, vyručiai, papirko, kad sūnelis nebūtų apkaltintas narkotikų prekyba, — atsakė Mironas. — Gal norėtumėte pakomentuoti?

Banerio akys pajuodo.

— Kas, po velnių, manote esąs?

— Susilaikykite nesipiktinęs, Lansai. Du jūsų vyrukai sekė mane Džeiko Volfo liepimu. Jie neleido man pasikalbėti su Rendžiu. Jie mane surakino, o vienas smogė į pilvą.

— Tai visiška nesąmonė.

Mironas tiesiog žiūrėjo į jį.

— Kurie pareigūnai? — griežtai paklausė jis. — Man reikia pavardžių, po perkūnais.

— Vienas maždaug mano ūgio, liesas. Kitas su vešliais ūsais ir primena Džoną Outsą iš „Hall and Oates“.

Lanso veidu perbėgo šešėlis. Jis bandė tai nuslėpti.

— Jūs žinote, apie ką aš kalbu.

Baneris stengėsi atgauti pusiausvyrą. Jis iškošė pro sukąstus dantis:

— Papasakokite man tiksliai, kas nutiko.

— Mes neturime laiko. Tiesiog pasakykite man, kas ten dėl to Volfo vaikio.

— Niekas nebuvo papirktas.

Mironas laukė. Prie jų invalido vežimėliu važiavo moteris. Baneris pasitraukė ir ją praleido. Paskui ranka pasitrynė veidą.

— Prieš šešis mėnesius vienas mokytojas pareiškė, kad pagavo Rendį Volfą pardavinėjantį narkotikus. Jis apieškojo vaikį ir rado pas jį du maišelius. Noriu pasakyti, gana mažą kiekį.

— Tas mokytojas. Kas jis?

— Jis prašė mūsų neminėti jo pavardės.

— Ar tai Haris Deivisas?

Lansas Baneris nelinktelėjo, tačiau to ir nereikėjo.

— Taigi, kas nutiko?

— Tas mokytojas paskambino murns. Pasiunčiau du vyrukus.

Hidebrendą ir Petersoną. Jie, na, atitinka jūsų apibūdinimą. Rendis Volfas teigė, kad jį nepagrįstai apkaltino.

Mironas susiraukė.

— Ir jūsų vyrukai tuo patikėjo?

— Ne. Bet byla buvo silpna, vargu ar teisėtai jis buvo apieškotas. Kiekis nedidelis. O Rendis Volfas — geras vaikis. Jokių ankstesnių teistumų ar panašiai.

— Jūs nenorėjote, kad jis turėtų bėdų, — ištarė Mironas.

— Niekas iš mūsų nenorėjo.

— Sakykite, Lansai, jei Livingstono vidurinėje pardavinėjant narkotikus būtų sučiuptas juodaodis vaikinas iš Niuarko, ar būtumėte jautęs tą patį?

— Tik nepradėkite tų hipotetinių nesąmonių. Bylai pradėti buvo per maža įkalčių. Be to, kitą dieną Haris Deivisas mano pareigūnams pareiškė, kad neliudys. Jis pasitraukė. Taigi viskas baigta. Pareigūnai neturėjo pasirinkimo.

— O, kaip įtikinama, — ištarė Mironas. — Sakykit, ar futbolo komandai sezonas buvo geras?

— Tik nereikia. To vaikio ateitis šviesi. Jis studijuos Dartmute.

— Aš jau tai girdėjau, — atsakė Mironas. — Bet pradedu abejoti, ar iš tiesų taip bus.

Kažkas šūktelėjo:

— Bolitarai!

Mironas atsigręžė. Koridoriaus gale stovėjo Dominikas Ročesteris. Jo rankos buvo surakintos. Veidas raudonas. Jam iš abiejų pusių stovėjo po pareigūną. Mironas patraukė prie jų. Lansas Baneris šoko bėgti iš paskos tyliai įspėdamas.

— Mironai?..

— Aš nieko nedarysiu, Lansai. Tik noriu su juo pasikalbėti.

Mironas sustojo per du žingsnius nuo Dominiko Ročesterio. Juodos jo akys tiesiog degė.

— Kur mano dukra? — sušnypštė jis.

— Didžiuojiesi savimi, Dominikai?

— Tu, — ištarė Dominikas, — tu kažką žinai apie Keitę.

— Ar taip sakė tavo žmona?

— Ne, — jis išsiviepė. Tai buvo viena labiausiai gąsdinančių veido išraiškų, kurias tik Mironas buvo matęs. — Tiesą sakant, ji teigė priešingai.

— Apie ką čia kalbi?

Dominikas pasilenkė arčiau jo ir sušnibždėjo:

— Nesvarbu, ką aš jai dariau, nesvarbu, kaip ji kentėjo, mano brangiausioji žmonelė neprabilo. Matai, todėl aš ir esu tikras, kad tu kažką žinai. Ne todėl, kad ji būtų pasakiusi, bet todėl, kad nepaisant visų mano pastangų ji nieko nepasakė.

Mironas jau sėdėjo savo automobilyje, kai jam paskambino Erina Vailder.

— Žinau, kur yra Rendis Volfas.

— Kur?

— Semo Harlovo namuose abiturientų vakarėlis.

— Jie švenčia? Negi nė vienas iš Eimės draugų nesijaudina?

— Visi mano, kad ji pabėgo iš namų, — pasakė Erina. — Kai kurie iš jų matė, kad šį vakarą ji prisijungė prie interneto, taigi tai tik dar labiau juos įtikino.

— Pala, jei jie vakarėlyje, kaip jie matė ją prisijungus?

— Jie gali prisijungti prie interneto mobiliaisiais telefonais.

Technologijos, pagalvojo jis. Žmonės tuo pat metu gali būti kartu net ir būdami toli vienas nuo kito. Erina pasakė jam adresą. Mironui ilgai važiuoti nereikėjo — pažinojo tą rajoną, tad pasuko tiesiai ten.

Gatvėje, kur gyveno Harlovai, stovėjo nemažai automobilių. Kieme buvo išskleistas didelis tentas. Tikras vakarėlis, kviestinis vakarėlis — ne kelių vaikių susibėgimas išgerti alaus. Mironas pastatė automobilį ir įžengė į kiemą.

Čia buvo ir tėvų — jie prižiūrėtojai, spėjo Mironas. Dėl to gali kilti sunkumų, tačiau jis neturėjo laiko per daug dėl to jaudintis. Po-

licija gali sutelkti pajėgas, tačiau jie pernelyg nesistengia matyti viso vaizdo. O Mironas jau pradeda jį matyti. Jis ima aiškėti. Mironas neabejojo, kad Rendis Volfas čia įsivėlęs.

Šventėje gražiai atskirai linksminosi absolventai bei jų tėvai. Pastarieji sėdėjo įstiklintoje verandoje. Blausioje šviesoje Mironas matė suaugusiuosius. Vyrai vilkėjo ilgus šortus, avėjo nevarstomus batus ir rūkė cigarus. Moterys segėjo ryškius sijonus ir avėjo klumpaites.

Absolventai būriavosi tolimajame pavėsinės gale, kuo toliau nuo suaugusiųjų akių. Šokių aikštelė buvo tuščia. Diskžokėjas paleido „Killers" dainą apie merginą, atrodančią kaip vaikinas, su kuria kažkas susitikinėjo vasarį. Mironas patraukė tiesiai prie Rendžio ir uždėjo ranką vaikinui ant peties.

Rendis nustūmė Mirono delną.

— Pasitraukit nuo manęs.

— Mums reikia pasikalbėti.

— Tėvas sakė...

— Žinau, ką sakė tavo tėvas. Mes vis tiek pasikalbėsim.

Aplink Rendį Volfą stovėjo kokie šeši vaikinukai. Kai kurie buvo labai aukšti. Puolėjas savo gynybos linijoje, pagalvojo Mironas.

— Tas subingalvis tau neduoda ramybės, Farmacininke?

Šiuos žodžius ištaręs vaikinas buvo labai stambus. Jis išsiviepė Mironui. Vyruko šviesūs plaukai buvo apkirpti ežiuku, tačiau pirmiausia į akis krito tai, ko negalėjai nepastebėti — jis nevilkėjo marškinių. O juk jie buvo vakarėlyje. Čia buvo merginų, punšo, grojo muzika, buvo šokama ir netoliese sėdėjo net tėvai. O tas vaikinas nevilkėjo marškinių.

Rendis nieko neatsakė.

To pusnuogio vaikino rankas aplink bicepsus margino tatuiruotės — spygliuota viela. Mironas susiraukė. Prastesnių tatuiruočių tikriausiai nebūna. Vaikinas buvo tikras mėsos gabalas. Jo krūtinė atrodė tokia lygi, lyg kas būtų ją nušlifavęs. Jis nusijuokė. Jo kakta buvo nuožulni. Akys raudonos, kas rodė, jog nepaisant amžiaus jis tikrai gėrė bent alaus. Vaikinas vilkėjo pusilges kelnes, tikriausiai kapri, nors Mironas ir nežinojo, ar vaikinai tokias dėvi.

— Į ką žiūri, subingalvi?

Mironas atsakė:

— Absoliučiai — ir sakau tai nuoširdžiai, absoliučiai į nieką.

Iš minios pasigirdo keli aiktelėjimai. Kažkas ištarė:

— O žmogau, tas senis prašosi sumušamas ar ką!

— Parodyk jam, Triuškintojau! — šūktelėjo kitas.

Pusnuogis Triuškintojas nutaisė kieto vyruko veido išraišką.

— Farmacininkas su tavimi nesikalbės, supratai mane, subingalvi?

Ši replika sukėlė jo draugų juoką.

— Subingalvi, — pakartojo Mironas. — Kai trečią kartą tai pasakei, jau juokingiau. — Jis žengė žingsnį arčiau vaikino. Triuškintojas nepajudėjo iš vietos. — Čia ne tavo reikalas.

— O aš sakau, kad mano.

Mironas luktelėjo. Paskui ištarė:

— Ar nenorėjai pasakyti: o aš sakau, kad mano, subingalvi?

Vėl pasigirdo aiktelėjimas. Vienas iš vaikinų šūktelėjo:

— O, pone, bėk ir slėpkis. Niekas su Triuškintoju taip nešmaikštauja.

Mironas pasižiūrėjo į Rendį.

— Mums reikia tučtuojau pasikalbėti. Kol dar situacija nepasidarė nevaldoma.

Triuškintojas nusišypsojo, įtempė krūtinės raumenis ir žengė į priekį.

— Ji jau nevaldoma.

Mironas nenorėjo skriausti to vaikio, ypač kai šalia tėvai. Kiltų per daug problemų.

— Nenoriu bėdų, — ištarė Mironas.

— Tu jau jų turi, subingalvi.

Keli vaikinukai sustaugė. Triuškintojas sukryžiavo savo stambias rankas ant krūtinės. Kvailas žingsnis. Mironui reikėjo greitai jį patraukti iš kelio, kol dar nepamatė tėvai, tačiau stebėjo draugai. Triuškintojas buvo jų lyderis. Jis negalėjo sau leisti atsitraukti.

Rankos sukryžiuotos ant krūtinės. Kaip pagyrūniška ir kaip kvaila.

Mironas staigiai smogė. Kai reikia ką nors padaryti neveiksnų sukeliant mažiausią sambrūzdį, ši technika pati veiksmingiausia. Mirono ranka pradėjo kelią nuo šono. Natūrali būsena. Tai ir svarbiausia. Nereikia užlaužti riešo. Nereikia atmesti rankos atgal. Nereikia užsimoti ar suspausti kumščio. Mažiausias atstumas tarp dviejų taškų yra tiesi linija. Štai ką reikia prisiminti. Pasinaudodamas natūraliu rankos greičiu bei netikėtumo akimirka, Mironas staigiai smogė ranka tiesiai iš padėties prie klubo Triuškintojui į gerklę.

Jis netrenkė jam smarkiai. Mironas smogė delno kraštu prie mažojo pirštelio į švelniausią kaklo vietą. Žmogaus kūne pažeidžiamiausi keli taškai. Jei trinkteli kam nors į gerklę, labai skauda. Žmogus ima žiopčioti, kosėti ir sustingsta. Tačiau turi žinoti, ką darai. Trinktelėjęs per smarkiai gali pridaryti rimtos žalos. Mirono ranka įsibėgėjo ir smogė kaip kobra.

Triuškintojo akys išsipūtė. Gerklėje užstrigo duslus garsas. Lengvai lyg niekur nieko Mironas kojos keltimi užkabino Triuškintojo kojas. Triuškintojas pargriuvo. Mironas nelaukė. Jis čiupo Rendį už pakarpos ir nusitempė šalin. Jei tik koks vaikis sujudėdavo, Mironas žvilgsniu jį sustingdydavo. Rendį jis nusitempė į kaimynų kiemą.

— Paleisk mane!

Išgraužk. Rendžiui buvo aštuoniolika, jis suaugęs. Nėra priežasties elgtis su juo šveniai lyg su vaiku. Mironas nusitempė jį prie garažo už dviejų namų. Kai paleido, Rendis pasitrynė sprandą.

— Kas, po velnių, tau yra, žmogau?

— Eimė pakliuvo į bėdą, Rendi.

— Ji pabėgo. Visi taip sako. Šį vakarą žmonės su ja kalbėjosi internetu.

— Kodėl judu išsiskyrėte?

— Ką?

— Klausiau...

— Girdėjau, — nutraukė jį Rendis, o paskui gūžtelėjo pečiais. —

Mes tiesiog išaugome vienas kitą, štai ir viskas. Abu ruošiamės mokytis koledže. Buvo laikas išsiskirti.

— Praeitą savaitę jūs kartu ėjote į baigiamąjį šokių vakarą.

— Taip, ir ką? Mes tai planavome ištisus metus. Smokingas, suknelė, su grupele draugų išsinuomojome limuziną. Nenorėjome sugadinti vakaro kitiems. Taigi ėjome kartu.

— Kodėl judu išsiskyrėte, Rendi?

— Ką tik jums pasakiau.

— Ar Eimė išsiaiškino, kad tu prekiauji narkotikais?

Rendis nusišypsojo. Jis buvo gražus vaikis ir velniškai žaviai šypsojosi.

— Pasakėte taip, lyg bastyčiausi po Harlemą ir pumpuočiau vaikams narkotikus.

— Padiskutuočiau su tavimi apie moralę, Rendi, tačiau mane šiek tiek spaudžia laikas.

— Žinoma, Eimė apie tai žinojo. Ji netgi kelis kartus man tarpininkavo. Nieko čia tokio. Aš tiekiu tik keliems draugams.

— Vienas iš tų draugų buvo Keitė Ročester?

Jis gūžtelėjo pečiais ir atsakė:

— Kelis kartus ji prašė. Aš jai padėjau gauti.

— Taigi klausiu vėl, Rendi: kodėl judu su Eime išsiskyrėte?

Jis vėl patraukė pečiais, jo tonas pasidarė švelnesnis.

— Turėtumėte paklausti Eimės.

— Ji nutraukė santykius su tavimi?

— Eimė pasikeitė.

— Kaip pasikeitė?

— Kodėl jums nepaklausus jos senio?

Mironas tiesiog pešė iš jo žodžius.

— Eriko? — jis susiraukė. — Ką jis turi su tuo bendra?

Jis neatsakė.

— Rendi?

— Eimė sužinojo, kad jos tėvas neištikimas, — jis gūžtelėjo pečiais. — Dėl to pasikeitė.

— Kaip pasikeitė?

— Nežinau. Rodos, norėjo padaryti ką nors, kas jį supykdytų. Jos tėvui aš patikau, taigi staiga, — jis vėl gūžtelėjo pečiais, — aš jai pradėjau nebepatikti.

Mironas susimąstė. Jis prisiminė, ką praeitą naktį aklagatvio gale kalbėjo Erikas. Viskas sutapo.

— Žmogau, man ji tikrai rūpėjo, — tęsė Rendis. — Net neįsivaizduojate, kaip stipriai. Bandžiau ją susigrąžinti, bet tai atsigręžė prieš mane. Dabar viskas jau praeitis. Eimė nebėra mano gyvenimo dalis.

Mironas girdėjo, kad būriuojasi vaikino draugeliai. Jis ištiesė ranką, norėdamas vėl sučiupti Rendį už sprando, nusitempti toliau, bet Rendis atšoko.

— Man viskas gerai! — šūktelėjo Rendis artėjantiems draugams. — Mes tik kalbamės.

Rendis vėl atsigręžė į Mironą. Staiga jo akys pasidarė vaiskios.

— Kalbėkit. Ką dar norite sužinoti?

— Tavo tėvas pavadino Eimę šliundra.

— Teisingai.

— Kodėl?

— O kaip manote?

— Eimė pradėjo susitikinėti su kažkuo kitu?

Rendis linktelėjo.

— Su Driu Van Dinu?

— Tai nesvarbu.

— Taip, svarbu.

— Ne, nelabai. Niekas nebeturi reikšmės. Klausykite vidurinė mokykla baigta. Aš vykstu į Dartmutą. Eimė — į Djuką. Mama man kai ką paaiškino. Ji pasakė, kad vidurinė mokykla nesvarbu. Laimingiausi moksleiviai suaugę dažnai būna visiški nevykėliai. Man pasisekė. Aš tai žinau. Ir žinau, kad tai nesitęs, nebent žengsiu kitą žingsnį. Pamaniau... mes kalbėjomės apie tai. Maniau, kad Eimė irgi suprato, koks svarbus kitas žingsnis. Ir galiausiai mes gausime tai, ko norime. Mes sutarėme dėl savo pasirinkimo.

— Jai gresia pavojus, Rendi.

— Negaliu jums padėti.

— Ji nėščia.

Jis užsimerkė.

— Rendi?

— Aš nežinau, kur ji.

— Sakei, kad kažką padarei, mėgindamas ją susigrąžinti, bet tai atsigręžė prieš tave patį. Ką tu padarei, Rendi?

Jis papurtė galvą — nesakys. Bet Mironas nutuokė, apie ką kalba. Padavė vaikinui savo kortelę.

— Jei ką nors sugalvosi...

— Taip.

Tada Rendis nusisuko. Jis grįžo į vakarėlį. Muzika tebegrojo. Tėvai juokėsi. O Eimei vis dar grėsė pavojus.

48 skyrius

Kai Mironas grįžo į savo automobilį, prie jo jau stovėjo Kler.

— Erikas, — ištarė ji.

— Kas atsitiko?

— Jis išbėgo iš namų pasiėmęs seną savo tėvo pistoletą.

— Skambinai jam į mobilųjį?

— Neatsako, — pasakė Kler.

— Ar turi kokių minčių, kur jis patraukė?

— Prieš kelerius metus aš atstovavau kompanijai „KnowWhere", — ištarė Kler. — Girdėjai apie tokią?

— Ne.

— Panašu į „OnStar" ar „LoJack". Nelaimių atvejui jie tvirtina prie automobilių GPS sistemą. Mes tokius pritaisėme prie abiejų automobilių. Ką tik skambinau savininkui ir paprašiau, kad praneštų man Eriko automobilio buvimo vietą.

— Ir?

— Erikas sustojo prie Hario Deiviso namų.

— Jėzau!

Mironas įšoko į savo automobilį. Kler įsliuogė į keleivio vietą. Jis norėjo paprieštarauti, tačiau tam nebuvo laiko.

— Paskambink Hariui Deivisui į namus, — paliepė jis.

— Mėginau, — atsakė Kler. — Niekas neatsiliepė.

Eriko automobilis iš tiesų stovėjo priešais Deiviso namą. Jei jis norėjo atvykti nepastebėtas, tai pasirinko netinkamą būdą.

Mironas sustabdė automobilį, išsitraukė ginklą.

— Kurių galų tau jis? — pasiteiravo Kler.

— Tiesiog lik čia.

— Klausiau tavęs...

— Ne dabar, Kler. Lik čia. Paskambinsiu, jei man tavęs prireiks.

Iš jo balso tono buvo aišku, kad ginčytis beprasmiška, tą šį kartą Kler tiesiog pakluso. Jis žemai pasilenkęs nusėlino takučiu. Laukujės durys buvo šiek tiek praviros. Mironui tai nepatiko. Jis pritūpė ir įsiklausė.

Buvo girdėti kažkokie garsai, tačiau Mironas negalėjo pasakyti, kas tai.

Pistoleto vamzdžiu jis stumtelėjo ir atidarė duris. Fojė nematyti nė gyvos dvasios. Garsai sklido iš kairės. Mironas įšliaužė vidun. Jis pasisuko į kampą ir pamatė ten ant grindų gulinčią moterį — tikriausiai ponią Deivis.

Jai buvo užkimšta burna. Rankos surištos už nugaros. Iš baimės ji išpūtė akis. Mironas pakėlė sau prie lūpų pirštą. Moteris žvilgtelėjo dešinėn, paskui vėl į Mironą, ir vėl dešinėn.

Iš tos pusės sklido triukšmas.

Mironas dvejojo, kaip elgtis. Jis svarstė, gal išsėlinti laukan ir iškviesti policiją. Jie apsuptų namą ir pradėtų derybas su Eriku. Tačiau gali būti per vėlu.

Jis išgirdo pliaukštelėjimą. Kažkas suriko. Ponia Deivis stipriai užsimerkė.

Pasirinkimo nebuvo. Mironas laikė ginklą paruoštą, rengėsi

šokti, pasisukęs į tą pusę, kur rodė ponia Deivis. Jis sulenkė kojas. Ir tada sustojo.

Įšokti vidun su ginklu rankoje. Argi tai protinga šiuo atveju?

Erikas ginkluotas. Aišku, jis gali sureaguoti ir pasiduoti. Bet taip pat jis gali pulti į paniką ir iššauti.

Penkiasdešimt prie penkiasdešimt.

Mironas pabandė kitaip.

— Erikai?

Tyla.

— Erikai, tai aš, Mironas.

— Įeik, Mironai.

Balsas nuskambėjo ramiai. Vos ne linksmai. Mironas žengė į prieškambarį. Erikas stovėjo rankoje laikydamas pistoletą. Jis vilkėjo laisvus marškinius ir neryšėjo kaklaraiščio. Ant krūtinės matyti kraujo dėmių.

Išvydęs Mironą Erikas nusišypsojo.

— Ponas Deivisas dabar jau pasiruošęs kalbėti.

— Padėk ginklą ant žemės, Erikai.

— Aš taip nemanau.

— Sakiau...

— Ką? Ruošiesi mane nušauti?

— Niekas į nieką nešaus. Tiesiog padėk ginklą ant žemės.

Erikas papurtė galvą. Jis tebesišypsojo.

— Nagi užeik. Prašau.

Vis dar laikydamas ginklą pakeltą, Mironas įžengė į kambarį. Dabar jis pamatė ant kėdės sėdintį Harį Deivisą. Jis sėdėjo nugara į Mironą. Jo rankos buvo surištos nailoniniais antrankiais. Galva nusvirusi, smakras įremtas į krūtinę.

Mironas apėjo iš priekio pasižiūrėti.

— O Dieve!

Deivisas buvo sumuštas, veidas kruvinas. Išmuštas dantis gulėjo ant grindų. Mironas atsisuko į Eriką. Šis atrodė kitaip nei įprastai, nebuvo įsitempęs. Neatrodė susinervinęs ar susijaudinęs. Tiesą sakant, Mironas dar niekada nematė jo labiau atsipalaidavusio.

— Jam reikia gydytojo, — pasakė Mironas.

— Jam viskas gerai.

Mironas pažvelgė Erikui į akis. Ramūs ežerėliai.

— Taip negerai, Erikai.

— Aišku, kad gerai.

— Paklausyk manęs...

— Neabejoju, kad tu išmanai tokius reikalus. Tačiau privalai laikytis taisyklių. Tam tikrų įstatymų. Tačiau kai pavojus gresia tavo vaikui, tos subtilybės nieko nebereiškia.

Mironas pagalvojo apie Dominiką Ročesterį, apie tai, kad jis labai panašiai kalbėjo Seidenų namuose. Sunku būtų rasti du tokius skirtingus žmones kaip Dominikas Ročesteris ir Erikas Bailas. Neviltis ir baimė padarė juos panašius.

Haris Deivisas pakėlė savo kruviną veidą.

— Prisiekiu, aš nežinau, kur yra Eimė, — ištarė jis.

Mironui net nespėjus sureaguoti, Erikas nukreipė ginklą žemyn ir iššovė. Mažame kambarėlyje garsas buvo labai stiprus. Haris Deivisas suriko. Iš užkimštos ponios Deivis burnos pasigirdo dejonė.

Mironas išpūtė akis ir pažvelgė į Deiviso batą.

Šalia didžiojo piršto dabar žiojėjo skylė. Pradėjo bėgti kraujas. Mironas pakėlė pistoletą ir nukreipė jį Erikui į galvą.

— Tučtuojau padėk ginklą!

— Ne.

Jis tai ištarė taip paprastai. Erikas žiūrėjo į Harį Deivisą. Tam vyrui skaudėjo, tačiau jis laikė pakėlęs galvą, o akys atrodė dar vaiskesnės.

— Tu miegojai su mano dukra?

— Niekada!

— Jis sako tiesą, Erikai.

Erikas atsisuko į Mironą.

— Iš kur tu žinai?

— Tai kitas mokytojas. Vyrukas, pavarde Driu Van Dinas. Jis dirba muzikos prekių parduotuvėje, kurioje ji dažnai lankosi.

Erikas atrodė suglumęs.

— Bet kai tu pavežei Eimę, ji ėjo čia, tiesa?

— Taip.

— Kodėl?

Jie abu atsisuko į Harį Deivisą. Kraujo dėmė pamažu plėtėsi. Mironas mąstė, ar kaimynai girdėjo šūvį, ar iškvies policiją. Vargu. Žmonės tikriausiai pagalvos, kad sprogo automobilio padanga ar fejerverkai. Jie ras paprastą paaiškinimą.

— Ne dėl to, ką jūs galvojate, — ištarė Haris Deivisas.

— O dėl ko?

Ir tada Hario Deiviso žvilgsnis nukrypo į žmoną. Mironas suprato. Jis pasivadino Eriką į šalį.

— Tu jį palaužei, — sušnibždėjo Mironas. — Jis pasiruošęs kalbėti.

— Tai ką?

— Jis nekalbės žmonai girdint. Ir jei jis ką nors padarė Eimei, nekalbės ir tavo akivaizdoje.

Eriko veide vis dar matėsi šypsenėlė.

— Tu nori viską perimti į savo rankas, — ištarė jis.

— Kalbame ne apie tai, — atrėžė Mironas. — Reikia gauti informaciją.

Tada Erikas Mironą nustebino. Jis linktelėjo.

— Tu teisus.

Mironas tiesiog žiūrėjo į jį, lyg laukdamas kulminacijos.

— Manai, kad aš čia svarbiausias, — ištarė Erikas. Tačiau taip nėra. Reikalas susijęs su mano dukra. Ką aš padaryčiau, kad ją išgelbėčiau? Akimirksniu nužudyčiau tą vyrą. Nužudyčiau ir jo žmoną. Po velnių, Mironai, nudėčiau ir tave. Bet tai nepadės. Tu teisus. Aš jį palaužiau. Bet jei norim, kad jis viską pasakytų, mudu su jo žmona ir aš turime išeiti iš kambario.

Erikas nuėjo prie ponios Deivis. Ši užsidengė.

Haris Deivisas suriko:

— Palik ją ramybėje!

Erikas nekreipė į jį dėmesio. Jis pasilenkė ir padėjo poniai Deivis atsistoti. Paskui Erikas vėl atsigręžė į Harį.

— Mes lauksime kitame kambaryje.

Jie nuėjo į virtuvę ir užsidarė duris. Mironas norėjo atrišti Deivisą, tačiau tuos nailoninius antrankius buvo sunku įveikti rankomis. Jis pačiupo antklodę ir užspaudė pėdą, kad nekraujuotų.

— Ne taip jau smarkiai skauda, — ištarė Deivisas.

Jo balsas nuskambėjo lyg kažkur tolumoje. Gana keista, bet ir jis atrodė labiau atsipalaidavęs. Mironas anksčiau jau buvo matęs žmones šitaip elgiantis. Prisipažinimas iš tiesų padeda sielai. Šis vyras nešė sunkią paslapčių naštą. Bus gera bent šiek tiek atverti širdį.

— Mokytojauju vidurinėje mokykloje jau dvidešimt dvejus metus, — neraginamas pradėjo Deivisas. — Man patinka. Žinau, kad atlygis nedidelis. Žinau, kad profesija neprestižinė. Bet aš myliu mokinius. Man patinka mokyti. Patinka padėti jiems rasti savąjį kelią. Džiaugiuosi, kai jie sugrįžę mane aplanko.

Deivisas nutilo.

— Kodėl Eimė aną naktį atėjo čia? — paklausė Mironas.

Neatrodė, kad jis išgirdo.

— Tik pagalvokite apie tai, pone Bolitarai. Daugiau nei dvidešimt metų su vidurinės mokyklos mokiniais. Nesakau su vaikais. Nes daugelis jų — ne vaikai. Jiems šešiolika, septyniolika ir net aštuoniolika. Pakankamai suaugę tarnauti kariuomenėje ir balsuoti. Jei nesi aklas, supranti, kad tai moterys, ne mergaitės. Ar kada vartėte maudymosi kostiumėlių reklamas? Ar matėte mados šou? Tie modeliai tokio paties amžiaus kaip ir gražios, skaisčiaveidės merginos, su kuriomis dirbu penkias dienas per savaitę, dešimt mėnesių per metus. Jos moterys, pone Bolitarai. Ne mergaitės. Aš nesu nesveikas pedofilas.

— Tikiuosi, jūs nemėginate teisinti seksualinių santykių su mokinėmis, — ištarė Mironas.

Deivisas papurtė galvą.

— Aš tiesiog noriu paaiškinti tai, ką pasakysiu.

— Man nereikia paaiškinimų, Hari.

Jis išgirdęs tuos žodžius nusijuokė.

— Manau, jūs suprantate tai labiau, nei norite pripažinti. Reikalas

tas, kad aš normalus vyras — turiu omeny, normalus heteroseksualus vyras, turintis potraukius ir troškimus. Metų metus mane supa svaiginamai gražios moterys, vilkinčios aptemptus drabužius, džinsus pažemintu juosmeniu, giliomis iškirptėmis ir nuogais pilvais. Kiekvieną dieną, pone Bolitarai. Jos man šypsosi. Jos su manimi flirtuoja. Ir mes, mokytojai, kiekvieną dieną turime būti stiprūs ir tam atsispirti.

— Leiskite spėti, — ištarė Mironas. — Jūs neatsispyrėte?

— Nesistengiu laimėti jūsų simpatijų. Tiesiog sakau, kad mūsų padėtis ypatinga. Jei pamatote gatve einančią seksualią septyniolikmetę, jūs į ją žiūrite. Jūs jos geidžiate. Gal net fantazuojate.

— Bet, — įsiterpė Mironas, — nieko nedarome.

— Ar todėl, kad tai negerai, ar tiesiog neturite tokios galimybės? Dabar įsivaizduokite, kad matote šimtus tokių merginų kiekvieną dieną metų metus. Nuo seniausių laikų vyrai siekia galios ir turtų. Kodėl? Dauguma antropologų paaiškintų jums, kad darome tai norėdami pritraukti kuo daugiau ir kuo puikesnių moterų. Tokia gamta. Būtų keista, jei nežiūrėtume, negeistume, jei jos mūsų netrauktų, tiesa?

— Neturiu tam laiko, Hari. Jūs žinote, kad tai negerai.

— Žinau, — atsakė jis. — Ir dvidešimt metų aš kovojau su tais impulsais. Tik žiūrėjau, įsivaizdavau ir fantazavau.

— O paskui?

— Prieš dvejus metus mokiau nuostabią, gabią, gražią mokinę. Ne, ne Eimę. Nesakysiu jums jos vardo. Nereikia jums to žinoti. Ji sėdėjo klasės priekyje lyg nuostabi dovanėlė. Ji žiūrėjo į mane kaip į dievybę. Dvi viršutinės jos marškinėlių sagos visada būdavo atsegtos...

Deivisas užsimerkė.

— Priskyrėte tai savo natūralioms reikmėms, — ištarė Mironas.

— Nežinau, kiek vyrų būtų galėję atsispirti.

— Ir ką tai turi bendra su Eime Bail?

— Nieko. Bent jau tiesiogiai. Mudu su ta jauna moterimi užmezgėme romaną. Nesileisiu į smulkmenas.

— Dėkoju.

— Tačiau galiausiai apie mus sužinojo. Galite įsivaizduoti, kad tai buvo katastrofa. Tėvai įtūžo. Jie papasakojo mano žmonai. Ji man dar neatleido. Dona šiek tiek paveldėjo iš savo šeimos. Mes jiems sumokėjome. Merginos tėvai irgi norėjo sutvarkyti viską tyliai. Jaudinosi dėl savo dukters reputacijos. Taigi mes sutarėme nieko neviešinti. Ji išvyko mokytis į koledžą. O aš dirbau toliau. Pasimokiau iš šios situacijos.

— Taigi?

— Taigi palikau viską praeity. Žinau, manote, kad aš pabaisa. Bet aš toks nesu. Turėjau daug laiko apie tai pamąstyti. Suprantu, manote, jog mėginu pasiaiškinti, tačiau čia slypi kur kas daugiau. Aš esu geras mokytojas. Jūs pats pabrėžėte, koks svarbus yra Metų mokytojo titulas — o aš tą titulą gavau daugiau kartų nei bet kuris mokytojas per visą mūsų mokyklos istoriją. Man rūpi vaikai. Neprieštaringa turėti tokių geismų ir rūpintis savo mokiniais. Jūs gi žinote, kokie nuovokūs yra paaugliai. Nenuoširdumą jie pajunta per mylią. Jie balsuoja už mane, ateina pas mane, kai turi bėdų, nes žino, kad man iš tiesų rūpi.

Mironą net vimdė, bet jis suprato, kad tie argumentai — teisingi.

— Taigi jūs mokytojavote toliau, — ištarė jis, mėgindamas grąžinti Deivisą prie jam rūpimos temos. — Jūs stengėtės pamiršti praeitį ir?..

— Ir tada suklydau antrą kartą, — pasakė jis ir vėl nusišypsojo. Ant dantų matėsi kraujo. — Ne, ne tai, apie ką pagalvojote. Aš neužmezgiau dar vieno romano.

— Tada kas?

— Sučiupau narkotikais prekiaujantį mokinį ir pranešiau apie jį direktoriui bei policijai.

— Rendį Volfą, — ištarė Mironas.

Deivisas linktelėjo.

— Kas nutiko?

— Jo tėvas. Pažįstate tą vyrą?

— Buvome susitikę.

— Jis šiek tiek pasiknaisiojo. Sklandė šiokių tokių gandų apie mano santykius su mokine. Jis pasamdė privatų detektyvą. Dar pa-

prašė kito mokytojo, Driu Van Dino, jam padėti. Matote, Van Dinas tiekė Rendžiui narkotikus.

— Taigi jei Rendis būtų apkaltintas, — ištarė Mironas, — daug ką praradęs būtų ir Van Dinas.

— Taip.

— Taigi leiskite spėti. Džeikas Volfas išsiaiškino apie jūsų meilės romaną.

Deivisas linktelėjo.

— Jis jus šantažavo, kad tylėtumėte.

— O, jis padarė daugiau.

Mironas pažvelgė žemyn į Hario Deiviso koją. Vis dar kraujavo. Mironas žinojo, kad turėtų nugabenti jį į ligoninę, tačiau nenorėjo prarasti tokios akimirkos. Keisčiausia tai, jog neatrodė, kad Deivisui skaudėtų. Jis norėjo kalbėti. Tikriausiai visus tuos metus jis ieškojo šių paaiškinimų, o dabar pagaliau gavo progą juos išsakyti.

— Aš Džeiko Volfo rankose, — tęsė Deivisas. — Jei kartą pasiduodi šantažui, tai niekada nesibaigia. Jis pasiūlė man sumokėti, ir aš paėmiau pinigus.

Mironas prisiminė, ką telefonu jam sakė Vitas Mansonas.

— Jūs buvote ne tik mokytojas, jūs buvote konsultantas.

— Taip.

— Jūs galėjote prieiti prie mokinių vertinimų. Žinau, ko šiame miestelyje tėvai gali imtis, kad tik jų vaikas patektų į norimą koledžą.

— Nė nenutuokiate, — ištarė Deivisas.

— O taip, nutuokiu. Ne ką kitaip buvo ir tada, kai aš čia mokiausi. Taigi Džeikas Volfas liepė jums pakeisti jo sūnaus pažymius.

— Kažkas panašaus. Aš pakeičiau akademinę jo atestato dalį. Rendis norėjo mokytis Dartmute. Jiems Rendis tiko kaip futbolininkas. Bet reikėjo ir gerų įvertinimų. Rendžio klasėje mokosi keturi šimtai vaikų. Rendis — penkiasdešimt trečias pagal pažymius. Neblogai, bet ne viršūnė. Yra kitas mokinys, šviesus vaikis, vardu Rėjus Klarkas. Jis penktas klasėje. Klarkas jau seniai nusprendė studijuoti Džordžtaune. Taigi aš žinojau, kad jis nesiųs savo atestato niekur kitur...

— Taigi jūs sukeitėte Rendžio atestatą su to Klarko?

— Taip.

Tada Mironas prisiminė dar kai ką — Rendis užsiminė apie bandymą susigrąžinti Eimę, kuris tik atsigręžė prieš jį.

— Tą patį jūs padarėte su Eimės Bail atestatu. Kad užtikrintumėte, jog ji įstos į Djuką. Rendis jūsų to paprašė, tiesa?

— Taip.

— Ir kai Rendis pasakė Eimei, ką padaręs, jis manė, kad ji bus dėkinga. Tačiau taip nebuvo. Ji pamėgino įsilaužti į mokyklos kompiuterį ir pažiūrėti, kas nutiko. Ji paskambino Rodžeriui Čangui, ketvirtam pagal pažymius mokiniui, ir patikrino, kokie jo pažymiai ir nepamokinės veikos įvertinimai. Ji mėgino suprasti, ką jūs, vyručiai, padarėte.

— Šito aš nežinau. — Jo adrenalinas išseko. Dabar Haris inkštė iš skausmo. — Niekada su Eime apie tai nesikalbėjau. Nežinau, ką Rendis jai pasakė — šito aš jo ir klausiau, kai vakar matėte mus automobilių stovėjimo aikštelėje. Jis sakė neminėjęs mano vardo, tik pasakęs jai, jog ruošėsi padėti jai patekti į Djuką.

— Bet Eimė suprato. Ar bent jau bandė.

— Gali būti.

Jis vėl suinkštė. Mironui tai nerūpėjo.

— Taigi priartėjome prie tos nakties įvykių, Hari. Kodėl Eimė paprašė, kad atvežčiau ją čia?

Virtuvės durys atsidarė. Į kambarį kyštelėjo galvą Erikas.

— Kaip mums sekasi? — pasiteiravo jis.

— Gerai, — atsakė Mironas.

Mironas tikėjosi prieštaravimo, bet Erikas vėl užsidarė virtuvėje.

— Jis pamišęs, — ištarė Deivisas.

— Jūs turite dukterų, tiesa?

— Taip. — Tada jis linktelėjo, lyg staiga supratęs.

— Jūs vilkinate, Hari. Jūsų koja kraujuoja. Jums reikia medikų pagalbos.

— Man tai nerūpi.

— Jūs nuėjote taip toli. Taigi kur Eimė?

— Nežinau.

— Kodėl ji čia atėjo?

Jis užsimerkė.

— Hari?

Jo balsas nuskambėjo tyliai:

— Tegul Dievas man atleidžia, bet aš nežinau.

— Gal norėtumėte paaiškinti?

— Ji pasibeldė į duris. Buvo labai vėlu — antra ar trečia ryto. Nežinau. Mes su Dona miegojome. Ji velniškai mus išgąsdino. Mes priėjome prie lango. Mudu abu ją pamatėme. Aš atsisukau į savo žmoną. Kad būtumėte matęs jos veido išraišką. Ji buvo tokia skausminga. Nepasitikėjimas, viskas, ką bandžiau užglaistyti, vėl iškilo. Ji pradėjo verkti.

— Ką jūs darėte?

— Aš nuvariau Eimę šalin.

Tyla.

— Atidariau langą. Pasakiau, kad vėlu. Pasakiau, kad galėsime pasikalbėti pirmadienį.

— Ką darė Eimė?

— Ji tik pažvelgė į mane netardama nė žodžio. Mačiau, kad ji nusivylusi, — Deivisas stipriai užsimerkė. — Bijojau, kad ji gali būti įpykusi.

— Ji tiesiog nuėjo?

— Taip.

— O dabar niekas nežino, kur ji, — ištarė Mironas. — Ji nespėjo atskleisti, ką sužinojo. Nespėjo jūsų sužlugdyti. Ir jei sukčiavimo skandalas iškils viešumon, na, bus taip, kaip jau anksčiau sakiau. Jums galas. Viskas bus baigta.

— Žinau. Galvojau apie tai.

Jis nutilo. Skruostais ėmė riedėti ašaros.

— Kas? — paklausė Mironas

— Trečia didelė klaida, — tyliai ištarė Deivisas.

Mironas pajuto, kaip nugara perbėgo šiurpas.

— Ką jūs padarėte?

— Aš jos nenuskriaudžiau. Niekada. Aš ja rūpinausi.

— Ką jūs padarėte, Hari?

— Buvau sutrikęs. Nežinojau, kokia situacija. Išsigandau, kai ji pasirodė. Žinojau, ką tai gali reikšti — kaip jūs ir sakėte. Viskas galėjo išaiškėti. Viskas. Aš puoliau į paniką.

— Ką jūs padarėte? — dar kartą paklausė Mironas.

— Vos tik ji nuėjo, aš kai kam paskambinau. Paskambinau tam, kas, maniau, gali padėti sugalvoti, ką daryti toliau.

— Kam jūs paskambinote, Hari?

— Džeikui Volfui, — atsakė jis. — Paskambinau Džeikui Volfui ir pasakiau jam, kad Eimė Bail ką tik stovėjo prie mano namų durų.

49 skyrius

Kler pasitiko juos išbėgančius.

— Kas, po velnių, čia nutiko?

Erikas nelėtino žingsnio.

— Važiuok namo, Kler. Jei ji netyčia paskambintų.

Kler žvilgtelėjo į Mironą prašydama pagalbos, tačiau jos nesulaukė. Erikas jau sėdėjo vairuotojo vietoje. Mironas skubiai įsliuogė šalia, ir Erikas nurūko.

— Žinai kelią iki Volfų namų? — paklausė Mironas.

— Daugybę kartų ten vežiau savo dukrą.

Jis spaudė akseleratoriaus pedalą. Mironas stebėjo jo veidą. Paprastai Eriko išraiška būdavo lyg niekinanti. Suraukta kakta ir gilios nepasitenkinimo raukšlės, tačiau dabar nieko panašaus nematyti. Jo veidas atrodė lygus, nerūpestingas. Mironas net pagalvojo, kad jis tuoj įsijungs radiją ir ims švilpauti.

— Tave suims, — pasakė Mironas.

— Abejoju.

— Manai, jie tylės?

— Tikriausiai.

— Ligoninė turės pranešti apie šautinę žaizdą.

Erikas gūžtelėjo pečiais.

— Net jei jie prabiltų, ką pasakytų? Aš įtikinčiau prisiekusiuosius. Kalbėčiau paauglių tėvų vardu. Išdėstyčiau savo požiūrį. Papasakočiau, kaip dingo mano dukra. Pasakyčiau, kad auka yra mokytojas, suviliojęs mokinę ir leidęs sau pakeisti mokyklos vertinimų įrašus...

Jis nutilo; lyg verdiktas ir taip būtų akivaizdus. Mironas nežinojo, ką pasakyti. Taigi tik atsilošė.

— Mironai?

— Ką?

— Tai aš kaltas, ar ne? Tas mano meilės romanas buvo katalizatorius?

— Nemanau, kad viskas taip paprasta, — pasakė Mironas. — Eimė gana stiprios valios. Tai galėjo prisidėti, bet gana keistu būdu. Van Dinas yra muzikos mokytojas ir dar dirba jos mėgstamoje muzikos prekių parduotuvėje. Tai turėjo žavėti. Rendis jai pasidarė neįdomus. Eimė visada buvo geras vaikas, tiesa?

— Pats geriausias, — tyliai atsakė Erikas.

— Taigi galbūt ji tiesiog norėjo pamaištauti. Tai normalu, tiesa? Ir štai pasimaišė visada pasiruošęs Van Dinas. Iš tiesų nežinau, kaip viskas buvo. Tačiau nesuversčiau visos kaltės tau.

Jis linktelėjo, tačiau nepanašu, kad tuo patikėjo. Mironas per daug ir nesistengė. Jis svarstė, ar nereikėtų paskambinti policijai, tačiau ką tiksliai jiems pasakytų? Ir ką jie darytų? Vietos policija galėjo būti Džeiko Volfo kišenėje. Galbūt jie jį įspėtų. Bet kuriuo atveju jie būtų priversti gerbti jo teises. O jam ir Erikui nereikėjo tuo rūpintis.

— Kaip, tavo manymu, viskas vyko? — paklausė Erikas.

— Mums liko du įtariamieji, — atsakė Mironas. — Driu Van Dinas ir Džeikas Volfas.

Erikas papurtė galvą.

— Tai Volfas, — pasakė jis.

— Kodėl esi toks tikras?

Jis kilstelėjo galvą.

— Tu vis dar nesupranti tėviško ryšio, ar ne, Mironai?

— Aš turiu sūnų, Erikai.

— Jis Irake, tiesa?

Mironas nieko neatsakė.

— Ir ką atiduotum, kad jį išgelbėtum?

— Žinai atsakymą.

— Žinau. Tą patį, ką ir aš. Ir tą patį, ką Džeikas Volfas. Jis jau parodė, kaip toli gali nueiti.

— Yra didžiulis skirtumas tarp mokytojo papirkimo, kad sukeistų atestatus, ir...

— Žmogžudystės? — už jį pabaigė Erikas. — Tikriausiai neprasidėjo šitaip. Pradedi su ja kalbėti, nori, kad ji į viską pažvelgtų tavo akimis. Paaiškini, kad ir ji gali įklimpti į bėdą, dėl priėmimo į Djuką ir visa kita. Tačiau ji nesitraukia. Ir staiga supranti: klasikinis „mes arba jie" scenarijus. Savo rankose ji laiko tavo sūnaus ateitį. Gali rinktis jos arba tavo sūnaus ateitį. Ką pasirinksi?

— Tu spėlioji, — pareiškė Mironas.

— Galbūt.

— Privalai neprarasti vilties.

— Kodėl?

Mironas atsisuko į jį.

— Ji negyva, Mironai. Mes abu tai žinome.

— Ne, mes nežinome.

— Praeitą naktį, kai mes buvome tame aklagatvyje, ar prisimeni, ką pasakei?

— Sakiau daug ką.

— Tu pasakei, jog nemanai, kad ją atsitiktinai pagrobė koks nors psichas.

— Aš vis dar taip nemanau. Tai ką?

— Taigi pagalvok. Jei tai kuris nors iš tų, ką ji pažinojo — Volfas, Deivisas, Van Dinas, — kam jie ją grobtų?

Mironas nieko neatsakė.

— Jie visi turėjo priežasčių ją nutildyti. Bet mąstyk giliau. Tu

sakei, kad tai galėjo padaryti arba Van Dinas, arba Volfas. Aš statau už Volfą. Tačiau bet kuriuo atveju jie visi bijojo, kad Eimė neprabiltų, tiesa?

— Tiesa.

— Jei toks tikslas, nėra prasmės grobti. Reikia pašalinti.

Jis visa tai pasakė taip ramiai, abiem rankomis tvirtai laikydamas vairą. Mironas nežinojo, ką atsakyti. Erikas viską išdėstė gana įtikinamai. Negrobiama, jei tikslas yra nutildyti. Taip nedaroma. Tokia baimė draskė ir Mironą. Jis mėgino nuslopinti tą jausmą, neleisti jam suvešėti, bet štai dabar tą patį pasakė žmogus, kuris turėtų norėti viską spalvinti rožinėmis spalvomis.

— O dabar, — tęsė Erikas, — man viskas gerai. Matai? Aš kovoju. Bandau išsiaiškinti, kas nutiko. Jei mes rasime ją negyvą, viskas bus baigta. Man, turiu omeny. Aš žlugęs. Gyvensiu tik dėl kitų savo vaikų. Tai vienintelė priežastis, dėl kurios aš paprasčiausiai nesusigūšiu ir nenumirsiu. Dėl kitų savo vaikų. Bet patikėk manimi: mano gyvenimas bus baigtas. Galėtumėte palaidoti mane drauge su Eime. Aš miręs, žmogau. Bet nepasirodysiu kaip bailys.

— Liaukis, — ištarė Mironas. — Mes dar nieko nežinome.

Tada Mironas kai ką prisiminė. Eimė šį vakarą buvo prisijungusi prie interneto. Jis ruošėsi tai priminti Erikui, suteikti jam šiokios tokios vilties, tačiau pirmiausia pats norėjo viską pergalvoti. Kažkas čia ne taip. Erikas iškėlė įdomią mintį. Tai, ką jie sužinojo, leido numanyti, kad nėra jokios priežasties Eimę grobti — tik nužudyti.

Ar tikrai internetu bendravo Eimė? Ar ji pasiuntė Erinai įspėjimą?

Kažkas čia ne taip.

Jie išsuko iš 280-ojo kelio tokiu greičiu, kad automobilis skriejo ant dviejų ratų. Erikas pristabdė tik Volfų gyvenamoje gatvėje. Jie užvažiavo ant kalnelio ir sustojo už dviejų namų nuo Volfų rezidencijos.

— Ką dabar darysime? — paklausė Erikas.

— Pasibelsime į duris. Pažiūrėsim, ar jis namie.

Jiedu išlipo iš automobilio ir nuėjo įvažiavimo keliuku. Mironas

žengė pirmas. Erikas jam leido. Jis paspaudė Volfų durų skambutį, čiurlenantį, pretenzingą ir aidintį pernelyg ilgai. Erikas stovėjo tamsoje per kelis žingsnius Mironui už nugaros. Mironas žinojo, kad Erikas turi ginklą. Jis svarstė, kaip elgtis. Šį vakarą Erikas jau šovė į vieną žmogų. Nepanašu, kad jam sudrebėtų ranka padaryti tai dar kartą.

Iš garsiakalbio pasigirdo Lorenos Volf balsas:

— Kas čia?

— Mironas Bolitaras, ponia Volf.

— Jau labai vėlu. Ko jūs norite?

Mironas prisiminė trumpą baltą teniso suknelę ir dviprasmišką toną. Dabar to dviprasmiškumo nebesijautė. Balsas nuskambėjo griežtai.

— Man reikia pasikalbėti su jūsų vyru.

— Jo nėra.

— Ponia Volf, gal galėtumėte atidaryti duris?

— Norėčiau, kad važiuotumėte sau.

Mironas galvojo, kaip pasielgti.

— Šįvakar kalbėjausi su Rendžiu, — pasakė jis.

Tyla.

— Jis buvo vakarėlyje. Kalbėjomės apie Eimę. Paskui kalbėjausi su Hariu Deivisu. Aš viską žinau, ponia Volf.

— Nesuprantu, apie ką jūs kalbate.

— Arba atidarykite duris, arba aš vykstu į policiją.

Vėl stojo tyla. Mironas pasisukęs pažvelgė į Eriką. Jis vis dar buvo ramus. Mironui tai nepatiko.

— Ponia Volf?

— Mano vyras grįš po valandos. Tada ir ateikite.

Erikas Bailas neištvėrė:

— Aš taip nemanau.

Jis išsitraukė pistoletą, pridėjo prie spynos ir iššovė. Durys atsidarė. Erikas įpuolė vidun. Tą patį padarė ir Mironas.

Lorena Volf suklykė.

Erikas ir Mironas pasuko garso link. Įbėgę į svetainę jiedu sustojo.

Lorena Volf buvo viena.

Akimirką nė vienas nejudėjo. Mironas bandė įvertiti padėtį. Lorena Volf stovėjo kambario viduryje. Ji mūvėjo gumines pirštines. Tai buvo pirmas dalykas, kurį jis pastebėjo. Ryškias geltonas gumines pirštines. Paskui jis pažvelgė atidžiau. Vienoje rankoje ji laikė kempinę. Kitoje — akivaizdu, kairėje, — prie pirštinių derantį geltoną kibirą.

Ant kilimo matėsi drėgna dėmė, kurią ji ką tik valė.

Erikas ir Mironas žengė žingsnį į priekį. Dabar jie jau matė, kad kibire esantis vanduo siaubingo rausvo atspalvio.

— O, ne.... — ištarė Erikas.

Mironas pasisuko norėdamas jį sugriebti, bet buvo per vėlu. Eriko viduje kažkas sprogo. Jis sustaugė ir šoko prie moters. Lorena Volf suklykė. Kibiras nukrito ant kilimo. Rausvas skystis išsiliejo.

Erikas ją sugriebė. Jiedu persivertė per sofos atlošą. Mironas stovėjo visai šalia, bet nežinojo, kaip elgtis. Jei jis bus pernelyg agresyvus, Erikas gali tiesiog nuspausti gaiduką. Bet jei jis nieko nedarys...

Erikas jau laikė Loreną Volf. Jis prispaudė pistoletą jai prie smilkinio. Ji suriko, sučiupo jo ranką savąja. Erikas nesujudėjo.

— Ką padarei mano dukrai?

— Nieko!

— Erikai, nereikia! — ištarė Mironas.

Bet Erikas nesiklausė. Mironas pakėlė savąjį pistoletą. Jis nukreipė jį į Eriką, bet šiam nė kiek tai nerūpėjo.

— Jei ją nužudysi... — pradėjo Mironas.

— Ką? — sušuko Erikas. — Ką mes prarasime, Mironai? Pažiūrėk į tą dėmę. Eimė jau negyva.

Lorena Volf suriko:

— Ne!

— Tada kur ji, Lorena? — paklausė Mironas.

Ji suspaudė lūpas.

— Lorena, kur Eimė?

— Nežinau.

Erikas pakėlė pistoletą. Jis ruošėsi jai trenkti rankena.

— Erikai, nereikia.

Jis dvejojo. Lorena pažvelgė Erikui į akis. Ji buvo išsigandusi, bet Mironas matė, kad ji drąsina save pasirengusi priimti smūgį.

— Nereikia, — pakartojo Mironas ir žengė žingsnį arčiau.

— Ji kažką žino.

— Ir mes tai išsiaiškinsime, gerai?

Erikas pažvelgė į jį.

— Ką tu darytum? Jei galvotum, kad praradai tą, kurią myli?

Mironas žengė dar arčiau.

— Aš myliu Eimę, — ištarė jis.

— Bet ne taip, kaip aš.

— Ne, ne taip. Bet aš jau čia buvau. Stipriai spaudžiau. Nesuveikė.

— O su Hariu Deivisu suveikė.

— Žinau, bet...

— Ji moteris. Tai vienintelis skirtumas. Aš iššoviau jam į koją, o tu jį klausinėjai ir leidai nukraujuoti. Dabar mes esame akis į akį su žmogumi, valančiu kraują, o tu staiga pasidarai jautrus?

Net ir susiklosčius tokiai beprotiškai situacijai Mironas, tiesą sakant, jo žodžiuose įžvelgė logikos. Ir vėl lyčių skirtumai. Jei Eimė būtų vaikinas. Jei Haris Deivisas būtų graži, flirtuojanti moteris.

Erikas vėl prispaudė pistoletą jai prie smilkinio.

— Kur mano dukra?

— Nežinau, — atsakė ji.

— Kieno kraują tu valai?

Erikas nukreipė pistoletą jai į koją. Bet šaltakraujiškumas dingo. Mironas tai matė. Eriko veidu ėmė srūti ašaros. Jo ranka virpėjo.

— Jei tu ją nušausi, — pasakė Mironas, — prarasime įkalčius. Kraujas susimaišys. Jie niekada neišsiaiškins, kas čia įvyko. Ir vienintelis, kas sės į kalėjimą, būsi tu.

Argumentas nebuvo labai įtikinamas, tačiau jo pakako pristabdyti Eriką. Jo veidas sukrito. Jis verkė. Tačiau ginklą tebelaikė nukreiptą jai į koją.

— Tiesiog atsikvėpk, — ištarė Mironas.

Erikas papurtė galvą:

— Ne!

Kambary buvo slogu. Laikas sustojo. Erikas žvilgtelėjo į Loreną Volf. Ji žiūrėjo nevirpėdama. Mironas matė, kad Erikas laiko pirštą ant gaiduko.

Jokio pasirinkimo.

Mironas privalėjo veikti.

Ir tada sučirpė Mirono mobilusis telefonas.

Tai privertė visus sustingti. Erikas patraukė pirštą nuo gaiduko ir rankove nusišluostė veidą.

— Pažiūrėk, — ištarė jis.

Mironas greitai žvilgtelėjo, kas skambina. Vinas. Jis paspaudė mygtuką ir pakėlė telefoną prie ausies.

— Ką?

— Driu Van Dino automobilis ką tik įsuko į jo kiemą, — pranešė Vinas.

50 skyrius

Apygardos prokuratūros žmogžudysčių tyrimo inspektorė Lorena Mjuzė darbavosi prie naujos bylos, dviejų žmogžudysčių Rytų Oranžo rajone, kai suskambėjo telefonas. Buvo vėlu, bet Mjuzė nenustebo. Ji dažnai dirbdavo iki vėlumos. Jos kolegos tai žinojo.

— Mjuzė.

Balsas buvo prislopintas, tačiau, rodos, moteriškas:

— Turiu jums informacijos.

— Kas čia?

— Tai dėl dingusios merginos.

— Kurios dingusios merginos?

— Eimės Bail.

*

Erikas ginklą vis dar laikė nukreiptą į Loreną Volf.

— Kas yra? — paklausė jis Mirono.

— Driu Van Dinas. Jis namie.

— Ką tai reiškia?

— Tai reiškia, kad mes turėtume su juo pasikalbėti.

Erikas pistoletu parodė į Loreną Volf.

— Mes negalime jos čia palikti.

— Sutinku.

Mironas suvokė, kad išmintingiausia būtų palikti Eriką čia prižiūrėti Loreną Volf, kad ji negalėtų nieko įspėti ar išvalyti kraujo. Tačiau jis nenorėjo palikti jos vienos su Eriku. Tik ne dabar, kai jis tokios būsenos.

— Reikia ją pasiimti drauge, — pasakė Mironas.

Erikas prispaudė pistoletą jai prie galvos.

— Kelkis, — paliepė.

Ji pakluso. Jie išėjo į lauką. Skubėdamas prie automobilio Mironas paskambino detektyvui Lansui Baneriui.

— Baneris, — pasigirdo balsas kitame linijos gale.

— Siųskit savo geriausius vyrukus iš laboratorijos į Džeiko Volfo namus, — pasakė Mironas. — Neturiu laiko aiškinti.

Jis išjungė telefoną. Kitomis aplinkybėmis gal būtų paprašęs pastiprinimo. Tačiau prie Driu Van Dino namų jų laukė Vinas. Taigi nėra reikalo.

Vairavo Mironas. Erikas su Lorena Volf sėdėjo gale. Jis laikė pistoletą nukreiptą į ją. Mironas žvilgtelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį ir sugavo jos žvilgsnį.

— Kur jūsų vyras? — paklausė Mironas, sukdamas dešinėn.

— Išvažiavęs.

— Kur?

Ji neatsakė.

— Prieš dvi naktis jūs sulaukėte skambučio, — ištarė Mironas. — Maždaug trečią valandą ryto.

Ji pažvelgė į jo akis veidrodėlyje. Nelinktelėjo, tačiau Mironui pasirodė, kad ji tam pritaria.

— Skambino Haris Deivisas. Atsiliepėte jūs ar jūsų vyras?

— Džeikas, — tyliai atsakė ji.

— Deivisas pranešė, kad pas jį buvo Eimė ir kad jis nerimauja. Ir tada Džeikas nubėgo į automobilį.

— Ne.

Mironas nutilo svarstydamas.

— Tai ką jis tada darė?

Lorena pasimuistė ir pažvelgė į Eriką.

— Mums labai patiko Eimė. Dėl Dievo meilės, Erikai, ji pastaruosius dvejus metus draugavo su Rendžiu.

— Bet paskui ji metė jį, — ištarė Mironas.

— Taip.

— Kaip Rendis į tai reagavo?

— Jo širdis sruvo krauju, juk jis ją mylėjo. Bet jūs negalite galvoti... — ji nutilo.

— Klausiu jūsų dar kartą, ponia Volf. Ką darė jūsų vyras, kai Haris Deivisas paskambino jums į namus?

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Ką jis galėjo daryti? — ištarė ji.

Mironas laukė.

— Nejaugi manote, kad Džeikas nuvažiavo jos paimti? Net ir nesant judėjimo, nuo Livingstono iki Ridžvudo pusė valandos kelio. Nejaugi manote, kad Eimė laukė gatvėje, kol privažiuos Džeikas?

Mironas išsižiojo, susičiaupė. Jis pabandė įsivaizduoti. Haris Deivisas ją pavarė šalin. Ar ji būtų stovėjusi toje tamsioje gatvėje pusę valandos ir daugiau? Ar tai įmanoma?

— Tai kas tada nutiko? — paklausė Mironas.

Ji nieko nepasakė.

— Jums paskambino Haris Deivisas. Jį apėmė panika dėl Eimės. Ką jūs su Džeiku darėte?

Mironas pasuko kairėn. Dabar jie jau buvo Norfildo aveniu,

vienoje didžiausių Livingstono gatvių. Jis stipriau paspaudė greičio pedalą.

— Ką būtumėte darę jūs? — paklausė Lorena.

Niekas neatsakė. Lorena įsmeigė akis į Mirono atvaizdą veidrodėlyje.

— Įsivaizduokit, kad tai jūsų sūnus, — tęsė ji. — Visa jo ateitis pastatyta ant kortos. Jis turėjo merginą, nuostabią mielą merginą. Kažkas jai nutiko. Ji pasikeitė. Nežinau kodėl.

Erikas pasimuistė, tačiau nenuleido ginklo.

— Staiga ji pareiškia, kad nebenori turėti su juo nieko bendra ir užmezga romaną su mokytoju. Beldžiasi į duris trečią valandą ryto. Ji nenuspėjama, o norėdama gali apversti visą jūsų gyvenimą aukštyn kojomis. Taigi, ką jūs būtumėte daręs, pone Bolitarai? — ji atsigręžė į Eriką. — Jei situacija būtų priešinga — jei Rendis būtų metęs Eimę ir pradėjęs grasinti sužlugdyti jos ateitį... Ką būtum daręs tu, Erikai?

— Nebūčiau jo žudęs, — atsakė Erikas.

— Mes jos nežudėme. Mes tik... mes jaudinomės, susėdome ir pasikalbėjome. Mes svarstėme, ką daryti. Mėginome planuoti. Pirmiausia norėjome liepti Hariui Deivisui pakeisti duomenis kompiuteryje, ištaisyti viską kaip buvo. Padaryti, kad viskas atrodytų lyg kompiuterio gedimas ar kas nors panašaus. Žmonės galėjo įtarinėti, bet neturėdami įrodymų negalėtų mūsų apkaltinti. Svarstėme ir kitokias galimybes. Žinau, kad norite apkaltinti Rendį narkotikų platinimu, bet jis buvo tik tarpininkas. Kiekvienoje mokykloje tokių yra. Aš neginu jo. Prisimenu, kai mokiausi Midilbare, ten šitaip elgėsi vienas dabar garsus politikas, neminėsiu jo pavardės. Pabaigi mokyklą — užverti vieną istorijos puslapį. Mums reikėjo, kad tai neišaiškėtų. Labiausiai norėjome sugalvoti, kaip prieiti prie Eimės. Mes ruošėmės skambinti tau, Erikai. Pagalvojome, gal tu galėtum ją įtikinti, nes tai lietė ne tik Rendžio ateitį, ir jos.

Jie artėjo prie Driu Van Dino namų.

— Graži istorija, ponia Volf, — pasakė Mironas. — Tačiau jūs praleidote vieną dalį.

Ji užsimerkė.

— Kieno kraujas ant jūsų kilimo?

Jokio atsako.

— Girdėjote, kaip aš skambinau į policiją. Jie jau pakeliui. Yra testų. DNR ir panašių. Jie išsiaiškins.

Lorena Volf vis tiek nieko nesakė. Dabar jie jau važiavo gatve, kurioje gyveno Driu Van Dinas. Namai buvo mažesni ir senesni. Pievelės neatrodė labai žalios. Gyvatvorės išsišakojusios ir nelygios. Vinas Mironui tiksliai nurodė savo buvimo vietą, antraip Mironas niekada nebūtų jo pastebėjęs. Jis sustabdė automobilį ir atsigręžė į Eriką.

— Palauk čia sekundėlę.

Mironas išlipo iš automobilio ir pasuko už medžio. Vinas buvo ten.

— Nematau Van Dino automobilio, — pasakė Mironas.

— Jis garaže.

— Kiek laiko jis jau čia?

— O prieš kiek laiko aš tau skambinau?

— Prieš dešimt minučių.

Vinas linktelėjo.

— Štai ir atsakymas.

Mironas pažvelgė į namą. Tamsu.

— Šviesos neuždegtos.

— Aš irgi tai pastebėjau.

— Jis prieš dešimt minučių įvažiavo į garažą ir dar neįėjo į namus?

Vinas gūžtelėjo pečiais.

Pasigirdo džeržgiantis garsas. Atsidarė garažo durys. Vyrus apakino automobilio šviesos. Laukan išvažiavo automobilis. Vinas išsitraukė pistoletą, pasiruošė šauti. Mironas uždėjo delną draugui ant rankos.

— Ten gali būti Eimė.

Vinas linktelėjo.

Automobilis nuvažiavo kiemo keliuku ir pasuko dešinėn. Jis pravažiavo pro stovinčią mašiną, kurioje sėdėjo Erikas Bailas ir Lo-

rena Volf. Van Dino „Toyota Corolla" stabtelėjo, o paskui spustelėjo greičiau.

Mironas su Vinu nubėgo atgal prie automobilio. Mironas įšoko į vairuotojo sėdynę, o Vinas — šalia. Ant galinės sėdynės įsitaisęs Erikas Bailas vis dar buvo nusitaikęs į Loreną Volf.

Vinas atsisuko ir nusišypsojo Erikui.

— Sveikas, — ištarė jis.

Vinas ištiesė ranką, lyg norėdamas pasisveikinti su Eriku. Tačiau užuot tai padaręs jis čiupo pistoletą. Vieną sekundę Erikas Bailas dar turėjo ginklą. Kitą — jau ne.

Mironas spustelėjo greičio pedalą kaip tik tuo metu, kai Van Dino automobilis dingo už kampo. Vinas pažvelgė į pistoletą, susiraukė, išėmė kulkas.

Medžioklė prasidėjo. Tačiau ji netruks ilgai.

51 skyrius

Automobilį vairavo ne Driu Van Dinas. Vairavo Džeikas Volfas.

Džeikas važiavo greitai. Padarė kelis staigius posūkius, tačiau važiavo tik apie mylią. Jis gana nemažai atsiplėšė į priekį. Įvažiavęs į Ruzvelto mokyklos rajoną, apsuko ratą ir sustojo. Pėsčiomis perėjo tamsią futbolo aikštę ir patraukė prie Livingstono vidurinės mokyklos. Jis suprato, kad Mironas Bolitaras jį seka. Tačiau taip pat žinojo, kad gerokai išsiveržė į priekį.

Jis išgirdo vakarėlio garsus. Dar šiek tiek paėjęs išvydo šviesas. Jis įkvėpė nakties oro. Džeikas mėgino žiūrėti į medžius, į namus, į automobilius kiemuose. Jis mylėjo šį miestą. Jam patiko čia gyventi.

Priėjęs arčiau jis išgirdo juoką. Pagalvojo apie tai, ką jis čia veikia. Sunkiai nurijo seiles ir pasislėpė už pušaičių eilės kaimyninėje valdoje. Susirado vietelę tarp dviejų pušelių ir nukreipė žvilgsnį į palapinę.

Džeikas Volfas iš karto pastebėjo savo sūnų.

Toks jau buvo tas Rendis. Jo neįmanoma nepastebėti. Jis išsiskirdavo iš minios. Džeikas prisiminė pirmąsias Rendžio futbolo rungtynes, kai šis dar buvo pirmoje klasėje. Trys ar keturi šimtai vaikų bėgiojo kas kur. Džeikas atvažiavo pavėlavęs, bet prireikė vos kelių sekundžių, kad tarp daugybės panašių vaikų pamatytų tą tiesiog spinduliuojantį berniuką. Lyg į jį būtų nukreipta prožektoriaus šviesa.

Džeikas Volfas tiesiog žiūrėjo. Jo sūnus šnekučiavosi su būreliu draugų. Jie visi juokėsi iš kažko, ką pasakojo Rendis. Džeikas žiūrėjo ir jautė, kaip sudrėko akys. Jis spėjo sulauksiąs daugybės kaltinimų. Pabandė prisiminti, kaip viskas prasidėjo. Gal nuo daktaro Kraulio. Prakeiktas istorijos mokytojas, vadinantis save *daktaru*. Kas čia per pretenzinga nesąmonė?

Kraulis buvo smulkus, nereikšmingas vyras bjauria šukuosena ir susmukusiais pečiais. Jis nekentė sportininkų. Tą priešiškumą galėjai jausti per mylią. Kraulis pažvelgdavo į tokį puikios išvaizdos, atletišką ir ypatingą vaikiną kaip Rendis ir pajusdavo savo bejėgiškumą.

Štai kaip viskas prasidėjo.

Rendis per Kraulio istorijos pamoką parašė puikią esė. Kraulis įvertino jį C su minusu. C su minusu! Rendžio draugas, vaikinukas, vardu Džoelas Fišeris, gavo A. Džeikas perskaitė abi esė. Rendžio buvo geresnė. Ir taip manė ne tik Džeikas Volfas. Jis davė jas abi paskaityti įvairiems žmonėms nenurodydamas, kuri esė yra jo sūnaus, o kuri — Džoelo.

— Kuri geresnė? — klausė jis jų.

Ir beveik visi vieningai sutiko, kad Rendžio esė — ta, kuri įvertinta C su minusu — pranašesnė.

Galbūt tai tik menkniekis, tačiau taip nebuvo. Ta esė nulėmė tris ketvirtadalius atestato pažymio. Daktaras Kraulis parašė Rendžiui C, ir taip sugadino to semestro vidurkį. Svarbiausia, kad dėl to Rendis nepateko tarp dešimt procentų geriausių klasės mokinių. Dartmuto reikalavimai buvo aiškūs. Norėdamas ten įstoti, Rendis turėjo priklausyti tam dešimčiai procentų. Jei C būtų B, Rendis patektų.

Štai koks skirtumas.

Džeikas ir Lorena nuvyko pasikalbėti su daktaru Krauliu. Jie paaiškino situaciją. Kraulis nenusileido. Jis piktdžiugiškai leido suprasti, kad yra galingesnis, ir Džeikui prireikė visų valios pastangų, kad neišmestų to vyro pro langą. Tačiau Džeikas nesiruošė taip lengvai pasiduoti. Jis nusamdė privatų detektyvą, kad pasiknaisiotų po to vyro praeitį. Kraulio gyvenimas buvo toks apgailėtinas, toks nieko vertas, toks neįspūdingas palyginti su tokiu ryškiu Džeiko sūnumi... nebuvo nieko, ką jis galėtų panaudoti prieš tą žmogų.

Taigi jei Džeikas būtų žaidęs pagal taisykles, taip viskas ir būtų likę. Jo sūnus nebūtų galėjęs gauti norimo išsilavinimo — ir tik dėl tokio niekingo žmogaus kaip Kraulis kaprizo.

O, ne. Jokiu būdu.

Taip viskas prasidėjo.

Džeikas nurijo seiles. Jo sūnus stovėjo pačiame viduryje lyg saulė, apsupta daugybės aplink skriejančių planetų. Rankoje jis laikė puodelį. Rendis iš prigimties buvo laisvas. Jis viską darydavo ramiai. Džeikas Volfas stovėdamas tamsoje svarstė, ar dar kaip nors galima viską išgelbėti. Tikriausiai ne. Tai tas pat, kas saujoje išlaikyti vandenį. Jis manė, kad galėtų kūną numesti Driu Van Dino namuose. Lorena būtų išvaliusi dėmę. Tai galėjo pavykti.

Tačiau pasirodė Mironas Bolitaras. Džeikas pastebėjo jį iš garažo. Jis pateko į spąstus. Džeikas tikėjosi, jog jam pavyks pabėgti, pasprukti nuo jų ir išmesti kūną kur nors kitur. Tačiau išsukęs iš garažo ir pamatęs ant galinės sėdynės Loreną suprato, kad viskas baigta.

Jis pasisamdys gerą advokatą. Patį geriausią. Jis pažinojo tokį šiame mieste, Lenį Markusą. Puikus advokatas. Jis paskambins jam, paklaus, ką galima padaryti. Tačiau širdimi Džeikas Volfas jautė, kad viskas baigta. Bent jau jam.

Štai kodėl jis dabar buvo čia. Stovėjo tamsoje ir stebėjo savo gražųjį, tobuląjį sūnų. Rendis buvo vienintelis teisingas dalykas jo gyvenime. Vos pirmą kartą pamatęs kūdikį ligoninėje Džeikas pasijuto lyg pakerėtas. Jis ėjo į kiekvienas rungtynes. Ne tik palaikyti — dažnai per treniruotes Džeikas stovėdavo už medžio pasislėpęs kaip dabar. Jam tiesiog patiko žiūrėti į savo sūnų. Štai ir viskas. Jis jausdavosi

laimingas. Ir kartais, stebėdamas sūnų, Džeikas negalėdavo patikėti, kad jam šitaip pasisekė, kad jis galėjo prisidėti sukuriant tokį stebuklą. Pasaulis buvo žiaurus, siaubingas ir reikėjo nepaprastai stengtis, kad išliktum, tačiau kartkartėmis žvelgdamas į Rendį Džeikas suprasdavo, kad egzistuoja ne tik siaubingi dalykai. Yra ir kažkas geresnio, aukštesnio, nes čia, priešais jį — tobulybė ir grožis.

— Sveikas, Džeikai.

Jis atsisuko į balsą.

— Sveikas, Džekai.

Tai buvo Džekas Harlovas, vieno geriausių Rendžio draugų tėvas ir vakarėlio šeimininkas. Džekas sustojo šalia jo. Jiedu abu žvelgė į savo sūnus ir beveik ištisą minutę nepratarė nė žodžio.

— Ar gali patikėti, kaip greitai bėga laikas? — pirmas prabilo Harlovas.

Džeikas tiesiog papurtė galvą, bijodamas išsižioti. Jis nenuleido akių nuo savo sūnaus.

— Ei, gal eime išgerti?

— Ačiū, bet negaliu. Tik kai ką atvežiau Rendžiui.

Harlovas paplekšnojo jam per nugarą.

— Žinoma.

Jis patraukė atgal į verandą.

Praėjo dar penkios minutės. Džeikas mėgavosi kiekviena sekunde. Paskui jis išgirdo žingsnius. Atsigręžė ir pamatė Mironą Bolitarą. Jis rankoje laikė pistoletą. Džeikas Volfas nusišypsojo ir vėl nusisuko į savo sūnų.

— Ką tu čia veiki, Džeikai?

— O kaip tau atrodo?

Džeikas Volfas nenorėjo niekur eiti, bet suprato, kad laikas. Jis paskutinį kartą ilgesingai pažvelgė į savo sūnų. Štai kaip jautėsi. Paskutinį kartą mato jį tokį. Jis norėjo ką nors pasakyti sūnui, ištarti kokius nors išmintingus žodžius, tačiau nelabai mokėjo kalbėti.

Taigi jis tik atsisuko į Mironą ir pakėlė rankas aukštyn.

— Bagažinėje, — pasakė Džeikas Volfas. — Kūnas yra bagažinėje.

52 skyrius

Vinas stovėjo už kelių žingsnių nuo Mirono. Dėl viso pikto. Tačiau jis iš karto suprato, kad Džeikas Volfas nesiruošia priešintis. Jis pasidavė. Kol kas. Galbūt jis ko nors imsis vėliau. Vinas turėjo patirties su tokiais žmonėmis kaip Džeikas Volfas. Jie niekada iki galo netiki, kad viskas baigta. Jie stengiasi išsisukti, rasti kokią spragą, kokį nors legalų būdą ar panašiai.

Prieš kelias minutes jie Ruzvelto centro aikštelėje pastebėjo Van Dino automobilį. Mironas su Vinu nubėgo į priekį, palikę Loreną Volf ir Eriką Bailą automobilyje. Erikas dar turėjo kelis nailoninius antrankius, įsigytus toje pačioje parduotuvėje, kur pirko ir amuniciją pistoletui. Jie surišo Lorenos rankas už nugaros ir velniškai tikėjosi, kad Erikas neiškrės kokios nors kvailystės.

Netrukus po to, kai Mironas su Vinu dingo tamsoje, Erikas išlipo iš automobilio. Jis nuėjo prie Van Dino mašinos. Atidarė priekines dureles. Nelabai žinojo, ko reikėtų imtis. Tiesiog jautė, kad turi kažką daryti. Jis įsirangė ant vairuotojo sėdynės. Ant grindų mėtėsi gitaros brauktukai. Erikas prisiminė savo dukters kolekciją, kaip jos akys užsimerkdavo, kai ji paliesdavo jais stygas. Jis prisiminė pirmąją, žaislinę, Eimės gitarą, pirktą žaislų parduotuvėje už dešimt dolerių. Tada jai buvo vos ketveri. Ji pabarškino ja ir puikiai sugrojo „Santa Claus Is Coming to Town“ versiją. Ikimokyklinukė! Kai ji baigė, jis ir Kler plojo lyg išprotėję.

— Eimės rokas, — paskelbė Kler.

Jie visi šysojosi, buvo tokie laimingi.

Erikas pažvelgė pro langą į savo automobilį, į Loreną Volf. Jų akys susitiko. Jis pažinojo Loreną dvejus metus, nuo tada, kai Eimė pradėjo susitikinėti su jos sūnumi. Tiesą sakant, jis net fantazavo apie ją. Šie jausmai niekada neperaugo į veiksmus. Nieko panašaus. Tai buvo tik nekaltos fantazijos apie patrauklią moterį. Normalus dalykas.

Dabar jis žvilgtelėjo į galinę sėdynę. Ten gulėjo ranka natų prirašytas popieriaus lapas. Jis sustingo. Lėtai ištiesė ranką. Pažino rašyseną ir suprato, kad tai Eimės. Jis pakėlė lapą, prisitraukė jį arčiau ir laikė taip, lyg tai būtų porceliano vėrinys.

Tai parašė Eimė.

Kažkas įstrigo jam gerklėje. Pirštų galiukais jis palietė natas, žodžius. Šį lapą laikė jo dukra. Ji suraukė savo veidelį, kaip visada darydavo, ir sudėjo į kūrinį visą savo gyvenimišką patirtį. Tai buvo paprasčiausia mintis, tačiau staiga ji tapo jam nepaprastai reikšminga. Pyktis dingo. Jis sugrįš. Tačiau šią akimirką jam širdį suspaudė skausmas.

Ir tada Erikas nusprendė atidaryti bagažinę.

Jis vėl atsigręžė į Loreną Volf. Kažkas perbėgo jos veidu. Jis nesuprato kas. Erikas atidarė dureles ir žengė į naktį. Viena ranka įsitvėrė į bagažinės dangtį ir pradėjo kelti. Nuo stadiono pusės pasigirdo šnarėjimas. Jis atsigręžė ir pamatė atskubantį Mironą.

— Erikai, palauk...

Ir tada Erikas atidarė bagažinę.

Juodas plastikinis maišas. Štai ką jis pamatė pirmiausia. Kojos sulinko per kelius, bet jis išsilaikė. Mironas skubėjo prie jo, bet Erikas pakėlė ranką, lyg sakydamas, kad pasitrauktų. Jis bandė praplėšti plastiką. Nesisekė. Jis truktelėjo. Maišas nepasidavė. Erikas puolė į paniką. Jam spaudė krūtinę, darėsi sunku kvėpuoti.

Jis išsitraukė raktus ir smeigė rakto galu į plastiką. Praplėšė maišą ir išvydo kraują. Dar daugiau praplatinęs skylę sukišo rankas vidun. Jos sušlapo ir pasidarė lipnios. Erikas beviltiškai draskė maišą, lyg pats būtų viduje ir jam trūktų oro.

Galiausiai, pamatęs negyvą veidą, jis atšoko.

Mironas jau stovėjo šalia.

— O Dieve mano, — ištarė Erikas ir sukniubo. — O, ačiū...

Bagažinėje buvo ne jo dukra. Ten buvo Driu Van Dinas.

53 skyrius

— Aš nušoviau jį gindamasi, — pasakė Lorena Volf.

Tolumoje Mironas išgirdo policijos sirenas. Mironas stovėjo šalia bagažinės su Eriku Bailu ir Lorena Volf. Jis paskambino policijai. Jie netrukus bus čia. Mironas pažvelgė per stadioną. Tolumoje jis įžiūrėjo Vino bei Džeiko Volfo siluetus. Mironas atbėgo čia. Vinas liko prižiūrėti įtariamąjį.

— Driu Van Dinas atvažiavo į mūsų namus, — tęsė ji. — Aš mačiau, kaip jis nusitaikė ginklu į Džeiką. Jis rėkė visokiausias nesąmones apie Eimę...

— Kokias nesąmones?

— Jis sakė, kad Džeikui ji nerūpi. Kad jam ji tik kvaila kekšė. Kad ji nėščia. Jis rėkte viską išrėkė.

— Taigi, ką padarėte jūs?

— Namuose mes turime ginklų. Džeikui patinka medžioti. Taigi aš griebiau šautuvą. Nusitaikiau į Driu Van Diną. Liepiau jam mesti pistoletą. Jis nebūtų to padaręs. Mačiau tai. Taigi...

— Ne! — paprieštaravo Volfas. Jie jau buvo pakankamai arti, kad girdėtų. — Aš nušoviau Van Diną!

Visi įsispoksojo į jį. Policijos sirenos kaukė vis arčiau.

— Nušoviau jį gindamasis, — primygtinai teigė Džeikas Volfas. — Jis laikė į mane nukreiptą pistoletą.

— Tai kodėl sugrūdote kūną į bagažinę? — paklausė Mironas.

— Bijojau, kad niekas tuo nepatikės. Ruošiausi nuvežti jį ir palikti jo paties namuose. Paskui supratau, kad tai kvaila.

— Kada jūs tai supratote? — paklausė Mironas. — Pamatęs mus?

— Reikalauju advokato, — pareiškė Džeikas Volfas. — Lorena, nieko daugiau nesakyk.

Erikas Bailas žengė žingsnį į priekį.

— Man visa tai nė kiek nerūpi. Tik mano dukra. Kur, po velnių, mano dukra?

Niekas nesujudėjo. Niekas neištarė nė žodžio. Nakties tylą trikdė tik sirenų garsai.

Pirmasis iš savo automobilio iššoko Lansas Baneris, Ruzvelto centro stovėjimo aikštelė buvo pilna policijos automobilių. Šviesos liko įjungtos. Veidus margino tai melsvos, tai raudonos švieselės. Nuo tokio mirgėjimo svaigo galva.

— Eimė, — tyliai ištarė Erikas. — Kur ji?

Mironas mėgino išlikti ramus, bandė susikaupti. Jis prisiartino prie Vino. Šio veidas kaip visada išliko be emocijų.

— Taigi, — ištarė Vinas, — ką išsiaiškinome?

— Tai ne Deivisas, — pasakė Mironas. — Mes jį patikrinome. Nepanašu, kad ir Van Dinas. Jis grasino pistoletu Džeikui Volfui, nes manė, kad tai padarė jis. O Volfai įtikinamai teigia taip pat nieko nežiną.

— Yra kitų įtariamųjų?

— Nieko negaliu sugalvoti.

— Tada mums reikia dar kartą juos patikrinti, — pasakė Vinas.

— Erikas mano, kad ji negyva.

Vinas linktelėjo.

— Tai aš ir turiu omenyje sakydamas, kad reikia dar kartą juos patikrinti.

— Manai, kad vienas iš jų ją nužudė ir atsikratė kūno?

Vinas nesivargino atsakyti.

— Dieve mano, — ištarė Mironas. Jis žvilgtelėjo į Eriką. — Ar mes nuo pat pradžių klydome?

— Nesuprantu kaip.

Sučirpė Mirono mobilusis telefonas. Jis pažvelgė į skambinančiojo numerį. Užblokuotas.

— Alio?

— Čia tyrėja Lorena Mjuzė. Prisimenate mane?

— Žinoma.

— Ką tik sulaukiau anoniminio skambučio, — pasakė ji. — Kažkas teigia vakar pastebėjęs Eimę.

— Kur?

— Livingstono aveniu. Eimė sėdėjo keleivio sėdynėje „Toyota Corolla“. Vairuotojas pagal pasakojimą labai panašus į Driu Van Diną.

Mironas susiraukė.

— Esate tuo tikra?

— Taip ji sakė.

— Jis negyvas, Mjuzė.

— Kas?

— Driu Van Dinas.

Prie Mirono priėjo Erikas.

Ir tada suskambo Eriko mobilusis.

Jis išsitraukė telefoną. Pamatęs skambinančiojo numerį, Erikas beveik suriko:

— O, Dieve...

Erikas pakėlė telefoną prie ausies. Jo akys sudrėko. Ranka taip siaubingai drebėjo, kad jis paspaudė ne tą mygtuką. Pabandė dar kartą ir pakėlė telefoną aukščiau. Jo balsas nuskambėjo kaip paniškas riksmas:

— Alio?

Mironui net sustojo širdis.

Eriko veidas susiraukšlėjo, tačiau balsas buvo labai tėviškas.

— Kur tu, mieloji? Ar tu sveika?

— Aš ne... Manau, man viskas gerai. Tėti?

— Viskas gerai, brangute. Aš čia. Tik pasakyk man, kur esi.

Ir ji pasakė.

54 skyrius

Vairavo Mironas. Erikas sėdėjo priekinėje keleivio sėdynėje. Kelias nebuvo tolimas.

Eimė pasakė esanti už Mažojo parkelio šalia vidurinės mokyklos — tame pačiame parkelyje, į kurį Kler vesdavosi ją trimetę. Erikas neleido jai padėti ragelio.

— Viskas gerai, — vis kartojo jis. — Tėvelis jau važiuoja.

Mironas sutrumpino kelią kirsdamas žiedą priešinga kryptimi, dar pravažiavo dviem šaligatviais. Jam buvo nesvarbu. Kaip ir Erikui. Svarbiausia dabar — greitis. Aikštelė buvo tuščia. Automobilio šviesos skrodė naktį ir, kai jie paskutinį kartą pasuko, žibintai apšvietė vienišą figūrą.

Mironas nuspaudė stabdžių pedalą.

— O, Dieve mano, o mano brangusis, gerasis Dieve... — sušnibždėjo Erikas.

Jis iššoko iš automobilio. Mironas — iš paskos. Jie abu pasileido bėgte. Tačiau vieną akimirką Mironas atsiliko. Į priekį išsiveržė Erikas. Taip ir turėtų būti. Erikas čiupo dukrą į glėbį. Atsargiai suėmė rankomis jos veidą, lyg bijodamas, kad tai sapnas, dūmas, kuris gali tuoj išsisklaidyti.

Mironas sustojęs stebėjo. Paskui jis išsitraukė savo mobilųjį ir paskambino Kler.

— Mironai? Kas, po velnių, vyksta?

— Ji sveika, — ištarė jis.

— Ką?

— Ji sveika. Mes tuoj parvešime ją į namus.

Eimė automobilyje sėdėjo svirduliuodama.

— Kas nutiko? — paklausė Mironas.

— Manau, — pradėjo Eimė. Ji išpūtė akis. Jos vyzdžiai buvo išsiplėtę. — Manau, jie mane svaigino vaistais.

— Kas?

— Nežinau.

— Tu nežinai, kas tave pagrobė?

Ji papurtė galvą.

Erikas su Eime sėdėjo ant galinės sėdynės. Jis laikė ją apkabinęs. Glostė plaukus, šnibždėjo, kad dabar jau viskas gerai, viskas baigėsi.

— Gal reikėtų ją nuvežti pas gydytoją, — pasiūlė Mironas.

— Ne, — atsakė Erikas. — Pirmiausia jai reikia grįžti namo.

— Eime, kas nutiko?

— Ji praėjo tikrą pragarą, Mironai, — įsikišo Erikas. — Leisk jai atsigauti.

— Viskas gerai, tėti.

— Kodėl tu buvai Niujorke?

— Turėjau su kai kuo susitikti.

— Su kuo?

— Dėl... — ji nutilo. Paskui pridūrė: — Apie tai sunku kalbėti.

— Mes žinome apie Driu Van Diną, — pasakė Mironas. — Ir žinome, kad tu nėščia.

Ji užsimerkė.

— Eime, kas nutiko?

— Ruošiausi kūdikio atsikratyti.

— Kūdikio?

Ji linktelėjo.

— Nuvažiavau prie Penkiasdešimt antrosios ir Šeštosios gatvės kampo. Taip man jie liepė padaryti. Jie ruošėsi man padėti. Privažiavo juodu automobiliu. Liepė iš bankomato išsiimti pinigų.

— Kas?

— Niekada jų nemačiau, — atsakė Eimė. — Langai buvo tamsinti. Jie visada slėpėsi.

— Slėpėsi?

— Taip.

— Jie. Taigi buvo ne vienas?

— Nežinau. Esu tikra tik dėl to, kad girdėjau moters balsą.

— Kodėl tu tiesiog nesikreipei į Šv. Barnabo ligoninę?

Eimė dvejojo.

— Aš taip pavargau.

— Eime?

— Nežinau, — ištarė ji. — Kažkas paskambino iš Šv. Barnabo. Moteris. Sakė, kad jei ten eisiu, sužinos mano tėvai. Sakė, kad tokie įstatymai. Aš tik... pridariau tiek daug klaidų. Tik norėjau... Bet paskui jau nežinojau. Išsiėmiau pinigus. Ruošiausi lipti į automobilį. Bet paskui puoliau į paniką. Štai tada ir paskambinau tau, Mironai. Norėjau su kuo nors pasikalbėti. Tai turėjai būti tu, bet nežinau, suprantu, kad tu bandei, bet aš pamaniau, kad galbūt bus geriau pasikalbėti su kuo nors kitu.

— Hariu Deivisu?

Eimė linktelėjo.

— Pažįstu kitą merginą, — pasakė ji. — Jos vaikinas užtaisė jai vaiką. Ji sakė, kad ponas Di labai padėjo.

— Pakaks, — pertraukė Erikas.

Jie jau buvo beveik prie Eimės namų. Mironas nenorėjo nusileisti. Dar ne.

— Kas nutiko paskui?

— Visa kita miglota, — atsakė Eimė.

— Miglota?

— Prisimenu, kad įlipau į automobilį.

— Kieno?

— Manau, kad į tą patį, kuris laukė manęs Niujorke. Jaučiausi tokia pažeminta, kai ponas Di mane išvarė. Taigi pamaniau, kad gal važiuosiu su jais. Užbaigsiu viską. Bet...

— Kas bet?

— Viskas taip miglota.

Mironas susiraukė.

— Nesuprantu.

— Nežinau, — ištarė ji. — Man beveik visą laiką leido vaistus. Prisimenu tik tiek, kad kartais kelioms minutėms nubusdavau. Kad ir kas jie buvo, laikė mane kažkokiame rąstų namelyje. Tik tiek prisimenu. Ten buvo baltų ir rudų akmenų židinys. O paskui staiga aš atsiradau toje pievoje už žaidimų aikštelės. Paskambinau tau, tėti. Aš net nežinau... kiek laiko manęs nebuvo?

Tada ji pradėjo verkti. Erikas apglėbė ją.

— Viskas gerai, — ramino Erikas. — Kad ir kas nutiko, dabar jau baigta. Tu saugi.

Kler laukė kieme. Ji bėgte pribėgo prie automobilio. Eimė sugebėjo išlipti, tačiau ji vos stovėjo ant kojų. Kler suklykė ir griebė savo dukrą.

Jie glėbesčiavosi, verkė, bučiavosi — visi trys. Mironas pasijuto lyg įsibrovėlis. Paskui visi patraukė prie durų. Mironas laukė. Kler atsisuko. Ji sugavo Mirono žvilgsnį. Pribėgo prie jo.

Kler jį pabučiavo.

— Ačiū, — sušnibždėjo.

— Policijai vis tiek reikės su ja pasikalbėti.

— Tu ištęsėjai savo pažadą.

Jis tylėjo.

— Parvežei ją namo.

Tada Kler apsisuko ir nubėgo į namus.

Mironas stovėjo ir stebėjo, kaip jie pradingo viduje. Jis norėjo švęsti. Eimė namie. Ji sveika.

Tačiau nuotaikos nebuvo.

Jis vėl nuvažiavo į kapines, iš kurių matėsi mokyklos kiemas. Vartai buvo atdari. Nuėjo prie Brendos kapo ir prisėdo. Viską gaubė naktis. Mironas girdėjo greitkeliu švilpiančias mašinas. Mąstė apie tai, kas ką tik įvyko. Prisiminė, ką pasakojo Eimė. Galvojo apie tai, kad ji dabar namie, saugi su savo šeima, o štai Brenda guli žemėje.

Mironas sėdėjo ten tol, kol privažiavo automobilis. Jis nusišypsojo pamatęs Viną. Šis kurį laiką stovėjo tolėliau. Paskui priėjo prie antkapio. Pažvelgė į jį.

— Smagu nors vieną įrašyti į laimėtojų sąrašą, ar ne? — ištarė Vinas.

— Nesu dėl to tikras.

— Kodėl ne?

— Vis dar nežinau, kas nutiko.

— Ji gyva. Ji namie.

— Nesu tikras, ar to pakanka.

Vinas parodė į antkapį.

— Jei galėtum sugrąžinti laiką atgal, ar tau reikėtų sužinoti viską, kas atsitiko? O gal pakaktų, kad ji būtų gyva ir namie?

Mironas užsimerkė, pamėgino tai įsivaizduoti.

— Pakaktų, kad ji būtų gyva ir namie.

Vinas nusišypsojo.

— Na, matai. O kuo kitokia ši situacija?

Jis atsistojo. Nežinojo, ką atsakyti. Tik suprato, kad ir taip daug laiko praleido su šmėklomis ir numirėliais.

55 skyrius

Policija išklausė Mirono parodymų. Jie klausinėjo ir nieko jam neaiškino. Mironas tą naktį miegojo namuose Livingstone. Vinas liko su juo. O tai jis darydavo retai. Jiedu anksti nubudo. Įsijungė televizorių, žiūrėjo sporto kanalą ir valgė sausus pusryčius.

Viskas atrodė įprasta, teisinga ir nuostabu.

— Mąsčiau apie tavo santykius su panele Vailder, — ištarė Vinas.

— Nereikia.

— Ne, ne, manau, privalau tavęs atsiprašyti, — tęsė Vinas. — Tikriausiai klydau dėl jos. Jos jausmai tau stiprėja. Manau, kad gal jos užpakaliukas geresnis nei aš pamaniau iš pradžių.

— Vinai?

— Ką?

— Man visai nerūpi tavo nuomonė.

— O taip, mano drauge, tau rūpi.

Aštuntą ryto Mironas nužingsniavo į Bailų namus. Jis pagalvojo, kad jie jau bus atsikėlę. Tyliai pasibeldė į duris. Atdarė Kler. Ji vilkėjo vonios chalatą. Plaukai buvo susivėlę. Ji išėjo laukan ir uždarė paskui save duris.

— Eimė vis dar miega, — pasakė Kler. — Nežinau, kokius vaistus jai leido, bet jie tikrai ją paveikė.

— Gal turėtumėt nuvežti ją į ligoninę.

— Vakar vakare buvo atvažiavęs mūsų draugas Deividas Goldas. Pažįsti jį? Jis gydytojas, apžiūrėjo ją. Sakė, kad Eimei viskas bus gerai, kai tik vaistai baigs veikti.

— Kokius vaistus jie jai davė?

Kler gūžtelėjo pečiais.

— Kas žino?

Jiedu pastovėjo taip kelias sekundes. Kler giliai atsiduso ir nužvelgė gatvę. Paskui ištarė:

— Mironai?

— Taip.

— Noriu, kad dabar jau leistum viską tvarkyti policijai.

Jis neatsakė.

— Aš nenoriu, kad tu klausinėtum Eimės, kas nutiko.

Jos balsas buvo gana griežtas. Mironas laukė, ar ji pasakys dar ką nors. Ji tęsė:

— Mudu su Eriku norime, kad tai baigtųsi. Praeitą vakarą mes pasisamdėme advokatą.

— Kodėl?

— Mes esame jos tėvai. Mes žinome, kaip apginti savo dukrą.

Taigi Mironas nemokėjo jos apginti. Kler nereikėjo vėl paminėti tos nakties, kai Mironas pavežėjo Eimę ir nepasirūpino ja. Tačiau buvo aišku, kad ji apie tai galvoja.

— Aš žinau, koks tu, Mironai.

— Koks aš?

— Tau reikia atsakymų.

— O tau ne?

— Aš noriu, kad mano dukra būtų sveika ir laiminga. Tai daug svarbiau nei sužinoti, kas įvyko.

— Tu nenori, kad tai padaręs žmogus sumokėtų?

— Tai tikriausiai Driu Van Dinas. O jis nebegyvas. Taigi kokia

prasmė? Mes tik norime, kad Eimė tai pamirštų. Po kelių mėnesių ji išvyks į koledžą.

— Visi tik ir kalba apie koledžą kaip apie kitą gyvenimo puslapį, — ištarė Mironas. — Lyg pirmieji aštuoniolika gyvenimo metų nebūtų svarbūs.

— Tam tikru požiūriu jie ir nėra svarbūs.

— Tai nesąmonė, Kler. O kaip jos kūdikis?

Kler pasitraukė atgal prie durų.

— Nors ir labai tave gerbiu, nesvarbu, ką tu pagalvosi apie mūsų sprendimą — tai ne tavo reikalas.

Mironas linktelėjo. Ji jam jau tai buvo sakiusi.

— Tavo darbas baigtas, — vėlgi griežtai ištarė ji. — Ačiū už tai, ką padarei. O dabar turiu grįžti pas savo dukrą.

Ir tada Kler užtrenkė priešais jį duris.

56 skyrius

Po savaitės Mironas ir Livingstono policijos detektyvas Lansas Baneris bei Esekso apygardos tyrėja Lorena Mjuzė sėdėjo „Baumgarto" restorane. Mironas užsisakė *kung pao* vištienos. Baneris paprašė kiniškai paruoštos žuvies. O Mjuzė panoro sūriu užkepto sumuštinio.

— Užkeptas sūris kinų restorane? — nusistebėjo Mironas.

Lorena Mjuzė tik gūžtelėjo pečiais.

Baneris valgė lazdelėmis.

— Džeikas Volfas teigia gynęsis, — pasakė jis. — Jis aiškina, kad Driu Van Dinas taikėsi į jį ginklu. Sakė, kad jis jam grasino.

— Dėl ko grasino?

— Van Dinas rėkė, kad Volfas nuskriaudė Eimę Bail. Kažką panašaus. Jų abiejų parodymai šiek tiek migloti.

— Abiejų?

— Džeiko Volfo pagrindinė liudininkė jo žmona Lorena.

— Tą vakarą, — ištarė Mironas, — Lorena mums prisipažino pati nuspaudusi gaiduką.

— Spėju, kad taip ir buvo. Mes atlikome parako likučių testą. Džeikas — švarus.

— Ar patikrinote jo žmoną?

— Ji atsisakė, — pasakė Baneris. — Džeikas Volfas tai uždraudė.

— Taigi jis prisiima kaltę už savo žmoną?

Baneris pažvelgė į Loreną Mjuzė. Jis lėtai linktelėjo.

— Kas yra? — paklausė Mironas.

— Mes tai išsiaiškinsime.

— Ką išsiaiškinsite?

— Klausykit, Mironai, manau, jūs teisus, — pasakė Baneris. — Džeikas Volfas mėgina prisiimti kaltę už visą šeimą. Viena vertus, jis teigia gynęsis. Yra ir kitų šią versiją patvirtinančių įkalčių. Van Dinas turėjo reikalų su teisėsauga. Be to, radome jo vardu registruotą ginklą. Kita vertus, Džeikas Volfas nori kai ko mainais, kad jo žmona ir vaikis prasprūstų.

— Jo vaikis?

— Jis nori garantijų, kad sūnus tikrai studijuos Dartmute. Ir kad Rendis bus apsaugotas nuo visų tolesnių įtarimų dėl žmogžudystės, sukčiavimo skandalo bei jo galimų santykių su Van Dinu bei narkotikų platinimo.

— Oho, — ištarė Mironas. Viskas sutapo. Džeikas Volfas buvo niekšas, tačiau Mironas matė, kaip jis žiūrėjo į savo sūnų per tą vakarėlį. — Jis ir toliau mėgina gelbėti Rendžio ateitį.

— Taip.

— Ar jam pavyks?

— Nežinau, — pasakė Baneris. — Prokuroras neturi teisės veikti Dartmute. Jei jie norės anuliuoti priėmimą, jie galės tai padaryti ir tikriausiai taip pasielgs.

— Tai, ką daro Džeikas, — ištarė Mironas, — beveik kelia susižavėjimą.

— Jei ne iškreiptą, — pridūrė Baneris.

Mironas pažvelgė į Loreną Mjuzė.

— Jūs siaubingai tyli.

— Manau, kad Baneris klysta.

Baneris susiraukė.

— Aš neklystu, — atkirto jis.

Lorena padėjo sumuštinį ir nusipurtė nuo rankų trupinius.

— Pirmiausia tu ruošiesi į kalėjimą įkišti ne tą žmogų. Parako likučių testas parodė, kad Džeikas Volfas nenušovė Driu Van Dino.

— Jis sakė, kad mūvėjo pirštines.

Dabar susiraukė Lorena Mjuzė.

— Jos žodžiuose yra logikos, — ištarė Mironas.

— Na, Mironai, dėkui.

— Aš šiuo klausimu palaikau jūsų pusę. Lorena Volf prisipažino nušovusi Driu Van Diną. Ar ne ji turėtų būti teisiama?

Lorena Mjuzė pasisuko į jį.

— Aš niekada nesakiau mananti, kad šovė Lorena Volf.

— Atsiprašau?

— Kartais teisingas atsakymas yra akivaizdžiausias.

— Aš jūsų nesuprantu, — papurtė galvą Mironas.

— Grįžkime šiek tiek atgal, — pasakė Lorena Mjuzė.

— Kiek atgal?

— Prisiminkime tą dieną, kai Niujorko gatvėmis žingsniavo Edna Skilar.

— Gerai.

— Gal nuo pat pradžių mes buvome teisūs. Nuo tada, kai ji mums paskambino.

— Vis tiek nesuprantu.

— Edna Skilar patvirtino, ką mes jau žinojome: Keitė Ročester pabėgo iš namų. Iš pradžių ir apie Eimę Bail mes galvojome taip pat, tiesa?

— Tai ką?

Lorena Mjuzė tylėjo.

— Palaukit minutėlę. Jūs teigiate, kad Eimė Bail pabėgo iš namų?

— Yra daugybė neatsakytų klausimų, — pasakė Lorena.

— Tai apklauskite.

— Ką apklausti?

— Ką norite pasakyti? Paklauskite Eimės Bail.

— Mes bandėme, — Lorena Mjuzė nusišypsojo. — Eimės advokatas neleido mums su ja kalbėtis.

Mironas atsilošė.

— Ar nemanote, kad tai keista? — paklausė Mjuzė.

— Jos tėvai nori, kad ji greičiau viską pamirštų.

— Kodėl?

— Nes tai traumuojanti patirtis, — atsakė Mironas.

Lorena Mjuzė tiesiog žiūrėjo į jį. Taip pat ir Lansas Baneris.

— Jos papasakota istorija, — tarė Lorena, — apie svaiginimą vaistais ir laikymą kažkokiame rąstiniame namelyje...

— Kas negerai?

— Yra daug spragų.

Šaltas šiurpuliukas pradėjo kutenti Mironui sprandą ir nuvilnijo nugara žemyn.

— Kokių spragų? — pasiteiravo jis.

— Pirmiausia mums skambino anonimas. Pasakė matęs ją važiuojančią su Driu Van Dinu. Jei Eimė buvo pagrobta, kaip tai galėjo nutikti?

— Jūsų liudininkė suklydo.

— Kurgi ne. Ji išgalvojo automobilio markę ir nuo galvos iki kojų apibūdino Driu Van Diną. Nejaugi ji suklydo?

— Jūs negalite pasitikėti anoniminiais skambučiais, — pabandė Mironas.

— Puiku, tada štai antra spraga. Ta istorija apie vėlai naktį skambinusią ginekologę. Mes patikrinome Šv. Barnabo ligoninėje. Niekas jai nieko nesakė apie pranešimą tėvams. Dar daugiau, tai netiesa. Įstatymai gali keistis, tačiau būtent šiuo atveju...

— Jai aštuoniolika, — įsiterpė Mironas. — Aštuoniolika... Ji suaugusi. Vėl tas amžius.

— Būtent. Ir yra dar kai kas.

Mironas laukė.

— Trečia spraga: Driu Van Dino namuose mes radome Eimės pirštų atspaudų.

— Jie buvo užmezgę romaną. Aišku, kad ten buvo jos pirštų atspaudų. Jie gali būti kelių savaičių senumo.

— Atspaudų mes radome ant skardinės su sodos vandeniu, kuri vis dar stovėjo ant virtuvės spintelės.

Mironas nieko nepasakė, tačiau pajuto, kad kažkas giliai jo širdyje ima svyruoti.

— Visi jūsų įtariamieji — Haris Deivisas, Džeikas Volfas, Driu Van Dinas. Mes visus juos gerai patikrinome. Nė vienas iš jų negalėjo jos pagrobti. — Lorena Mjuzė išskėtė rankas. — Taigi, rodos, pasitvirtina sena aksioma. Kai atmetamos visos kitos galimybės, reikia grįžti prie pirmosios, akivaizdžiausios.

— Jūs manote, kad Eimė pabėgo iš namų.

Lorena Mjuzė gūžtelėjo pečiais ir pasimuistė savo kėdėje.

— Taigi įsivaizduokime — ji suglumusi jauna moteris. Laukiasi mokytojo kūdikio. Jos tėvas užmezgęs meilės romaną. Ji įsipainiojusi į sukčiavimo skandalą. Ji turėjo jaustis pakliuvusi į spąstus, ar taip nemanote?

Mironas pajuto, kad pritariamai linksi.

— Nėra jokių fizinių įkalčių, kad Eimė būtų buvusi pagrobta. Ir pagalvokite apie tai. Kodėl kas nors turėtų ją grobti? Koks būtų motyvas? Dažniausias motyvas — seksualinė prievarta. Mes žinome, kad to nenutiko. Tiek mums pasakė jos gydytojas. Jokių fizinių ar seksualinių traumų. Kodėl dar grobiami žmonės? Dėl išpirkos. Na, mes žinome, kad ir šis variantas netinka.

Mironas buvo labai tylus. Tai beveik lygiai tas pat, ką sakė Erikas. Jei kas norėtų Eimę nutildyti, jos negrobtų. Tiesiog nužudytų. Bet ji gyva. Vadinasi...

Lorena Mjuzė ir toliau jį spaudė.

— Gal jūs žinote pagrobimo motyvą, Mironai?

— Ne, — atsakė jis. — Bet kaip dėl bankomato? Ką manote apie tai?

— Turite omeny, kad abi merginos pasinaudojo tuo pačiu?

— Taip.

— Nežinau, — ištarė ji. — Gal vis dėl to tai buvo sutapimas.

— Nagi, Mjuzė.

— Gerai, puiku, pažvelkim iš kitos pusės. Kaip tas pinigų išėmimas dera prie pagrobimo scenarijaus? Ar Volfas galėjo apie tai žinoti? O Deivisas, Van Dinas?

Mironas suprato, kur ji lenkia.

— Bet yra ir kitų dalykų, — atrėmė jis. — Pavyzdžiui, tas telefono skambutis iš taksofono metro stotyje. Arba faktas, kad ji buvo prisijungusi prie interneto.

— Ir visa tai puikiai dera prie pabėgimo scenarijaus, — pasakė Lorena. — Jei kažkas ją pagrobė, kaip ji teigia, kodėl būtų rizikavę skambinti iš taksofono? Kodėl būtų leidę prisijungti prie interneto?

Mironas papurtė galvą. Jis suprato, kad jos žodžiai logiški. Jis tiesiog nenorėjo su tuo sutikti.

— Taigi štai kaip tai baigiasi? Deivisas jos nepagrobė. To nepadarė ir Volfas, Driu Van Dinas ar kas nors kitas. Eimė Bail tiesiog pabėgo iš namų?

Lorena Mjuzė ir Lansas Baneris vėl susižvalgė.

Tada prabilo Lansas Baneris:

— Taip, tokia teorija. Ir prisiminkit: ji nenusikalto įstatymams. Galiausiai daug žmonių buvo įskaudinta ir net nužudyta. Tačiau pabėgimas iš namų nėra nusižengimas įstatymui.

Lorena Mjuzė vėl pritilo. Mironui tai nepatiko.

— Kas yra? — piktai kreipėsi jis į ją.

— Nieko. Tai, ką pasakė Baneris — visi įrodymai leidžia susidaryti tokią nuomonę. Net galima paaiškinti, kodėl Eimės tėvai nenori, kad mes su ja pasikalbėtume. Jie nenori, kad visa tai iškiltų viešumon — jos romanas, nėštumas, ir po galais, patinka ar ne, bet ji irgi prisidėjo prie to sukčiavimo skandalo. Taigi norima viską užglaistyti. Tegul ji būna auka, o ne pabėgėlė. Tai teisingas ėjimas.

— Bet?

Ji žvilgtelėjo į Banerį. Jis atsiduso ir papurtė galvą. Lorena Mjuzė rankose ėmė vartyti šakutę.

— Bet abu Džeikas ir Lorena Volfai norėjo prisiimti kaltę nušovę Driu Van Diną.

— Na, ir kas?

— Ar jums tai neatrodo keista?

— Ne. Mes ką tik išsiaiškinome kodėl. Lorena jį nužudė. Džeikas nori prisiimti kaltę, kad ją apgintų.

— O tas faktas, kad jie naikino įkalčius ir pervežė kūną?

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Tai būtų natūrali reakcija, — atsakė jis.

— Net jei jie nužudė gindamiesi?

— Jų atveju — taip. Jie mėgino apsaugoti sūnų. Jei Van Dinas būtų rastas negyvas jų namuose, net jei jie nušovė jį ir gindamiesi, visi Rendžio darbeliai iškiltų viešumon. Narkotikai, sukčiavimo skandalas, viskas.

Ji linktelėjo.

— Teoriškai. Tuo Lansas ir tiki. Ir tikriausiai taip ir nutiko.

Mironas labai stengėsi nepasirodyti nekantrus.

— Bet? — ištarė jis.

— Bet galbūt viskas vyko ne taip. Galbūt Džeikas ir Lorena grįžo namo ir jau rado kūną ten.

Mironas net liovėsi kvėpuoti. Kiekvieno žmogaus viduje kažkas yra. Tai gali išlinkti. Gali įsitempti. Bet kartais pajunti, kad įsitempia per stipriai. Jei nieko nedarysi, palūši. Perskilsi į dvi dalis. Visi tai žino. Mironas pažinojo Eimę visą gyvenimą. Ir štai dabar, jei jis neklysta dėl to, kur Lorena Mjuzė lenkia, jis netrukus palūš.

— Apie ką jūs čia, po velnių, kalbate?

— Galbūt Volfai grįžo namo ir pamatė lavoną. Ir galbūt jie pamanė, kad tai padarė Rendis. — Ji palinko arčiau. — Van Dinas tiekė Rendžiui narkotikus. Be to, nugvelbė iš jo ir merginą. Taigi galbūt mamytė ir tėtis pamatė kūną bei pagalvojo, kad Rendis jį nušovė. Galbūt juos apėmė panika ir jie nunešė lavoną į jo automobilį.

— Nejaugi manote, kad Rendis nužudė Driu Van Diną?

— Ne. Aš pasakiau, kad *jie* taip pamanė. Rendis turi alibi.

— Kokia jūsų nuomonė?

— Jei Eimės Bail niekas nepagrobė, — pasakė Mjuzė, — jei ji pabėgo iš namų ir apsistojo pas Driu Van Diną, galbūt name ji buvo su juo. Ir gal, tik gal, Eimė, mūsų išsigandusi mergaitė, iš tikrųjų norėjo viską pamiršti. Gal ji buvo pasiruošusi vykti į koledžą, pasiruošusi judėti į priekį ir nutraukti visus ryšius, tik tas vaikinas, tas Driu Van Dinas, nebūtų jai to leidęs...

Mironas užsimerkė. Tas kažkas jo viduje buvo stipriai įsitempęs. Jis sustabdė, papurtė galvą.

— Jūs klystate, — pasakė jis.

Ji gūžtelėjo pečiais ir ištarė:

— Tikriausiai.

— Pažįstu tą merginą visą gyvenimą.

— Žinau, Mironai. Ji jauna miela mergina, tiesa? Jaunos mielos merginos negali būti žudikės, ar ne?

Jis pagalvojo apie Eimę Bail, apie tai, kaip ji juokėsi iš jo pusrūsyje, kaip būdama trejų karstydavosi vaikų žaidimų aikštelėje. Jis prisiminė, kaip ji pūtė žvakutes per savo gimtadienį. Prisiminė, kaip stebėjo jos mokyklines sporto varžybas, kai ji buvo aštuntoje klasėje. Jis prisiminė visa tai ir pajuto, kaip pradeda pykti.

— Jūs klystate, — pakartojo Mironas.

Jis laukė ant šaligatvio kitoje gatvės pusėje priešais jų namus.

Erikas išėjo pirmas. Jo veidas atrodė įsitempęs, liūdnas. Eimė ir Kler išėjo paskui jį. Mironas stovėjo ir žiūrėjo. Eimė jį pastebėjo pirmoji. Ji nusišypsojo ir pamojo. Mironas tyrinėjo tą šypseną. Jam ji atrodė tokia pati. Tokia pati šypsena, kokią jis matė vaikų žaidimo aikštelėje, kai Eimei buvo treji. Tokia pati, kokią jis matė savo pusrūsyje prieš kelias savaites.

Nebuvo jokio skirtumo.

Tik tiek, kad dabar ta šypsena jam kėlė šiurpą.

Jis pažvelgė į Eriką, paskui į Kler. Jų akys buvo rūsčios, ginančios, bet matyti ir dar kažkas, kažkas primityvaus ir instinktyvaus.

Erikas ir Kler žingsniavo su savo dukra. Tačiau jie prie jos nesilietė. Štai ką Mironas pastebėjo. Jie nesilietė prie savo pačių dukters.

— Sveikas, Mironai! — sušuko Eimė.

— Sveika.

Eimė perbėgo per gatvę. Jos tėvai nepajudėjo. Kaip ir Mironas. Eimė apglėbė jį, vos nepargriaudama. Mironas irgi pabandė ją apkabinti. Tačiau nelabai pajėgė. Eimė stipriau prie jo prisispaudė.

— Ačiū, — sušnibždėjo ji.

Jis nieko nesakė. Jos apkabinimas buvo toks pat šiltas ir stiprus. Toks pat kaip anksčiau.

Ir vis tiek jis norėjo, kad ji liautųsi.

Mironas pajuto, kaip jo širdis nukrito ir sudužo. Dieve, padėk, — jis tiesiog norėjo, kad ji pasitrauktų nuo jo. Jis norėjo, kad ta mergaitė, kurią jis taip ilgai mylėjo, pradingtų. Jis suėmė jos pečius ir švelniai atstūmė.

Dabar jau Kler stovėjo už jos. Ji tarė Mironui:

— Mes skubame. Netrukus susibėgsime.

Jis linktelėjo. Dvi moterys nuėjo šalin. Erikas laukė prie automobilio. Mironas žiūrėjo į juos. Kler ėjo šalia savo dukters, tačiau nelietė jos. Eimė įlipo į mašiną. Erikas ir Kler susižvalgė. Jie nesikalbėjo. Eimė sėdėjo gale. Jiedu susėdo priekyje. Gana natūralu, pagalvojo Mironas, tačiau jam vis tiek atrodė, kad jie stengiasi laikytis toliau nuo Eimės, lyg galvotų — o gal žinotų — apie tą svetimą, kuris dabar gyveno su jais. Kler atsigręžė į jį.

Jie žino, pamanė Mironas.

Mironas stebėjo, kaip automobilis nuvažiuoja. Kai jis dingo gatvės gale, jis kai ką suvokė.

Jis neištęsėjo savo pažado.

Jis neparvežė namo jų kūdikio.

Jų kūdikio nebebuvo.

57 skyrius

Po keturių dienų

Džesika Kulver iš tiesų ištekėjo už Stouno Normano „Gryno Tavernoje".

Mironas savo kabinete perskaitė apie tai laikraštyje. Esperansa ir Vinas irgi ten buvo. Vinas stoviniavo priešais didelį veidrodį ir tvarkėsi savo palaidinę. Jis dažnai taip darydavo. Esperansa atidžiai stebėjo Mironą.

— Gerai jautiesi? — paklausė ji.

— Taip.

— Ar suvoki, kad jos vedybos — geriausias dalykas, kuris tik tau galėjo nutikti?

— Taip, — Mironas nuleido laikraštį. — Aš priėjau prie išvados, kuria norėčiau pasidalyti su jumis.

Vinas sustojo pusiau pakėlęs ranką.

— Mano rankovė nepakankamai tiesi, — ištarė jis.

Esperansa pamojo jam, kad tylėtų.

— Kokia ta išvada? — paklausė ji.

— Visada stengiausi pabėgti nuo to, kas, dabar suprantu, yra mano įgimti instinktai, — pasakė Mironas. — Žinot. Judu abu man draudėte vaidinti superherojų. O aš klausiau. Tačiau kai ką supratau. Aš turiu tai daryti. Tiesa, esu pralaimėjęs, bet daugiau esu laimėjęs. Daugiau nebesiruošiu nuo to bėgti. Nenoriu tapti ciniku. Noriu padėti žmonėms.

Vinas atsisuko į jį.

— Baigei? — paklausė.

— Taip.

Vinas pasižiūrėjo į Esperansą.

— Gal turėtume paploti? — paklausė jis.

— Manau, turėtume.

Esperansa atsistojo ir garsiai paplojo. Vinas nuleido rankas ir mandagiai pritarė.

Mironas nusilenkė ir pareiškė:

— Labai jums dėkoju, jūs puiki publika, nepamirškite išeidami pasiimti savo padavėjos.

Pro duris galvą kyštelėjo Didžioji Sindė. Šįryt ji buvo ryškiai raudonai pasidažiusi ir priminė šviesoforą.

— Antra linija, pone Bolitarai, — Didžioji Sindė sumirksėjo akimis. Įsivaizduokite du ant nugaros apvirtusius skorpionus. Paskui pridūrė: — Tai jūsų naujoji meilutė.

Mironas pakėlė telefono ragelį.

— Sveika!

— Kada atvažiuosi? — paklausė Ali Vailder.

— Turėčiau būti apie septintą.

— Ką manai apie picą ir DVD su vaikais?

Mironas nusišypsojo.

— Skamba puikiai, — atsakė jis.

Jis padėjo ragelį. Vis dar šypsojosi. Esperansa ir Vinas susižvalgė.

— Kas yra? — paklausė Mironas.

— Tu pasidarai toks juokingas, kai įsimyli, — ištarė Esperansa.

Mironas žvilgtelėjo į laikrodį.

— Laikas.

— Sėkmės, — palinkėjo Esperansa.

Mironas atsisuko į Viną.

— Nori važiuoti kartu?

— Ne, mano drauge. Šis reikalas tavo.

Mironas atsistojo, pabučiavo Esperansą į skruostą, apkabino Viną. Vinas nustebo dėl tokio poelgio, tačiau nesipriešino. Mironas pasuko atgal į Naująjį Džersį. Diena buvo nuostabi. Saulė švietė taip, lyg ką tik sukurta. Mironas įsijungė radiją. Klausėsi visų savo mėgstamiausių dainų.

Štai kokia buvo diena.

Jis nesustojo prie Brendos kapo. Jis pamanė, kad ji suprastų. Veikti dabar svarbiau.

Mironas sustojo prie Šv. Barnabo medicinos centro. Jis patraukė į Džoanos Ročester palatą. Kai įėjo, ji sėdėjo pasiruošusi išvykti.

— Kaip jūs jaučiatės? — paklausė jis.

— Gerai, — atsakė Džoana Ročester.

— Man labai gaila dėl to, kas jums nutiko.

— Nereikia.

— Ar važiuojate namo?

— Taip.

— Ir jūs nepateiksite kaltinimų?

— Teisingai.

Mironas tai žinojo.

— Jūsų dukra negali amžinai bėgti.

— Žinau.

— Ką ruošiatės daryti?

— Vakar vakare Keitė grįžo namo.

Ar ne per daug laimingų pabaigų, pagalvojo Mironas. Jis užsimerkė. Ne tai norėjo išgirsti.

— Ji ir Rufusas susipyko. Taigi Keitė grįžo namo. Dominikas jai atleido. Viskas bus gerai.

Jie pažvelgė vienas į kitą. Nebus gerai. Jis tai žinojo. Ir ji tai žinojo.

— Noriu jums padėti, — pasakė Mironas.

— Negalite.

Galbūt ji buvo teisi.

Padedi tiems, kam gali. Taip sakė Vinas. Ir visada, visada tęsi pažadą. Štai kodėl jis šiandien atėjo. Tęsėti pažado.

Gydytoją Edną Skilar jis sutiko koridoriuje prie onkologinių ligų skyriaus. Jis tikėjosi pasimatyti su ja jos kabinete, bet gerai bus ir taip.

Edna Skilar nusišypsojo jį pamačiusi. Ji buvo beveik nepasidažiusi. Baltas chalatas susiglamžęs. Šį kartą ant kaklo nekabojo stetoskopas.

— Sveikas, Mironai, — tarė ji.

— Sveika, gydytoja Skilar.

— Vadinkite mane Edna.

— Gerai.

— Aš jau ruošiausi išeiti, — ji nykščiu parodė į liftą. — Kas jus čia atvedė?

— Tiesą sakant, jūs.

Edna Skilar už ausies buvo užsikišusi pieštuką. Ji pasiėmė jį, kažką pasižymėjo grafike ir vėl užsikišo.

— Tikrai?

— Kai praėjusį kartą buvau čia, jūs mane kai ko išmokėte, — pasakė Mironas.

— Ko gi?

— Mes kalbėjomės apie dorus pacientus, prisimenate? Mes lyginome skaisčius su suteptaisiais. Jūs buvote su manimi sąžininga — papasakojote, kad mieliau dirbate su žmonėmis, kurie atrodo labiau to verti.

— Taip, daug kalbų, — ištarė ji. — Bet aš juk prisiekiau gydyti ir tuos, kurie man nepatinka.

— O, suprantu. Bet matote, jūs privertėte mane susimąstyti. Nes aš pritariau jums. Aš norėjau padėti Eimei Bail, nes maniau, kad ji... nežinau.

— Nekalta? — paklausė Skilar.

— Turbūt.

— Bet jūs sužinojote, kad ji ne tokia.

— Dar daugiau, — pasakė Mironas. — Aš sužinojau, kad jūs klydote.

— Dėl ko?

— Mes negalime iš anksto teisti žmonių. Mes tampame cinikais. Įsivaizduojame blogiausia. Ir kai tai darome, pradedame matyti šešėlius. Ar žinote, kad Eimė Bail grįžo namo?

— Taip, girdėjau.

— Visi mano, kad ji buvo pabėgusi.

— Ir tai girdėjau.

— Taigi niekas nesiklausė jos istorijos. Turiu omeny, iš tiesų nesiklausė. Jei būtų laikomasi kitos nuomonės, išeitų, kad Eimė Bail kalta.

Suprantate? Net jos tėvai taip galvojo. Jų norai buvo patys geriausi. Jie taip stipriai norėjo ją apginti, kad net negalėjo matyti tiesos.

— Kokia gi ji?

— Nekalta, kol kaltė neįrodyta. Tai galioja ne tik teismo salėje.

Edna Skilar demonstratyviai pažvelgė į savo laikrodį.

— Nesu tikra, kad suprantu, ką jūs sakote.

— Tikėjau ta mergaite visą gyvenimą. Kas negerai? Negi tai melas? Bet galiausiai jos tėvai mano, kad jų darbas ją ginti, ne mano. Taigi aš galėjau būti labiau nešališkas. Norėjau surizikuoti ir išsiaiškinti tiesą. Taigi aš laukiau. Kai pagaliau sutikau Eimę vieną, paprašiau jos, kad man viską papasakotų. Nes anoje istorijoje labai daug spragų. Pirma, tas bankomatas. Antra, tas skambutis iš taksofono. Ir panašiai. Aš nenorėjau visko nustumti praeitin ir padėti jai gyventi toliau. Taigi aš pasikalbėjau su ja. Prisiminiau, kaip aš ją myliu ir kaip man ji rūpi. Ir padariau kai ką iš tiesų keisto.

— Ką?

— Pamaniau, kad Eimė sako tiesą. Taigi sužinojau du dalykus. Pagrobėja buvo moteris. Ir ji žinojo, kad Keitė Ročester pasinaudojo bankomatu Penkiasdešimt antrojoje gatvėje. Kokios moterys tai žinojo? Keitė Ročester. Na, ji to nepadarė. Lorena Mjuzė. Neįmanoma. Ir jūs.

— Aš? — Edna Skilar pradėjo mirksėti. — Jūs rimtai?

— Prisimenate, aš jums skambinau ir paprašiau pasižiūrėti į Eimės medicinos bylą? — paklausė Miroans. — Prašiau patikrinti, ar ji nėščia?

Edna Skilar vėl žvilgtelėjo į savo laikrodį.

— Aš iš tiesų neturiu tam laiko.

— Aš pasakiau, kad reikalas apima ne vieną, o du nekaltuosius.

— Na, ir ką?

— Prieš skambindamas jums, aš paprašiau to paties jūsų vyro. Jis dirba tame skyriuje. Pamaniau, kad jam bus lengviau. Tačiau jis atsisakė.

— Stenlis griežtai laikosi taisyklių, — atsakė Edna Skilar.

— Suprantu. Bet matote, jis pasakė man kai ką įdomaus. Jis man pasakė, kad naujausios programos leidžia kompiuteriui užfiksuoti kiekvieną, kas atidaro paciento bylą. Galima sužinoti bylą peržiūrėjusio gydytojo pavardę. Ir netgi kada tiksliai jis tai darė.

— Teisingai.

— Taigi aš patikrinau Eimės bylą. Spėkit, ką pamačiau?

Jos šypsena išnyko.

— Jūs, gydytoja Skilar, peržiūrėjote tą bylą prieš dvi savaites iki mano prašymo. Kodėl?

Ji sukryžiavo rankas sau ant krūtinės.

— Aš to nedariau.

— Kompiuteris klysta?

— Kartais Stenlis pamiršta savo slaptažodį. Jis tikriausiai pasinaudojo manuoju.

— Suprantu. Jis pamiršta savąjį slaptažodį, bet prisimena jūsiškį. — Mironas pakėlė galvą ir palinko arčiau. — Jūs manote, kad jis patvirtins tai su priesaika?

Edna Skilar neatsakė.

— Ar žinote, ką jūs iš tiesų protingai padarėte? — tęsė jis. — Papasakojote man apie savo sūnų. Apie tą, kuris buvo gyva bėda nuo pat mažens ir kuris pabėgo iš namų. Jūs sakėte, kad jis vis dar nieko vertas, prisimenate?

Pasigirdo tylus, skausmingas atodūsis. Jos akys pritvinko ašarų.

— Bet jūs neminėjote savo sūnaus vardo. Žinoma, nebuvo reikalo. Nebuvo jokio reikalo kam nors tai žinoti. Net ir dabar. Tai nebuvo tyrimo dalis. Aš nežinau Džeiko Volfo motinos pavardės. Arba Hario Deiviso. Bet kai aš pamačiau, kad jūs tikrinote Eimės medicininę bylą, šiek tiek pašniukštinėjau. Jūsų pirmasis vyras, gydytoja Skilar, buvo vardu Endrius Van Dinas, tiesa? O jūsų sūnus — Driu Van Dinas.

Ji užsimerkė ir kelis kartus giliai įkvėpė. Vėl atsimerkusi Edna Skilar gūžtelėjo pečiais, mėgindama dėtis abejinga, tačiau jai nelabai sekėsi.

— Na, ir kas?

— Keista, nemanote? Kai aš jūsų klausiau apie Eimę Bail, jūs neminėjote, kad jūsų sūnus ją pažįsta.

— Aš sakiau jums, kad nepalaikau ryšių su savo sūnumi. Nieko nežinojau apie jį ir Eimę Bail.

Mironas nusišypsojo.

— Turite paruošusi visus atsakymus, ar ne, Edna?

— Aš tik sakau tiesą.

— Ne, nesakote. Tai dar vienas sutapimas. Ar nemanote, kad pernelyg daug tų prakeiktų sutapimų? Štai kas man nedavė ramybės nuo pat pradžių. Dvi nėščios merginos toje pačioje mokykloje? Gerai, tai nieko per daug nuostabaus. Bet visa kita — abi pabėga iš namų, abi pasinaudoja tuo pačiu bankomatu ir taip toliau. Tarkim, Eimė sakė tiesą. Galbūt kokia nors moteris iš tiesų liepė Eimei laukti prie to kampo. Sakykim, ta paslaptinga moteris paliepė Eimei išsiimti pinigų iš to bankomato. Kodėl? Kodėl kas nors taip turėtų daryti?

— Nežinau.

— Aišku, kad žinote, Edna. Nes tai nebuvo sutapimai. Nė vienas jų. Jūs viską surežisavote. Dvi merginos pasinaudoja tuo pačiu bankomatu? Tam yra tik vienintelė priežastis. Grobikė — jūs, Edna — norėjo susieti Eimės dingimą su Keitės Ročester dingimu.

— Ir kam man to reikėjo?

— Nes policija buvo įsitikinusi, kad Keitė Ročester pabėgo iš namų — iš dalies dėl to, ką jūs matėte mieste. Tačiau Eimė Bail — kas kita. Ji neturėjo ryšių su gauja, neturėjo smurtaujančio tėvo. Dėl jos dingimo būtų kilęs sambrūzdis. Geriausias būdas, vienintelis būdas, jį nuslopinti — padaryti taip, kad Eimė irgi atrodytų pabėgėlė.

Akimirką jiedu tiesiog stovėjo. Paskui Edna Skilar pasitraukė į dešinę, lyg ruoštųsi pro jį praeiti. Mironas irgi pasitraukė, užstodamas jai kelią.

— Ar jūs prisijungęs mikrofoną, Mironai?

Jis pakėlė rankas.

— Apieškokit mane, — ištarė jis.

— Nėra reikalo. Vis tiek visa tai nesąmonės.

— Grįžkime į tą dieną, kai jūs ėjote gatve. Jūs su Stenliu žingsniavote per Manhataną. Čia likimas ištiesė jums ranką. Jūs pamatėte Keitę Ročester, kaip ir papasakojote policijai. Jūs supratote, kad ji nepradingo ir jai negresia pavojus. Ji tiesiog pabėgo iš namų. Keitė maldavo jūsų niekam nesakyti. Ir jūs paklausėte. Tris savaites nieko niekam nesakėte. Gyvenimas tekėjo įprasta vaga. — Mironas pažvelgė jai į veidą. — Klausotės manęs?

— Klausausi.

— Tai kodėl pakeitėte nuomonę? Kodėl staiga po trijų savaičių jūs paskambinote savo senam bičiuliui Edui Steinbergui?

Ji sukryžiavo rankas.

— Gal jūs man pasakysite? — ironiškai paklausė ji.

— Nes pasikeitė jūsų situacija, ne Keitės.

— Kaip?

— Jūs pasakojote, kad sūnus nuo mažens buvo gyva bėda. Kad jūs nebesikišote į jo gyvenimą.

— Teisingai.

— Gal taip ir buvo, aš nežinau. Bet jūs palaikėte ryšius su Driu. Bent jau minimalius. Jūs žinojote, kad Driu įsimylėjęs Eimę Bail. Jis jums tai sakė. Jis tikriausiai pasakė ir tai, kad ji nėščia.

Skilar išskėtė rankas.

— Galite tai įrodyti?

— Ne. Ši dalis — tik spėlionės. O kita — ne. Jūs patikrinote kompiuteryje Eimės bylą. Tai mes žinome. Jūs pamatėte, kad ji iš tiesų nėščia. Dar daugiau, jūs pamatėte, kad ji ruošiasi nutraukti nėštumą. Driu apie tai nežinojo. Jis manė, kad jie myli vienas kitą ir susituoks. Bet Eimė norėjo viską baigti. Driu Van Dinas buvo ne kas kita, kaip tik kvaila, nors nereta, mokyklos klaida. O Eimė ruošėsi studijuoti koledže.

— Skamba kaip motyvas Driu pagrobti ją, — ištarė Edna Skilar.

— Taip. Jei tik tai būtų viskas. Bet vėlgi man iš galvos neišėjo tie sutapimai. Vėl tas bankomatas. Kas apie jį žinojo? Jūs paskambinote savo senam bičiuliui Edui Steinbergui ir išpešėte iš jo informaciją. Jis kalbėjo. Kodėl gi ne? Nieko konfidencialaus. Juk iš tiesų net nebuvo

pradėta byla. Kai jis paminėjo „Citibank“ bankomatą, jūs suvokėte, kad tai bus kabliukas. Visi pamanys, kad Eimė irgi pabėgo. Būtent šitaip ir nutiko. Tada jūs paskambinote Eimei. Pasisakėte, kad esate iš ligoninės, kas buvo lyg ir tiesa. Jūs pasakėte, kad ji turi paslapčia nutraukti nėštumą. Susitarėte susitikti Niujorke. Ji laukė prie kampo. Jūs privažiavote. Liepėte iš bankomato išsiimti grynųjų. Eimė padarė kaip liepta. O paskui puolė į paniką. Ji norėjo viską apgalvoti. O jūs laukėte su švirkštu rankoje, bet ji staiga pabėgo. Ji paskambino man. Aš atvažiavau. Nuvežiau ją į Ridžvudą. Jūs sekėte — tai jūsų automobilį aš mačiau važiuojant iš paskos. Kai ją atstūmė Haris Deivisas, jūs laukėte. Po to Eimė ne kažin ką prisimena. Ji aiškina, kad jai prišvirkštė vaistų. Tai tinka — atmintis būtų miglota. Propofolis sukelia daugybę simptomų. Jūs žinote tą vaistą, tiesa, Edna?

— Žinoma. Aš juk gydytoja. Tai anestetikas.

— Ar skiriate jį savo pacientams?

Ji sudvejojo.

— Taip.

— Ir tai bus pagrindinis įkaltis.

— Tikrai? Kaipgi?

— Turiu kitų įrodymų, bet jie netiesioginiai. Pirma, tie medicininiai įrašai. Jie rodo, kad jūs ne tik peržiūrėjote Eimės bylą anksčiau nei sakėte, bet jūs netgi neatsivertėte jos tada, kai aš jums skambinau. O kam? Jūs jau žinojote, kad ji nėščia. Be to, aš turiu telefoninių skambučių sąrašą. Jūsų sūnus skambino jums, jūs skambinote savo sūnui.

— Na, ir kas?

— Taip, na ir kas. Aš netgi galiu jums parodyti, kad jūs skambinote į mokyklą ir kalbėjotės su savo sūnumi tuoj pat po to, kai išėjau iš jūsų pirmą kartą. Haris Deivisas stebėjosi, iš kur Driu žinojo, kad kažkas vyksta, nors jis dar nebuvo su juo kalbėjęsis. Štai kaip. Jūs paskambinote ir įspėjote jį. Ir prisimenate tą skambutį Kler iš taksofono netoli Dvidešimt trečiosios gatvės... Čia jūs šiek tiek persistengėte. Gražu iš jūsų pusės pamėginti šiek tiek nuraminti tėvus. Bet kodėl Eimei būtų reikėję skambinti iš ten — tiksliai iš tos vietos,

kur buvo pastebėta Keitė Ročester? Ji negalėjo apie tai žinoti. Tik jūs. Be to, mes jau patikrinome jūsų kelių leidimo įrašus. Jūs įvažiavote į Manhataną. Įsukote į Linkolno tunelį likus dvidešimčiai minučių iki to skambučio.

— Vargu ar tai rimtas įkaltis, — ištarė Edna.

— Ne, tikriausiai ne. Bet štai kur jūs įkliūvate. Propofolis. Žinoma, jūs galite jo skirti, bet turite ir užsakyti. Mano prašymu policija jau patikrino ligoninę. Jūs pirkote daug propofolio, bet niekas negali paaiškinti, kur jis dingo. Eimei atliko kraujo testą. To vaisto vis dar buvo jos kraujyje. Suprantate?

Edna Skilar giliai įkvėpė, sulaikė orą, o paskui iškvėpė.

— Ir koks gi suplanuoto pagrobimo motyvas, Mironai?

— Negi mes iš tiesų žaisime šį žaidimą?

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Jei jau pradėjome...

— Puiku, gerai. Motyvas. Visiems tai buvo klausimas. Kodėl kas nors turėtų grobti Eimę? Mes manėme, kad kažkas ją norėjo nutildyti. Jūsų sūnus galėjo netekti darbo. Džeiko Volfo sūnus galėjo prarasti viską. Haris Deivisas taip pat turėjo daug ką prarasti. Tačiau pagrobimas čia nepadėtų. Niekas neprašė išpirkos, jokios seksualinės prievartos... Taigi aš vis savęs klausiau. Kodėl kas nors turėtų grobti jauną moterį?

— Ir?

— Jūs kalbėjote apie nekaltumą.

— Taip.

Dabar jos šypsenoje jau atsispindėjo susitaikymas. Edna Skilar žino, kas bus toliau, pagalvojo Mironas, tačiau ji nesitrauks.

— Kas gali būti labiau nekalta, — tarė Mironas, — už jūsų dar negimusį anūką.

Ji lyg ir linktelėjo. Sunku pasakyti.

— Tęskite.

— Pati sakėte, kai kalbėjomės apie pacientų pasirinkimą. Kam skiriami prioritetai. Apie nekaltųjų gelbėjimą. Jūsų motyvai beveik tyri, Edna. Jūs stengėtės išgelbėti savo anūką.

Edna Skilar apsisuko ir pažvelgė tolyn į koridorių. Kai ji vėl atsigręžė į Mironą, šypsenos nebebuvo. Jos veidas buvo keistai tuščias.

— Eimė buvo jau beveik tris mėnesius nėščia, — pradėjo ji. Jos tonas pasikeitė. Jautėsi kažkoks švelnumas, tačiau kartu ir atstumas. — Jei būčiau galėjusi išlaikyti tą merginą dar mėnesį ar du, būtų buvę per vėlu nutraukti nėštumą. Jei būčiau galėjusi šiek tiek nutolinti Eimės apsisprendimą, būčiau išsaugojusi savo anūką. Ar tai blogai?

Mironas nieko neatsakė.

— Ir jūs teisus. Norėjau sugretinti Eimės dingimą su Keitės Ročester. Žinoma, dalis siejosi ir be mano įsikišimo. Jos abi lankė tą pačią mokyklą ir abi laukėsi kūdikių. Taigi aš dar pridėjau tą bankomatą. Padariau viską, ką galėjau, kad atrodytų kaip Eimės pabėgimas. Bet ne dėl tos priežasties, kurią nurodėte jūs, — ji miela mergaitė iš geros šeimos.

Mironas linktelėjo, dabar supratęs.

— Jei policija būtų pradėjusi tyrimą, — pasakė jis, — jie galėjo išsiaiškinti apie jos romaną su jūsų sūnumi.

— Taip.

— Niekas iš įtariamųjų neturi rąstinio namelio. O jūs turite, Edna. Netgi su rudų bei baltų akmenų židiniu. Eimė papasakojo ir tai.

— Buvote užsiėmęs berniukas.

— Tiesa.

— Buvau viską gerai suplanavusi. Gerai su ja elgiausi. Būčiau stebėjusi kūdikio vystymąsį. Paskambinau tėvams tikėdamasi juos šiek tiek nuraminti. Būčiau ir toliau tai dariusi — vis pametėdama užuominų, kad Eimė pabėgo ir ji sveika.

— Kaip prisijungimas prie interneto?

— Taip.

— Iš kur sužinojote jos slaptažodį ir internetinį vardą?

— Ji pati pasakė veikiama vaistų.

— Būdama su ja jūs dėvėjote kaukę?

— Taip, mano veidas būdavo uždengtas.

— O Erinos vaikino vardas, Markas Kuperis. Iš kur tai sužinojote?

Edna gūžtelėjo pečiais.

— Ir tai ji man pasakė.

— Tai buvo klaidingas atsakymas. Markas Kuperis buvo vaikinas, pravarde Bėda. Tai dar vienas dalykas, kuris man nedavė ramybės.

— Ji protingai sugalvojo, — ištarė Edna Skilar. — Aš būčiau pralaikiusi ją kelis mėnesius. Vis būčiau mėčiusi įrodymų, kad ji pabėgo. O paskui būčiau ją paleidusi. Ji būtų pasakojusi tą pačią istoriją, kad ją laikė pagrobę.

— Ir niekas nebūtų ja patikėjęs.

— Ji būtų turėjusi kūdikį, Mironai. Tik tai man ir rūpėjo. Planas būtų suveikęs. Sužinojusi, kad pasiėmė grynųjų iš bankomato, policija patikėjo, kad ji pabėgo iš namų. Taigi jie jos neieškojo. Jos tėvai, na, jie yra tėvai. Jų rūpestis niekam neatrodė svarbus kaip ir Ročesterių. — Ji pažvelgė jam į akis. — Tik vienas dalykas man sutrukdė.

Mironas išskėtė rankas.

— Kuklumas neleidžia man to pasakyti.

— Tada pasakysiu aš. Jūs, Mironai. Jūs man sutrukdėte.

— Juk jūs nepavadinsite manęs įkyriu vaiku, tiesa? Kaip per „Skubi Du"?

— Jums tai atrodo linksma?

— Ne, Edna. Priešingai.

— Niekada nenorėjau nieko skriausti. Taip, Eimei dėl to gal kiek sunkiau. Galbūt ji būtų šiek tiek traumuota, nors aš gana gerai moku dozuoti vaistus. Galėjau padaryti, kad ir ji, ir vaikelis būtų sveiki. Žinoma, jos tėvai perėjo tiesiog pragarą. Maniau galėsianti juos įtikinti, jog ji pabėgo, kad jai viskas gerai. Gal jiems būtų buvę lengviau. Bet pasverkime visus už ir prieš. Net jei jie ir būtų truputį kentėję, tai kas? Aš gelbėjau gyvybę. Jau pasakojau jums. Man nepavyko rūpintis Driu. Aš jo neprižiūrėjau. Neapgyniau.

— Todėl nenorėjote padaryti tų pačių klaidų su savo anūku, — užbaigė Mironas.

— Teisingai.

Pro juos skubėjo pacientai ir lankytojai, gydytojai ir seselės. Buvo girdėti įkyrūs garsai. Kai kas ėjo su didžiulėmis gėlių puokštėmis. Mironas ir Edna to nematė.

— Tada, kai telefonu prašėte pažiūrėti į Eimės bylą, — tęsė Edna. — Sakėte ginąs nekaltuosius. Tik tai ir aš bandžiau daryti. Kai ji dingo, jūs kaltinote save. Jūs jautėtės įsipareigojęs ją surasti. Jūs ėmėte kapstytis.

— Ir kai aš pernelyg priartėjau, jums teko atsitraukti.

— Taip.

— Taigi jūs ją paleidote.

— Neturėjau pasirinkimo. Viskas ėjo velniop. Kai įsikišote jūs, ėmė mirti žmonės.

— Tikriausiai nekaltinate manęs dėl to, tiesa?

— Ne, bet nekaltinu ir savęs, — pasakė ji, aukštai iškėlusi galvą. — Aš niekada nieko nežudžiau. Niekada neprašiau Hario Deiviso sukeisti duomenis. Niekada neprašiau Džeiko Volfo ką nors papirkti. Niekada neprašiau Rendžio pardavinėti narkotikus. Niekada neliepiau savo sūnui miegoti su mokine. Ir neliepiau Eimei Bail nuo jo pastoti.

Mironas nieko neatsakė.

— Norite žengti toliau? — ji pakėlė balsą. — Aš neliepiau Driu nusitaikyti ginklu į Džeiką Volfą. Priešingai. Aš mėginau nuraminti savo sūnų, bet negalėjau pasakyti jam tiesos. Galbūt reikėjo. Bet Driu visada buvo toks karštakošis. Taigi tik liepiau jam nusiraminti. Pasakiau, kad Eimei viskas bus gerai. Bet jis nesiklausė. Jis manė, kad Džeikas Volfas jai kažką padarė. Taigi jis nuvažiavo pas jį. Spėju, kad jo žmona sako tiesą — ji nušovė jį gindamasi. Štai kaip mano sūnus mirė. Tačiau aš nieko nepadariau.

Mironas laukė. Jos lūpos drebėjo, bet Edna kovojo. Ji nepalūš, nepasirodys silpna, net dabar, kai atskleista, kad jos veiksmai turėjo tokių siaubingų pasekmių, netgi lėmė jos pačios sūnaus mirtį.

— Viskas, ko aš norėjau, tai išgelbėti savo anūko gyvybę, — pasakė ji. — Kaip kitaip galėjau tai padaryti?

Mironas vis dar tylėjo.

— Nagi?

— Aš nežinau.

— Prašau, — ištarė Edna Skilar grąžydama rankas. — Ką ji ruošiasi daryti su kūdikiu?

— Ir šito aš nežinau.

— Tai, ką padariau, nepadės jums nieko įrodyti.

— Tai policijos darbas. Aš tik norėjau ištęsėti savo pažadą.

— Kokį pažadą?

Mironas pažvelgė į koridorių ir šūktelėjo:

— Dabar jau galima.

Kai pasirodė Eimė Bail, Edna Skilar aiktelėjo ir užsidengė ranka burną. Erikas irgi buvo čia, stovėjo Eimei prie šono. Kler stovėjo prie kito. Jiedu abu buvo apkabinę savo dukrą.

Tada Mironas šypsodamasis išėjo. Jo žingsniai buvo lengvi. Lauke vis dar švies saulė. Jis tai žinojo. Radijas gros jo mėgstamiausias dainas. Jis visą pokalbį įrašė — taip, jis pamelavo jai — ir atiduos įrašą Mjuzė bei Baneriui. Jie gal iškels bylą. O gal ir ne.

Padarei, ką galėjai.

Erikas linktelėjo pro šalį einančiam Mironui. Kler ištiesė ranką. Jos akyse blizgėjo dėkingumo ašaros. Mironas palietė jos ranką, tačiau nesustojo. Jų žvilgsniai susitiko. Ji vėl jam atrodė ta pati paauglė, stovinti vidurinės mokyklos koridoriuje. Tačiau visa tai dabar buvo nesvarbu.

Jis pažadėjo Kler. Jis pažadėjo jai sugrąžinti jos kūdikį.

Ir dabar pagaliau jis tai padarė.

Coben, Harlan
Co-05 Pažadėk man: [romanas] / Harlan Coben; [vertė Reda Žekienė]. — Kaunas: Jotema, 2007. — 376 p.
ISBN 978-9955-13-135-9

„Pažadėk man" — lemtingi žodžiai, kuriuos ištaria pagrindinis romano herojus, jaunystėje trumpai švystelėjęs kaip krepšinio žvaigždė, o dabar sporto ir meno garsenybių agentas Mironas Bolitaras. Atsitiktinai nugirdęs dviejų bebaigiančių vidurinę mokyklą merginų, savo draugų dukterų, lengvabūdišką pokalbį, jis prašo jų pažadėti paskambinti jam iškilus menkiausiam pavojui jų gyvenime. Mironas žino, kokie pavojai tyko jaunų merginų per triukšmingus išleistuvių vakarėlius, nes iki šiol tebelanko kapą draugės, kuri žuvo sėdusi į mašiną, vairuojamą neblaivaus bendraamžio. Mirono būgštavimai pasitvirtina: netrukus naktį paskambina viena iš merginų.

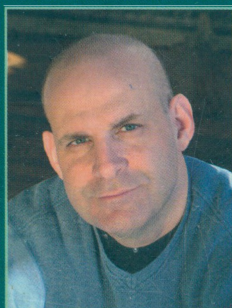
UDK 820(73)-3

Harlan Coben

PAŽADĖK MAN

Redagavo *Jonas Vabuolas*
Neringa Butkienė
Viršelio dailininkė *Vilūnė Grigaitė*
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL 250. 25,5 sp. l. Užsak. Nr. 7.829
UAB „Jotema", Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
AB spaustuvė „Spindulys", Gedimino g. 10, 44318 Kaunas

„Edgar“, „Shamus“ ir „Anthony“ premijų laimėtojas Harlanas Cobenas yra dvylikos romanų autorius, įskaitant *New York Times* bestselerius „Nekaltas“, „Tik vienas žvilgtelėjimas“, „Kitos progos nebus“. Jo knygos išverstos į trisdešimt dvi kalbas ir parduodamos visame pasaulyje.

„Pažadėk man“ — lemtingi žodžiai, kuriuos ištaria pagrindinis romano herojus, jaunystėje trumpai švystelėjęs kaip krepšinio žvaigždė, o dabar sporto ir meno garsenybių agentas Mironas Bolitaras. Atsitiktinai nugirdęs dviejų bebaigiančių vidurinę mokyklą merginų, savo draugų dukterų, lengvabūdišką pokalbį, jis prašo jų pažadėti paskambinti jam bet kuriuo paros metu, jei tik jų gyvybei ar sveikatai kiltų nors menkiausias pavojus. Mironas žino, kokie pavojai tyko jaunų merginų per triukšmingus išleistuvių vakarėlius, nes iki šiol tebelanko kapą draugės, kuri žuvo sėdusi į mašiną, vairuojamą neblaivaus bendraamžio. Mirono būgštavimai pasitvirtina: netrukus naktį paskambina viena iš merginų...

New York Times pripažintas geriausiu autoriumi, Harlanas Cobenas pristato romaną „Pažadėk man“ — karštą naują trilerį ir istoriją apie tai, kaip toli mes galime nueiti gindami patys save...

„Harlanas Cobenas yra šiuolaikinis painių intrigų meistras, suviliojantis pirmajame puslapyje tik tam, kad... šokiruotų paskutiniajame.“

DAN BROWN „Da Vinčio kodas“ autorius

ISBN 978-9955-13-135-9

www.jotema.lt